UNEORI CELE MAI BUNE DARURI ÎN VIAȚĂ SUNT CELE LA CARE NU TE AȘTEPȚI.

DAMEN TANGO

Un ultim dar de Crăciun

NEMIRA

EMILY STONE

O poveste despre regăsirea iubirii în timpul vacanței de Crăciun

„Un roman superb, emoționant și plin de romantism. Cu siguranță povestea lui Cassie și Sam te va ține cu sufletul la gură.“
Holly Miller,
autoarea romanului
Ce-ar fi fost dacă...

„O poveste cu adevărat înduioșătoare și pe care n-o vei uita.“
USA Today

„*Un ultim dar de Crăciun* de Emily Stone este o carte emoționantă despre dragoste, despărțire și vindecare.“
PopSugar

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

DAMEN TANGO

Un ultim dar de Crăciun

EMILY STONE

Traducere din limba engleză de
EMIL SÎRBULESCU

NEMIRA

Design copertă: © Sanny CHIU
Prelucrarea copertei: Silvia OLTEANU
Prepress: Magda BITAY
Redactori: Anca BACIU și Irinel ANTONIU
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STONE, EMILY
Un ultim dar de Crăciun / Emily Stone; trad. din lb. engleză: Emil Șîrbulescu. - București : Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1693-6

I. Sîrbulescu, Emil (trad.)

821.111

DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

ISBN 978-606-43-1693-6

„Există o cale de la mine către tine pe care eu o caut neîncetat."

RUMI

Prolog

Când se trezi Cassie, era încă noapte. Avea pilota trasă pe jumătate peste cap ca să nu-i fie frig. Pentru o clipă, privi încruntată în întuneric, derutată și somnoroasă, întrebându-se ce anume o trezise. Apoi auzi un sforăit puternic din patul de alături. Aruncă o privire piezișă spre maldărul adormit care era fratele ei. El *întotdeauna* sforăia și era atât de enervant! Îi spusese de *un milion* de ori să se culce pe o parte, pentru că mama celei mai bune prietene a ei era medic și îi zisese odată că asta ajută. Cassie suspină în pernă. Poate că, dacă el continua să sforăie, atunci ea ar fi avut destul curaj să doarmă singură noaptea, iar el ar fi putut dormi în camera lui, de partea cealaltă a coridorului, sub stelele strălucitoare pe care și le lipise de tavan. Dar încă nu reușise să-și adune destul curaj, nu de când muriseră mama și tata, cu aproape doi ani în urmă.

Tom mai scoase un sforăit, făcând-o pe Cassie să tresară. Abia atunci își dădu seama, iar inima ei făcu un mic salt în timp ce-și arunca plapuma și se ridica în șezut în pat. Era ziua de Crăciun. Era *Crăciunul*! Cum de uitase, chiar și pentru o clipă?

Ignorând aerul răcoros, Cassie coborî din pat, având grijă să nu-l trezească pe Tom, și se apropie de fereastră fără să facă zgomot. Poate că va fi zăpadă, deși mătușa Claire spunea că niciodată nu ninge *cu adevărat* în ziua de Crăciun. Cassie trase draperiile și

aruncă o privire în mica grădină a mătușii. Era prea întuneric pentru a vedea ceva, lumea de afară încă dormea.

Se întoarse spre cele două paturi, ochii ei adaptându-se la întuneric. Nu existau ciorapi pentru cadouri agățați la capul patului, pentru că mătușa Claire nu credea în ciorapi. Tom aflase cu ani în urmă că Moș Crăciun nu există cu adevărat, așa că mătușa hotărâse că nu mai vrea să continue „șarada“ (Cassie nu era pe deplin sigură ce e aceea o „șaradă“, dar Tom îi explicase că înseamnă să joci teatru, adică să te prefaci), chiar dacă părinții lor obișnuiau să facă asta în fiecare an. Entuziasmul zilei se mai domoli puțin când Cassie se gândi la mama și la tatăl ei și la faptul că nu vor fi aici să deschidă cadourile sau să facă bezele pe pâine prăjită la micul-dejun – o tradiție de Crăciun pe care mătușa Claire nu le permitea să o continue. Se gândea să-l trezească pe Tom. El ar fi fost de acord și ar fi putut să coboare în tăcere și să caute bomboane de ciocolată împreună, înainte ca mătușa Claire să se trezească. Era destul de sigură că, pe undeva, se aflau ascunse bomboane de ciocolată, învelite în staniol. Le adusese una dintre vecinele lor – Cassie nu-și mai amintea cum o cheamă, dar era *într-adevăr* foarte în vârstă și mirosea ușor a cacao și a levănțică, amestecate, și spusese că bomboanele de ciocolată trebuie agățate în brad. Și ei *chiar aveau* un brad, deși mătușa aproape că refuzase să-l cumpere, iar Cassie plânsese când Claire spusese că poate anul acesta nu ar fi cazul să aibă un brad și Tom păruse și el întristat, așa că mătușa Claire se dăduse bătută.

Dar, chiar atunci când îi trecea prin minte gândul să-l trezească pe Tom și să pornească la vânătoare de ciocolată, îi veni o idee și mai bună. Se abținu să strige de bucurie, zâmbind în sinea ei în timp ce-și punea șosetele pufoase, cele cu urechi de iepure, și își strângea în jurul ei halatul roz, cel pe care mama și tata i-l cumpăraseră de Crăciunul dinaintea morții lor. Între timp, halatul îi rămăsese mic, știa asta, dar refuza să cumpere altul.

Se furișă jos pe scări cât de silențios putea, ținându-și mâna pe balustradă pentru a se orienta în întuneric. Inima îi bătea mai repede cu fiecare pas săltat pe care îl făcea. Poate că nu pregăteau ei ciorapii pentru daruri și nici nu aveau tarte cu fructe pentru Moș Crăciun, ca restul colegilor din clasa ei, dar exista un lucru care făcea din dimineața de Crăciun *cea mai frumoasă* dimineață din toate timpurile. Cassie intră în camera de zi, ghidată de luminile feerice aprinse în brad – galbene, roșii și verzi.

De când își aducea ea aminte, Tom făcuse asta pentru ea în fiecare an. Ei bine, dinainte, de fapt, pentru că, în realitate, ea nu-și mai amintea când fusese prima dată, deși mama și tata îi spuseseră că totul fusese ideea lui, de pe vremea când erau foarte mici, iar Cassie îi credea, pentru că Tom era foarte inteligent.

Găsi primul indiciu chiar sub bradul de Crăciun. Nu fusese acolo noaptea trecută – verificase înainte de a se culca, așa că el se furișase probabil în timpul nopții pentru a-l pune acolo. Își acoperi gura cu mâna pentru a-și opri chicotele de bucurie. Nu ar fost fi minunat dacă ar fu putut face totul singură anul acesta... să urmeze indiciile și să dea de cadoul ei la capătul vânătorii de comori înainte ca Tom să se trezească? El ar fi fost atât de impresionat de asta; știa că așa va fi.

Așa că, singură, în întuneric, sub luminile tremurătoare ale bradului, rupse plicul și începu să citească.

Capitolul 1

Cassie se strecură pe sub grinda joasă din lemn de deasupra ușii și pătrunse în atmosfera caldă a pubului cu mâinile pline, ținând în brațe o tavă plină cu tarte cu fructe. Într-un colț, buștenii trosneau în șemineu și se simțea un miros de vin fiert, de sherry, de pin și brânză, toate la un loc. Se îndreptă spre barul rustic, salutând din mers, printr-o înclinare a capului, câteva chipuri cunoscute, învăluită de pălăvrăgeala a ceea ce trebuie să fi fost aproape tot satul. Asta o făcea să zâmbească – toată lumea ieșise în Ajunul Crăciunului pentru a participa la un eveniment la a cărui organizare luase parte și ea și toți păreau că se bucură cu adevărat.

Îl zări pe Tom, rezemat de un perete din piatră și râzând în timp ce-și dădea capul pe spate, iar părul blond, aproape exact de aceeași culoare cu al ei, îi cădea într-o parte. Tom nu o observase intrând: stătea de vorbă cu cineva care se afla cu spatele la ea, cu berea în mână. Cineva cu părul dezordonat, șaten închis, cu o postură relaxată, cu o jachetă neagră care îi scotea în evidență umerii aceia impresionanți. Zâmbetul ei deveni și mai larg și încercă să ignore mica zvâcnire din stomac și senzația de furnicături prin piele.

E doar Sam, își spuse ea. Sam, pe care îl cunoștea de o viață. Sam, cel mai bun prieten al fratelui ei. Îi aruncă din nou o privire – și aproape că se izbi direct de barul vechi din stejar, strângând tava pe care o ținea în mână și împingând-o în față pentru a salva tartele.

— Ai grijă, Cassie, iubire, nu vrem să vedem cum toată munca ta ajunge pe jos!

Prin ușile glisante dinspre bucătărie, aflată de cealaltă parte a barului, își făcu apariția Linda, patroana pubului The Red House[1]. Linda se apropie de Cassie cu prosopul de vase alb-roșu vârât în cureaua de la blugi, întinzându-se să ia tartele, pe care apoi le așeză lângă automatul de cafea.

— Îmi pare rău, Linda, spuse Cassie repede, scoțându-și în grabă haina, știu că am întârziat puțin și...

Auzindu-i scuzele, Linda le respinse cu un gest din mână, numeroasele ei inele strălucind în lumina lumânărilor pe care Cassie o ajutase să le aranjeze mai devreme.

— Nu fi prostuță. Ești o scumpete pentru că le-ai făcut și arată atât de bine, încât s-ar putea să fiu nevoită să mănânc o tartă înainte ca mulțimea să pună mâna pe ele, spuse ea și chiar luă una, mușcă din ea și scoase un geamăt de plăcere care, în opinia lui Cassie, era puțin exagerat.

O fărâmă de aluat rămase lipită de rujul roșu de pe buzele Lindei, iar Cassie se întrebă dacă nu ar trebui să-i spună.

— Nu-mi vine să cred că ai pregătit astea peste noapte! Ești o fată cu multe talente ascunse, crede-mă.

Cassie ridică din umeri cu modestie și hotărî să nu-i povestească Lindei despre cele trei serii de aluat care ajunseseră la coșul de gunoi ori despre starea bucătăriei care prilejuise multe priviri încruntate din partea mătușii Claire. Dar, de fapt, ce altă variantă avea? Linda îi sugerase să le cumpere de la magazinul Sainsburys pentru evenimentul anual din ajunul Crăciunului de la pub, dar Cassie știa că tartele făcute în casă sunt mult mai gustoase.

Ușa pubului se deschise din nou, lăsând să pătrundă o rafală de aer rece care reuși să ajungă până la bar. Cassie aruncă o privire și o

[1] „Casa roșie", în limba engleză (n. tr.).

văzu pe Hazel, prietena ei cea mai bună de la începutul școlii primare, intrând împreună cu mama ei. Hazel o văzu și ea pe Cassie, iar ochii ei – verzi, nu căprui[1] – scânteiau în timp ce parcurgea distanța dintre ele din câțiva pași lungi și eleganți. Cassie observă atentă pantofii cu toc pe care îi purta Hazel, încercând să nu strâmbe din nas. Întotdeauna arătau ridicole împreună când Hazel apărea așa, din cauza diferenței de înălțime dintre ele. Hazel era suficient de înaltă pentru a fi un model profesionist, iar Cassie abia dacă avea un metru și jumătate, fiind încă suficient de scundă pentru a încăpea ocazional în haine de copii. Sincer, Cassie îi spusese lui Hazel că arată ca și cum ar interpreta un fel de cuplet de comedie împreună și că mai degrabă ar trebui să încerce *să reducă* diferența de înălțime dintre ele decât să o accentueze, dar lui Hazel nu-i păsa. Era încrezătoare în înălțimea ei și era sigură că îi va fi de folos într-o bună zi, fie și numai pentru a nu fi nevoită să se mărite doar pentru a avea pe cineva în preajmă care să ajungă la rafturile de sus.

— Un Ajun fericit! îi spuse Hazel lui Cassie, îmbrățișând-o – și aplecându-se pentru a face asta –, apoi se retrase și își strânse buzele în timp ce o studia pe Cassie, care-și aranja o șuviță de păr în dosul urechii.

Hazel dădu aprobator din cap.

— Rochia merge, spuse ea cu hotărâre, iar Cassie simți cum o învăluie o senzație de ușurare, în timp ce se străduia din răsputeri să nu se uite la claia de păr șaten și dezordonat din spatele ei.

În ciuda faptului că își spunea în mod repetat că era *doar Sam*, era conștientă că își cumpărase rochia neagră, mulată, cu fulgi de zăpadă argintii special pentru seara asta. Pentru că, ei bine, da, chiar dacă Sam era doar cel mai bun prieten al fratelui ei, ceva se schimbase de când Sam plecase la universitate anul acesta. Îi fusese dor de el. Mai mult decât își închipuise ea că îi va fi. Îi fusese dor și de

[1] În engleză, *hazel* înseamnă „căprui" (n. tr.).

Tom, evident, chiar dacă încă vorbea cu el tot timpul la telefon. Dar nu se așteptase să simtă atât de mult lipsa lui Sam, să-i fie dor de glumele lui, de compania lui plăcută. Nu se așteptase ca inima ei să tresară la vederea lui când se întorsese acasă pentru vacanța de Crăciun.

Hazel zâmbi uitându-se în jos la Cassie și scuturându-și părul negru perfect drept – un păr pe care îl vopsea pentru a-l face să pară *și mai negru*, chiar dacă, sincer vorbind, Cassie nu vedea nicio deosebire.

— Haide atunci, să mergem să-i vedem pe băieți.

Linda îi făcu din ochi lui Cassie, care simți că se înroșește puțin. Era ca și cum ea ar fi știut exact pentru cine îmbrăcase Cassie rochia – și pantofii cu toc, și tușul de ochi maro, pentru a-i încadra ochii căprui și a-i face să pară mai degrabă calzi decât întunecați și plictisitori. Desigur, Cassie nu spusese nimic, dar Linda avea obiceiul de a ghici aceste lucruri. Nu era doar șefa ei, ci mai mult decât atât. Linda era persoana pe care Cassie știa că se poate baza, indiferent de situație. Își petrecuse multe zile din copilărie făcându-și de lucru în pub după școală și șterpelind, împreună cu Tom, pachete de chipsuri cu sare și oțet. Când Cassie împlinise șaisprezece ani, Linda îi crease un loc de muncă, deși Cassie știa că nu are cu adevărat nevoie de ajutor. Și, înainte de asta, Linda făcuse același lucru și pentru Tom.

Hazel porni hotărâtă spre Tom și Sam, lăsând-o pe Cassie să se grăbească în urma ei, încercând să arate grațioasă pe tocuri și să țină pasul cu picioarele lungi ale lui Hazel. Tom o trase pe Cassie spre el și o îmbrățișă, lăsându-și brațul să cadă pe umerii ei.

— Uite-o pe fata mea și pe asistenta ei.

Cassie zâmbea, în timp ce Hazel flutura o mână în aer.

— Nu sunt asistenta nimănui, Rivers.

Cassie recunoștea că Tom are dreptate. De multe ori se simțea ca și cum ar fi fost asistenta lui Hazel, în loc să fie invers. Tom zâmbi,

își ridică brațul de pe umerii lui Cassie și o îmbrățișă pe Hazel repede și strâns. Cassie, între timp, se străduia să nu se uite prea mult la Sam, chiar dacă simțea privirea lui albastră și superbă asupra ei, evaluând-o, în timp ce el stătea acolo cu degetele prinse în găicile de la cureaua blugilor, îmbrăcat lejer, așa cum îi plăcea lui. Doamne, dar de când se simțea atât de stânjenită în preajma lui?

— Cum îți merge în lumea universitară? întrebă Hazel.

Tom strâmbă din nas.

— O muncă enervant de grea, anul ăsta.

Cassie avusese deja parte de multe lamentări, de fiecare dată când Tom se plângea de toată munca pe care trebuia să o facă în al doilea an de facultate, comparativ cu anul în care fusese boboc.

— Ei bine, preciză el, grea pentru unii dintre noi, oricum. Sam, aici de față, pare imun.

Sam ridică din umeri, iar Cassie își schimbă poziția să se uite la el, bucurându-se că are un motiv să-l privească. Zâmbi, iar el dădu din cap în semn de răspuns.

— Arăți bine, Cass.

Cassie simți cum i se încălzesc obrajii și făcu un fel de mișcare de ridicare din umeri și încuviințare din cap în semn de acceptare a complimentului.

Tom își dădu ochii peste cap.

— Așa ar trebui, după ce a petrecut atâta timp cu nenorocitul ăla de ondulator de păr.

Cassie se înroși și mai tare și chiar spera că nu e atât de evident pe cât pare. Îi aruncă lui Tom o privire severă, pe care acesta o ignoră.

Hazel interveni în ajutorul lui Cassie, dându-i lui Tom o lovitură prietenească în braț.

— Este Ajunul Crăciunului, idiotule, *se cuvine* să ne îmbrăcăm frumos și să arătăm bine.

— Ei bine, tu chiar asta și faci, adică arăți bine, spuse Sam uitându-se la Cassie, apoi aruncă o privire spre Hazel, aproape ca o completare. Amândouă arătați bine, de fapt.

Hazel îi adresă lui Cassie cea mai scurtă privire complice, dar pe care Cassie nu îndrăzni să i-o întoarcă, chiar dacă din ceafa ei se ridicau valuri de căldură.

— Ei bine, Rivers, spuse Hazel, cred că e momentul să-mi faci cinste cu o băutură de bun-venit acasă, nu-i așa?

Tom ridică din sprâncene.

— Sigur, dar, dacă eu sunt cel care se întoarce acasă, atunci *tu* trebuie să faci cinste cu băutura de bun-venit, Niagara.

Niagara. Tom și Sam inventaseră porecla, simțindu-se incredibil de isteți, din cauza cascadei Niagara și a faptului că era o cădere de apă de la mare înălțime. În loc să se enerveze din cauza poreclei, Hazel hotărâse să și-o însușească și cam așa rămăsese.

— Detalii, detalii, detalii, pufni Hazel.

Se îndepărtă pe picioarele acelea lungi, iar Tom, aruncându-i lui Cassie o privire în care se putea citi neputința, porni în urma ei, lăsând-o pe Cassie singură cu Sam. Deodată, Cassie își dori să se fi gândit să își ia ceva de băut când sosise, pentru că atunci ar fi avut ceva de făcut cu mâinile. Așa cum era acum, își simțea mâinile atârnând inutile și stânjenitoare pe lângă ea. *E Sam*, își spuse ea din nou, cu fermitate. Dar corpul nu o asculta. Era ca și cum seara asta, lumina caldă a pubului, mirosul de pin din jurul lor, focul care trosnea în șemineul din colț o făceau să fie mai conștientă de privirile pe care și le aruncaseră unul altuia în ultimele săptămâni. Priviri care poate că nu însemnau nimic, dar, în sfârșit...

— Deci, hm, stai cu mama ta de sărbători, nu?

Ce întrebare prostească, Cassie! Doar *știa* că Sam stă cu mama lui. Pentru numele lui Dumnezeu, se putea descurca mai bine decât atât.

Sam însă nu părea să-și dea seama de gândurile ei și dădu din cap.

— Ar fi vrut și ea să vină în seara asta, dar a trebuit să meargă la lucru.

— Păcat. Ce mai face?

Îi plăcea mama lui Sam – era ceva atât de cald la ea!

— E foarte bine, răspunse Sam, iar ochii aceia albaștri se înmuiară, doar puțin.

— Și... tatăl tău? întrebă Cassie, ezitând.

Sam miji ochii, iar blândețea din ochi îi dispăru instantaneu.

— Habar n-am, răspunse el cu asprime. Ultima dată, am auzit că e plecat în Sri Lanka, unde face surfing sau ceva de genul ăsta.

Cassie răsuci aceeași șuviță de păr care tot încerca să scape din coafura ei atent aranjată, jumătate prinsă, jumătate lăsată liberă, pentru a o readuce la locul ei.

— N-ai mai primit nicio veste de la el?

— Nu, și nici nu-mi doresc, răspunse el într-o manieră care închidea efectiv subiectul, iar Cassie își mușcă buza, dorindu-și să nu fi adus vorba despre asta de la bun început.

Știa ce sentimente nutrește Sam în legătură cu tatăl său, dar se întrebase, fiind Crăciunul și toate cele... Aruncă o privire spre bar, unde Hazel și Tom erau încă la coadă – era prea multă lume pentru ca Linda să se descurce singură, așa cum prezisese chiar ea. Avu o tresărire de vinovăție – ar fi trebuit să insiste ca și ea să lucreze în seara asta.

— Oricum, ce mai faci, Cass?

Cassie îl privi din nou și observă că tensiunea dispăruse, ca și cum nu ar fi existat vreodată, iar Sam revenise la starea lui relaxată.

— Sunt bine, răspunse ea, încercând să aibă un ton nonșalant care să se potrivească cu al lui. Săptămâna trecută am terminat de trimis toate cererile de înscriere la universitate.

Nu intenționase să i-o spună atât de direct, dar ce era rău în a-i reaminti că nu e mult mai mică decât el? Poate că Tom și Sam își luaseră un an sabatic împreună – plecaseră să călătorească prin Asia

și să vadă lumea –, dar ea avea, totuși, optsprezece ani, iar el, doar douăzeci și unu.

— A, da?

— Da, confirmă ea. Studii de administrarea afacerilor.

Munca în pub alături de Linda o făcuse să-și dea seama că i-ar plăcea să-și conducă propria afacere într-o bună zi. Iar faptul că ajutase la organizarea petrecerii de Crăciun o făcuse să se gândească la evenimente – avea un talent aparte pentru asta, spunea Linda. Cu toate acestea, atunci când Cassie îi sugerase să amâne plecarea la universitate și să o angajeze în schimb ca manager de evenimente la pub, Linda refuzase categoric. Nu numai că pubul nu avea nevoie de un manager de evenimente, spusese ea, dar, după părerea Lindei, Cassie nu trebuia să rămână blocată pentru totdeauna în acest oraș și în acest pub. Cassie nu era de acord – îi plăcea siguranța pe care i-o dădeau pubul și orașul ei natal, deși fără Tom toate acestea îi ofereau ceva mai puțin din confortul pe care îl cunoștea.

— Afaceri, deci? Unde...

Dar Sam se întrerupse în momentul în care un grup de patru persoane se ridică de la masa cu canapele de sub arcadă, apoi o prinse de mână, împletindu-și degetele cu ale ei, și alergă spre masă, trăgând-o după el. Cassie râse de graba cu care Sam o trase lângă el pe canapea, fără să îi dea drumul la mână, și continuă să zâmbească în timp ce el dădea din cap.

— Nu putem pierde un loc bun ca ăsta, Cass.

Era una dintre cele mai bune mese, Cassie trebuia să recunoască. Chiar lângă focul care trosnea, aproape de bradul de Crăciun din colțul sălii, pe care Cassie îl decorase cu gust în auriu și roșu, și cu o singură lumânare pe masa joasă din lemn, înconjurată de paharele goale rămase de la grupul care tocmai plecase. Mai era un alt grup de tineri care stăteau pe scaune la una dintre mesele înalte de lângă ei, iar una dintre fete îi privea cu dezgust pe Cassie și pe Sam. Evident,

sperase să pună ea însăși mâna pe masă. Asta, cu toate că privirea ei devenea un pic mai speculativă când zăbovea asupra lui Sam.

Cassie râse din nou în timp ce se uita iarăși la Sam. El stătea foarte aproape de ea, constata Cassie acum, picioarele le erau lipite unul de celălalt, iar mâinile lor, încă împreunate. Sam întinse mâna și îi așeză după ureche șuvița aceea de păr rătăcită, unde aceasta și rămase, ascultând de atingerea lui și nu de a ei. Inima lui Cassie începu să bată foarte tare.

— Chiar ești frumoasă, să știi, murmură Sam privind-o în ochi, iar Cassie simțea că din pielea ei țâșnesc scântei.

— Excelent! Ați pus mâna pe un loc.

Cassie tresări la auzul vocii lui Tom, Sam îi dădu drumul la mână, iar ea expiră aerul cu putere când Tom și Hazel se așezară pe canapeaua de vizavi.

Hazel îi înmână lui Cassie cocktailul ei din gin cu vin fiert, de culoare roșu-închis, cu un parfum subtil de cireșe, și-i adresă un mic zâmbet.

— Și despre ce vorbeați voi doi? întrebă Hazel, întruchiparea inocenței.

Cassie strânse din ochi, deși efectul s-ar putea să nu fi fost atât de sever pe cât spera, având în vedere că încă se simțea roșie în obraji de la comentariul că este „frumoasă". Serios, trebuia să-și revină și să-și adune gândurile, ce naiba!

— Cassie tocmai îmi spunea că s-a înscris la universitate, răspunse Sam.

Tom scoase un zgomot de dezgust din fundul gâtului.

— Da. Afaceri. Plictisitor, spuse el, iar Sam ridică din sprâncene la tonul vocii lui Tom și clătină din cap.

— Hei! exclamă Cassie.

Tom se întoarse spre ea.

— Ei bine, așa este. Nu există pasiune sau entuziasm în studiul *afacerilor*.

— Este o opțiune inteligentă, spuse Cassie printre dinții strânși.

Și așa și era. Indiferent ce se hotăra să facă după aceea, cu siguranță că o diplomă în administrarea afacerilor îi oferea o bază bună. Bine, nu era cea mai fascinantă sau aventuroasă opțiune, dar, pe de altă parte, ea nu era chiar genul de persoană fascinantă sau aventuroasă. Și asta era problema, din punctul de vedere al lui Tom.

Își scutură umerii pentru a se elibera de ușoara tensiune, apoi se întoarse spre Sam.

— Dar tu? Chiar vrei să-mi spui că faci Dreptul pentru că e adevărata ta pasiune?

Nu putea să-i spună același lucru lui Tom – el *într-adevăr* iubea geologia, deși reușea să se descurce și să nu alunece în categoria tocilarilor, pentru că era și sportiv, arătos și fermecător totodată. Și, spre deosebire de ea, Tom avea planuri mărețe: să calce pe urmele părinților lor, să lucreze în domeniul mediului, să facă o diferență în lume. Aceasta era a doua problemă, recunoștea Cassie în sinea ei. Fratele, ca și părinții ei, urma să facă ceva important și semnificativ, în timp ce ea... Ei bine, planurile ei erau de o mai mică anvergură decât ale lui. Asta o făcea să se simtă puțin vinovată pentru că se entuziasmase la gândul de a organiza evenimente în pubul lor local.

— Nu, dar voi fi bogat, Cass, și atunci voi putea să fac tot ce-mi place.

Sam zâmbi, mai întâi spre ea, apoi spre Tom, care-i întoarse zâmbetul în semn de solidaritate.

— Banii nu sunt tot ce contează, insistă Cassie, puțin pretențioasă, mai ales pentru că se gândea că e ceva ce *se cuvine* să spună.

— Nu, dar ajută, spuse Sam.

Deși el încerca în mod clar să glumească, Cassie simți o anumită subtilitate în vocea lui. Își mușcă buza. Știa, nu-i așa, cât de mult fusese nevoită mama lui Sam să muncească, cum Sam petrecuse mai multe ore la serviciu decât la școală în timpul anului de

pregătire[1] – și *totuși* obținuse notele necesare pentru a fi admis la Manchester. Deschise gura să spună ceva, să retracteze cumva, dar o zări pe Linda alergând practic spre masa lor, cu prosopul de vase țopăind în ritmul în care se mișca.

Cassie se încruntă.

— Este totul...?

— S-au stins luminile ornamentale, spuse Linda, gâfâind puțin. Afară.

Cassie aruncă o privire la fereastra din spatele ei și văzu că luminile care decorau ferestrele încetaseră într-adevăr să mai clipească.

— Și știu că nu e mare lucru, dar eu...

Cassie făcu un semn cu mâna în timp ce se ridica în picioare.

— Rezolv eu.

Înțelesese. Indiferent ce spunea Linda despre tartele cu fructe cumpărate din magazin, acest pub era odrasla ei, iar evenimentul de Crăciun era unul dintre cele mai importante momente ale anului.

— Mulțumesc, Cassie, iubire.

— Te ajut eu, declară Hazel, lăsându-și băutura pe masă și venind alături de Cassie în timp ce Linda se grăbea să se întoarcă la bar.

— Deci, începu Hazel în timp ce o lua pe Cassie de braț. Ia spune, care-i treaba cu Sam?

— Nimic, răspunse Cassie. La ce te referi?

Încercarea ei de a fi dezinvoltă ar fi funcționat mai bine dacă vocea nu i-ar fi sunat doar *puțin* prea strident.

Dar o salvă de la continuarea interogatoriului chiar mama lui Hazel, Mel, care o prinse pe Hazel de mână în momentul în care treceau pe lângă ea. Mel își țuguia buzele, într-un mod care sugera că acela ar putea fi al doilea pahar de vin roșu pe care îl avea în față.

---

[1] *A-level*, în original – anul de studii în care elevii britanici urmează cursurile specifice nivelului A, care este o calificare preuniversitară în sistemul de învățământ din Regatul Unit (n. tr.).

— Încă nu ai vorbit cu mine așa cum se cuvine, îi spuse Mel lui Hazel. Haide, tatăl tău s-a dus la toaletă. Ține-mi companie pentru cinci minute – doar e Crăciunul!

Hazel o privi pe Cassie cu un aer afectat, apoi suspină, ca și cum ar fi vrut să spună că ar putea la fel de bine să termine cu asta acum, iar Cassie dădu din cap. Putea să repare singură luminile. Oricum, cu toată sinceritatea, Hazel nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Cassie rămăsese la ea odată, peste noapte, când Hazel nu se deranjase să înlocuiască becul ars de la plafonieră *sau* de la lampa de pe noptieră și, în schimb, folosea lumina telefonului pentru a se deplasa pe întuneric în camera ei.

— Unde e Claire, Cassie? întrebă Mel.

— Probabil că e deja în pat la ora asta. Nu-i prea place Crăciunul, răspunse Cassie și ridică din umeri.

În general, lui Claire nu prea îi plăcea să socializeze. Avea tendința de a sta închisă în casă în timpul oricărui eveniment social din sat, pe cât posibil. Drept răspuns, Mel scoase un „hm“ dezaprobator.

Râzând, Cassie o lăsă pe Hazel cu mama ei, în timp ce Hazel făcea o grimasă pe deasupra umărului lui Mel. Totuși, nu putea să nu simtă o mică împunsătură în suflet în timp ce îi făcea cu mâna și se îndrepta spre ieșire. Cel puțin, Hazel avea părinți cu care să vină aici. În cea mai mare parte a timpului, credea că face față situației – faptul că, tehnic vorbind, era orfană –, dar erau momente când pierderea ei se intensifica, iar Crăciunul era unul dintre acestea.

Când ieși, își văzu respirația transformându-se în abur în fața ei. Era o noapte senină, iar stelele străluceau în toată splendoarea. Pereții diminuau zumzetul discuțiilor din interior, iar Cassie își permise pentru o clipă să privească cerul, să respire aerul rece al nopții, să-și imagineze că părinții ei sunt acolo sus, de unde o veghează. Nu se lăsa adesea pradă acestei idei – că ei erau „acolo, undeva“ –, dar în seara asta, în Ajunul Crăciunului, cu stelele care

sclipeau deasupra ei, simțea că e o seară potrivită în care să-și permită această fantezie.

Totuși, acest moment nu dură mult, pentru că era al naibii de frig. Se cuprinse cu brațele în timp ce examina luminile decorative. Se părea că doar o secțiune din șirul de lumini nu funcționează, mai precis secțiunea care se întindea deasupra celei de-a doua ferestre a pubului. Atunci, poate că era doar un bec ars.

Ușa pubului se deschise, iar Cassie aruncă o privire și-l văzu pe Sam ieșind, ținând strâns în mână geaca ei din piele. Nu era cea mai călduroasă, dar „călduros" nu fusese aspectul pe care îl urmărea. Sam i-o întinse.

— M-am gândit că poate ai nevoie de asta.

— Mulțumesc, spuse ea cu recunoștință și-și puse geaca.

— Și am văzut-o pe Hazel confiscată de maică-sa, așa că am vrut să văd dacă ai nevoie de o mână de ajutor, până mai comandă Tom un rând.

Sam își băgase mâinile în buzunare, legănându-se puțin pe călcâie și rămânând, își spuse Cassie, la o distanță prudentă de ea.

Așa că își îndreptă din nou atenția spre becuri încercând să ignore faptul că sunt doar ei doi aici, afară.

— Cred că e doar un bec.

Se apropie și mai mult, încruntându-se în timp ce le inspecta.

— Sunt instalații vechi, recunoscu ea. Cineva a încercat să le arunce la gunoi și eu am spus că le vom folosi aici.

— Iar te simți tristă pentru obiectele neînsuflețite?

Cassie să uită peste umăr și-l văzu pe Sam zâmbindu-i.

— Pur și simplu că nu-mi place să văd risipă, răspunse ea, puțin în defensivă.

Și, da, sigur, nu-i plăcea nici să vadă lucruri vechi aruncate sau ascunse doar pentru că nu mai erau noi și strălucitoare. Cu puțină muncă, lucrurile vechi puteau străluci din nou.

Mai verifică nişte becuri, zâmbind în sinea ei la gândul că Sam se mulțumeşte să o lase pe ea să facă treaba, fără să intervină și să insiste să le repare el, aşa cum ar fi făcut, cel mai probabil, Tom. Descoperi problema – un bec slăbit – și-l apăsă ferm în dulie. Luminile se aprinseră, de un alb superb.

— *Et voilà!* exclamă ea, bătând din palme în timp ce făcea un pas înapoi – direct în Sam.

Cassie își pierdu echilibrul și-i simți brațele care o cuprindeau pentru a o stabiliza.

Se întoarse, încet, ridicând bărbia ca să-i vadă fața, cu ochii ușor luminați de beculețele de sărbătoare și de stelele de deasupra. Mâinile lui rămaseră acolo unde erau și, în timp ce ea își trăgea răsuflarea, le simți cum se strâng în jurul ei, doar pentru o clipă, înainte de a le lăsa să cadă pe lângă el. Cassie se forță să facă un pas înapoi pentru a se îndepărta de el, deși mirosul aftershave-ului său subtil rămase cu ea.

Cassie își drese vocea.

— N-ar trebui să...? începu ea și făcu un gest spre interior.

El încuviință din cap.

— Da.

Cassie încercă să ignore fiorul de dezamăgire pe care îl simțea în abdomen. La ce anume se așteptase? *Nu, Cassie, vreau să stau afară cu tine și să ne sărutăm?* Aproape că pufni în sinea ei în timp ce se îndrepta spre intrarea în pub.

— Dar, mai întâi...

Cassie se întoarse spre el pentru a-l vedea cum se înroșește puțin.

— Eu... ăăă... ți-am adus un cadou.

Sam băgă mâna în buzunarul hainei și scoase ceva. Cassie făcu un pas spre el, uitându-se la cutia mică din carton din mâna lui. Simplă, neîmpachetată. Fără panglici. Rustică, decise ea.

Cassie își mușcă buza în timp ce mai făcea un pas. Ea nu-i luase nimic. Uneori, își făceau cadouri în glumă – și toți patru făcuseră pe Moș Crăciun Secret cu câțiva ani în urmă, dar anul acesta nu

vorbiseră nimic despre asta, iar ea nu se gândise să-i ia ceva. Bine, bine, asta nu era în întregime adevărat – ea chiar *se gândise* să-i ia ceva, dar se temea că va părea ciudat sau că el va fi stânjenit sau ceva de genul ăsta, iar apoi nu se putuse gândi la ce să-i ia care să nu pară că ar fi sărit calul, dar să nu fie, de exemplu, șosete sau un pix sau ceva asemănător.

Sam îi împinse cutia în mâini, fără să reușească să stabilească un contact vizual cu ea.

— Haide, spuse el, pe un ton puțin cam răstit. Deschide-o.

— Eu nu ți-am luat nimic, recunoscu ea.

Sam o privi într-un fel care atenua o parte din tensiunea subtilă dintre ei.

— Deschide-o, Cass.

Cassie deschise cutia în care se afla un colier pe care-l scoase pentru a-l examina, simțind lănțișorul din argint răcoros pe degetele ei deja reci. Respirația i se opri la vederea pandantivului. Era o piatră. O piatră, de când merseseră cu toții la plajă, cu *câteva luni* în urmă, în vacanța de vară. Ea găsise câteva pietricele frumoase și i se păruse trist că stau acolo neapreciate. Pietricelele păreau aproape singuratice acolo, pe plajă, așa că le adunase pe cele mai frumoase și le dăruise, câte una, lui Tom, lui Sam și lui Hazel.

— Este piatra pe care mi-ai dat-o la...

— Îmi amintesc, murmură Cassie, jenată să constate că are un nod în gât și trecându-și vârful degetelor peste piatră.

— Da, spuse Sam și-și drese glasul. Eu doar... Asta o face frumoasă, nu-i așa? Dându-i timp să... în sfârșit.

Cassie înălță privirea spre Sam pentru a-l vedea trecându-și o mână pe ceafă, părând incredibil de jenat – mai mult decât credea că l-a văzut vreodată.

— Am dus-o la un atelier și au transformat-o într-un colier. E o prostie, continuă el, rostind repede cuvintele, nu trebuie să-l păstrezi – m-am gândit doar...

— Îmi place foarte mult, spuse ea ferm, dar cu blândețe.

Și apoi, după un scurt moment de ezitare, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Era ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci și i se părea un gest foarte matur, ca și cum amândoi erau la un pas de altceva, ceva mai vechi, ceva nou. Îl simți pe Sam cum rămâne nemișcat, simți pe propria ureche, ca o șoaptă, respirația lui în timp ce expira aerul.

— Mulțumesc, murmură ea.

Se priviră, iar Cassie văzu stelele reflectate în ochii lui. Simțea că nu mai poate respira. Ca și cum nu *îndrăznea* să respire, în caz că ar fi stricat acest moment. Ar fi trebuit să zâmbească sau să țipe și să-l îmbrățișeze. Ceva ce făcuse de atâtea ori înainte. Dar nu se putea hotărî.

— Cassie, spuse Sam, cu vocea răgușită.

Întinse mâna pentru a se juca din nou cu acea șuviță de păr, iar ea simți furnicături pe gât.

— Eu...

— *Aici* erați!

Cassie se îndepărtă brusc de Sam când Tom ieși.

— Haideți. Hazel păzește masa, iar Linda ne va obliga îndată pe toți să cântăm colinde de Crăciun – nu ne poți lăsa să facem asta singuri.

Cassie strâmbă din nas.

— Te aud destul de des exersând cântatul la duș – sunt surprinsă că nu vrei un solo.

Împreună, Sam și Cassie se îndreptară spre locul unde stătea Tom. Cassie nu îndrăznea să se uite la Sam, deși încă ținea în mână colierul și cutia din carton.

— Ești invidioasă pe vocea mea incredibilă de cântăreț, Veverițo?

Cassie strâmbă din nas la porecla pe care Tom o folosea doar atunci când era intenționat enervant – când se referea la înălțimea ei și la faptul că, atunci când era în creștere, dinții ei din față păreau mult prea mari pentru ea. Lucru de care fusese destul de conștientă și fără ca el să-i amintească – nu că el ar fi înțeles asta vreodată.

— Nu-ți face griji, sunt sigură că o să ne dai gata pe toți cu vocea aia scârțâită de veveriță.

— Eu *nu am* o voce scârțâită de veveriță.

— Ei, haide.

Cassie se încruntă la Tom, rezistând impulsului de a scoate limba la el ca un copil de patru ani. Aruncă o privire spre Sam, a cărui față era controlat neutră – în mod clar hotărât să nu se bage la mijloc. Un lucru pe care îl exersase destul de mult, presupunea ea. De fapt, Sam fusese întotdeauna de partea lui Tom, Cassie știa acest lucru. Era prietenul lui Tom înainte de a fi al ei, dar aprecia efortul pe care îl făcea pentru a nu face asta prea vizibil.

— Haide, haide, spuse Tom, cuprinzând-o pe Cassie cu brațul și trăgând-o înapoi în căldura pubului. Nu trebuie să fii prea supărată pe mine, altfel nu-ți mai dau primul indiciu mâine.

Ea strâmbă încă o dată din nas, apoi oftă și se aplecă spre el.

— Ar fi bine să rimeze, asta e tot ce pot să spun.

— Bineînțeles, spuse Tom, punându-și dramatic mâna pe inimă. Crezi că vreau să se repete crizele de furie din 2003?

— Bine. Nu e o vânătoare de comori dacă nu rimează, spuse ea, ignorând gluma.

— Mi-ai spus, de mai multe ori.

Cassie aruncă o privire peste umăr, spre Sam. Acesta îi întâlni privirea, oferindu-i un mic zâmbet, apoi trecu de partea cealaltă a lui Tom, bătându-l pe spate în timp ce ajungeau la masa lor. Și, pe când se așeza, Cassie strecură colierul în buzunarul jachetei din piele înainte de a și-o scoate. Nu voia să-l expună încă. Îi va spune lui Hazel mai târziu și, fără îndoială, Tom va afla, într-un fel sau altul, dar, pentru seara asta, în Ajunul Crăciunului, voia să rămână ceva care să fie doar al ei.

DOI ANI MAI TÂRZIU

Capitolul 2

Sus, în Alpi, mai jos de locul unde se afla Cassie, zăpada strălucea în lumina soarelui, așternându-se sub un cer albastru, întrerupt din când în când de nori diafani. Munții se întindeau în toate părțile, aproape înspăimântători în imensitatea lor, albul cedând locul rocilor cenușii în locurile unde zăpada se topise sau nu se așternuse complet. Brazii cei mai apropiați erau acoperiți cu zăpada albă, arătând ca și cum s-ar fi înălțat direct dintr-un glob de zăpadă, iar o briză puternică și înțepătoare încerca să îi pătrundă prin geaca groasă de schi, care nu arăta chiar așa de elegantă ca pe modelul online.

Lui Cassie îi era greu să aprecieze cum se cuvine oricare dintre împrejurimile minunate, din cauză că ea și Hazel urcau încet pe munte într-un telescaun, suspendate în aer și agățate de ceea ce părea a fi nimic mai mult decât un fir de telefon. Își simțea picioarele vulnerabile, așa cum atârnau sub ea, și avea tot timpul senzația că schiurile i s-ar putea desprinde și ar putea lovi un schior neavizat aflat dedesubt. Se ținea strâns de bara din fața ei, amintindu-și de singura dată când Tom o forțase să urce într-un roller-coaster, când erau mici, și cât de mult îi displăcuse – detestase senzația oribilă și dezgustătoare din stomac și felul în care, după ce coborâseră, aproape că se prăbușise din cauza adrenalinei. Iar de data asta era

mai rău, pentru că, după ce ajungeau sus, chiar avea să fie nevoită să coboare cu schiurile pe nenorocitul ăsta de munte.

— Ești gata? întrebă Hazel entuziasmată.

Hazel apucă bara, iar Cassie o strânse și mai tare, încercând să o țină pe loc. Îi vedea pe Tom și pe Sam, cu două locuri în fața lor, alunecând de pe telescaun pe zăpadă, amândoi cu o grație aparent fără efort.

— Nu, șuieră ea printre dinții strânși.

— Ba da, ești gata, spuse Hazel cu fermitate și împinse bara în sus, forțând-o pe Cassie să-i dea drumul. Trebuie să cobori, altfel o să fii ca Bridget Jones[1] și o să ajungi să mai faci o buclă și să cobori din nou, iar asta o să fie și mai înfricoșător.

Acum, locul de lansare, sau cum s-o fi chemând, se apropia, iar Cassie înghiți în sec, cu gâtul uscat.

— Doar ridică-te, OK? E ușor. Oricum, e mai ușor decât pare, crede-mă.

— Bine, murmură Cassie. OK.

Nu era ca și cum ar fi avut de ales, nu? Coborâse doar pe una dintre pantele acelea mici de antrenament înainte ca Hazel să o declare pregătită, lucru pe care cu siguranță nu-l simțea.

Când schiurile ei atinseră pământul, Cassie se ridică înainte de a se gândi prea mult și simți cum telescaunul o izbește ușor în partea din spate a genunchilor în timp ce cobora. Apoi alunecă împreună cu Hazel spre locul unde așteptau Tom și Sam. Se împiedică, dar nu căzu. OK, bine. Un punct pentru ea. Pentru că a cădea cu fața în jos în prezența lui Sam în timp ce cobora din telescaun nu ar fi fost în concordanță cu imaginea echilibrată, încrezătoare și sexy pe care

---

[1] Bridget Jones este un personaj fictiv creat de autoarea britanică Helen Fielding. Ea este protagonista romanului *Bridget Jones's Diary* (*Jurnalul lui Bridget Jones*, 1996) și a continuărilor sale, precum și a adaptărilor cinematografice. Bridget Jones este cunoscută pentru portretizarea sa captivantă și plină de umor a unei femei singure care navighează prin provocările iubirii, ale carierei și ale autodezvoltării (n. tr.).

plănuise să o afișeze în timpul acestei vacanțe. Pentru că exista posibilitatea – doar posibilitatea – că, de data asta, s-ar putea întâmpla ceva cu adevărat între ei, acum, că aveau o săptămână împreună și ocazia de a petrece ceva timp doar ei doi, printre activitățile în patru. Poate – doar poate – ultimii doi ani de priviri și atingeri ocazionale, care duraseră un pic prea mult pentru a fi considerate doar prietenoase, ar fi ajuns în sfârșit la ceva. Nu că ar fi pus presiune pe vacanță sau ceva de genul ăsta.

Avea totuși senzația că, deși își alesese cu grijă combinezonul de schi albastru-pal, arată mai degrabă ca o bezea sau ca o fetiță de treisprezece ani, având în vedere înălțimea ei, decât ca o schioare sexy și șic. Ar fi vrut să spună că *nimeni* nu arată bine la schi, dar Hazel reușea să se descurce, într-un combinezon mov și negru, părul ei negru contrastând cu albul zăpezii. Dar, din nou, Hazel petrecuse câteva vacanțe la schi cu familia ei, așa că se pricepea. Tom și Sam fuseseră și ei de câteva ori împreună. Rămăsese Cassie, care nu fusese niciodată la schi până atunci – Claire nu era chiar genul de persoană care să meargă în vacanță cu familia, iar schiatul era costisitor. În plus, cu toată sinceritatea, nu o atrăsese niciodată ideea de a-și lega șipcile acelea din lemn de picioare și de a coborî cât de repede se putea pe versantul unui munte. Tom continua să insiste că mai fuseseră o dată, când erau copii, înainte de a muri părinții lor, dar ea era prea mică să-și amintească, așa că nu credea că asta mai are vreo importanță. Și, oricum, cât de mult ar fi putut să schieze la vârsta aceea?

Tom își ridică ochelarii de soare pe smocul de păr blond și îi zâmbi în timp ce Cassie se apropia de el, întinzând mâna să o prindă de braț pentru a o încetini până la oprirea completă. Ea trase adânc aer în piept, ceea ce-i făcut să râdă atât pe el, cât și pe Sam.

— Nu te bucura atât de mult că te afli aici, Cass, spuse Sam, cu ochii ascunși de ochelarii de soare închiși la culoare, care păreau scumpi. Ne faci pe noi, ceilalți, să arătăm de parcă nu ne-am simți bine.

Ea doar își dădu ochii peste cap. În parte pentru că acum, când se aflau în vârful pantei, cu oamenii care se zbenguiau peste tot, trecând peste ceea ce păreau a fi marginile unor stânci, după părerea ei, gura i se uscase și nu era sigură că ar fi în stare să formuleze propoziții coerente.

— Haideți atunci, spuse Hazel, cu ochii ei verzi strălucind și zâmbindu-le lui Tom și lui Sam. Pun pariu cu voi doi pe o halbă că vă bat la coborâre.

Tom scoase un pufăit.

— Cum zici tu, Niagara. O să-mi mănânci zăpada pulverizată de schiuri.

Hazel înclină capul.

— Așa se numește? Zăpadă pulverizată?

— Habar n-am, răspunse Tom ridicând din umeri și s-a uitat la Cassie. Tu ești gata?

— Nu, răspunse Cassie fără menajamente.

Se simțea bine aici, decise ea, stând complet nemișcată.

— Ba ești gata, spuse Hazel din nou, de parcă prin această afirmație ar fi schimbat imediat, doar prin forța voinței, ceea ce simțea Cassie.

— Ba nu sunt. Ce-ar fi să rămân aici sus și să ne întâlnim cu toții mai târziu?

Hazel își puse o mână pe șold, iar cu cealaltă strângea cele două bețe de schi.

— Și cum anume ai de gând să cobori?

— O să merg pe jos, ripostă Cassie.

Oricum, trebuia să fie mai ușor decât să schieze.

— Te-ai descurcat bine pe pârtia pentru copii, insistă Hazel, deși faptul că o numea „pârtie pentru copii“ nu prea inspira încredere. Și asta e o pârtie ușoară, marcată cu albastru. O să te descurci.

Erau trei posibilități diferite de coborâre, din câte își dădea seama Cassie, dar Hazel făcu un gest spre pârtia pe care păreau să o vizeze

ei. Lui Cassie nu i se părea ușoară, părea abruptă și erau deja o mulțime de oameni care coborau cu schiurile – mai mulți oameni de care să se lovească. Totuși, simțea că toți trei se uită la ea, așa că preferă să păstreze tăcerea, încercând să găsească un echilibru între aparența calmă și încrezătoare și faptul că era îngrozită.

Hazel se îndepărtă cu grație spre începutul pantei, uitându-se peste umăr pentru a verifica dacă și ceilalți o urmează.

— O să fie bine, Cassie, spuse Tom încet și începu să se îndrepte fără grabă spre margine, luându-i mâna înmănușată în mâna lui pentru a o trage după el. O să fie distractiv, crede-mă – când ajungi la bază o să te bucuri că ai făcut-o.

— La trei, spuse Hazel cu fermitate și-i aruncă lui Cassie privirea aceea pe care ea nu putea să o refuze, așa că încuviință din cap.

Tom îi dădu drumul la mână, își trase ochelarii de soare pe față și-i zâmbi încurajator în timp ce lua câte un băț în fiecare mână. Cassie îl simț pe Sam venind în spatele lor, corpul ei fiind mereu conștient de poziția lui în raport cu al ei.

— Unu, doi, trei!

Dar nu putu să o facă. Sam, Hazel și Tom se îndepărtară cu toții, Hazel și Tom luând-o spre stânga, Sam, spre dreapta... lăsând-o pe ea în urmă, acolo unde era, înțepenită în locul acela, picioarele ei uitând cum să asculte instrucțiunile creierului de a se pune în mișcare.

— Haide, Cassie, murmură ea pentru sine și, cu mare efort, reuși să-și dea drumul.

Încercă să-și aducă aminte ceea ce încercaseră Tom și Hazel să o învețe mai devreme. Schiurile paralele și greutatea în jos pe piciorul drept, pentru a vira la dreapta, nu-i așa? Încercă, simți că accelerează, iar inima îi tresări. Apropie imediat vârfurile schiurilor, așa cum îi arătase Hazel, pentru a încetini.

— Te descurci bine, Cassie!

Cassie ridică privirea din zăpadă pentru a o vedea pe Hazel făcându-i un semn de încurajare cu degetul mare în sus. Îl văzu pe

Tom, cu jacheta lui de schi roșie ieșind în evidență, avântându-se din locul în care stătuse la marginea pârtiei. Probabil că așteptase să verifice dacă ea îi urmează. Apoi coborî în viteză pe lângă Hazel.

— Hei! strigă Hazel, accelerând și ea. Nu e corect!

Cei doi începură să coboare în zigzag pe pantă, prinzând viteză, până când nu-i mai văzu.

Ei bine, grozav. Pur și simplu grozav. Expiră aerul cu un șuierat, în timp ce-și mișca din nou schiurile, cu timiditate. Reuși să se mențină în mișcare câteva secunde bune, de data asta, înainte de a o cuprinde panica și de a se opri brusc. Din spate auzi un râs moale și se întoarse spre acel sunet. Sam era acolo, cu părul lui negru ciufulit și combinezonul de schi albastru-marin care-l făcea de rușine pe al ei.

Miji ochii văzându-l cum râde.

— Cum ai ajuns în spatele meu?

Nu asta își dorea – ca el să vadă exact cât de neîndemânatică e.

— M-am oprit puțin să admir priveliștea, spuse el cu ușurință.

Buzele îi tresăriră când ea întoarse privirea de la el pentru a se încrunta la schiuri, ceea ce-l făcut să râdă din nou.

— Haide, Cass, nu e chiar așa de rău.

— Ușor de spus pentru tine. De fapt, tu poți să faci asta.

— Și tu poți, spuse el încurajator. Putem merge încet, haide.

Sam se îndepărtă, uitându-se în spate pentru a verifica dacă ea îl urmează. Făcând o mică grimasă, Cassie își lăsă schiurile să se pună din nou în mișcare, încercând să meargă exact pe urmele lăsate de el.

— Bine, spuse Sam când ea îl ajunse din urmă. Acum încearcă să ții paralel și continuă să virezi pentru a încetini – o să ajungi să te doară rău de tot dacă tot faci plugul prin zăpadă până jos.

— Dacă fac ce?

— Uite, privește, mută-ți greutatea.

Sam porni din nou, iar Cassie îl urmă, încercând să-l copieze. Parcurseră două viraje complete fără să se oprească, iar Cassie simți cum buzele i se strâng într-un zâmbet. Reușea!

Se uită în sus și a zâmbi spre locul unde Sam o aștepta să-l ajungă din urmă. El îi zâmbi înapoi, cu ochii încă ascunși de ochelarii de soare. Și stomacul ei tresări, așa cum făcea întotdeauna în preajma lui – așa cum nu făcea în preajma nimănui altcuiva, inclusiv a tipului cu care se întâlnise timp de trei luni la universitate.

— În regulă, spuse Sam cu calm când ajunse la ea. Ne așteaptă niște mogule, așa că...

Cassie se încruntă.

— Niște ce?

— Sunt ca niște denivelări pe zăpadă, răspunse Sam și făcu un gest, iar Cassie văzu mici movile de zăpadă poziționate la întâmplare, ocupând următoarea secțiune a pantei. Așa că încearcă să nu treci direct peste ele, OK?

Cassie își mușcă buza – nu era sigură că are prea multe de spus în această privință. Sam îi oferi un zâmbet liniștitor.

— Doar urmează-mă.

Porni, iar ea făcu tot posibilul să se țină după el. Dar, după alte câteva întoarceri, greși ceva. Se întoarse prea devreme și simți că înaintează direct în josul pantei, îndreptându-se direct spre una dintre chestiile alea ca niște dealuri. *Întoarce-te*, încerca să-și spună, dar picioarele ei nu cooperau, iar movila se apropia prea repede. Strânse ochii și simți că trece direct peste ea. Și ieși bine! Răsuflă ușurată. Era bine și nu fusese mare lucru și... Nu. Nu era bine. Accelera. Cu siguranță accelera. Înainte de a putea face ceva în privința asta, lovit încă o movilă, accelerând și mai mult.

Nu țipa. Nu țipa, doar gândește-te. Inima îi bătea cu putere, își simțea picioarele slabe în timp ce încerca să-și mute greutatea. Apoi simți cum cade, își simți umărul izbindu-se puternic în zăpadă, văzu sclipirile schiurilor altcuiva care treceau în viteză pe lângă ea. Se rostogoli de două ori înainte de a se opri, respirând cu greutate. Încercă să se deplaseze într-o poziție șezândă, constatând că mâinile îi tremură și respiră cu gâfâieli scurte, care se apropiau periculos de mult de plâns.

Cineva se opri lângă ea și ea privi în sus, clipind în lumina soarelui. Era Sam, ținând în mână unul dintre schiurile ei, arătând ca un afurisit de erou, încadrat de acel fundal. Nici măcar nu observase că pierduse nenorocitul ăla de schi.

— Ești bine? întrebă Sam.

Ea doar dădu din cap, înghițind în sec. În realitate, ochii o usturau și simțea acel impuls irațional de a plânge, ca un copil care a căzut și s-a zgâriat la genunchi. Dar respiră adânc, se stăpâni. Nu era rănită, nu-i așa? Cel puțin nu din câte își dădea ea seama. Un pic învinețită, poate, dar asta era tot.

Sam se aplecă, montându-i schiul înapoi pe picior. Mâna lui se odihni pe coapsa ei o clipă mai mult decât era necesar, presiunea degetelor lui înregistrându-se chiar și sub pantalonii ei ridicoli de schi.

— Haide, putem ajunge la pubul de la jumătatea traseului, să facem o pauză.

Ea dădu din nou din cap și-i luă mâna înmănușată când i-o oferi, lăsându-l să o ridice în picioare. Coborâră panta foarte, foarte încet. Cassie se simțea ca o idioată completă și era departe de acea persoană cool și sexy pe care dorea să o prezinte – spre deosebire de Sam, care arăta de parcă era scos dintr-o reclamă din nenorocirea aia de revistă, *Skiing Weekly*. Nu era chiar ceea ce își imaginase ea pentru scenariul „singuri".

Sam avea dreptate – era un pub, sau un restaurant, sau ceva de genul ăsta, la jumătatea pantei. Își dădură schiurile jos și pășiră bocănind în clăpari pe terasa exterioară. Era imposibil să mergi în clăpari, își dădu seama Cassie și fu recunoscătoare văzând o bancă de picnic liberă, se duse până la ea și se așeză. Deja o dureau picioarele. Cum făceau oamenii asta toată ziua?

— O să aduc ceva de băut pentru amândoi, bine? întrebă Sam.

Cassie se uită la el, dar Sam deja se strecura printre oameni și se îndrepta spre intrare.

Își scoase telefonul din buzunarul cu fermoar, recunoscătoare pentru husa în care se gândise să-l pună, având în vedere că, fără îndoială, se rostogolise peste el la un moment dat. Avea un mesaj. Spera să fie de la Hazel, care își cerea scuze că nu o așteptase sau era în panică totală fiindcă nu știa unde se află. Dar era Linda, care o verifica să vadă dacă se simte bine. Cassie zâmbi în timp ce tasta un răspuns – deși nu era sigură că a cădea cu fața în jos și a fi atât de nepriceput la schi încât era mai mult decât jenant se califică drept „drăguț". Totuși, să stai acum afară, la pub, era plăcut, se gândea Cassie, cu soarele încălzindu-i fața, iar sclipirile ghirlandelor verzi din afara clădirii din lemn, împreună cu zăpada, creau o atmosferă încântătoare de sărbătoare.

Linda îi răspunse printr-un mesaj.

Trimite o poză!

Cassie se conformă, prinzând tot ce se putea din munți. Chiar era frumos, recunoscu ea, pe fondul cerului albastru strălucitor.

Uimitor! răspunse Linda.

Mi-aș dori să fii aici xxx

Cassie o invitase, dar Linda protestase că nu poate să meargă cu „tinerii", pentru că n-ar fi putut ține pasul. Totuși, Cassie îi simțea lipsa de când plecase la universitate. N-o mai văzuse cum se cuvine din vară. Știa, de asemenea, că adevăratul motiv pentru care Linda nu vrea să vină e că e prea îngrijorată să-și lase „copilul", adică pubul, pe mâna altcuiva.

Sam reapăru la masă ținând în mână două pahare cu ciocolată caldă cu frișcă și bezele deasupra și tot tacâmul. Îi întinse unul cu un zâmbet.

— Ciocolată caldă de Crăciun, se pare, spuse el, trecându-și piciorul peste bancă pentru a se așeza lângă ea.

Cassie cuprinse paharul cu mâinile, lăsând căldura să se infiltreze în ele, suflă în el, apoi luă o înghițitură, savurând gustul de ciocolată adevărată – mai bună decât cea din plicurile de cacao instant pe care le cumpăra acasă –, alături de un strop de scorțișoară.

Scoase un mic suspin de mulțumire, iar Sam îi zâmbi.

— E cea mai bună, nu?

Telefonul lui Cassie se aprinse pe masă și ea îl ridică pentru a vedea un mesaj de la Hazel pe grupul lor de schi de pe WhatsApp.

Eu și Tom mergem să abordăm o pârtie neagră!!! Apoi ne ducem la un pub de la poalele muntelui – ne întâlnim acolo?

Cassie făcu o grimasă. Știa că asta se va întâmpla, le spusese atât lui Tom, cât și lui Hazel că ea îi va încetini pe toți, că va fi groaznic. Dar o ascultaseră? Nu. Amândoi îi spuseseră doar că va învăța, că oricum va fi distractiv, că nimeni nu se va supăra să încetinească pentru ea. Și acum, uită-te la ei.

Ridică privirea ca să-l vadă pe Sam verificându-și și el telefonul, probabil citind același mesaj, și oftă.

— Poți să te duci cu ei, dacă vrei.

Se cuvenea să-i propună, știa, chiar dacă nu prea voia să rămână singură – și cum naiba ar fi coborât restul pantei fără el?

Sam clătină din cap și își strecură telefonul înapoi în geaca de schi. Își scoase ochelarii de soare acum, iar albastrul adânc al ochilor lui era și mai evident decât de obicei, aici sus, înconjurat de cerul albastru și de zăpada sclipitoare.

— Nicidecum, îi las pe ei să facă asta. Efortul de a coborî pe o pârtie de categorie neagră nu mă prea atrage.

Cassie îi aruncă o privire, iar el zâmbi.

— Bine, ba da, dar și să stau aici, cu tine, mă atrage.

Ea îi întâlni privirea, o menținu și-i oferi un mic zâmbet. *Cool și încrezătoare, Cassie.* Dar nu știa prea bine cum să procedeze. Sam nu era ca unul dintre băieții cu care flirta la universitate. Sam o cunoștea. O cunoștea aproape dintotdeauna. În prezența lui, nu se putea preface că e altcineva. Încă se uita la ea, iar zâmbetul lui fusese înlocuit de aceeași privire intensă pe care o observa uneori când o privea – de obicei când el credea că ea nu se uită. Încercă să se gândească la ceva de spus, dar nimic nu i se părea potrivit. Se

îndreptau spre asta de ceva vreme, dar amândoi, aparent, erau atenți – foarte atenți – să nu calce peste linia prieteniei. Sau, mai exact, acea linie a „surorii celui mai bun prieten“, presupunea ea.

Un alt mesaj apăru pe grupul WhatsApp, salvând-o. De la Tom.

Ce faci, Cassie?

Cassie strâmbă din nas în timp ce tasta.

Dacă reușesc să cobor întreagă, te anunț.

Telefonul i se aprinse imediat, dar era un mesaj de la Sam, nu de la Tom.

Se descurcă foarte bine.

Cassie ridică din sprâncene spre el, iar el dădu din umeri.

— Așa și e.

Îl ignoră și tastă din nou pe grup.

Am căzut.

Dar s-a ridicat.

Îi aruncă o privire tăioasă lui Sam.

— Ei bine, ai făcut-o, spuse el ferm. Dovedește mai mult curaj să te ridici din nou și să continui decât să fii genială la ceva din prima, nu-i așa?

Ăsta e spiritul, îi răspunsese Hazel.

— Cum e la Londra? întrebă Cassie, încercând să nu se mai concentreze asupra ei. Tot ce ai sperat că o să fie?

Sam începuse un stagiu cu un avocat, știa ea, la o firmă de avocatură londoneză destul de impresionantă. Locuia acolo împreună cu Tom, care făcea un master în sustenabilitate la University College London, hotărât să calce pe urmele părinților lor – asta, în ciuda faptului că motivul pentru care părinții lor muriseră era faptul că erau ecologiști și se prăbușiseră cu micul lor avion în timp ce se aflau într-o călătorie de cercetare. Nu-i atrăsese atenția lui Tom, desigur – el știa la fel de bine, iar ea nu voia să strice ceva care-l pasiona atât de mult exprimându-și îngrijorarea. Totuși, era

îngrijorată. Se temea că ambiția și pasiunea pentru munca lui îl vor îndepărta de ea – și poate îl vor duce în zone periculoase.

— E o muncă grea, dar bună, răspunse Sam dând din cap și lăsând să-i scape un chicotit. Îmi place, ca să fiu sincer. Londra e al naibii de fascinantă, Cass, adăugă el și înclină capul. Când vii să ne vizitezi, pe Tom și pe mine?

— În curând, spuse ea vag, ignorând mica tresărire că el *voia* ca ea să-l viziteze, dar Tom abia se mutase acolo, iar ea îl lăsa să se acomodeze. Am auzit că locuința ta e în regulă, nu?

Sam strâmbă din nas.

— „În regulă" e cuvântul-cheie. E cam prăpădită, dar n-o să fie așa pentru totdeauna. În primii doi ani la firmă, nu se câștigă foarte bine, dar de acolo drumul duce tot înainte și în sus și cât ai zice pește o să-mi permit un loc mai bun.

Cassie preferă să nu spună nimic. Sam fusese întotdeauna așa, puțin obsedat de bani. Era probabil lucrul care îi plăcea cel mai puțin la el – deși îl înțelegea. Știa că mama lui se chinuise destul în timp ce el crescuse – probabil că tatăl lui, care nu era aproape niciodată prin preajmă, nu contribuia prea mult la cheltuieli. Nu că ar fi fost în pericol să rămână pe drumuri sau ceva de genul ăsta, dar întotdeauna încerca să cumpere pentru ea și Sam lucruri de la magazine de caritate, era atentă la ce mâncau, chestii de genul ăsta. La începutul unui an şcolar, Sam fusese atât de stânjenit de faptul că avea o uniformă cumpărată de la „second hand", încât Tom îl convinsese să facă schimb, iar Tom purtase el lucrurile de la „second hand". Claire nu băgase de seamă, desigur – nu era tocmai „prezentă" ca părinte. Sam trecuse apoi peste asta, dar întotdeauna aspirase la mai mult. Cassie spera că va fi fericit odată ce va ajunge acolo, odată ce va avea banii necesari pentru a închiria acea locuință luxoasă din Londra și pentru a-și cumpăra genul de haine pe care și le dorea.

— Dar tu? întrebă Sam. Cum e la Leeds? Am auzit că ai cunoscut un tip...?

Sprâncenele lui se ridicară într-un mod care făcea ca buzele ei să tremure ușor.

— Îmi place, spuse ea.

Și era adevărat, se bucura de universitate mai mult decât crezuse, deși primul an fusese un fel de vârtej – era foarte bucuroasă că alesese o universitate cu campus, unde totul se afla într-un singur loc.

— Și, da, am cunoscut pe cineva – de ce, de ce roșea? –, dar ne-am despărțit acum câteva luni.

Cool și încrezătoare, Cassie. Cool și încrezătoare.

— A, scuze, zise el și sorbi din ciocolata caldă.

— Nu arăți ca și cum ți-ar părea rău.

Iar lui nu-i părea rău, zâmbea.

— Ești prea tânără ca să te așezi la casa ta, spuse el, ridicând din umeri.

Nu era răspunsul pe care și-l dorea ea, dar îl acceptă.

— Hm, un sfat pe care am auzit că-l urmezi chiar tu, din ce povestește Tom.

„Un șir de fete“, îi spusese Tom odată. Și ea încercase să-și controleze gelozia. Își spusese că, poate, motivul pentru care erau un „șir“ în loc de una singură era că nici el nu găsea una de care să se lipească. Pentru că, poate, așa cum ea îi compara pe băieții de la universitate cu el, și el compara alte fete cu ea.

— Ești dezaprobatoare, dragă Cass? întrebă el și a înclinat capul.

— Nu dezaprob, spuse ea cu glas tare, deși îmi pare rău pentru valul de fete cu inima frântă pe care îl lași în urma ta.

Păstrează tonul de glumă.

Putea să facă asta – astfel erau pe teren sigur.

— A, îmi acorzi prea mult credit. Dar dacă *ele* toate îmi frâng *mie* inima?

Sam întinse mâna și o împunse în glumă în coaste, iar ea îl lovi, apoi îl împunse la rândul ei. El îi prinse mâna pentru a o ține la distanță, dar rămase agățat de ea. Vârfurile reci ale degetelor lui îi trimiseră un curent electric prin piele. El își frecă degetul mare peste dosul palmei ei.

Cassie își drese glasul și, pentru că voia să-și treacă degetele printre ale lui, pentru că voia să se aplece chiar în acel moment și să-și apese buzele de ale lui, își retrase ușor mâna de pe mâna lui și-și dădu părul după urechi.

— Deci, spuse Sam, terminându-și berea, fără să dea semne că i-ar fi observat reacția. Mai luăm ceva de băut sau înfruntăm restul pantei?

Cassie suspină.

— Dacă nu mă duc acum, probabil că o să mă dau bătută pentru totdeauna.

Sam râse.

— Ai dreptate, ai dreptate. Haide, atunci, să înfruntăm Everestul.

Capitolul 3

Sam descuie ușa cabanei înaintea lui Cassie, după ce declarase că era prea târziu pentru a mai încerca să cucerească o altă pantă, lucru care pe ea o încântă nespus – chiar dacă bănuia că el ar fi putut spune asta doar ca să-i fie ei bine. Și, da, știa că, logic vorbind, trebuie să exerseze dacă vrea să devină mai bună, dar prefera să o facă în ritmul ei. Exista o pantă verde, se pare – poate că, dacă ar fi angajat un instructor și ar fi făcut-o pe aceea, ar fi fost mai puțină presiune. Sau poate că ar fi recunoscut că schiatul, în mod nesurprinzător, cu siguranță nu e ceea ce o interesează și ar fi profitat din plin de cabană, de șemineu și de cărțile pe care le adusese cu ea. Pentru o clipă, în timp ce pășea în spatele lui Sam și aprindea lumina, își imagină un scenariu în care părinții ei erau încă în viață și veniseră cu toții într-o vacanță în familie. Ar fi rămas doar ea, fricoasa, înăuntru în timp ce ceilalți plecau pe munte? Sau ar fi rămas și tatăl ei, optând pentru liniște? Mama ei fusese cea mai curajoasă, știa asta. La fel ca Tom, care era complet neînfricat.

Sam închise ușa în urma lui Cassie în timp ce ea își scotea jacheta de schi și o agăța în cuier, încercând să nu reacționeze la prezența lui chiar *acolo*, atât de aproape. Căldura cabanei îi învăluia, datorită lui Tom, care făcuse niște reglaje fine cu încălzirea, astfel încât ei să se simtă confortabil la întoarcere, iar Cassie se îndreptă spre bucătărie, unde încălzirea prin pardoseală făcea ca gresia să fie

caldă, chiar și sub picioarele ei acum goale. Întregul loc părea desprins dintr-o broșură; îi amintea puțin de căsuța din revista *Holiday*. Era toată placată cu lambriuri din lemn și chiar *emana* acel superb miros de lemn, ca de mosc. Podeaua livingului, aflat lângă bucătărie, era și ea din lemn, cu un covor alb și pufos, așezat lângă un șemineu enorm din piatră. O canapea uriașă și moale, cu pături albe, era amplasată lângă covor, iar două fotolii elegante se aflau în fața piesei centrale a camerei – o măsuță de cafea din lemn, pe care se afla un sfeșnic. Cassie se întrebase de mai multe ori cum de găsise Tom un loc ca acesta la banii pe care-i plăteau și care, din cauza lui Hazel și a ei, nu erau în mod clar la capătul luxos al scării. El refuzase să-i spună cât costă, cerându-i doar o anumită sumă, ceea ce-i dăduse de bănuit că el ar putea plăti ceva mai mult pentru a acoperi cheltuielile. Asta nu o surprindea, chiar dacă încerca mereu să-l convingă să nu facă astfel de lucruri.

Sam o urmă pe Cassie în bucătărie, iar ea se uită la el peste umăr.

— Să fac vin fiert?

— Sigur, spuse el și se încruntă. Prin „a face" vrei să spui „să încălzești"? Nu-l cumperi pur și simplu de la magazin? Avem tot ce trebuie?

Cassie se uită la el iritată.

— Există un mod mai bun de a-l prepara. Și am ingredientele, nu-ți face griji.

Puse pe masă o sticlă de vin roșu, una de coniac, niște batoane de scorțișoară, o pungă de portocale, sirop de arțar și cuișoare. Le cumpărase pe toate de la supermarket cu o zi în urmă. Plecaseră într-o excursie în grup imediat ce ajunseseră aici – Tom, la volan, Hazel și ea, pe bancheta din spate a micuței mașini închiriate.

— Toate astea, pentru o cană de vin fiert?

Cassie râse.

— Da. S-ar putea chiar să fac destul ca să ajungă pentru două căni de fiecare, dacă ești norocos.

Cabana părea ciudat de liniștită în timp ce Cassie începea să adauge ingredientele în cratiță și să felieze portocalele, simțind greutatea privirii lui Sam asupra ei, chiar și când era întoarsă cu spatele la el. Așa că se bucură când el propuse:

— Să pun niște muzică?

— Sigur. Ceva de Crăciun?

Sam ridică din umeri și se duse la boxa de pe masa de lângă pomul de Crăciun. Cassie insistase să-l împodobească atunci când ajungeau aici și, cu toate că toți trei susținuseră că e ridicol să dea jos decorațiunile care fuseseră deja puse doar ca să le poată așeza la loc, ea credea că, în secret, le făcuse plăcere. Le adusese chiar și câte un ornament – un obiect care fusese cumva stricat, dar pe care ea îl reparase, astfel încât să poată fi folosit în continuare. Deși Tom, evident, refuzase să accepte o singură schemă de culori, iar acum bradul era o combinație îndrăzneață de roșu, auriu, albastru *și* argintiu. Cadourile pe care și le aduseseră unul altuia erau deja așezate sub brad, iar Cassie știa că plicul ei de la Tom e acolo, chiar deasupra – indiciul cu care avea să înceapă vânătoarea de comori. Devenise mai aventuros cu ea în ultimii ani – indiciile nu mai erau limitate la casă, ci o duceau într-o călătorie prin împrejurimi. Se întrebă ce plănuise anul acesta, având în vedere că nu cunoștea zona. Totuși, era convinsă că Tom s-a gândit la ceva – era întotdeauna creativ în această privință.

Cassie o auzi pe Mariah Carey începând să cânte din lista de redare pe care o pusese Sam și zâmbi ironic în sinea ei. *All I Want for Christmas Is You*. „Tot ce-mi doresc de Crăciun ești tu." Ei bine, destul de corect.

Sam se întorsese în bucătărie și stătea sprijinit de blat în timp ce ea amesteca în vinul fiert. Cassie îi aruncă o privire.

— Întotdeauna vinul fiert mă face să mă gândesc la pubul Lindei, spuse ea, aproape ca o mărturisire.

O făcea să-i fie dor și de pub. Îi făcuse plăcere să lucreze acolo și îi era dor de micile glume cu clienții – pe care îi cunoștea, pentru că satul era destul de mic încât să cunoști pe toată lumea. Îi lipsea agitația Lindei, felul ei ușor și direct de a fi. Acum lucra ca chelneriță în Leeds, pentru a-și acoperi cheltuielile la universitate, dar pur și simplu nu era același lucru. Era un lanț de restaurante și îi lipsea... sufletul, presupunea ea.

— Încă mai crezi că o să-ți deschizi propriul local într-o zi? întrebă Sam.

Cassie ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Da, recunoscu ea. Într-o zi. Adică mai întâi trebuie să-mi croiesc drum, să capăt ceva experiență, dar vreau să deschid un local pentru evenimente, cred. Poate să-l combin cu un B&B[1]. Și aș putea să organizez nunți acolo, de exemplu, iar apoi mirii și invitații apropiați ar putea să rămână peste noapte. Sau aș putea organiza ceva de genul aniversări memorabile la împlinirea a 30 de ani. Și ar fi la țară, astfel încât oamenii să se simtă cu adevărat ca și cum ar fi ieșit, și aș alege un loc mai vechi, l-aș aranja, l-aș face din nou iubit și l-aș face să fie *al meu*, știi, și... Îmi pare rău, bat câmpii.

Cassie se uită din nou la el, își mușcă buza, iar Sam zâmbi.

— Îmi place să te aud cum bați câmpii. Arată că ești pasionată de asta.

Ea dădu încet din cap. Presupunea că e pasionată. Și uneori se simțea prost că asta o entuziasma, deși nu se putea abține, nu-i așa? Dar nu-i plăcea cuvântul „pasionat". O făcea mereu să se gândească la părinții ei, la modul în care muriseră și la cum, după aceea, toată lumea spusese că ei, cel puțin, au murit pentru că făceau ceva ce le plăcea, ceva de care erau *pasionați*.

[1] B&B este o prescurtare pentru „Bed and Breakfast" și se referă la o formă de cazare în care oamenii închiriază camerele în regim particular sau pensiuni mici, iar micul-dejun este inclus în preț (n. tr.).

Cassie termină de amestecat și turnă vinul fiert cu polonicul în două căni. Îi întinse una lui Sam, suflă în cana ei și luă o înghițitură. Era mult mai bun decât preparatul de la magazin pe care intenționaseră ceilalți să-l cumpere, dacă îndrăznea să o spună chiar ea.

Telefonul lui Sam bâzâi și el îl scoase din buzunar. Cassie văzu cum buzele i se strâng într-o linie dură.

— E totul în regulă? întrebă ea, automat.

El îi aruncă o privire, fără să spună nimic, iar ea își aminti de privirea aceea.

— Tatăl tău? întrebă ea, încet.

El ezită, apoi dădu din cap.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Ai privirea asta...

Cassie clătină din cap. Poate că suna ca și cum petrecuse prea mult timp observându-l.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea, spuse Sam, apoi lăsă telefonul jos, îl privi încruntat, pe urmă suspină. Trebuia să vină să ne vadă pe mine și pe mama după Anul Nou, când ne întoarcem de la schi. Dar, evident, a anulat. Se pare că noua lui prietenă are nevoie de el, mai adăugă.

Cassie simți o doză de amărăciune în tonul acelui comentariu. Se întinse spre el, îi puse o mână reconfortantă pe braț și strânse.

— Oricum, nu contează, spuse el privind-o și oferindu-i o jumătate de zâmbet. Nimic nou, nu-i așa?

Îi stătea în fire să încerce să ia totul în derâdere, dar ea își amintea când el era copil, cât de încântat era că tatăl său îl va lua cu el în weekend, apoi cum tatăl său anula în ultima clipă, de nouă ori din zece. Sam dădea din umeri, se prefăcea că nu e mare lucru, iar el și Tom își petreceau inevitabil weekendul pe bicicletă sau jucându-se pe calculator sau orice altceva, dar Cassie își dădea seama, chiar și atunci, cât de mult îl doare. Putea ea să spună cât voia despre Claire că nu e mătușa perfectă, dar cel puțin Claire nu-i dezamăgise

niciodată în felul acesta – era de încredere, fusese mereu acolo, nu făcuse niciodată promisiuni pe care nu le-ar fi ținut. Nu-și putea imagina pe deplin cum trebuie să fie să ai pe cineva care să te dezamăgească atât de constant în felul acesta.

— Îmi fac griji mai mult pentru mama, spuse Sam liniștit.

Cassie își retrase mâna de pe brațul lui și urmări cum privirea lui se îndreaptă spre locul în care fuseseră degetele ei.

— Ea abia îl aștepta să vină. Nu că ar mai avea sentimente pentru el, spuse Sam încruntându-se și luând o înghițitură de vin fiert. Cel puțin, eu nu cred că mai are. Au trecut, cât, aproape douăzeci de ani? Dar însemna mult pentru ea ideea că vom fi cu toții acolo împreună – a încercat din răsputeri să mențină prietenia asta sau orice altceva cu el de-a lungul anilor, chiar dacă el nu o merită. Și acum o să fie supărată. Ea a plănuit tot programul ăsta și...

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Tu o să fii acolo, spuse Cassie cu blândețe.

Nu era sigură că asta ajută – cu siguranță nu i-ar fi gonit sentimentul de dezamăgire –, dar era adevărat și știa că mama lui i-ar fi recunoscătoare pentru asta. El o privi, menținând pentru o clipă contactul vizual.

— Da, spuse el și ridică din umeri. Ei bine, cred că asta se întâmplă când îți iei un angajament pe care nu-l poți respecta – altcineva plătește prețul.

Tonul lui era aspru într-un mod care o făcu pe Cassie să tresară.

— Presupun că asta se întâmplă când nu poți nici să renunți la acel angajament, ca mama, murmură Sam.

Cassie își mușcă buza. I se părea o perspectivă destul de sumbră, deși nu prea știa ce să răspundă – nu era ca și cum ar fi avut o experiență bogată pe care să se bazeze într-o astfel de situație. Linda își întâlnise iubirea vieții cu ani în urmă, se pare, dar luaseră decizia reciprocă de a se despărți, pentru că își doreau lucruri diferite, iar ea era fericită singură, sau cel puțin așa spunea. Claire nu părea

tocmai fericită singură, dar nici ea nu avusese relații, din câte își amintea Cassie. Părinții lui Hazel păreau fericiți totuși. Și părinții ei – din toate punctele de vedere – fuseseră foarte îndrăgostiți, fericiți și dedicați unul altuia.

Cassie sesiză o mișcare în dreapta ei și aruncă o privire spre ușile glisante din sticlă care duceau spre mica lor grădină. Lumina din interior era reflectată, astfel încât aproape că părea că ar fi doi pomi de Crăciun. Nu era asta, totuși – observase ceva afară. O mică învolburare de alb.

— Ce-i? întrebă Sam urmărindu-i privirea spre uși.

— Cred că ninge.

Cassie se aplecă să verifice, apoi puse cana jos, alergă spre ușă și râse încântată.

— Așa e! strigă ea și se uită înapoi la el. Sam, uite, ninge!

Sam râse, iar sunetul, faptul că asprimea dispăruse o făcură să se simtă și mai relaxată.

— Ai stat toată ziua în zăpadă.

— Da, dar asta e diferită, chiar cade din cer.

Sam veni să i se alăture lângă ușile din sticlă.

— Așa obișnuiește să facă zăpada, spuse el sec.

Cassie râse și-l lovi ușor pe braț.

— Taci din gură.

Deschise ușa, se uită în jos la picioarele ei goale, apoi decise că nu-i pasă. Vinul fiert, cântecele de Crăciun o făceau să-și dorească să iasă, să se bucure de moment.

— O să te ia frigul, o avertiză Sam.

Ea îi făcu doar un semn cu mâna, ieși și se învârti într-un mic cerc. Da, picioarele îi înghețară imediat, dar nu-i păsa.

— Scoate limba, strigă Sam din ușă, iar ea se opri și înclină capul spre el. Nu asta ar trebui să faci când ninge? Să guști fulgii de zăpadă sau așa ceva?

Ea scoase limba, dar la el, simțindu-se minunat de imatură.

— Te gândești la bomboanele Skittles? Și să guști curcubeul?

Sam râse, apoi se întinse, o prinse de mână și o trase înapoi spre el, către căldura din interior.

— Tom m-ar omorî dacă te-aș lăsa să răcești.

— Știi, sunt destul de sigură că este un mit că răcești dacă te ia frigul.

Era impresionant, într-adevăr, cât de echilibrată era vocea ei, având în vedere felul în care pulsul îi creștea doar la atingerea lui. Sam dădu încet din cap.

— Bine, atunci.

Apoi ieși și el, trăgând-o înapoi în zăpadă și făcând-o să râdă.

— Ai fulgi de zăpadă în păr, murmură el, întinzând mâna să dea câțiva la o parte și trimițându-i o furnicătură pe ceafă.

Apoi sprâncenele lui se strânseră ușor și își mișcă degetele pentru a urmări lănțișorul de argint pe care îl purta ea la gât – cel pe care îl purtase toată ziua.

— Îl porți, spuse el, părând uimit.

— Bineînțeles, spuse ea. Îl port tot timpul.

Nu i se părea greșit să recunoască asta. Nu-l purta în fiecare zi sau ceva de genul ăsta – nu era *atât* de obsesivă –, dar colierul ocupa un loc de cinste în cutia ei de bijuterii și îl purta la ocazii speciale, precum și la fiecare Crăciun. De fiecare dată când îl punea, simțea o mică strălucire, ca și cum colierul o lega de Sam, de acel moment din afara pubului când a știuse – pur și simplu *știuse* – că nu e doar o pasiune, că sentimentele ei nu sunt unilaterale.

Mâna lui era încă acolo, odihnindu-se lângă gâtul ei. Degetul lui mare se mișcă, mângâindu-i maxilarul, iar ea își trase răsuflarea, chiar dacă privirea îi rămase la același nivel cu a lui. Mâna ei era fermă în timp ce o întindea în sus pentru a o oglindi pe a lui, așezând-o pe gâtul lui. Și de ce nu ar fi fost fermă? Pentru că așa era bine, știa asta.

Sam tremură ușor și nu era sigură dacă e din cauza atingerii ei sau pentru că pielea ei e rece. Pentru o clipă, amândoi rămaseră acolo, cu privirile blocate, de parcă ar fi prins rădăcini în locul acela. Cassie înclină capul, ca o întrebare.

Iar ca răspuns, el se aplecă și o sărută. Ușor, aproape ca o șoaptă. Ca și cum îi dădea șansa să se retragă, dacă ar fi vrut. Dar ea nu voia. Îl cuprinse cu mâna de după gât, trăgându-l mai aproape, și își simți întregul corp vibrând. Îi simți mâinile coborându-i pe părțile laterale ale corpului, vârfurile degetelor apăsând-o ușor în talie, în timp ce ea îi răspundea la sărut. Îl săruta într-un mod care să-i dea de înțeles că e în regulă, că e bine, că ea știe, de ani de zile, că așa trebuia să se întâmple.

Capitolul 4

Când a întrerupt sărutul, Cassie nu a făcut-o pentru că așa a vrut. Ar fi putut să stea acolo toată noaptea, sărutându-l, în zăpadă, dar picioarele *îi înghețau* și era îngrijorată pe bună dreptate că, dacă nu intră în casă în curând, va face degerături, indiferent ce-i spusese lui Sam. Respira greu când se desprinseră și fu recunoscătoare să vadă că și el respiră la fel.

— Eu...

Un colț al gurii lui se strâmbă.

— Ți-e frig?

Ea dădu din cap, iar el ridică o sprânceană.

— Ți-am spus eu.

Cassie îl lovi ușor în braț, într-o încercare de a fi normală, dezinvoltă. De a se preface că nu e mare lucru, deși era. Îl lăsă să o tragă înăuntru și îi scăpă un mic șuierat când picioarele ei simțiră căldura cabanei și-i semnalară cât de frig le fusese.

Sam își drese glasul.

— Eu, ăăă, mă duc să fac un duș.

— Bine, spuse Cassie și dădu din cap. Și eu.

Relaxează-te, fii dezinvoltă. Chiar dacă pasiunea încă mai clocotea în ea, chiar dacă nu voia să fie relaxată în legătură cu asta.

Cassie făcu duș, se schimbă și încercă – și cu siguranță nu reuși – să-și controleze emoțiile pe care le simțea în stomac. El o sărutase.

Chiar o sărutase, și acum, ce? Nu-i auzise pe ceilalți întorcându-se, ceea ce însemna că încă sunt doar ei doi. Se privi în oglindă înainte de a coborî scările, cu obrajii ușor îmbujorați, cu părul încă umed. Ar fi trebuit să-l usuce ca să nu mai arate atât de ciufulit. Dar atunci ar fi fost evident că se străduise și dacă se întorceau ceilalți în timp ce ea îl usca și pierdea șansa de a... Ce? *Fără așteptări, Cassie.* Dar faptul că își spunea asta nu o ajuta, pentru că era vorba despre *Sam.*

Când reveni în sufragerie, focul era aprins. Flăcările învăluiau lemnul, scântei fierbinți săreau și trosneau. Aruncă o privire spre Sam, care stătea în bucătărie.

— Ai aprins focul?

O întrebare redundantă, presupuse ea.

El tresări puțin, iar asta îi făcu buzele să se curbeze, dovadă că și el era în mod clar la limită.

— Da.

— Un om cu multe talente.

— Evident, spuse el și pufni în râs.

Sam ridică două căni în timp ce ea se duse să stea cu spatele la foc – nu că ar fi avut nevoie de mai multă căldură, dar era reconfortant și liniștitor.

— Încă un vin fiert? Nu vreau să se irosească.

— Sigur, spuse ea, încercând să se potrivească cu tonul lui relaxat.

Sam umplu cănile, apoi se apropie de ea. Cassie era conștientă de privirea lui îndreptată tot timpul asupra ei, cu lumina albastră a focului dansând în ochii lui. Inima ei o luă la galop și simți zvâcniri în vârful degetelor. Dar el nu făcu nicio mișcare. De fapt, se trase puțin înapoi după ce-i întinse cana. Dar cine a spus că bărbatul trebuie să facă toate mișcările?

Cassie își puse cana pe polița șemineului, apoi întinse mâna, îi luă cana și o așeză lângă a ei. Zâmbi puțin, încercă să ascundă emoțiile pe care le simțea în stomac și își strecură degetele printre

ale lui. El urmări mişcarea, privind în jos la mâinile lor unite. Şi înghiţi în sec.

— Cassie, eu...

Dar ea scutură din cap, nevrând să audă cuvintele de scuze sau orice altceva era el pe cale să debiteze. Așa că se întinse și-și puse buzele pe ale lui. Îi sărută uşor fiecare parte a gurii. Simţea cum se stăpâneşte el, atât de rigid, atât de încordat. Ca și cum acei muşchi impresionanţi ar fi putut ceda în orice moment. Buzele lui rămaseră nemişcate, fără reacţie, iar ea avu un moment de îndoială că poate interpretase greșit cumva.

Apoi el înjură încet. Își strivi gura de a ei, o cuprinse în brațe, cu o mână încurcându-se în părul ei și cealaltă coborând spre șold și alunecând sub bluză, în timp ce degetele lui nici nu apucară să se odihnească pe talia ei, că și începură să traseze cercuri într-un mod care o făcea să gâfâie. Ea se lipi mai strâns de el, dorind *mai mult*, iar el scoase un geamăt scurt. Și, Doamne, *așa*, așa te simți când ești sărutată cum trebuie, așa trebuia să fie, când totul era așa cum trebuie și perfect, iar corpul ei se simțea incredibil de viu și focul din spatele ei nici nu se compara cu căldura din miezul trupului ei. Își trecu mâinile pe sub tricoul lui, simțindu-i mușchii tari și tonifiați, dorindu-și să poată rămâne aici, cu el, pentru totdeauna.

Ușa de la intrare se deschise cu un bubuit, iar Cassie îl simți pe Sam îndepărtându-se de ea, simți absența imediată a căldurii lui. Respiră încet, tremurând, și își apăsă automat o mână pe buze înainte de a o lăsa să cadă când o auzi pe Hazel.

— Nu-i adevărat! răsună vocea lui Hazel pe un ton bosumflat. Și, în plus, mi-ai tăiat calea și...

— Detalii, detalii, detalii, pur și simplu nu știi să pierzi, Niagara.

Sam se mai îndepărtă un pas de Cassie, iar ea își îndreptă bluza, simțind că ar fi trădat cumva ceea ce tocmai se întâmplase, chiar dacă, de fapt, fusese doar un sărut, chiar dacă nu merseseră mai departe. Oare ar fi făcut-o? Încercă să îndepărteze gândul înainte

ca acesta să se instaleze și își luă cana cu vin fiert de pe șemineu, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

Hazel și Tom intrară în cameră. Cassie se simțea prea încinsă. Ei bine, da, bineînțeles că se simțea încinsă, stătea lângă un afurisit de foc. Dar aruncă o privire spre Hazel. Cu siguranță că prietena ei cea mai bună își dădea seama. Oare îi auzea inima bătând de acolo? Dar Hazel nu făcea decât să strâmbe din nas la Tom.

— OK, bine, oftă ea și se uită la Cassie. *Chiar* a câștigat, dar mâine îl bat.

Își scoase jacheta și o aruncă fără menajamente pe spătarul canapelei.

— Dar, Doamne, Cassie, trebuia să fi văzut ce viteză avea!

Cassie încercă să vorbească pe un ton dezinvolt, deși corpul îi era încă intens de conștient de faptul că Sam stă la un metru de ea, având grijă, cu tact, să nu se uite la ea.

— Nu, mulțumesc.

Nu voia să se afle în preajma pârtiilor marcate cu negru, nu voia nici măcar să se uite la Tom cum schiază – văzându-l cum face astfel de lucruri, se temea că va păți ceva, că-și va rupe un picior sau ceva de soiul ăsta.

— Eu, ăăă, am făcut vin fiert, dacă vă place.

— Ah, surioara mea, doamnelor și domnilor, o eroină.

Tom îi făcu cu ochiul, iar ea zâmbi, deși surprinse cu coada ochiului o mișcare din partea lui Sam. Să fi fost o tresărire?

— Grozav, spuse Hazel, apoi se duse la mica bibliotecă, în partea opusă ușilor duble din sticlă, de unde luă unul dintre jocurile de societate de pe raft. Și putem să jucăm „Articulate"[1], băieții contra fetelor.

Tom dădu din cap în semn de falsă tristețe.

---

[1] *Articulate* – „Articulează" – este un joc de comunicare și de ghicit în care jucătorii încearcă să descrie cuvinte sau expresii într-un timp limitat pentru ca toți ceilalți să le ghicească (n. tr.).

— Îți place să pierzi, nu-i așa?

Hazel își dădu ochii peste cap în mod teatral.

— Noii tale prietene îi place orgoliul ăsta al tău?

Sam se uita ba la Tom, ba la Hazel.

— Noua prietenă?

— Te referi la Amy? interveni Cassie simțind că ar trebui să se amestece în conversație.

Sam se încruntă.

— Credeam că ai fost doar la vreo două întâlniri cu ea.

Tom oftă.

— Da, după cum le-am spus și ăstora două, zise el făcând un gest către Cassie și Hazel. Am avut două întâlniri – am ieșit de două ori la cafea. Nici măcar n-am ajuns până la cină deocamdată.

Dar Hazel și Cassie avură un schimb de priviri, iar Cassie își dădu seama că Hazel înțelesese în mod evident ceea ce înțelesese și ea – că Tom, deși încerca să o ascundă, avea un interes din ce în ce mai mare pentru stagiara aceea de la editură.

— Și acum, dacă ați putea să nu-mi mai disecați viața amoroasă... interveni el și se servi cu vin fiert, uitându-se la Cassie. Ești gata pentru runda a doua de mâine?

Cassie făcu o grimasă.

— Nu sunt sigură că schiul e genul meu.

— Nu s-a descurcat așa de rău pe cât vrea să lase impresia, spuse Sam.

Cassie își încrucișă brațele și ridică din sprâncene spre el, forțându-se să pretindă că pur și simplu nu se întâmplase ceea ce se întâmplase. Pentru moment, cel puțin.

— Nu chiar așa de rău, nu? Cu siguranță știi să complimentezi o fată.

— Am spus că nu chiar rău? Am vrut să spun genial. Schioare olimpică anul viitor, cu siguranță.

Ea dădu din cap.

— Așa mai merge.

El îi zâmbi, părând aproape recunoscător. Recunoscător că ea se comporta normal, poate – ceea ce însemna că încercarea ei de a părea normală probabil funcționa.

— Ei bine, abia aștept să-ți văd noile abilități pe pârtie mâine, Veveriță, spuse Tom tachinând-o, îndreptându-se spre canapea și aruncându-se pe ea în timp ce Hazel așeza pe masă tabla de „Articulate". Sunt sigur că o să ne faci pe toți de rușine.

Cassie oftă – în mare parte pentru a-i atrage atenția – în timp ce se ducea să se așeze pe covor lângă Hazel, care începu imediat să se certe cu Tom pentru cine avea să fie echipa albastră. Ea se jura că, de fapt, niciunuia dintre ei nu-i pasă, dar cei doi s-ar fi ciondănit pentru orice îndată ce se ivea ocazia. Hazel nu avea frați, iar Cassie știa că îl adoptase pe Tom ca pe un fel de frate mai mare surogat.

Cassie riscă să arunce o privire spre Sam, care stătea lângă Tom pe canapea, dar el se uita la tabla de „Articulate", nu la ea. Respiră ușurată. Vor fi nevoiți să-i spună lui Tom, decise ea. Nu va merge dacă amândoi erau prea speriați ca *să se privească* măcar unul pe celălalt în fața fratelui ei. Așa că vor mărturisi, iar Hazel va fi încântată și Tom va fi de acord. Va fi bine. Cu siguranță că totul va fi bine.

Capitolul 5

Cassie stătea în fața oglinzii din dormitorul pe care îl ocupa împreună cu Hazel, fixând cu grijă colierul lui Sam la locul lui: tușa finală a ținutei ei, asupra căreia petrecuse mai mult timp decât de obicei alegând-o și asortându-i machiajul. N-ar fi trebuit să conteze. Sam o sărutase deja, îi dovedise deja ceea ce simțea. Dar, cu toate acestea, pentru seara lor de Ajunul Crăciunului în oraș, voia să arate bine.

Când auzi bătaia în ușă, tresări puțin.

— Intră!

Sam deschise ușa și aruncă o privire aproape precaută înăuntru. Nu se mai văzuseră cu adevărat de seara trecută. Tom și Sam plecaseră să încerce unele dintre pârtiile dificile, în timp ce ea și Hazel avuseseră o zi mai liniștită, care consta în principal din a bea ciocolată caldă și a mânca chipsuri.

— Hei, spuse ea, zâmbindu-i puțin.

Cum... *cum* era posibil ca până și aerul să pară că se încarcă de electricitate între ei, chiar dacă el se afla în partea cealaltă a camerei? Era ca și cum întreaga cameră se trezise. Oare și alți oameni simțeau asta? Era ceva normal? Ea cu siguranță nu mai simțise așa ceva până atunci.

El încă nu spusese nimic, doar o privea cu ochii aceia albaștri și expresivi, plini de un fel de emoție pe care ea nu o putea defini.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Plecăm?

— Nu, eu... începu Sam și își drese glasul. Am venit doar să...

Dar se întrerupse, iar ea văzu că observase că ea poartă din nou colierul, cu piatra cenușie așezată frumos pe bluza ei roșie. Sam își îndreptă privirea spre podea.

— Am venit doar să văd dacă putem... vorbi un minut.

Să stea de vorbă? Ce ar fi trebuit să însemne asta? O străbătu un fior, deși îl înăbuși, ridicându-și în schimb sprâncenele într-un mod dezinvolt.

— Sigur.

Îi făcu semn să continue. Cu siguranță nu putea fi ceva rău, nu-i așa? Nu se putea ca el să o sărute așa și să nu fie sincer.

— Eu doar... am vrut să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă.

Cassie se forță să străbată distanța dintre ei.

— Pe aceeași lungime de undă?

— Da. Știi tu, cu sărutul și toate cele.

Pentru că era acolo, Cassie își pus ambele mâini pe pieptul lui și îi simți inima zbătându-se în palmele ei. Iată. Dovada.

— Două săruturi, dacă îmi amintesc bine, spuse ea cu o voce calmă.

— Corect, spuse el. Ei bine, eu...

— Cred că ar trebui să le spunem celorlalți, spuse ea, fără să-i dea șansa să termine.

Știa că el e îngrijorat din cauza lui Tom – era sigură că despre asta e vorba. Dar, dacă ar fi fost sinceri de la bun început, atunci Tom ar fi trebuit să accepte – și era mai bine decât să-l mintă. Și atunci, Sam nu s-ar mai fi simțit stânjenit, pentru că n-ar fi acționat pe la spatele celui mai bun prieten al său.

Dar Sam se încruntă.

— Ce?

— Cred că ar trebui să le spunem. Lui Tom și Hazel. O să afle mai devreme sau mai târziu, așa că ar fi bine să le spunem adevărul.

— Cassie, rosti el, iar vocea îi era ușor rugătoare. Nu a fost decât un sărut.

Cuvintele o durură, iar ea își simți mâinile tresăltând pe pieptul lui. Văzu ceva fulgerând pe fața lui – ceva dureros, ca și cum deja ar fi regretat cuvintele rostite. Așa cum se și cuvenea. Pentru că el știa la fel de bine ca și ea că nu a fost „doar" ceva. Așa încât Cassie clătină din cap.

— Două săruturi, spuse ea din nou.

Își menținu privirea la nivelul privirii lui în timp ce vorbea, ca să nu existe niciun dubiu între ei. Pentru că nu voia să continue să se prefacă. Nu voia să înceapă din nou să danseze unul în jurul celuilalt.

— Eu vreau asta, Sam, spuse ea și zâmbi puțin, chiar dacă inima îi bătea cu putere, aproape că o avertiza să fie atentă la modul în care o solicită în felul acesta. Tu și cu mine. Mi-am dorit...

Respiră adânc. Ridică o mână, îi trasă cu degetul mare obrazul, maxilarul, apoi i-l așeză pe gât. El nu se mișcă. Trupul lui era complet neclintit, de parcă nici măcar nu respira.

— Așa e bine, șopti ea. Știu asta.

El îi luă mâinile într-ale lui, le strânse ușor.

— Cassie, eu...

Dar orice ar fi vrut el să spună, ea nu apucă să audă.

— Cassie! răsună vocea lui Hazel ca o afurisită de sirenă de ceață din living. Haide, grăbește-te, toată lumea e gata de plecare!

Cassie ridică privirea către Sam, apoi se săltă pe vârfuri și-l sărută scurt pe buze.

— Vorbim mai târziu, bine?

Se îndepărtă de el și se întoarse să-și ia telefonul de pe măsuța de toaletă, împreună cu geaca. Se uită înapoi la el.

— Dar va fi bine, Sam, spuse ea cu fermitate, ca și cum, rostind asta, ar fi putut să o facă să devină realitate.

Și adăugă încet:

— Știu că ești îngrijorat pentru Tom. Dar el o să înțeleagă. S-ar putea să fie un pic... derutat... la început, dar chiar cred că o să înțeleagă.

Îl mângâie pe braț când trecu pe lângă el, apoi deschise ușa dormitorului ei și înclină capul spre el.

— Vii?

Iar când el o urmă afară, când își prinse brațul de al lui și el nu se îndepărtă, ea o luă ca pe un semn bun.

Muzica răsuna din interiorul barului din lemn, ajungând până acolo unde stăteau Cassie și Hazel, strângându-și berile în mâini, în mijlocul mulțimii de oameni de afară, în zăpadă. Se distingea doar forma munților care se înălțau deasupra lor în fundal, iar un brad de Crăciun masiv se afla într-o parte, cu o stea în vârf pentru care trebuie să fi fost nevoie de o scară uriașă pentru a o monta acolo.

Hazel zâmbea privind în jur la oamenii care discutau sau care abia începeau să danseze pe măsură ce se lăsa noaptea.

— Îmi place aici, spuse ea mulțumită, iar Cassie râse.

Totuși, Cassie își simțea trupul încordat. Tom și Sam plecaseră de mai bine de o jumătate de oră și nu-i vedea nicăieri. Devenea ridicolă. Erau perfect îndreptățiți să plece dacă voiau – și ea știa că, de fapt, nu le-ar fi *părăsit* aici. Și totuși... Conversația de mai devreme cu Sam îi răsuna în minte. Felul în care se uitase la ea. Fusese atât de sigură că el e doar îngrijorat pentru Tom – ceea ce înțelegea. Toată chestia cu „să nu umbli cumva cu soră-mea“ e un fel de cod al bărbaților, nu? Dar dacă ea interpretase greșit totul? Simțea cum i se încordează stomacul.

Hazel o surprinse uitându-se în jur – din nou – și-i aruncă o privire șireată.

— Cauți pe cineva în mod special?

Cassie o ignoră și sorbi din bere. Nu-i spusese încă lui Hazel despre săruturi. În primul rând, pentru că voia să-i spună mai întâi lui Tom și nu era foarte sigură că Hazel ar fi fost capabilă să țină adevărul ascuns când se aflau cu toții atât de aproape unul de celălalt.

Cassie sări, înjurând încet în sinea ei, când Tom veni pe la spate și-i petrecu un braț peste umăr.

— Nu-i așa că e grozav? întrebă el dând din cap în ritmul muzicii. Ar trebui să sărbătorim Crăciunul aici în fiecare an.

Cassie strâmbă din nas.

— De parcă ne-am permite.

El o înțepă în coaste.

— Strică-chef!

Ea îl lovi la rândul ei.

— Aiuritule!

— Ooo, asta a durut! spuse Tom sarcastic, apoi râse, strângând-o de umăr. Mâine e Crăciunul.

Cassie se uită la el, clipind inocent.

— Serios? Uitasem.

— Hei, poartă-te frumos, altfel...

— Fără vânătoare de comori pentru mine.

Cassie făcu semn cu o mână.

— Da, da, am auzit amenințarea de nenumărate ori.

Iar ea știa că el nu o va pune niciodată în practică. Lui Tom îi plăcea să o vadă cum o duce la capăt la fel de mult cum îi plăcea să o organizeze. Se întreba dacă Tom ar face-o și afară, dacă ar obliga-o să meargă la vânătoare prin zăpadă – un adevărat Crăciun alb.

— Sam unde-i? întrebă ea încercând să pară dezinvoltă.

Tom ridică din umeri, deși Cassie văzu că ochii verzi ai lui Hazel sunt îndreptați spre ea, fără să rateze nimic.

— E acolo, cu niște fete.

Tom făcu un semn cu mâna spre stânga lor, spre locul unde se afla bradul de Crăciun, iar Cassie întoarse privirea în acea direcție și simți o încleștare în abdomen. *Cu niște fete?*

— Atunci, înseamnă că tu n-ai vrut să-ți încerci norocul, Rivers! spuse Hazel, în timp ce Cassie scruta mulțimea.

— Ei, doar mă cunoști, aștept să vină ele la mine.

— Siiigur! spuse Hazel trăgând de „i". N-are nimic de-a face cu o anume Amy, bineînțeles.

Iată-l. Îl văzu. Părul șaten dezordonat, umerii largi, jacheta de schi albastru-închis. Inima ei tresări – și apoi se prăbuși. Pentru că Sam chiar *era* cu o grămadă de fete. Și stătea aproape de o fată anume, cu părul castaniu strălucitor. Își plimba o mână pe brațul ei. Se apropia de ea, plecându-și capul.

Nu. Cassie respiră adânc, încercă să nu se mai uite, dar ochii ei păreau lipiți pe loc. Nu. Ce făcea el? Chiar avea de gând să...? Da. Doamne, o săruta. Chiar o săruta pe acea străină oarecare după ce...

I se făcu rău. Îi era rău fizic. Se trase înapoi... simțit, mai degrabă decât văzu, că Hazel o privește.

— Te simți...?

Dar Cassie clătină din cap, împinse berea pe jumătate terminată în mâna lui Hazel și plecă. Vag, o auzi pe Hazel vorbind în spatele ei, cu o voce fermă și rece.

— Vin imediat, Rivers.

Cassie continua să meargă, croindu-și drum prin mulțime. Nu era foarte sigură unde se duce, știa doar că nu poate fi *aici*. Nu mai putea să fie lângă el, nu mai putea să se uite cum el... Oh, Doamne! Nu era adevărat. Cum putea *să-i facă* una ca asta? În Ajunul Crăciunului? Chiar în fața ei? El era *Sam*, era prietenul ei, iar ea era... ceva a lui. Și el tocmai... Lacrimile îi ardeau ochii și lăsă să-i scape un suspin înăbușit, chiar dacă încerca să se abțină, încerca să-și oprească emoțiile să se reverse.

— Cassie!

Închise ochii la auzul vocii lui și merse mai departe.

— Cassie, așteaptă!

Dar ea *nu* voia să aștepte. Era clar că Hazel se dusese să-l aducă, dar fusese nevoie ca Hazel să se ducă la el ca să-l facă măcar să *se gândească* la ea.

Simți o mână pe braț, trăgând-o înapoi, înainte ca ea să o dea la o parte. Și iată-l. Era Sam, uitându-se la ea, cu chipul contorsionat într-o grimasă.

— Cassie, eu...

— Nu, îl repezi ea suspinând în același timp. Nu spune că-ți pare rău.

Vocea ei era amară, tăioasă. Bine.

— Dar chiar îmi pare rău, insistă el trecându-și ambele mâini prin păr, așa cum făcea când era stresat. N-am vrut să...

— Să ce? Să umbli cu altă fată în fața mea? După ce m-ai sărutat?

Dar nu era vorba de sărut – sau nu doar de sărut. Îi spusese, nu-i așa, cât de mult înseamnă el pentru ea? Nu avea cum să pretindă că nu știe. Se deschisese, recunoscuse, pentru că era sigură că și el simte la fel, iar acum el...

Își reprimă următorul suspin și încercă să-i întoarcă spatele. Nu putea face asta. Nu putea avea această conversație cu el.

— Pleacă, Sam.

El o blocă, mișcându-se astfel încât să fie încă în raza ei vizuală.

— Am încercat să-ți spun, zise el pe un ton rugător. Am încercat să-ți spun că nu am... că nu pot...

— Ce nu poți? răbufni ea. Să fii cu mine?

Tresărirea lui era destul de grăitoare. Da. Da – asta voia să-i spună când venise în camera ei. Nu în legătură cu *Tom* era el nesigur, ci în legătură cu *ea*.

Cassie își smuci bărbia, încercând cu disperare să-și oprească tremurul buzelor.

— Ce, asta a fost pentru a dovedi ceva, nu-i așa?

El tresări din nou, dar nu negă. Iar Cassie simți că în interiorul ei ceva se rupe la realizarea faptului că, da, el făcuse asta deliberat – pentru a o răni, pentru a-i arăta clar că nu va fi nimic între ei. În loc să vorbească cu ea, în loc să fie bărbat și să-i spună, el hotărâse să i-o arate.

Dădu la o parte rana, durerea, nenorocita de durere, și se concentră doar asupra furiei, în timp ce se ridica să se uite la el, în ciuda înălțimii ei.

— Mă rog, n-are decât să te aibă, oricine ar fi. Sunt sigură că aveți o legătură profundă, durabilă și plină de sens după toate cele, oh, cinci minute. Ce înseamnă cincisprezece ani de amintiri în comparație cu asta?

Cuprinsă de un val de inspirație, Cassie duse mâna la ceafă, bâjbâi cu închizătoarea colierului, apoi i-l întinse.

— Poftim! spuse ea. Poți să-l iei. Eu nu-l mai vreau.

Nu mai voia să-și amintească – de el, de acea noapte din afara barului, în Ajunul Crăciunului, când hotărâse că sentimentele ei sunt reale, că acest colier e real.

Sam se trase înapoi din fața ei.

— Nu, eu...

Dar ea îi puse colierul în mâini astfel încât el trebuia fie să îl ia, fie să îl arunce.

— Ți-ai exprimat foarte clar punctul de vedere, Sam. Iar eu l-am înțeles, OK?

Vorbea tare, știa, dar nu-i păsa în acel moment că ar putea auzi cineva, că Tom ar putea să se uite. Dar lui Sam îi păsa în mod clar. Aruncă o privire în jurul lor ca să verifice, iar Cassie râse cu amărăciune, chiar dacă simțea că parcă i se sfărâmă inima.

— Asta e tot ce te interesează, nu-i așa? Ce ar putea crede Tom?

El tresări când reveni cu privirea la ea, iar Cassie se gândi, pentru o clipă, că ea ar putea să-i spună lui Tom. Ar putea să plângă pe umărul lui, să-l lase să o consoleze. Ar putea să-l facă să se înfurie

ca un frate mai mare – și ar putea foarte probabil să producă daune însemnate acolo.

Trase aer în piept și îl lăsă să iasă încet. Nu ar fi făcut așa ceva. Nu avea să se coboare la așa ceva. Tom ținea la Sam, ea știa – și nu i-ar fi luat asta fratelui ei. Putea trăi cu ei ca prieteni. Și asta era o parte din problemă, nu-i așa? El fusese întotdeauna prietenul lui Tom, nu al ei. Așa că avea să-l lase să păstreze această prietenie. Dar asta nu însemna că și ea ar intra aici.

— Ne vedem mâine, spuse Cassie trăgând de fiecare dram de autoconservare pe care îl mai avea, în timp ce pleca de lângă el, ținându-și lacrimile, până când fu sigură că el n-o mai vede.

O auzi pe Hazel strigând după ea și știa că o va ajunge din urmă. Știa că Hazel se va întoarce cu ea, că o va lăsa să plângă și nu va pune prea multe întrebări. Cât despre ziua de mâine... Ei bine, avea să vadă atunci.

— Cassie, așteaptă, te rog, vorbește cu mine, eu...

Se uită la el peste umăr.

— Nu, spuse ea brusc. Ori încetezi să mă mai urmărești, ori îi spun lui Tom tot ce s-a întâmplat.

Se holba la ea, cu expresia contorsionată în ceva ce nu mai văzuse niciodată. Dar, când se îndepărtă din nou, când Hazel veni alături de ea, luând-o pe Cassie de braț, Sam nu le urmă.

Și Cassie decise, atunci și acolo, că a terminat-o cu Sam Malone. O terminase pentru totdeauna cu el.

CINCI ANI MAI TÂRZIU

Capitolul 6

Cassie aproape că se izbi de un bărbat cu chelie într-un costum albastru strălucitor, în timp ce dădea buzna pe ușa elegantului bar/restaurant din Soho – genul de loc în care nu ar fi ales niciodată să vină dacă ar fi fost doar după ea, pentru că toate păreau nejustificat de scumpe.

— Scuze! spuse ea cu un glas pițigăiat, încercând să-și mute umbrela udă cât mai departe pentru a nu-i atinge costumul de firmă și aproape împungându-l în coaste în agitația ei de a o închide.

Bărbatul îi aruncă o privire disprețuitoare înainte de a o ocoli pentru a-și lua haina de la chelneriță, apoi ieși pe ușă, în frig, iar o rafală de ploaie năvăli pentru a umple spațiul pe care îl lăsase în urmă.

Cassie simțit că i se încălzesc obrajii în timp ce îi înmâna propria haină – umedă, în ciuda umbrelei – aceleiași femei și își netezea cu jenă bluza roșie, pe care o purta peste o pereche de blugi skinny negri. Avea încă hainele de lucru în geantă și se schimbase în grabă în baia personalului de la hotel înainte de a se grăbi să urce în metrou. Acum, că se afla aici, înconjurată de toți acești oameni de afaceri simandicoși din lumea londoneză excesiv de trendy, se gândea că ar fi trebuit să aleagă o altă ținută. Dar Tom spusese că vor merge doar să bea ceva, nepretențios.

— Am întâlnire aici cu fratele meu, îi spuse ea chelneriței care purta cercei mari și aurii în formă de stea – poate o aluzie la faptul că numărătoarea inversă a Crăciunului începuse oficial de două săptămâni.

Sau poate că erau doar un efort de a adăuga o anumită individualitate uniformei alb-negru pe care o purtau cu toții aici.

— Tom Rivers?

Chelnerița dădu din cap, cerceii ei sclipind în lumina slabă și mohorâtă, și îi făcu semn lui Cassie să o urmeze, fără să spună nimic. Pe fundal, se auzea albumul de Crăciun al lui Michael Bublé, iar lui Cassie i se părea un pic ciudat, ca și cum muzica nu se potrivea cu interiorul elegant al localului, cu separeurile din piele, cu grinzile din lemn de deasupra capului și cu lumânările în recipiente din sticlă de-a lungul pereților încăperii.

Îl zări pe Tom într-un separeu din colț și se strâmbă când văzu că, într-adevăr, venise și Sam. Sperase ca el să anuleze în ultimul moment, dar cei doi erau adânciți în conversație, aplecați unul spre celălalt. Sam își trecut o mână prin părul negru care era atât de evident aranjat ca să pară dezordonat – ceva ce începuse să facă de când se mutase la Londra. Cassie făcea eforturi să-și stăpânească încruntarea care parcă voia să i se instaleze pe față.

Tom se lăsă pe spate și luă o înghițitură din halba de bere, aruncând o privire la țanc pentru a o vedea pe Cassie apropiindu-se. Zâmbi deodată, cu ochii lui căprui, aproape exact ca ai ei, doar că, dacă te uitai atent, cu nuanțe mai deschise și încrețindu-se la colțuri. Ea nu se putu abține să-i întoarcă zâmbetul când o prinse de mână și o trase în separeu lângă el, mutându-se în așa fel încât el să fie la mijloc, între ea și Sam.

— Iat-o pe fata mea! Începusem să mă tem că nu mai ajungi.

— Știu, îmi pare rău, spuse Cassie repede. Eu...

Dar chelnerița cu cercei din aur o întrerupse.

— Ce să vă aduc de băut?

Cassie observă că, deși i se adresa în mod clar ei, ochii femeii zăboviră mai întâi asupra lui Tom, cu pielea lui bronzată – chiar și

iarna, datorită tuturor călătoriilor pe care le făcea – și cu părul blond și moale, apoi asupra lui Sam, cu cămașa lui albastră descheiată în partea de sus, cu sacoul de la costum așezat pe pervazul din lemn din spatele lui, mult prea aproape de lumânare, în opinia lui Cassie. Probabil că alesese cămașa aceea în mod deliberat pentru a-i scoate și mai mult în evidență ochii, își spuse ea cu asprime. Totuși, nu se putu abține să se miște puțin pe scaun, conștientă de cât de neîngrijit și de dezordonat trebuie să arate în comparație cu el. Nu doar ținuta ei, ci și faptul că părul îi fusese răvășit de vântul și de ploaia de afară – și ea nu era una dintre acele persoane care arată bine și în bătaia vântului. Pe vreme rea, părul ei nu făcea decât să se încâlcească și să se transforme în smocuri umede. Era nedrept, de fapt, că, deși era blondă ca Tom, părul lui era moale și maleabil, în timp ce al ei era sârmos și sălbatic.

— Ce ți-ar plăcea, Cassie? o îndemnă Tom.

— Hm, spuse Cassie când ochii chelneriței se îndreptară spre ea.

— Malbecul e bun, spuse Sam, ridicându-și paharul în fața ei într-un mic salut.

Cu toată onestitatea, un pahar cu vin roșu suna bine, iar atmosfera de aici cu siguranță că se preta la asta, dar ea nu voia să meargă pe recomandarea lui Sam.

— Eu vreau un pahar de sauvignon.

Chelnerița încuviință din cap.

— Ei bine, totul este puțin cam pretențios, nu-i așa? Să înțeleg că asta a fost alegerea ta? spuse ea în timp ce chelnerița se îndepărta și se uită la Sam, ridicându-și foarte ușor sprâncenele.

Sam făcea întotdeauna asta, încercând să aleagă locuri care erau fie scumpe și tradiționale, fie baruri noi și în vogă, de viitor. Încerca să demonstreze ceva, fără îndoială.

— Da, spuse Sam cu ușurință, luând o înghițitură de vin. Dă-mi voie să-ți arăt puțin ce înseamnă clasă, Cass.

— Da, *am auzit* că, în zilele noastre, „clasă“ se referă la serviciul la masă și la baruri elegante și nimic altceva, spuse ea și se înclină spre Tom pentru a-l împiedica pe Sam să riposteze. Oricum, îmi pare rău că am întârziat. Robert m-a obligat să rămân după program ca să rezolv ceva.

Sam se încruntă puțin – era clar că habar n-are cine e Robert. Și de ce ar fi știut? Pentru el, ea era în mare parte doar un accesoriu pentru Tom, un mic animal de companie pe care prietenul său cel mai bun îl scotea la plimbare din când în când. Sora mai mică a lui Tom, nimic mai mult. Îi spusese foarte clar asta cu cinci ani în urmă și, de atunci, pusese din ce în ce mai multă distanță între ei – lucru cu care ea nu avea nicio problemă, având în vedere tipul de persoană care se dovedise a fi.

Însă Tom strâmbă din nas.

— Tipul ăla e un nemernic. Nu știu de ce mai lucrezi pentru el.

Cassie nu se osteni să răspundă. Tom știa foarte bine de ce mai lucra ea la hotel – erau bani buni, iar slujbele în domeniul organizării de evenimente nu erau atât de ușor de găsit. Era o treaptă pe o scară, o modalitate de a se perfecționa în industria ospitalității. Bine, nu era chiar visul la care sperase când venise la Londra, stilul era mai degrabă rece și clinic decât cald și plăcut, dar era o slujbă respectabilă, se pricepea la ea și era recunoscătoare pentru asta, la naiba cu Robert.

— Întotdeauna ți-ai dorit să faci ceva de mai mică anvergură, nu-i așa? insistă Tom. Să lucrezi pe cont propriu sau ceva asemănător?

Cassie oftă.

— Nu-i chiar atât de ușor, Tom.

Lucru pe care el îl știa – purtaseră destul de des această discuție. Era nevoie de o mulțime de bani pentru a-ți finanța propriul local, precum și de curajul de a-ți asuma riscul, și putea foarte bine să meargă prost, mai ales în climatul actual.

— Și o mulțime de oameni ar ucide pentru slujba mea.

Era adevărat – un lucru pe care lui Robert îi plăcea să i-l reamintească cel puțin o dată pe zi. Tom nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire de cunoscător.

Cea care îi aduse paharul de vin lui Cassie, cu marginea exterioară a paharului deja perlată de condens, era o altă chelneriță. Fata asta era toată un zâmbet, avea obrajii roz și așeză paharul pe masă cu un gest teatral, iar părul ei brunet, strâns în coadă de cal, legat cu beteală, se legănă odată cu mișcarea.

— Poftim! Să vă mai aduc ceva?

Tom clătină din cap și zâmbi, iar chelnerița îi răspunse cu un surâs, ochii ei devenind un pic mai blânzi în timp ce îl privea.

— Mulțumesc, frumoaso, spuse Sam zâmbindu-i.

Ea se uită la el, apoi roși, în timp ce Cassie rezista tentației de a-și da ochii peste cap.

Chelnerița se îndepărtă, iar Cassie o văzu uitându-se înapoi peste umăr, cu fruntea ușor încruntată. Cassie își imagină că se întreabă ce caută o femeie banală și încă zgribulită de ploaie cu doi dintre cei mai atractivi bărbați din local, obiectiv vorbind.

Observă că nu e singura care o urmărește pe chelneriță cum se îndepărtează și se uită la Sam.

— Nu ai o logodnică? îl întrebă ea pe neașteptate.

Era un lucru pe care încă îi era greu să-l creadă. Sam părea să-și fi făcut un scop din a se culca cu cât mai multe femei până împlinea treizeci de ani, și totuși o cunoscuse pe fata asta anul trecut și se logodiseră cam după șase luni.

Sam sorbi din paharul cu vin roșu.

— Asta nu înseamnă că nu ai voie să fii politicos, Cass.

— Oh, chiar așa? întrebă Cassie ridicând sprâncenele. De aceea ai început să te culci cu fiica șefului? Ca să fii politicos? Este super-original, trebuie să recunosc asta.

Iar o parte urâtă și răutăcioasă a ei se gândea că poate ăsta e singurul motiv pentru care Sam o ia de nevastă – nu se îndoia că

s-ar preta și la așa ceva ca să avanseze în carieră. O idee pe care trebuia să o lase deoparte, având în vedere că Tom era cavalerul de onoare, iar nunta se ținea la hotelul unde lucra ea – se pare că lui Tom îi scăpase față de logodnica lui Sam că ea, Cassie, e manager de evenimente acolo, iar un lucru dusese la altul și acum ea organiza toată chestia asta nenorocită, spre disperarea ei.

— Ei bine, ea se mărită cu mine, nu? E clar că *pe ea* nu o deranjează că sunt politicos cu alte femei. Ce te-a scos din sărite? întrebă el zâmbind. Ești geloasă?

Cassie strânse din ochi, chiar dacă simțea ceva fierbinte în stomac. Nu era geloasă, nu mai era, dar era o lovitură sub centură.

— O compătimesc, aș spune, pe orice femeie suficient de curajoasă să se mărite cu tine.

— Oameni buni, n-am putea să...? oftă Tom, luându-și brațul de pe umărul lui Cassie în timp ce-și ridica berea. Asta ar trebui să fie o seară distractivă, ultima dată când ne întâlnim înainte de Crăciun.

Spunând acestea, îi dădu un ghiont lui Cassie, apoi întinse brațele exagerat de teatral, prinzându-i pe fiecare de după gât și aducându-i în cea mai ciudată îmbrățișare de grup în mijlocul separeului.

— Cel mai bun prieten al meu și cea mai bună soră a mea. O familie mare și fericită.

Cassie îl împinse de lângă ea, dar nu se putut abține să pufnească în râs. Expresia lui Tom se înmuie auzind-o cum râde și Cassie simți cum inima ei reacționează printr-o smucitură familiară de dragoste. Tom se obișnuise cu asta până acum – să joace rolul de intermediar între Sam și Cassie. Poate că nu știa *de ce*, mai exact, trebuie să-i împiedice să se atace unul pe celălalt atât de mult în ultima vreme – cel puțin, ea era destul de sigură că el nu știe de ce. O întrebase odată despre asta – de ce ea și Sam sunt mereu în dezacord – și ea ridicase din umeri, îi spusese că nu prea îi place persoana în care se transformase Sam. Ceea ce era adevărat. Îl văzuse cum îl dezamăgise pe Tom de o mulțime

de ori de când se aflau la Londra, acordând prioritate noilor săi prieteni din lumea bună, preocupat de felul în care arăta sau de banii pe care îi câștiga, mai mult decât de lucrurile care contau cu adevărat. Îl văzuse încurcându-se când cu o fată, când cu alta, fără să-l intereseze vreodată sentimentele lor. Și, încetul cu încetul, îl văzuse transformându-se din băiatul pe care îl cunoscuse cândva în cineva pe care nu-l plăcea, cineva cu care nu avea niciun interes să fie prietenă. Așa că rămăsese mult în spatele barierei pe care o coborâse ea însăși în timpul acelei afurisite de vacanțe la schi și, indiferent de motiv, Sam procedase la fel. Tom îi spusese, în aceeași conversație, că Sam se poartă *diferit* în preajma ei. Nu era tocmai sigură ce înseamnă asta și nici nu întrebase. Era periculos, învățase ea, să investească prea mult în subiectul Sam Malone.

Cassie oftă, sprijinindu-și capul pe umărul lui Tom.

— Poate că sunt doar supărată pentru că o să-mi fie dor de tine, spuse ea. O să trebuiască să mă bombardezi obsesiv cu fotografii pe WhatsApp.

— Dacă o să aibă semnal, interveni Sam, dar ea a preferă să-l ignore.

— Sunt doar zece zile, spuse Tom cu un zâmbet. Am fost plecat mai mult timp înainte.

— Știu, răspunse Cassie și luă o înghițitură din paharul cu vin. Vine și Amy de Crăciun? Mâine comand mâncarea.

Plănuiau să petreacă Crăciunul împreună în apartamentul lui Cassie. Hazel urma să meargă acasă la Highclere[1] de Crăciun, așa cum făcea în fiecare an. Încercase să o convingă și pe Cassie să vină acasă,

[1] Highclere este numele unui sat și al unei proprietăți de țară situate în Hampshire, Anglia. Este bine-cunoscut pentru Castelul Highclere, o casă impunătoare care a servit drept loc principal de filmare pentru serialul de televiziune *Downton Abbey* (n. tr.).

dar Claire nu mai exprimase niciun fel de interes de a petrece Crăciunul cu Tom și Cassie de când plecaseră amândoi la universitate, iar Linda începuse să deschidă pubul pentru prânzul din ziua de Crăciun în ultimii ani, spunând că e o mare sursă de bani, așa că era ocupată.

Spre surprinderea ei, Tom păru puțin stânjenit la întrebarea lui Cassie, îi ocoli privirea și se uită în schimb la berea lui. Îl văzu pe Sam aruncându-i o privire furișă și se încruntă. Oare Tom era pe cale să-i spună că și Sam urmează să petreacă Crăciunul cu ei? Cassie presupusese că Sam își va petrece Crăciunul cu logodnica lui, deși nu voia să-l întrebe, îngrijorată că el ar fi luat-o ca pe o invitație.

— Ce-i? întrebă ea.

Tom își drese vocea, iar Sam întoarse deliberat privirea.

— Ei bine, hm, a început Tom, Amy și cu mine... De fapt, ne-am despărțit.

— Ce? De ce? întrebă Cassie, tot mai încruntată.

Nu-și putea imagina așa ceva. Tom și Amy fuseseră împreună cam de când el se mutase la Londra și părea o legătură solidă – locuiau la periferie, spre Kent, și mergeau împreună în diverse aventuri, lăsându-și în același timp libertatea de a pleca și de a face lucruri pe cont propriu. Lui Cassie îi plăcea Amy – era caldă și amabilă și avea întotdeauna povești interesante despre cărțile de care se ocupa ca redactor. Cassie presupunea că Tom va călca pe urmele lui Sam în curând și se va căsători.

— Pur și simplu nu a mers.

Dar baza gâtului lui Tom se înroșise puțin, semn sigur că el nu spunea tocmai adevărul.

— Dar ce...?

— Las-o baltă, Cass, spuse Sam în liniște.

Privirea i se îndreptă spre el și simți cum se încordează, gata să îi răspundă cu ceva, dar Sam scutură din cap, ușor și subtil, înspre ea. Iar Cassie ezită. Pentru prima dată, tonul lui nu fusese condescendent sau arogant, iar el îi aruncase o privire atât de sinceră. Era

genul de privire pe care obișnuiau să o schimbe atunci când reușeau să comunice fără să vorbească, înainte ca totul să fi luat o altă întorsătură. Așa că nu insistă și încercă să ignore mica scânteie de dezamăgire, și anume că Sam știa ceva despre viața lui Tom de care ea nu avea cunoștință.

— Dar tu? întrebă Tom într-un efort clar de a schimba subiectul. Te vezi cu cineva în acest moment?

Ea strânse din nas.

— Nu.

— De ce nu? întrebă Tom, ca și cum ar fi fost atât de ușor, ca și cum ea ar fi putut să aleagă tipul potrivit dintr-un catalog sau ceva de genul.

— Pentru că sunt fericită să fiu singură.

Era adevărat – mai mult sau mai puțin. Ea și Hazel hotărâseră amândouă că le e mai bine să fie singure decât cu tipul nepotrivit. Și, deși, OK, avea momente în care își dorea să găsească pe cineva, nu întâlnise niciodată pe cineva care să o facă să se simtă... ca și cum ar fi trebuit să fie cu el. Și poate că era un lucru prostesc și romantic, și ar fi trebuit să încerce mai mult – dar îl văzuse pe Tom trecând prin asta, cu Amy. Sau, cel puțin, asta credea ea că văzuse. Iar părinții ei – Linda îi spusese de nenumărate ori cât de mult se iubeau unul pe celălalt... Și ce dacă ea încă aștepta să se întâmple? Cel puțin se străduia mai mult decât Hazel – încerca să le ofere băieților o șansă, în timp ce Hazel rareori reușea să treacă de prima întâlnire, sau de o jumătate de întâlnire, în două rânduri.

Tom oftă exagerat de teatral.

— Tu și Hazel sunteți cele mai rele, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Ea ridică privirea în tavan, evitând deliberat să se uite la Sam, care se holba la paharul lui de Malbec un pic prea concentrat pentru ca ea să creadă că nu ascultă. Și asta era în regulă. N-are decât să asculte... ce însemna asta pentru ea?

— Ce, pentru că n-ai reușit să ne măriți? Vorbește doamna Bennet[1] din tine, nu-i așa?

— Întotdeauna, răspunse el zâmbind.

Se simți liniștită și ușurată când Sam îl atrase pe Tom într-o discuție despre cât de măreață va fi escaladarea Anzilor în Patagonia, iar după încă un rând, Cassie era foarte pregătită să încheie seara.

— Trebuie să plec, anunță ea, poate puțin mai tare decât era necesar, și se ridică în picioare pentru a accentua cele spuse, încercând să nu se clatine. Mâine am treabă și am nevoie de somn dacă trebuie să am de-a face cu Robert timp de zece ore la rând.

— Vin cu tine, spuse Tom, ridicându-se și el și punându-i o mână pe braț în timp ce o ajuta să iasă din separeu.

Sam se uita în jos la telefon în timp ce Tom și Cassie se întorceau spre el, așteptând să se ridice și el. Înălță privirea și zâmbi în felul acela prea încrezut pe care Cassie îl detesta.

— O să mai stau pentru încă un rând, spuse el. Câțiva amici de-ai mei sunt pe drum încoace.

Făcu un gest spre telefon și Cassie se întrebă când anume aranjase ca acei prieteni să vină. Oare căutase pe cineva mai interesant chiar înainte ca ea să anunțe că pleacă?

— Nu întârzia prea mult, spuse Tom cu o voce care simula un avertisment. Mâine avem avion devreme.

Sam zâmbi.

— Nu l-aș rata, răspunse Sam, zâmbind. De luni de zile fac numărătoarea inversă până la momentul ăsta, amice.

Tom întinse mâna și-l bătu pe spate pe Sam, în timp ce Cassie îi adresă doar un semn din cap când își îndreptă privirea spre ea. Ochii lui erau mai albaștri, cumva, în iluminatul redus și

[1] Referire la un personaj din romanul lui Jane Austen *Mândrie și prejudecată*. Doamna Bennet este cunoscută drept un personaj foarte deschis și uneori jenant, în special în eforturile ei de a-și căsători cele cinci fiice (n. tr.).

intermitent al barului, lumina lumânărilor făcându-i să strălucească, chiar dacă ea încerca să nu-i observe.

Cassie merse cu Tom până la stația de metrou din Leicester Square. Erau o mulțime de oameni afară, care strigau, râdeau sau se grăbeau ținând în brațe prea multe pungi, poate că ieșiseră la cumpărături de Crăciun în ziua aceea. Ploaia se domolise, devenind mai degrabă o ceață blândă, deși vântul încă mușca, iar Cassie își vârî mâinile adânc în buzunare în timp ce mergea, senzația de amețeală provocată de cele câteva pahare de vin fiindu-i ușor atenuată de aerul de afară.

Aruncă o privire spre Tom.

— Și acum unde stai?

Probabil că nu mai locuia cu Amy, dacă se despărțiseră.

— Pentru o vreme, stau într-o cameră de la Airbnb în nordul Londrei. Am un amic pe-acolo, îi explică el adresându-i un zâmbet despre care știa că e menit să fie liniștitor. Am nevoie doar de puțin spațiu. O să mă ocup de toate când mă întorc.

Intrară împreună în stația de metrou, însoțiți de bipurile aparatelor de taxat.

— De ce nu mi-ai spus, Tom?

— Pentru că n-am vrut să-ți faci griji. Nu-i treaba ta să ai grijă de mine.

— Noi avem grijă unul de celălalt, spuse ea cu înțelepciune.

Tom zâmbi, apoi oftă.

— Iar tu și Amy vă înțelegeți bine. N-am vrut să te pun într-o poziție incomodă.

Cassie clătină din cap.

— Tu ești fratele meu. Asta e pe primul loc, indiferent de situație.

Voia să-l întrebe dacă a înșelat-o pe Amy, dacă asta a vrut să spună prin „poziție incomodă". Dar atunci, dacă făcuse asta, ea nu era pe deplin sigură că vrea să afle răspunsul și nu voia să-l forțeze să-i spună dacă el nu era pregătit.

Se opriră în partea de jos a scării rulante, fiecare pe cale să se îndrepte spre un peron diferit – ea, la sud, el, la nord.

— Auzi, spuse Cassie, distrează-te minunat în Argentina, dar dacă vrei să vorbești vreodată despre asta – sau despre orice altceva – știi că sunt aici, nu?

— Mereu, răspunse Tom și o cuprinse în brațe. Te iubesc, surioară.

Cassie îi îmbrățișă și ea.

— Ești doar beat și emoțional.

El chicoti.

— Poate un pic. Dar tot te iubesc, insistă și o ținu strâns. Și tu mă iubești.

Ea râse.

— Da, și eu te iubesc.

Se îndepărtară și Tom îi făcu un mic salut la despărțire.

— Și, hei, spuse el în timp ce se dădea înapoi pentru a se îndrepta spre peronul lui, așteaptă să vezi ce vânătoare de comori ți-am pregătit când mă întorc. E una specială anul ăsta.

Apoi îi făcut ostentativ cu ochiul.

— Abia aștept, spuse ea și vorbea serios.

Trenul ei opri la peronul dinspre sud, acoperind râsul final al lui Tom în spatele ei. Lui Cassie nu-i păsa că unii oameni ar putea crede că vânătorile de comori sunt prostii sau jocuri copilărești sau orice altceva. Pentru ea, acesta era elementul care făcea din Crăciun ceva special. În plus, nu era doar pentru ea – știa că lui Tom îi plăcea să pună cap la cap vânătoarea de comori, îi plăcea să-i vadă chipul când ajungea la final. Era ceva împărtășit doar de ei doi, indiferent de circumstanțe, și ea nu-și putea imagina să treacă un an fără asta.

Capitolul 7

— E dreaptă?

Hazel se uită peste umăr la Cassie, continuând să țină cu o mână steaua pe care o pusese în vârful bradului de Crăciun.

— Nu. Nici pe departe, răspunse Cassie râzând.

Steaua stătea înclinată spre stânga, ceea ce, la drept vorbind, se potrivea cu felul în care și bradul era înclinat spre stânga. Hazel se încruntă, înclinând capul.

— Trebuie mișcată spre dreapta, o îndemnă Cassie.

Hazel întinse mâna pentru a o muta mult prea mult spre dreapta, apoi se trase înapoi, cu mâinile în șolduri, dând din cap într-un mod care sugera că, în opinia ei, arată grozav. Lui Cassie i-ar fi plăcut să o îndrepte ea însăși, dar, din moment ce nu putea ajunge nici măcar la două treimi din bradul de Crăciun, decise să accepte înfrângerea.

— Perfect.

În orice caz, se asorta cu treimea de sus a bradului, ușor nepotrivită cu restul, unde Hazel avusese frâu liber.

Amândouă se opriră un moment pentru a-și admira opera. Bradul era împodobit în roșu și auriu, cu ornamente pe care le cumpăraseră cu trei ani în urmă, când se mutaseră pentru prima dată împreună la Londra. Cassie reușise să găsească ornamente făcute din materiale garantat reciclate, bucurându-se de șansa de a

pune în lumină ceva vechi. Primul an fusese o încercare de a face ca apartamentul lor micuț să pară mai puțin deprimant și de a distrage atenția de la faptul că nu aveau încălzire adevărată, ci doar calorifere electrice pe care nu-și permiteau să le conecteze la priză decât aproximativ o oră pe zi. De atunci, se mutaseră într-un loc mai frumos în Brixton, dar era încă o tradiție să cumpere un brad și să dea apartamentului un aer de Crăciun în fiecare an și întotdeauna se asigurau că o fac împreună.

— Bine, eu zic că merităm un vin fiert după asta, spuse Hazel îndreptându-se spre chicineta deschisă, chiar lângă living, și-i întinse lui Cassie o cană, peste blat.

Cassie suflă în cană și luă o înghițitură.

— Ei, cum a fost întâlnirea de aseară?

Hazel ridică din umeri.

— A fost în regulă, dar tipul nu se oprea din vorbit despre naveta lui, intrând în detalii despre cât așteaptă la fiecare stație de metrou, iar apoi, când l-am întrebat politicos despre slujba lui, m-a purtat printr-o explicație de patruzeci și cinci de minute despre motivul pentru care a lucra în domeniul recrutărilor nu e atât de ușor pe cât își închipuie lumea și despre cum are el ambiția de a câștiga un fel de premiu de tip „Consultantul anului pentru recrutări". Adică nu sunt împotriva faptului că oamenii au ambiții la serviciu sau că le pasă de munca lor, dar au fost patruzeci și cinci de minute fără întrerupere, Cassie.

Cassie își simți buzele schițând un zâmbet la privirea de indignare a lui Hazel, deși dădu din cap, serioasă.

— În plus, trebuie să suport la serviciu ca toți să vorbească despre munca lor plictisitoare, n-am nevoie de așa ceva și la întâlniri.

Slujba lui Hazel era departe de a fi plictisitoare, după părerea lui Cassie – era angajată pe post de creator la o firmă de publicitate și venea în permanență cu metode noi și inventive de a atrage atenția oamenilor –, dar înțelegea sentimentul.

— Deci fără a doua întâlnire?

— Fără, spuse Hazel, străbătând chicineta și înconjurând partea de living a camerei în acele șosete pufoase ridicole, cu un corn de unicorn care le ieșea din vârf. Cumva, nu cred că el e Alesul.

Cassie ridică sus cana și toastară pentru asta.

Se auzi soneria de la interfon, iar Cassie lăsă cana jos.

— Trebuie să fie Josh, spuse ea.

Și, cum Hazel era ceva mai aproape de ușa de la intrare, de partea ei a blatului din chicinetă, se duse să-i deschidă ușa, iar Cassie profită de ocazie pentru a strânge jocul la care lucrase aseară până târziu, în timp ce Hazel fusese la întâlnire cu cel care nu avea să fie iubirea vieții ei. Era ceva făcut de ea pentru o petrecere a burlăcițelor pe care hotelul o găzduise anul trecut. Viitoarea mireasă o rugase pe Cassie să inventeze un joc pentru a sparge gheața între toate participantele, fiindcă multe nu se cunoșteau între ele, iar Cassie se implicase destul de mult și ajunsese să conceapă un joc cu diferite categorii, în care fiecare persoană arunca un zar, trebuia să aleagă o carte în funcție de numărul pe care îl arunca, iar apoi avea de îndeplinit o sarcină sau de răspuns la o întrebare care avea cumva tematica petrecerii burlăcițelor. Doar colegul ei de serviciu, Josh, văzuse jocul și se entuziasmase atât de tare, încât o implorase să facă unul pentru petrecerea „nemaipomenită“ pe care o dădea de fiecare Crăciun mama lui. Anul trecut sora lui organizase ceva special pentru ea, așa că, de atunci, Josh era hotărât să o întreacă. Cassie fusese invitată la respectiva petrecere în ultimii doi ani, dar lui Robert nu-i plăcea să le dea aceleași zile libere, pentru că amândoi lucrau la departamentul de evenimente, așa că nu putuse să meargă.

Cassie auzi ușa deschizându-se pe coridorul apartamentului și pe Hazel spunând:

— Măi, măi, uite ce-a adus pisica!

— Bună, lumina vieții mele, speram că vei fi aici.

Cei doi vorbeau în timp ce Hazel îl conducea pe Josh în chicinetă, părul lui părând mai degrabă roșcat în lumina ternă a apartamentului decât blond-căpșună, așa cum pretindea el. Josh traversă camera pentru a o îmbrățișa puternic pe Cassie, aproape făcând-o să se răstoarne pe spate din cauza forței îmbrățișării. Întotdeauna îmbrățișa bine Josh. Dar acum mâinile ei erau pline de cărți de joc atent organizate, pe care le printase folosind calculatorul de la serviciu.

— Ai grijă! strigă ea și se trase înapoi de lângă el, arătându-i cărțile din mâini.

— Ai reușit! exclamă el bătând din palme.

— Nu, ăsta e un joc pe care l-a făcut pentru mine, interveni Hazel din spatele lui.

Cassie doar își dădu ochii peste cap, în timp ce Josh făcu un gest nervos în direcția ei.

— Vin fiert, Josh? întrebă Hazel.

— Continuă, atunci, spuse el și se dezbrăcă de pardesiul lung, negru, pe care îl așeză pe spătarul canapelei.

Purta blugi strâmți și un pulover supradimensionat, ceea ce părea să-i pună în evidență constituția slabă – despre care adesea se plângea că rămâne neschimbată, indiferent de câte ore petrece la sală.

Cassie întinse cărțile pe blatul din chicinetă și începu să-i explice lui Josh regulile și categoriile. Tema jocului era Crăciunul, evident, iar Josh o rugase să le aranjeze astfel încât fiecare masă să aibă propriul pachet de cărți. Exista o categorie generală cu întrebări de Crăciun, o categorie de adevărat sau fals, un cartonaș intitulat „provocare", conținând o provocare de Crăciun de îndeplinit, și o întrebare: „Ai... vreodată de Crăciun?"

Josh radia de încântare când Cassie termină.

— E... uimitor! exclamă el și o îmbrățișă din nou, iar ea râse în timp ce el o ridica din picioare. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Ești o zeiță. O întruchipare a perfecțiunii. Tu ești totul pentru mine. Totul...

Cassie ridică o mână, în timp ce Hazel îi întindea lui Josh o cană.

— Da, știu. Sunt genială. Poți să-mi faci cinste cu ceva de băut după serviciu, cândva, ca să-mi mulțumești.

— Trebuie să-i cumperi mai mult decât ceva de băut, spuse Hazel, sprijinindu-se de aragaz. A stat trează până pe la patru dimineața să termine asta.

Cassie îi aruncă o privire lui Hazel – nu prea voia ca ea să se laude cu asta –, dar Hazel ridică din umeri.

— Cinci pahare, spuse imediat Josh.

— Zece, replică Hazel.

— Cea mai bună șampanie.

— O sticlă de șampanie magnum!

Hazel și Josh își zâmbiră unul altuia, în timp ce Cassie observă că i se aprinde telefonul pe măsuța de cafea din centrul livingului. Se apropie automat de măsuță, lăsându-i pe Hazel și pe Josh să discute. S-ar putea să fie Tom, își imagină ea, care-i trimite o altă fotografie nemaipomenită din Argentina. Fotografii care nu-l includeau pe Sam, care se dovedise a fi un nesimțit complet, așa cum Cassie știa că este, rămânând să se îmbete atât de tare în seara în care ieșiseră cu toții la un pahar de vorbă, încât dormise prea mult și pierduse avionul. Și, după cum îi spusese Tom, nu reușise să găsească un altul la timp. Tom își dăduse drumul la vorbe despre Sam în prima noapte în care fusese acolo singur, ceea ce era un semn pentru cât de supărat era, căci Tom rareori se enerva atât de tare – sau, cel puțin, întotdeauna se ferea de Cassie, mai ales dacă era vorba de Sam.

Totuși, Tom părea să se simtă foarte bine acum. Întâlnise un alt călător solitar acolo, pe nume Toby, și plecase cu el în tot felul de aventuri – Tom reușea să lege prietenii atât de repede, lucru la care Cassie nu se pricepuse niciodată.

Totuși, nu era numărul lui Tom cel care clipea pe telefon. Și nu era un mesaj – cineva o suna. Un agent de vânzări, poate? Dar o suna

pe WhatsApp – cu siguranță cei care încercau să vândă asigurări sau altceva nu foloseau WhatsApp. Ridică telefonul, ezitând – nu-i plăcea să răspundă când nu știa cine e, în caz că ar fi fost prinsă într-o conversație ciudată. Era un număr străin, își dădu seama, deși nu cunoștea suficient de bine diferitele prefixe de țară pentru a ști de unde, mai exact, venea. În timp ce ea plutea în indecizie, apelul încetă.

— Ești bine, Cassie? întrebă Hazel din cealaltă parte a camerei.

Ea se întoarse spre Hazel, dând din cap.

— Da. Cineva tocmai...

Dar soneria se auzi din nou, iar telefonul vibră în mâna ei. Probabil că era important, dacă o suna din nou. Le întoarse spatele lui Hazel și Josh pentru a răspunde, uitându-se în schimb la bradul de Crăciun.

— Alo?

— Alo? răspunse un bărbat. Vorbesc cu Cassie Rivers?

Accentul era britanic, foarte elegant, și asta o dădu peste cap – de ce o suna un britanic elegant de pe un număr de mobil străin?

— Eu... da, răspunse ea. Sunt Cassie. Cine sunteți?

Confuzia făcea ca tonul ei să fie mai degrabă dur decât politicos.

— Eu... rosti el cu respirația întretăiată. Numele meu este Toby și...

— Toby? întrebă Cassie. Toby cu care călătorește Tom? Ce s-a întâmplat? continuă ea, fără să-i dea șansa să confirme sau să infirme. De ce mă suni? Unde-i Tom?

La celălalt capăt al firului se auzi o respirație adâncă, iar Cassie se trezi că strânge mai tare telefonul în mână.

— Fratele tău... Tom...

Inima îi bătea cu putere la auzul numelui lui.

— E acolo? întrebă Cassie brusc. Ești cu el?

Urmă o pauză care dură prea mult și Cassie se trezi numărându-și bătăile inimii, așteptând.

— Sunt cu el, da, spuse bărbatul în cele din urmă, rostind cuvintele lent, cu atenție. Dar el este... Ești sora lui?

— Da, răspunse Cassie. Ce se întâmplă?

Sunetul râsului lui Hazel și al lui Josh o înconjura și părea nepotrivit, prea tare.

— Mi-e teamă că el...

Încă o respirație adâncă.

— A avut un accident.

— Un accident? întrebă Cassie brusc, în timp ce stomacul ei tresărea dureros.

Prin minte îi treceau imagini: Tom pe o targă, gemând de durere, într-o ambulanță care se grăbea undeva. Încotro? Cum erau spitalele din Argentina? Doamne, nici măcar nu știa.

— Tom a avut un accident? repetă ea. Ce fel de accident? E bine? Pot să vorbesc cu el?

Deveni conștientă că în apartament se făcuse liniște și se întoarse de la pomul cu globulețe de aur strălucitoare pentru a o vedea pe Hazel făcând un pas spre ea, încruntată.

— Cassie, ce...?

Dar Cassie scutură frenetic din cap, în timp ce apartamentul se încețoșa în jurul ei. Trebuia să se concentreze, trebuia să afle ce i se întâmplase lui Tom, trebuia să se concentreze ca să poată pune întrebările potrivite, să se gândească la asigurare, să sune la spital.

Bărbatul – Toby – vorbea din nou, iar cuvintele păreau îndepărtate, aproape cu întreruperi, deși legătura fusese clară cu o clipă în urmă. Capul îi zvâcnea și respirația i se întețea.

— Îmi pare atât de rău că sunt cel care îți spune asta. Dar a căzut și...

Bărbatul răsuflă adânc, dar Cassie nu putea. Pentru o clipă, inima ei păru suspendată între bătăi. Pe marginea a ceva, iar corpul ei aștepta să cadă.

— Până când am ajuns noi la el, nu s-a mai putut face nimic. E... Tom a murit.

Capitolul 8

Era frig în interiorul bisericii, chiar și îmbrăcată în palton, cu Hazel de o parte a ei și cu Linda de cealaltă. Doar că acum îi era frig tot timpul, așa că era greu să facă diferența. Cuvintele preotului treceau pe lângă ea, spunându-le despre cum se află ei acolo în ziua aceea pentru a-și aminti de un bărbat minunat, un suflet aventuros și bun, a cărui lipsă va fi cu adevărat simțită. Mâna Lindei o strânse pe cea a lui Cassie și Cassie o auzi înăbușindu-și un suspin. Hazel plângea și ea, cu umerii tremurând, cu un pachet de șervețele strâns în poală.

Lacrimile lui Cassie erau tăcute și constante, se uita în jos, la pantofi, incapabilă să ridice privirea spre preot, spre sicriul care era acolo sus, cu el, în partea din față a bisericii. Un sicriu elegant, din lemn, acoperit cu flori la a căror alegere ajutase Cassie, dând din cap în tăcere când Claire și Linda făceau sugestii. Era imposibil de crezut că Tom se afla acolo înăuntru, cu atât mai mult cu cât acesta era un sicriu închis. Putea fi oricine acolo, izolat de restul lumii, gata să fie coborât în pământ. Dar nu era oricine, ci Tom. Acolo era *fratele* ei, persoana pe care o iubea mai mult decât pe oricine altcineva, iar el nu mai era în viață.

Cassie respira fără putere, simțind cum se cutremură ceva înăuntrul ei, și își ținea buzele strânse, în timp ce lacrimile veneau mai repede. O zări pe Claire, așezată lângă Linda și privind drept înainte, cu spatele drept, cu toată fața congestionată. Părea mai cenușie și mai plină de riduri acum, ultimele două săptămâni făcându-și simțită

amprenta. În părul ei vopsit se vedeau șuvițele cărunte, pete de alb pe lângă roșul fals și strălucitor, iar ochii ei căprui clipeau furios. Cassie se uită din nou în jos, în poală. Nu putea să le privească nici pe Claire, nici pe Linda. Astăzi, nu putea să-și asume durerea nimănui.

Era amorțită de la acel apel telefonic. Șocul o lovise puternic și repede la început, sugând viața din ea și transformând-o într-o ființă zbuciumată, prăbușită, plângând în hohote, în timp ce Hazel și Josh încercau să își dea seama ce să facă cu ea. Încercaseră să o ridice, să o facă să explice, chiar dacă nu putea, pentru că-i era imposibil să articuleze cuvintele. Dar, după aceea, fusese copleșită de neîncredere. Plânsese, dar simțea că plânge la *ideea* morții lui, pentru că faptul real, adevărata realitate că Tom era mort, nu îl resimțise până astăzi.

— Și acum, sora lui Tom, Cassie, ar dori să spună câteva cuvinte.

Cassie tresări la auzul numelui ei și se forță să ridice privirea, să clipească pentru a se concentra asupra bisericii. *Ar dori să...* Era un mod atât de ciudat de a o spune. *Nu dorea* să stea acolo în fața tuturor, nu dorea ca ei să fie martori la durerea ei. *Nu dorea* să fie aici deloc. Dar ea era persoana cea mai apropiată de Tom și avea nevoie ca toată lumea să vadă cât de mult înseamnă el pentru ea. Așa că se ridică încet în picioare, își desprinse mâna din mâna Lindei și încercă să țină capul sus în timp ce parcurgea cei câțiva metri până la podium.

Mai fusese în această biserică doar de câteva ori în copilărie – avea amintiri vagi despre slujbele de colinde și Christingle[1], la care o dusese Linda, mai degrabă decât Claire. Era însă locul unde fuseseră înmormântați părinții ei, fiind biserica satului, așa că, deși Tom nu fusese religios, i se părea corect ca acea ceremonie să aibă loc aici, să fie înmormântat alături de ei. Toți trei împreună în pământ, în timp ce ea trebuia să rămână pe picioare.

---

[1] În Marea Britanie, *Christingle* este o slujbă ținută înainte de Crăciun pentru copii, care primesc câte un fruct decorat, cu o lumânare înfiptă în el (n. tr.).

Ajunse în partea din față a bisericii, respiră adânc, apoi se întoarse să privească marea de fețe, strângând în mână bucata de hârtie pe care scrisese ce voia să spună. Încercase să rezume, în nu mai mult de câteva pagini, cât de mult însemnase fratele ei pentru ea, încercase să găsească ceva ce credea că i-ar fi plăcut lui, care să exprime ce fel de ființă fusese Tom. Acum, tot ceea ce scrisese i se părea inadecvat.

Toată lumea se uita la ea și Cassie clipi de câteva ori, pentru ca fețele lor să fie mai puțin încețoșate. Încă erau decorațiuni de Crăciun prin biserică, își dădea seama, chiar dacă perioada Crăciunului se terminase: ghirlande verzi de-a lungul balustradelor de fiecare parte a podiumului, luminițe colorate deasupra ei, lipsite de strălucire în lumina cenușie. Crăciunul. Anul acesta, trecuse într-o ceață de durere, cu ea ghemuită pe canapeaua Lindei și cu privirea în abis.

Așeză foaia de hârtie pe suportul de lângă ea, degetele tremurându-i prea mult pentru a o ține fixă.

— Tom a fost cea mai importantă persoană din viața mea, începu ea, cu vocea deja șovăind. A fost cel mai bun frate mai mare pe care și l-ar putea dori cineva. Blând, iubitor, având mereu grijă de mine.

Respira încet, simțindu-și buzele tremurând.

— El a văzut ce e mai bun în mine. A văzut ce e mai bun în toată lumea.

Se gândea la Sam, la modul în care Tom încercase să vadă ce era mai bun în el, chiar și atunci când dovedise, în cele din urmă, că niciodată nu meritase asta. Sam era acolo, știa. El, logodnica și mama lui se aflau în partea stângă a bisericii, chiar în față. Se uită în jos la notițele ei pentru a-și împiedica privirea să călătorească într-acolo, știind că, dacă ar fi făcut-o, ar fi simțit un ghem fierbinte de furie strângându-i-se în abdomen.

Continuă să povestească despre vremea copilăriei și despre cum o scosese din bucluc când căzuse de pe bicicletă, mințind-o pe Claire despre locul unde fuseseră ca să nu aibă probleme pentru că plecase cu

bicicleta fără să ceară voie, apoi o curățase pentru a ascunde dovezile. *Spune o poveste*, spusese Linda, când ea se uita în gol la o foaie de hârtie albă, într-o seară. Asta și făcea, chiar dacă o sfâșia pe dinăuntru când își amintea. Când se gândea la faptul că el avusese mereu grijă de ea și, apoi, în cele din urmă, ea nu fusese acolo să facă același lucru pentru el.

Mâinile îi tremurau în timp ce vorbea și toată lumea vedea. Dar ei nu-i păsa. De ce să nu să tremure? De ce să nu se prăbușească?

— Tom îmi spunea mereu să fiu curajoasă, continuă ea, conștientă că vocea ei era poate prea șoptită pentru a fi auzită, dar incapabilă să vorbească mai tare. Să fiu curajoasă ca el și ca mama mea. Întotdeauna încerca să mă împingă să ies din zona mea de confort.

Își îndreptă umerii în timp ce privea în jurul ei.

— Așa că voi încheia spunând că eu cred că am putea fi cu toții un pic mai mult ca el în această privință.

I se puse un nod în gât, deși se controla, știind că trebuia să se abțină, încă puțin timp.

— Am putea cu toții să fim un pic mai curajoși, să ne forțăm, să facem lucruri interesante, lucruri provocatoare. Faceți lucruri care s-ar putea să fie dificile, dar care vă vor îmbogăți viața – a voastră sau a altcuiva.

Chiar dacă, se gândea Cassie cu amărăciune, curajul acela fusese cel care îl omorâse.

— În ceea ce mă privește, să-mi trăiesc viața fără el va fi cel mai curajos lucru pe care va trebui să-l fac vreodată. Dar, datorită lui, voi putea să o fac.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt. Lacrimile veneau din nou acum, nu le mai putea opri. Dar se obligă să spună ultima parte.

— Iar voi, de fiecare dată când veți face ceva care necesită curaj, gândiți-vă la Tom. Amintiți-vă de el și sărbătoriți-l.

— A fost un discurs atât de frumos, Cassie dragă.

Mel, mama lui Hazel, o strânse de umăr când se apropie de barul unde se aflau Linda, Hazel și Cassie. Claire se oferise să găzduiască priveghiul la ea acasă, dar ieșise la iveală că se hotărâse nu demult să se mute în Franța și nu apucase încă să-i spună lui Cassie, așa încât casa era pe jumătate goală, iar camerele în care mai rămăsese mobilier erau un dezastru, peste tot erau împrăștiate cutii. Așa că Linda spusese că va rezolva ea problema, că ar putea să o facă la pub.

— Mulțumesc, spuse Cassie mașinal.

Vocea ei, mișcările ei, totul părea să fie pe pilot automat, fără niciun efort conștient din partea ei.

Mel dădu din cap. Apoi, părând să înțeleagă că, de fapt, Cassie nu poate face față unei conversații prea lungi, îi adresat un zâmbet mic și trist și plecă, trecându-și mâna peste umărul lui Hazel pe când se îndepărta. Cassie luă o înghițitură din paharul ei fără să vadă ce anume, dar își dădu seama că e ceva tare și dulce. Își dorea să închidă ochii, să se ghemuiască într-o cameră întunecată și să nu mai plece săptămâni întregi. În parte, lucrul care o ținea în viață era faptul că știa că, în curând, va putea face asta și nimeni nu o va putea opri, nu acum, când înmormântarea se terminase.

Linda se întoarse și luă o farfurie de la una dintre chelnerițele din spatele barului, oferindu-i lui Cassie o mini-tartă. Cassie clătină din cap. Nu se putea obișnui cu ideea de a mânca, era sigură că orice ar fi mâncat i-ar fi rămas în gât. Linda puse farfuria în spatele ei, o privi pe Cassie pentru o clipă, apoi fața i se acoperi de încrețituri. O trase pe Cassie spre ea într-o îmbrățișare puternică.

— Oh, Cassie, scumpa mea. Nu e corect, nu-i așa?

— Nu, murmură Cassie în gâtul Lindei. Nu este.

— Știu că nu e mare lucru, dar mă ai pe mine, bine? Sunt aici pentru orice ai nevoie.

Se trase înapoi, așteptând-o pe Cassie să dea din cap înainte de a-i da drumul. Cassie se lupta cu căldura care îi creștea în piept. Toată lumea voia să o atingă astăzi. Știa că o făceau din dorința de

a o consola, dar fiecare îmbrățișare, fiecare strânsoare o apropiau ceva mai mult de punctul în care avea să izbucnească în plâns.

Linda își șterse ochii, gest care făcu să-i sclipească inelele, și își netezi părul – aceeași pieptănătură pe care Cassie și-o amintea din adolescență, deși cu ceva mai multe fire cenușii înșirate printre cele castanii. Privirea Lindei se îndreptă spre pereții pubului, unde fuseseră afișate de jur-împrejur fotografii cu Tom. Cassie știa că trebuia să fie frumos, un omagiu adus lui, dar nu se putea abține să se simtă sfâșiată de fiecare dată când îi vedea chipul zâmbitor.

Linda chicoti puțin, uitându-se la o fotografie.

— Asta e făcută aici, în ultima lui tură, înainte ca el și Sam să plece la Manchester, spuse ea.

Cassie o văzu pe Hazel întorcând capul să se uite. Știa însă la care se referă Linda, fără să o privească. Fusese o tură de prânz într-o zi de vineri, așa că ea nu putuse să vină, dar se alăturase lui Tom și Sam aici, la pub, după școală, când ei erau deja pe cale să se facă pulbere.

— A încercat să mă convingă să deschid o sticlă din cel mai scump whisky al meu, doar ca să-l încerce și el.

— Și ai deschis-o? întrebă Hazel.

— Sigur că nu, spuse Linda zâmbind din nou. Tom avea nouăsprezece ani și bineînțeles că nu era în stare să aprecieze whiskyul, iar sticla la care se referea mi-ar fi afectat serios profiturile pentru săptămâna respectivă. Dar a devenit o chestie – a făcut un pariu cu mine că, dacă reușește să convingă un client să cumpere două pahare din whiskyul ăla, atunci putem să desfacem sticla. N-a reușit niciodată, totuși. A tot încercat să-și folosească farmecul personal, dar n-a ajuns prea departe.

Un zâmbet abia schițat îi stăruia pe buze.

— Tom era un chelner groaznic. Tot timpul uita să-mi transmită comenzile – poate că ăsta era motivul.

Cassie se încruntat, iar Linda clătină din cap.

— L-am iubit totuși.

Se uită din nou la fotografie, apoi se întoarse spre chelnerița din spatele barului, arătând spre ceva în timp ce vorbea. Chelnerița se întoarse cu o sticlă, iar Linda le-o întinse lui Cassie și lui Hazel.

— E aceeași marcă, spuse ea. E în meniu de vreo cinșpe ani buni – nimeni n-o comandă niciodată.

O desfăcu, turnă trei măsuri în paharele pe care i le aduse chelnerița și le dădu câte unul lui Cassie și lui Hazel.

— Pentru Tom, spuse Linda și luară toate trei o înghițitură.

Cassie început imediat să tușească în timp ce lichidul aspru îi aluneca pe gât și, deși Hazel reuși să nu împroaște, Cassie văzu cum îi lăcrimează ochii. Asta aproape că o făcu să zâmbească.

— De ce whisky? întrebă Cassie.

— David... tatăl tău... obișnuia să-l bea, spuse Linda aruncând din nou o privire spre fotografiile lui Tom de pe peretele de piatră din spatele capului lui Cassie. Și am făcut greșeala de a-i spune asta odată lui Tom.

Cassie nu știa asta – despre tatăl ei sau despre Tom. Și nu știuse niciodată că Tom încercase să semene cu tatăl lor, în acest mod mărunt. Știa că el ar fi vrut să calce pe urmele părinților lor, desigur, dar această nevoie mică, personală, de a fi conectat... Ei bine, poate că nu se gândise suficient, nu încercase să vorbească despre asta cu Tom. Pentru că el fusese întotdeauna cel care avusese grijă *de ea*, fusese aproape ca un părinte, în atât de multe privințe. Și acum era prea târziu să mai îndrepte asta, să înțeleagă cât de mult îl afectase pierderea părinților lor, în moduri la care ea nu s-ar fi gândit niciodată.

— A adus whisky la petrecerea de ziua mea într-un an. Îți amintești, Cassie? întrebă Hazel.

Cassie dădu din cap, iar Hazel începu să-i spună Lindei povestea, dar Cassie se scuză sub pretextul că trebuie să meargă la toaletă, neputând să suporte asaltul de amintiri. Se lupta însă într-o bătălie pierdută. Tot pubul acela blestemat îi amintea de el.

Un bărbat cu nasul strâmb, de parcă ar fi fost spart la un moment dat, și cu partea superioară a corpului lată îi ieși în cale în drum spre toaletă.

— Cassie Rivers?

Accentul lui era foarte rafinat, o engleză de școală veche. I se părea că îl recunoaște de undeva, dar nimeni pe care îl cunoștea nu vorbea de fapt așa.

— Numele meu este Toby. Toby Jenkins.

Întinse mâna, ca și cum s-ar fi prezentat la un eveniment de la serviciu, iar Cassie o luă, un pic amorțită. Mâna lui o eclipsa pe a ei și o strângea un pic prea tare.

— Eu... începu el și-i dădu drumul la mână. Eu am fost cel care te-a sunat. Am fost acolo, când Tom s-a prăbușit. Petrecusem ceva timp împreună, amândoi pe cont propriu, și ne-am dus să ne cățărăm împreună și eu, ei bine...

Ochii lui, de o culoare verde-cenușiu deschis, se concentrau asupra chipului ei, dar Cassie nu se simțea în stare să-i înfrunte privirea, așa că se uita la podea.

— Da.

A fost tot ce a putut găsi de spus. Voia să fugă, să fugă de acest bărbat care fusese acolo și care îl văzuse pe Tom căzând, îl văzuse murind.

— Îmi pare atât de rău!

Cassie dădu din cap.

— Am văzut anunțul de înmormântare și am vrut să... ei bine, să-mi prezint condoleanțele.

Îi puse o mână mare pe umăr și o ținu acolo pentru o clipă, în semn de alinare. Cassie încă nu se putea uita la el. Unde fusese el când se prăbușise Tom? Fusese destul de aproape ca să-i vadă fața? Fusese destul de aproape ca să vadă momentul impactului?

Mâna dispăru de pe umărul ei. Cassie ridică privirea, deschise gura să vorbească, să pună una dintre întrebări, să se chinuie și mai mult cu noi imagini ale morții lui Tom. Dar bărbatul se îndepărta

deja, iar ea nu avu curajul să-l cheme înapoi. Poate că era mai bine să nu întrebe, să nu știe.

O văzu pe Claire la o masă din colț, lângă toaleta femeilor, singură, privind în depărtare. Ezită, apoi se apropie de ea.

— Ești bine? murmură ea.

Claire tresări, apoi își trecu mâna prin părul vopsit în roșu și dădu din cap.

Privirea lui Claire se mută de la fața lui Cassie la fotografia lui Tom de pe una dintre grinzile din lemn de deasupra lor.

— Semăna atât de mult cu mama ta, șopti ea cu vocea răgușită.

Cassie nu spuse nimic. Știa asta. Mama ei, sora lui Claire. Poate că acesta era, parțial, motivul pentru care lui Claire îi fusese atât de greu să aibă grijă de ei – o vedea pe sora ei ori de câte ori îl privea pe Tom. Poate de aceea nu fusese niciodată în totalitate alături de ei, așa cum ar trebui să fie un părinte. Îi îngrijise, da, însă nu existase niciodată acea legătură emoțională. Iar Cassie nu se supărase. Nu o deranjase, pentru că îl avea pe *Tom*, iar el îi era îndeajuns. El era cel la care se ducea plângând dacă se întâmpla să cadă, el era cel care venea să o consoleze când avea un coșmar. Iar acum...

— Nu credeam că voi fi nevoită să trec din nou prin asta, spuse Claire cu vocea frântă. Nu credeam că va trebui să mai pierd pe cineva înainte de a mă duce eu însămi.

Cassie își strânse buzele și dădu din cap. Ce altceva era de făcut decât să dea din cap? Niciodată nu se pricepuseră să discute împreună despre sentimente, iar acum Cassie nu știa cum să facă o punte între ele, căci durerea lărgea prăpastia în loc să le apropie.

— Așadar, spuse ea, Bordeaux?

— Da, spuse Claire cu o respirație tremurândă. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. Aveam de gând să vă spun ție și lui Tom după ce aș fi vândut casa și toate cele. Adică niciunul dintre voi nu mai are nevoie de mine. Sau, în sfârșit...

Claire trase aer în piept.

— Dacă ai nevoie de mine acum... continuă ea ridicând o mână pentru a-și netezi părul. Adică aș putea... nu știu. Vreau să spun doar că, dacă preferi...

— Nu, spuse Cassie în grabă.

Apoi își mușcă buza, sperând că nu a sunat prea dur. Aprecia oferta, dar Claire avea dreptate – trecuse mult timp de când nu mai avuseseră nevoie una de cealaltă.

— Ar trebui să te duci în Franța, spuse ea.

Claire îi adresă un zâmbet scurt.

— Ai putea veni în vizită.

— Poate, răspunse ezitant Cassie.

O lăsă pe Claire și își acordă câteva momente de singurătate în baie, recunoscătoare că nu mai era nimeni altcineva acolo. Își stropi fața cu apă, fără să-i pese cum arată, având doar nevoie să simtă răcoarea pe piele.

Când ieșit, părinții Lindei și ai lui Hazel erau încă lângă bar, așa că porni spre ei. Deși încerca să nu se uite după el, îl văzu cu coada ochiului pe Sam, pe una dintre canapelele de lângă foc, cu logodnica alături. O chema Jessica, iar Cassie știa asta din corespondența purtată cu ea în legătură cu nunta. Jessica, cu părul castaniu strălucitor și pomeții înalți.

Bărbatul care vorbise cu ea, Toby Jenkins, era și el acolo, cu o mână pe umărul lui Sam, așa cum făcuse și cu ea. Spunea ceva, iar Sam dădea din cap în timp ce sorbea o bere, câteva sticle goale fiind deja împrăștiate pe masa de lângă el. Gândul că Sam se îmbată la înmormântarea fratelui ei îi produse o senzație ușoară de greață și se întoarse.

Dar era prea târziu – Sam o văzuse și se ridicase în picioare. Se apropia de ea clătinându-se, lăsându-și logodnica și pe Toby pe canapea. Cassie simțea cum o cuprinde furia, fierbinte și aspră. Aproape că era recunoscătoare pentru asta, pentru că îi lua o parte din durere, din amorțeală. Îi oferea ceva la care să se concentreze, ceva pe care-l putea simți și care era mai suportabil.

— Cassie, începu el, iar ea îi simți mirosul de bere în respirație.

Arăta îngrozitor. Avea cravata strâmbă, părul răvășit într-un mod care sugera că nu-l spălase de câteva zile, iar în jurul maxilarului avea o barbă nerasă de câteva zile.

— Ești bine?

— Nu, spuse ea scurt.

Apoi, în loc să lase să-i scape ceva ce ar fi regretat, ceva care ar fi provocat o scenă, se întoarse cu spatele la el și făcu un pas înapoi. El întinse mâna, o apucă de braț, iar ea se scutură. El se dădu înapoi împleticindu-se, nesigur pe picioare.

— Lasă-mă, spuse ea cu fermitate. Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Eu sunt...

— Beat, îi terminat Cassie fraza răspicat. Beat, asta ești.

Și totul deveni imposibil de controlat, așa cum orice emoție fusese întotdeauna imposibil de controlat în preajma lui. Simțit cum se rupe lesa care îi controla temperamentul.

— Vorbești serios? Chiar te îmbeți la înmormântarea celui mai bun prieten al tău? Ce naiba e în neregulă cu tine?

Respira prea greu, era periculos de aproape de a se prăbuși în hohote de plâns.

Ochii lui albaștri se îngustară.

— Nu e nevoie să te enervezi, spuse el, dar, deși încerca în mod clar să fie rațional, calm, cuvintele nu-i ieșeau decât bâlbâite. Eu doar...

— Ei bine, nu! spuse Cassie încrucișându-și brațele în mod protector peste piept. Orice ar fi, nu. Nu vreau să aud.

— Ce, pentru că ești atât de perfectă?

Cassie își dădu seama că oamenii aflați cel mai aproape de ei tăcuseră, privind și ascultând chiar dacă se prefăceau că nu o fac.

— Pentru că durerea asta e numai a ta? Pentru că tu ești singura afectată?

Cassie simți cum i se strânge stomacul și se îndepărtă și mai mult. Dar el n-o lăsă, făcu un pas înainte pentru a ajunge în dreptul ei.

— Uită-te în jur, Cass, tuturor acestor oameni le e dor de el. Tuturor.

Vocea i se frânse atunci și trase aer în piept, o respirație care părea dureroasă. Iar ea fu cât pe ce să cedeze. Aproape că renunță la furia care era în continuă fierbere de când Tom murise. Dar, apoi, cu următoarele lui cuvinte, orice urmă de compasiune fu eclipsată.

— Nu mai fi atât de al dracului de egoistă.

Se auzi un oftat de undeva din încăpere, în timp ce Cassie și Sam se priveau unul pe celălalt. Egoistă? *Egoistă?* Își pierduse *fratele*, pentru că el se prăbușise, pentru că fusese *singur* în Argentina, fără nimeni care să-l ajute, și ea era *egoistă*? Își lăsă mâinile pe lângă corp, strângându-le în pumni. O usturau ochii din cauza lacrimilor, dar nu voia să plângă, nu acum, nu în fața tuturor. Așa că, ținându-și spatele cât mai drept cu putință, nu spuse absolut nimic și o luă spre ieșirea din pub.

Cineva alerga după ea. Se întoarse, așteptându-se să fie Hazel. Dar era Jessica, cu părul ei castaniu perfect și tenul de porțelan.

— Îmi pare atât de rău, murmură ea cu o voce blândă, cu un ușor accent irlandez. El nu...

Se uită înapoi la Sam, care se îndrepta spre canapea și își ridica din nou berea.

— Nu e într-o stare bună.

— Nu, reuși Cassie să rostească. Văd și eu asta.

— O să plecăm, spuse repede Jessica.

— Bine, spuse Cassie și închise ochii. Îmi pare rău.

Nu era sigură că îi părea cu adevărat rău, totuși – nu-l voia acolo. Nu putea suporta ca el să fie în apropierea ei, pentru că el era motivul pentru care Tom nu mai era aici.

— Îmi... îmi pare atât de rău pentru pierderea ta, Cassie.

Pierderea ta! O exprimare atât de nepotrivită, ca și cum ai fi rătăcit pe cineva, nu a fost smuls de lângă tine. Cassie privi cum Jessica se întoarce la Sam, îi spune câteva cuvinte, îl apucă de braț și-l conduce afară din pub, iar el se împiedică încercând să țină pasul cu ea. Mama

lui Sam era și ea acolo, cu ochii ei la fel de albaștri ca ai lui, dar cu părul mai deschis, cu trupul și fața mai moi, mai rotunjite. Cassie văzu cum privirea ei oscilează între Sam și Cassie, înainte de a alerga după Sam. Bineînțeles, se gândi Cassie. Bineînțeles că fugea după fiul ei. Sam le avea pe mama lui, pe logodnica lui să aibă grijă de el. Dar cea mai importantă persoană din lumea lui Cassie fusese răpită.

Așteptă câteva minute pentru a se asigura că au plecat înainte de a ieși. Simțea nevoia să respire, simțea nevoia să fie departe de căldură, de buștenii care trosneau, de muzică. De râsete. Tom era mort, iar oamenii *râdeau*. Luă o gură de aer înghețat, se îndreptă spre una dintre mesele de afară, în stil picnic, și se așeză. Nu se gândise să-și ia haina, așa că stătea ghemuită în puloverul ei, cuprinzându-se cu brațele. Avu doar câteva momente de singurătate înainte de a i se alătura altcineva. Amy, de data aceasta – iubita lui Tom. Care, spre deosebire de Cassie, se gândise să-și ia o haină înainte de a ieși afară.

— Te-am văzut venind aici, spuse ea în timp ce se așeza lângă Cassie. M-am gândit să verific dacă ești bine.

Cassie se uită la ea și Amy oftă, ajustându-și bentița neagră pe care o purta pentru a-și ține buclele la locul lor.

— Îmi pare rău. O întrebare prostească.

Ochii lui Amy, de obicei strălucitori, erau acum roșii și umflați, iar mâinile îi erau strânse în jurul unei căni cu lichid aburind, care mirosea a ceai de mentă.

— N-aș suporta alcoolul, spuse ea când o văzu pe Cassie uitându-se la ea.

Stătură puțin în tăcere – era unul dintre lucrurile pe care Cassie le apreciase întotdeauna la Amy, faptul că nu trăncănea de dragul de a o face, nu simțea nevoia să umple tăcerile. Așa că avu nevoie de câteva momente ca să-și dea seama că Amy nu stă pur și simplu acolo fără să scoată o vorbă. Amy *plângea* în tăcere, lacrimile îi picurau de pe nas și îi cădeau în poală, iar umerii îi tremurau din cauza efortului de a încerca să tacă.

— Oh, Amy.

Se întoarse spre ea și o cuprinse cu brațul de mijloc. Era prima persoană pe care încerca în mod activ să o consoleze, de când se întâmplase nenorocirea, și nu invers.

Amy își aranjă o buclă brunetă după ureche.

— El a...? începu ea, dar se opri clătinând din cap.

— Ce? A făcut ce?

— Mă întrebam doar dacă... ți-a spus ceva înainte de a pleca în Argentina. Îmi pare rău, continuă ea repede. Nu vreau să te fac să te gândești la asta dacă nu vrei, doar că nu mai vorbisem cu el timp de două săptămâni înainte de a pleca și...

Amy nu termină, dar Cassie credea că a înțeles. Amy îl iubise pe Tom, indiferent ce se întâmplase în cele din urmă, și probabil că regreta acele săptămâni de tăcere, că nu apucase să spună ultimele cuvinte perfecte. Și ea simțise asta. Recitise la nesfârșit ultimul mesaj pe WhatsApp pe care i-l trimisese lui Tom.

— Nu mi-a spus decât că v-ați despărțit.

Amy se încruntă.

— Nimic altceva?

Cassie ezită, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Și-ar fi dorit să poată spune ceva mai profund, să-i spună lui Amy că el îi spusese că încă o iubește, orice pentru a-i oferi alinare. Dar, din nou, poate că nimic nu ar fi putut să-i aducă alinare. Știa că acesta era cazul ei. Întreaga ei lume fusese spulberată și, în ciuda a ceea ce spusese la înmormântare, în încercarea de a-l face mândru pe Tom, Cassie nu era convinsă că ea *este* suficient de curajoasă să treacă prin următoarele săptămâni, luni, ani fără el. Pierduse singura persoană despre care presupusese că va fi întotdeauna acolo să o sprijine și nimic din ceea ce ar fi spus cineva nu ar fi putut să îmbunătățească situația.

Capitolul 9

Învelită într-o pătură, Cassie stătea ghemuită pe canapeaua din livingul Lindei, în timp ce la televizorul mic din colțul camerei se transmitea o emisiune oarecare. Însă Cassie nu era atentă la televizor. Privea în gol, cu sentimentele setate pe „off". Pe măsuța din lemn din fața ei se afla o cană cu ceai rece, iar afară ploaia bătea în fereastră, furtuna făcând ca întreaga încăpere să pară cenușie, în ciuda celor trei vaze cu flori poziționate de jur împrejur și a diferitelor tablouri de pe pereții crem.

Trecuseră două săptămâni de când Cassie stătea la Linda. Hazel, care locuia împreună cu părinții pe aceeași stradă, trecuse și ea pe acolo din când în când și își petrecuse Anul Nou cu ele, rămânând peste noapte pentru a-i ține companie lui Cassie. Claire rămăsese și ea câteva zile, dar acum plecase în Franța, iar Cassie era chiar recunoscătoare pentru asta – îi fusese greu să încerce să se stăpânească în fața lui Claire.

Linda intră în living doar în papuci și un halat alb și pufos.

— Mă duc să fac un duș, dar pot să-ți aduc ceva, Cassie dragă? întrebă ea, iar privirea i se îndreptă spre cana cu ceai care se răcise.

— Nu, mulțumesc.

Cassie se forță să se uite la Linda, încercând să zâmbească slab, iar mușchii feței o durură din cauza efortului.

— Să fac niște paste bune mai târziu? Ție ce ți-ar plăcea?

— Orice e minunat.

Oare vocea ei va suna mereu atât de plictisitoare? se întreba ea. Oare așa se simțise și după ce muriseră părinții ei? Era îngrozitor că nu-și putea aminti cu adevărat. Cunoștea sentimentul general de durere de atunci, desigur, și încă avea momente chiar și acum când scotea fotografii vechi cu mama și tatăl ei și își dorea ca ei să fie aici, să fi avut șansa de a-i cunoaște cu adevărat. Dar avea doar cinci ani când se întâmplase și nu-și amintea cu adevărat nimic din ceea ce urmase imediat după aceea, doar un sentiment de întuneric în jurul acelui moment. Și, deși faptul că crescuse fără părinți lăsase un gol care era o durere constantă, asta, pierderea lui Tom, era ceva cu totul diferit. Mai intens, mai acut.

— Am o rețetă grozavă de macaroane cu pesto și brânză. Mâncare de consolare pură – singurul tip de mâncare la care mă pricep, după cum știi.

— Sigur. Mulțumesc, Linda.

Trebuia să-și amintească faptul că și Linda îl pierduse pe Tom. Că nu doar ei îi este greu. Era exact cum îi spusese Sam la priveghi, se gândea ea cu amărăciune, deși alunga amintirea, știind că nu ar face decât să-i înrăutățească starea de spirit.

Linda ezită, apoi o lăsă din nou singură. Cassie auzi scârțâitul scărilor în timp ce Linda se îndrepta spre baie, apoi dușul pornit la etaj. Știa că Linda va trebui să se întoarcă a doua zi la muncă. Aranjase să-i țină cineva locul la pub în ultimele două săptămâni, dar managerul suplinitor pleca, iar ea spunea că trebuie să verifice cum merge totul, după perioada aglomerată.

Cassie trebuia să se întoarcă și ea curând la serviciu, altfel risca să fie concediată. Robert îi acordase câteva zile de concediu din motive de doliu, pe care ea le combinase cu concediul anual pe care și-l rezervase deja în preajma Crăciunului. Ea și Josh lucrau pe rând în perioada sărbătorilor, iar acesta era anul ei liber. Dar, după aceea, Robert se aștepta să se întoarcă și nu ar fi avut nicio reținere „să o

pună pe liber“ dacă ea nu reușea să facă față. Poate că era mai bine așa, totuși. Viața mergea înainte – ea trebuia să-și câștige banii, să plătească chiria. Nu putea să înceteze complet să mai funcționeze, oricât de mult și-ar fi dorit, iar munca ar fi fost cel puțin o distragere a atenției.

Se auzi soneria. Cassie așteptă o clipă, dar dușul era încă pornit la etaj, așa că aruncă pătura de pe ea și merse pe hol pentru a deschide ușa de la intrare.

Sam. Era Sam, stând acolo în ploaie, abia adăpostit de mica verandă a Lindei, cu respirația transformată într-un abur în fața lui, în frig. Cassie făcu un pas înapoi, strângându-și în jurul ei cardiganul prea larg – unul pe care i-l împrumutase Linda pentru că își făcuse bagajele la nimereală.

Sam arăta îngrozitor. Purta blugi decolorați și un pulover gri care părea să atârne pe corpul lui, de obicei tonifiat. Barba aceea de trei zile crescuse chiar mai mult de când îl văzuse ultima oară, devenind o barbă aproape formată, iar sub ochii înroșiți se conturau cearcăne întunecate și cenușii.

— Hazel mi-a zis că stai aici, spuse Sam ca o explicație, cu vocea puțin răgușită.

Cassie nu putea decât să-l privească, în timp ce strângea cardiganul în jurul ei cu palmele umede. Îi veni în minte imaginea lui când ieșea împleticindu-se de la priveghi.

Nu mai fi atât de al dracului de egoistă.

Cuvintele o răscoleau și acum, furia și durerea sfâșiind-o lăuntric.

— Ce vrei? reuși ea să rostească.

Sam respiră adânc, pieptul lui urcând și coborând sub pulover.

— Am venit să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun ce am spus la înmormântare.

Cassie simți cum îi înțepenește spatele pentru că el aducea vorba despre asta. Era ca și cum ar fi știut exact unde fugise mintea ei.

— Eram... eram beat.

— Știu, spuse ea tăios, iar el tresări.

Își trecu o mână prin părul umed – acum dezordonat, dar de data asta nu în mod deliberat, ci din lipsă de îngrijire.

— Nu știam cum să trec prin asta fără... Oricum, uite, nu e o scuză. Nu am vrut să spun ce am spus. Nu făceam – cred că nici acum nu fac – față prea bine, dar nu trebuia să dau vina pe tine.

Sinceritate. Nu se așteptase la asta de la el – până la urmă, nu fusese niciodată sincer cu ea.

Cassie se forță să-i întâlnească privirea, deși ar fi preferat să se uite în altă parte. Știa că și ea arată la fel de rău ca el – dacă nu chiar mai rău. Obrajii ei erau scobiți, nu se mai spălase pe cap de câteva zile, tenul îi era tern, cenușiu. Ar fi trebuit să fie o alinare faptul că nu era singură în această situație. Că mai era cineva care jelea pierderea fratelui ei la fel de acut ca ea. Dar pur și simplu nu reușea să ajungă acolo. Nu putea să simtă compasiune pentru el sau să-i permită să-i împărtășească durerea, pentru că nimic din toate acestea nu aducea vreo schimbare. Nimic nu schimba faptul că ea îl învinovățea.

— Tu ar fi trebuit să fii acolo.

Ieși ca o șoaptă, iar Sam se încruntă.

— Ce?

— În Argentina, spuse Cassie cu vocea puțin mai puternică. Ar fi trebuit să fii acolo, cu Tom.

— Știu.

— Ai fi putut să împiedici să se întâmple asta.

Acum lacrimile o înțepau în ochi și nu se mai deranjă să încerce să le șteargă. Se aștepta ca el să-i spună că nu avea cum să știe, că accidente se mai întâmplă, că nu s-ar fi schimbat nimic dacă el s-ar fi aflat acolo.

În schimb, el aprobă din cap.

— Știu, spuse el din nou, cu vocea răgușită și trecându-și o mână prin păr. Doamne, Cassie, știu și n-o să treacă zi în care să nu-mi pară rău pentru asta.

Ochii lui Sam străluceau de parcă și el ar fi putut ceda în orice clipă. Ea se trase înapoi, clătinând din cap frenetic.

— Nu pot să fac asta. Nu pot să am de-a face cu tine acum.

El făcu un pas spre ea, întinse o mână ca și cum ar fi vrut să o consoleze, dar ea se feri.

— Nu! strigă ea, conștientă că vocea îi suna înalt, frenetic, dar nu o putea controla. Ieși afară.

— Ce?

— Ieși afară! Nu vreau să te văd. Nu pot *să mă uit* la tine, înțelegi? Dacă n-ai fi fost atât de prost încât să te îmbeți atât de tare, atât de *egoist*... spuse ea, aruncându-i propriul lui cuvânt, atunci Tom ar putea fi încă în viață. Așa că vreau să pleci. Din casa asta și din viața mea.

Nu-i dădu șansa să răspundă. În schimb, apucă ușa și o trânti, făcându-l să sară afară în frig și ploaie pentru a nu fi lovit. Chiar înainte ca ușa să se închidă, îi văzu fața desfigurată, cu gura strâmbă. Îndurerată. Dar ea nu voia să simtă nimic pentru el. El *merita* să se simtă așa.

Îi tremurau umerii în timp ce respira rapid, încercând să se stăpânească. Linda coborî scările în fugă, cu un prosop înfășurat în jurul ei și cu părul ud.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea uitându-se la ușă și apoi la Cassie. Ești bine? Am auzit țipete.

— Era cineva la ușă. I-am spus să plece.

Linda nu insistă, lucru pentru care Cassie îi era recunoscătoare. Nu putea să-i spună că fusese Sam, pentru că Linda îl cunoștea și ea – era un alt adolescent care se învârtea prin pubul ei, un alt rătăcit oarecare.

Erau câteva plicuri pe preșul de lângă ușa de la intrare, iar Cassie se aplecă automat să le ridice. Se încruntă în timp ce i le înmâna Lindei, observând că sunt mai multe de la aceeași bancă. Unul dintre ele avea o ștampilă în partea de sus. *Corespondență urgentă.*

— E totul în regulă, Linda?

Linda luă repede plicurile, bătându-le în palmă pentru a uniformiza teancul.

— Da, bineînțeles, Cassie dragă, n-ai de ce să-ți faci griji.

Linda se duse înapoi la etaj, iar Cassie își ocupă din nou locul pe canapea, sub pătură. Linda reveni după câteva minute, complet îmbrăcată, și-i așeză o ceașcă de ceai proaspăt în față. Cassie o luă, recunoscătoare pentru căldură, dacă nu pentru altceva. Abia când se uită a doua oară la Linda observă că are ceva în mână. Un plic.

Linda se legăna pe călcâie, parcă un pic timidă, iar Cassie se îndreptă de spate.

— Am început să sortez lucrurile lui Tom, spuse Linda cu blândețe, iar inima lui Cassie tresăltă dureros.

Era o sarcină pe care i-o dăduse Lindei, incapabilă să o îndeplinească ea însăși. Știa că Linda se dusese să facă ordine în apartamentul în care locuise el și că adunase o parte din lucrurile lui de la Amy. Totul se afla în biroul Lindei în acest moment – atât de puține bunuri, de fapt, pentru o viață întreagă.

Linda îi întinse plicul.

— Am găsit asta.

Cassie se uită la el. Avea numele ei în mijloc și un număr unu încercuit în colțul din dreapta jos.

Era primul ei indiciu.

Își puse ceaiul pe măsuță și întinse mâna să ia plicul cu degete tremurânde. Tom pusese la cale vânătoarea de comori înainte de a muri.

Bineînțeles că o făcuse. Urma să se întoarcă abia în Ajunul Crăciunului, așa că pregătise totul dinainte. Asta însemna oare că indiciile erau ascunse undeva, așteptând să fie găsite? Așteptând un joc care nu se va întâmpla niciodată? Se uită fix la plic, la scrisul lui Tom. Ce plănuise el să facă? Ceva special, spusese el, ultima dată când îl văzuse.

Simțea o vibrație sub piele. Un ecou îndepărtat al entuziasmului pe care îl simțise odată, când primise primul indiciu în ziua de Crăciun. Nu era entuziasmul pe care îl simțea acum, dar era ceva acolo – o conștientizare a faptului că rămăsese ceva din Tom în urmă, că el îi oferise, fără să vrea, o modalitate de a fi în continuare conectată cu el.

Dar vibrația dispărea pe măsură ce scrisul lui de mână se estompa în spatele lacrimilor, iar ea puse plicul jos. Nu putea să o facă. Nu putea suporta: nu voia să vadă ce scrisese el, nu voia să știe la ce duceau indiciile, pentru că el nu era aici și asta era toată ideea – ar fi trebuit să fie aici pentru a face asta cu ea.

Ridică privirea spre Linda.

— Mulțumesc, o să-l deschid mai târziu.

Și, când Linda plecă pentru a găti cina, Cassie se ghemui sub pătură și plânse.

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 10

— La naiba, înjură Sam în timp ce se chinuia să-și aranjeze papionul.

Încercă să o ia de la început cu nodul, dar mâinile îi tremurau suficient de tare încât să facă acest lucru aproape imposibil. Trase aer în piept, privindu-se în oglinda elegantă de la măsuța de toaletă, cu papionul negru atârnând lejer în jurul gulerului cămășii albe, care era băgată elegant în pantalonii negri croiți la comandă.

Ce naiba făcea? Ar fi trebuit să fie gata de plecare, poate afară, fumând trabucuri cu viitorul său socru. În schimb, era aici, chinuindu-se să se termine de îmbrăcat, uitându-se la reflexia lui palidă în oglindă.

Jessica insistase ca el să se tundă și să se bărbierească profesional ieri, dar știa că arată îngrozitor. Scobiturile întunecate de sub ochii lui erau dovada că nu dormea bine de câteva săptămâni. Chiar de câteva luni, dacă era sincer cu el însuși. Nu reușea să doarmă mai mult de patru ore odată și se obișnuise să funcționeze doar cu atât, creierul său trecând de la ceață la anxietate ridicată. De obicei, era bun la locul de muncă, își croise drum la o firmă de avocatură mică, dar respectată din Londra, imediat după terminarea facultății, dar în ultima vreme nu fusese într-o formă prea bună, uitând unele

lucruri pe care i le solicitau clienții, pierzând e-mailuri, încurcând orele întâlnirilor. Șeful său pusese totul pe seama faptului că e bolnav de dragoste, sugerând că ar fi vorba doar de emoția pentru ziua cea mare. Sam era sigur că șeful e dispus să creadă asta doar pentru că Sam se căsătorea cu fiica lui.

Nimeni de la locul de muncă nu sugerase că ar putea avea legătură cu faptul că-i murise cel mai bun prieten. Perioada de grație pentru acest tip de doliu părea să se fi încheiat deja – se presupunea că ar fi trebuit să treacă peste asta, să-l lase pe Tom deoparte. Jessica îl susținuse, da, dar nu voise să schimbe data nunții. Totul era deja organizat, spusese ea, și ar fi pierdut o parte din banii pe hotel. Spusese că lui i-ar prinde bine un lucru pozitiv pe care să-l aștepte cu nerăbdare.

Sam își sprijini mâinile pe măsuța de toaletă – lemn neted, închis la culoare, care se asorta cu camera cu lambriuri din lemn. Înțelegea de ce îi plăcea Jessicăi acest loc – hotelul era un indiciu al stilului de viață la care el aspirase întotdeauna, pe care nu-l puteai obține decât cu bani. Foarte departe de băiatul care purtase haine la mâna a doua.

Încercă să respire cu regularitate. Se simțea rău și știa că nu e doar starea de nervozitate dinaintea nunții. Băuse prea mult noaptea trecută. În camera lui de hotel, singur, comandând o a doua sticlă de vin de la room-service. Propria lui petrecere privată de burlac, de vreme ce o anulase pe cea plănuită inițial. Jessica încercase să-l convingă să meargă mai departe cu ea, dar nu i se părea corect să o facă fără Tom, mai ales că Tom organizase totul.

Își amintea când îi spusese lui Tom că s-a logodit. El și Jessica ieșiseră cu Tom și Amy să bea ceva la Ritz. Se așteptase ca Tom să intre la bănuieli, dar, după spusele lui, Sam și Jessica *întotdeauna mergeau într-un loc elegant*, așa că nu se gândise la nimic. După ce le arătase tuturor inelul pe care i-l luase Sam – inelul pe care și-l alesese

singură, după ce se uitase în patru magazine diferite de inele –, Jessica se dusese cu Amy la baie, lăsându-l pe Sam singur cu Tom.

Tom a dat din cap și l-a bătut pe spate.

— Niciodată nu m-am gândit că tu o să te însori primul, amice.

Sam a râs, clătinând din cap cu neîncredere în timp ce sorbea din șampanie.

— Mie-mi spui?

Mai ales că Tom era cu Amy de ani de zile, iar Sam și Jessica se întâlneau oficial doar de șase luni. Dar Jessica fusese destul de explicită în aluziile ei și el știa – fie o cerea în căsătorie, fie ea renunța la el.

— Nu-ți dă idei s-o ceri și tu pe Amy?

— Toate la timpul lor, prietene.

Tom a ridicat paharul în semn de toast. Apoi fața i-a devenit puțin mai serioasă și a aruncat o privire în spatele lui Sam, spre locul unde plecaseră fetele.

— Îmi place, a spus Tom încet. Jessica, vreau să spun.

Sam a ridicat din sprâncene.

— Simt că se pregătește un „dar...".

Tom a pufnit.

— În perspectivă? Petreci prea mult timp în preajma avocaților ălora.

— Doar mă cunoști, a spus Sam sec.

— Da, te cunosc.

Din nou, acea față serioasă pe care Tom o lua atunci când avea ceva de spus.

— Hai, spune! Crezi că e prea repede? Crezi că n-o să dureze?

Tom a ezitat, apoi a clătinat din cap.

— Nu e nimic. Las-o baltă. Dacă tu ești fericit, atunci sunt și eu fericit, a spus el și a zâmbit. Mama ta o să-și iasă din minți.

— Știu, a spuse Sam și a râs.

Avea să fie încântată, Sam știa asta, că el „se așază la casa lui".

Un rânjet răutăcios s-a întins pe fața lui Tom, făcându-l să pară mai tânăr – mai mult ca adolescentul Tom pe care Sam îl cunoștea atât de bine. Sam a strâns din ochi.

— Ce-i?

Tom a chicotit.

— Petrecerea burlacilor o să fie nemaipomenită.

Sam își frecă fața cu mâinile. Tom ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi turnat pentru amândoi câte un pahar cu șampanie, ar fi ținut un toast, ar fi făcut ca totul să pară distractiv. Ar fi râs și ar fi glumit împreună și Sam n-ar fi simțit atât de mult că trebuie să se forțeze să treacă prin asta. Tom l-ar fi ascultat dacă i-ar fi spus că are îndoieli, l-ar fi convins. Știa cum să se distreze Tom, dar el era o prezență solidă, de încredere în cel mai bun mod posibil, iar fără el, Sam se simțea ca și cum pământul se mișcase, ca și cum nu-i mai rămăsese nimic de care să se ancoreze.

Și era vina lui. Tom era mort pentru că Sam nu fusese cu el, nu fusese acolo ca să oprească accidentul.

Se auzi o bătaie în ușă și tresări. Venise cineva să-l verifice? Oare Jessica își trimisese una dintre domnișoarele de onoare să se asigure că e pe drumul cel bun? Nu i-ar fi trecut prin cap. Se apropie de ușă, o deschise și o văzu pe mama lui de partea cealaltă. Nodul de tensiune pe care-l simțea se mai relaxă puțin la vederea ei.

Sam se aplecă să-i dea un sărut.

— Arăți minunat.

Și era adevărat. Avea părul coafat, cu buclele fixate cu agrafe pe cap. Ochii ei, atât de asemănători cu ai lui, erau evidențiați de farduri strălucitoare și purta o rochie vaporoasă, înflorată, care se potrivea cu fața ei rotundă. Rochia era în ton cu tema nunții, primăvara, pe care și-o dorise Jessica, deși vremea nu coopera în această privință – era mijlocul lunii martie și era încă al naibii de frig.

Mama lui îl mângâie pe mână când intră în cameră.

— Băiatul meu frumos. Ce bine arăți!

Avea un zâmbet strălucitor pe față, dar Sam se întreba dacă e complet autentic – mama lui, era sigur, ar fi putut să-și dea seama cât de obosit fusese în ultimele câteva luni. Ea întinse mâna și-i netezi mânecile cămășii, ceva ce făcea când era școlar și încerca să-l asigure că arată bine. Apoi întinse mâna până la locul unde papionul încă îi atârna la gât și-i făcu semn să se aplece ca să i-l poată aranja ea.

— Poftim, spuse ea în timp ce făcea un pas înapoi. Mai ai nevoie doar de haină acum și ești gata.

Trase haina de pe spătarul scaunului de la măsuță și i-o întinse pentru ca el să o îmbrace. Era mai ușor să execute mișcările când îl obliga ea să le facă.

— Am văzut-o deja pe Jessica. Arată nemaipomenit, dar asta nu e o surpriză, nu-i așa?

Nicio surpriză, se gândi Sam. Nu se îndoia că Jessica arată uimitor – ea întotdeauna arăta așa, indiferent ce purta, și cu siguranță astăzi avea să se întreacă pe sine însăși, după o zi întreagă de pregătire la spa. Totuși, nu era doar superbă ca un star de cinema; era și inteligentă și amuzantă. Și era ea însăși avocat, călcând pe urmele tatălui ei. Fusese riscant să se culce cu fiica șefului – nu că s-ar fi gândit prea mult la asta la momentul respectiv –, dar până la urmă ieșise bine. Așa că de ce, atunci când se gândea la Jessica, i se întorcea stomacul și i se intensifica senzația de greață într-un mod care era destul de sigur că nu e potrivit? Era oare ceva normal înainte de a merge la altar? Era doar mahmureala care își făcea efectul?

— Ești bine, iubirea mea?

Sam își privi mama, dădu din cap, apoi se apropie de minibar. Cam golise alcoolul din el aseară, dar scoase o sticlă de apă minerală și luă o înghițitură.

— Ai emoții?

Sam dădu din nou din cap. Doamne, parcă acum fusese lovit de muțenie.

Mama lui se așeză la capătul patului cu baldachin, pe care cuverturile erau încă împrăștiate peste tot de la somnul agitat pe care-l îndurase.

— Îmi amintesc ziua nunții mele – și eu am avut emoții.

Sam mai luă o înghițitură de apă, privind-o. Nu ar fi crezut că e ceva de care mama lui să-și aducă aminte cu plăcere, având în vedere cum se sfârșise totul, dar ea zâmbea, cu ochii ușor umeziți, parcă privind înapoi la o amintire dragă, în loc să se gândească la bărbatul care o părăsise brusc și fără explicație acum douăzeci și cinci de ani.

— Ne-am căsătorit în Nottingham, de unde era tatăl tău, într-o bisericuță drăguță. Eram atât de emoționată, încât aproape că mi-am vărsat cafeaua pe rochia de mireasă – nici pe departe la fel de elegantă ca Jessicăi, dar era frumoasă și cu siguranță cafeaua ar fi stricat-o, povesti ea și zâmbi din nou. Dar, în ciuda emoțiilor mele, a fost o zi atât de frumoasă! Una dintre cele mai frumoase.

Sam își flexă degetele pe sticla de apă. Stătea acolo, părând atât de mulțumită, dar cu siguranță regreta că se căsătorise cu tatăl lui – divorțaseră cinci ani mai târziu, când Sam avea patru ani.

Auzi telefonul mamei sale anunțând un nou mesaj. Ea își lăsa mereu telefonul cu sunetul dat la maximum, susținând că este nepoliticos să ignori un mesaj sau un apel doar pentru că telefonul este pe modul silențios. Citi mesajul, apoi ridică privirea spre fața lui. Avea o expresie voit neutră. El cunoștea acea privire – fața ei lipsită de emoție, de parcă ar fi jucat pocher.

— Ce e? întrebă el brusc.

Ea își lăsă jos telefonul.

— E tatăl tău.

— Ce-i cu el?

— E... e aici.

Tot acea afurisită de expresie neutră.

— Aici? se încruntă Sam. Cum adică aici? Nu poate fi aici, mamă. Eu nu l-am invitat.

— Eu... s-ar putea ca eu să-i fi spus că are loc nunta și unde anume.

Sam o privi fix. Sigur că nu. Cu siguranță nu putea să facă ceva atât de prostesc.

— E tatăl tău, Sam, și a vrut să fie aici pentru tine.

— Asta e ceva nou, murmură el.

Început să umble prin cameră, trecându-și mâinile prin păr. Tatăl lui era aici. La naiba. Ce ar fi trebuit să facă?

— Cum ai putut să faci așa ceva? Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, mamă, spuse el și se opri în mijlocul camerei. Doamne! De ce nu mi-ai spus că l-ai anunțat?

Măcar atunci ar fi putut să fie pregătit, ar fi putut să-i trimită un mesaj tatălui său în care să-i spună explicit că nu-l vrea acolo.

Mama lui își mușcă buza.

— Păi, nu eram sigură dacă el...

— Dacă o să vină, spuse el fără menajamente.

Ea nu mai adăugă nimic, iar Sam clătină din cap.

— Exact.

Chiar și mama lui, veșnica optimistă, se îndoise că tatăl va veni după ce ea îl rugase.

— Tocmai asta era și ideea, la dracu'!

Mama tresări auzindu-l cum se exprimă, iar Sam murmură automat:

— Îmi pare rău.

— Dacă vrei, mă duc să-i spun să plece, spuse ea.

Vocea ei era calmă, dar el îi cunoștea suficient de bine tonurile pentru a auzi și dezamăgirea ascunsă acolo.

— Nu, e în regulă, spuse el scurt. Mă ocup eu de asta.

Se îndrepta deja spre ușă, iar în pașii săi vedea hotărârea. Era o senzație plăcută, dintr-odată, să se simtă astfel, să aibă ceva de făcut,

o direcție în care să-și îndrepte gândurile – ceva exterior asupra căruia să se concentreze, astfel încât să nu fie nevoit să privească prea adânc înăuntrul lui.

— E la etajul cinci, își auzi mama strigând în urma lui.

Bineînțeles că acolo era. Bineînțeles că găsise o cale de a se caza al naibii de central, chiar la etajul unde avea loc nunta, unde invitații l-ar fi putut vedea, unde el ar fi putut s-o vadă pe Jessica. Nu că ar fi recunoscut-o, pentru că nu o întâlnise niciodată.

Coborî cu liftul până la etajul cinci, simțindu-și pulsul zvâcnind în vârful degetelor în timp ce mergea pe coridor. Doamne, la ce se gândise tatăl său? Cum îndrăznea să apară aici ca și cum ar fi fost binevenit, ca și cum ultimii douăzeci și cinci de ani în care fusese dezamăgit sau apăruse beat puteau fi trecuți cu vederea? Sam nici măcar nu-și mai amintea când vorbise ultima oară cu el.

Ajunse lângă Sala Tapiseriei, care era deja pregătită pentru ceremonie, și, cu toate că încercă să treacă în grabă mai departe, nu se abținu să arunce o privire și simți că se clatină la vederea tuturor scaunelor, sub acel candelabru din cristal, îndreptate spre partea din față a sălii cu panouri din nuc unde el și Jessica aveau să stea în curând, gata să-și jure viața unul altuia. *Mergi mai departe*, își spuse.

Îl găsi pe tatăl său pe terasă. Era lungă și îngustă, toată din gresie, cu ghivece din teracotă răspândite uniform pe toată lungimea ei, adăpostind ceea ce păreau a fi mini-arbori. Stând la una dintre mesele înalte și rotunde din lemn, tatăl său era cu spatele la Sam. Fuma cu sete, privind orizontul londonez, în care piesele centrale erau „The Shard“[1] și Catedrala St Paul.

Sam își drese glasul cu subînțeles, iar tatăl său se întoarse.

— Sam!

---

[1] Zgârie-nori cu 95 de etaje situat în inima Londrei; este cea mai înaltă clădire din Regatul Unit (310 metri) (n. tr.).

Tatăl său își stinse în grabă țigara în ghiveciul cu plante din mijlocul mesei, apoi începu să tușească înainte de a-l privi radios, ca și cum ei doi ar fi trebuit să fie cu adevărat încântați să se vadă unul pe celălalt. Purta un costum gri destul de ponosit, care în mod clar nu-i venea bine, strângându-l la toate cusăturile. Ochii lui cenușii păreau minusculi, aproape înfundați, iar puținul păr pe care îl mai avea era pieptănat astfel încât să îi ascundă iminenta chelie. Isuse, ce-ar fi crezut Jessica dacă ar fi văzut din ce fel de om se trage el?

Tatăl se apropie de el, legănându-și stângaci brațele.

— E ziua cea mare, deci, spuse el, tușind din nou. Cum te simți?

Mâinile lui Sam se strânseră în pumni de o parte și de alta a lui și le băgă în buzunare. În spatele tatălui său, pe masa lângă care stătuse în picioare, se afla o sticlă pe jumătate goală de bere Becks. Așadar, tatăl lui începuse deja.

Sam trase aer în piept, străduindu-se să rămână calm. Nu ar fi fost de niciun folos să înceapă o ceartă cu strigăte care să-i facă pe oameni să alerge afară.

— Ce cauți aici, tată?

— N-aș fi ratat ocazia!

Faptul că nu fusese invitat plutea în aer, o realitate nespusă.

Sam clătină din cap.

— Nu te vreau aici.

La obiect era mai bine – mai repede și mai ușor.

— Dar eu...

— Nu, tată.

Simțea cum îi crește căldura în piept. Chiar în acel moment, simțea și mai acut absența lui Tom. El ar fi știut ce să spună – l-ar fi scăpat de tatăl său și ar fi aplanat totul într-un mod care nu ar fi creat o scenă și nu ar fi enervat prea tare pe nimeni. Ar fi înțeles, fără să fie nevoit să-i explice, de ce are nevoie Sam. Întotdeauna fuseseră capabili să facă asta unul pentru celălalt. Ca și cu Amy. Sam nu-l judecase pe Tom pentru asta, nu-i ceruse explicații. Își

închipuise că Tom are nevoie de timp pentru a procesa situația. I-l oferise, pentru că îl înțelegea pe Tom.

— Te rog, spuse Sam, rostind cuvântul cu mânie. Te rog să pleci.

Tatăl său își trecu o mână peste cap.

— Ei bine, dacă asta e ceea ce vrei, bineînțeles. Dar m-am gândit că poate am putea sta de vorbă, spuse el și Sam îl privi cu ochii îngustați, iar tatăl continuă grăbit. Am vrut să mă conving că ești bine, după ce, știi tu...

— Ce, și ai ales ziua *nunții* mele ca să faci asta? Pentru că-i momentul perfect pentru o discuție sinceră? Pentru că n-am alte lucruri la care să mă gândesc azi? întrebă Sam și se îndepărtă, respirând sacadat.

Ajunse la marginea terasei și își sprijini mâinile pe parapetul din piatră care-i ajungea până la brâu.

— Ei bine, nu e ca și cum aș primi multe invitații, Sam, spuse tatăl său, în defensivă.

Sam izbucni într-un hohot de râs mai degrabă trist, uitându-se în continuare la panorama Londrei, orașul pe care, prin curaj și hotărâre, îl făcuse casa lui.

— Bineînțeles că îmi pui asta în cârcă, spuse Sam cu un oftat.

Și era atât de evident, atât de al naibii de previzibil, încât o parte din furie se scurse din el, lăsând loc înfrângerii.

— N-am vrut să spun asta, spuse repede tatăl său.

— Serios? Întotdeauna există o scuză, nu-i așa?

Urmă un moment de tăcere, pe care Sam nu se deranjă să-l umple.

— Eu o să plec, spuse tatăl său.

— Bine.

— O să... Bine. OK. În sfârșit, felicitări și toate cele.

Sam auzi pașii tatălui său, auzi scârțâitul podelei în timp ce ieșea prin ușile franceze. Abia atunci se întoarse și-și văzu tatăl plecând. Amărăciunea i se instală la baza gâtului. Dar ce altceva ar fi trebuit

să facă? Nu era ca și cum ar fi putut vreodată să aibă o discuție de la inimă la inimă cu el, să se îmbrățișeze. La asta se gândise mama lui? Că vor avea un moment, că vor fi împreună la nuntă, râzând și glumind? Ea nu înțelegea. N-avea niciun rost ca Sam să încerce să se împace cu tatăl său. Mai târziu, ar fi fost din nou dezamăgit.

Își frecă fața cu mâinile, apoi lăsă în urmă terasa și sticla de bere singuratică. Trecu pe lângă încăperea despre care știa că e amenajată pentru momentul de după ceremonie – invitații urmau să fie conduși aici, odată ce el și Jessica se vor fi căsătorit oficial. Această încăpere avea pereți albi, cu stâlpi negri care se ridicau până la tavanul bombat. Un alt candelabru – hotelul părea să să se dea în vânt după ele – și flori *pretutindeni*. Doamne, pesemne că fusese nevoie de o organizare-mamut pentru a planifica totul. Nu că el ar fi știut. Rămăsese în mare parte în afara pregătirilor pentru nuntă – nici măcar nu era sigur că poate spune care e meniul pentru cină. Jessica avea o întreagă echipă, totuși – nu avusese nevoie de ajutorul lui. O echipă de oameni, condusă de Cassie. Când se gândea la ea, simțea cum i se încordează pieptul.

Simțise nevoia să se oprească, să arunce o privire la activitatea din interiorul acelei încăperi, la haosul de acolo, în comparație cu liniștea de pe restul etajului. În jurul uneia dintre mesele din colț era un grup de oameni, iar Sam tresări când văzu că Jessica se află printre ei. Ea nu ar fi trebuit să fie acolo – trebuia să fie la spa, înconjurată de domnișoarele de onoare care o adorau, făcându-și ultimele retușuri la machiaj sau orice altceva.

Se trase înapoi, dar privirea lui mai zăbovi puțin. Jessica arăta uluitor, mama lui avusese dreptate. Părul ei castaniu era pe jumătate ridicat, pe jumătate lăsat în jos, accentuându-i pomeții înalți, cu flori albe prinse în buclele de la ceafă. Era îmbrăcată într-o rochie fără bretele, cu corset la spate, o combinație genială de sexy și pudic. Se îmbujorase la față în acest moment, adăugând o strălucire roz cu totul naturală la machiajul abundent, și era în plină discuție cu

un membru din personalul hotelului, aflat cel mai aproape de ea, gesticulând cu emfază. Inima lui începu să palpite într-un mod care îl făcea să se simtă neliniștit.

Se trase înapoi încă un pas, dar se dovedi a fi prea târziu. Jessica se întoarse și-l văzu zăbovind în cadrul ușii. Zâmbi și își ridică sprâncenele întrebător. El știa ce vrea ea să spună – nu avea ce să caute acolo. Dar ea i se adresă direct.

— Ești bine?

Dar Beth, una dintre domnișoarele ei de onoare, îl văzu și ea stând acolo și veni să-l alunge. El acceptă scuza cu bucurie, pentru că asta însemna că nu trebuie să răspundă la întrebarea Jessicăi.

Mulțumită să-l vadă plecând, Beth îl lăsă și se întoarse să o ajute pe Jessica cu aranjamentele de ultim moment pe care le făcea. Sam se uită peste umăr pentru ultima oară și se opri în loc. Stomacul îi zvâcni dureros.

Cassie.

Cassie se afla acolo, în camera aceea. Era în colțul opus față de Jessica, așa că nu o observase de la început, mai ales că se amestecase cu personalul hotelului, purtând un sacou negru și pantaloni negri, total neremarcabilă.

Bineînțeles că ea trebuia să fie acolo. Bineînțeles că trebuia să se ocupe de partea organizatorică, făcând ca totul să se întâmple. Dar o parte din el se așteptase ca ea să se sustragă, cel puțin în ziua respectivă, având în vedere ce îi spusese ultima dată când se văzuseră.

Sam rămase înțepenit în același loc, în timp ce Jessica traversa camera pentru a vorbi cu Cassie, în timp ce o lua pe Cassie de mână. Se trezi că se uită la Cassie, nu la Jessica. Părul ei blond era strâns într-o coadă joasă, aproape zburlită, iar fața îi era puțin palidă. Nu purta machiaj – un amănunt frapant în comparație cu aspectul Jessicăi. Părea... fragilă, cumva, prea slabă. Și mică. De ce nu observase niciodată până acum cât de mică e? Nu se gândise niciodată la ea ca fiind „scundă", chiar dacă era așa, pentru că ea

strălucea întotdeauna, oriunde s-ar fi aflat. Se lumina la față, mai ales în preajma lui Tom. Și, odată ca niciodată, credea că a văzut-o luminându-se și în preajma lui. Înainte ca el să fi distrus totul – și prietenia lor odată cu ea. Dar acum nu mai era nicio scânteiere, iar o creatură mică și fragilă o înlocuise pe acea Cassie pe care o cunoștea el. Își dorea atât de mult să știe ce să facă pentru a repara lucrurile, simțea cum îl doare fizic inima când o vede așa. Ar fi vrut să se gândească la ceva de spus sau doar să se ducă și să o îmbrățișeze, să-i spună că va fi bine, cumva.

Dar ea nu i-ar fi fost recunoscătoare dacă ar fi încercat, știa asta. Nu putea face nimic și era prea laș ca să o înfrunte din nou, după cele întâmplate ultima dată. Așa că se întoarse.

Mama lui nu mai era în cameră când ajunse el înapoi. Probabil că se hotărâse să-i acorde puțin spațiu. Trecu la măsuța de toaletă și trase scaunul, intenționând să se prăbușească acolo și să aștepte până când va sosi momentul, dar văzu ceva care-l făcu să înghețe. O cutie de catifea, cea care ținea verighetele. Așezată pe colțul măsuței de toaletă. Mama lui avusese grijă de ele, își amintea. Probabil că le lăsase aici pentru el. Deschise cutia și privi cele două verighete din aur. Tom ar fi trebuit să le țină pentru el la ceremonie.

Puse cutia jos încet și se uită în oglindă. Se gândi la Jessica, acolo jos, arătând atât de frumoasă. Se gândi la tatăl ei, șeful lui, gata să-l accepte ca ginere, să-l pregătească pentru a prelua firma familiei. Jessica spusese deja că-și dorește copii și, fără îndoială, asta avea să urmeze în curând – doi copii, o slujbă bine plătită, o casă în Londra. Apoi se gândi la tatăl *lui*, la dezastrul care se dovedise a fi. La mama lui, mereu dezamăgită de bărbatul cu care alesese să se căsătorească.

Se gândi la Tom, dispărut din cauza unei greșeli pe care o făcuse el, Sam, pentru că nu fusese în stare să se adune. La Cassie, care își pierduse fratele din cauza lui.

Doamne, nu putea să respire. Bâjbâi ca să-și dezlege papionul din jurul gâtului și se pomeni gâfâind. Și, în acel moment, își dădu seama că nu putea s-o facă.

Nu putea să meargă până la capăt cu nunta.

Capitolul 11

Sam își strânse în grabă lucrurile de pe unde erau împrăștiate prin camera de hotel și le îngrămădi în geanta de voiaj maro. Din fericire, nu avea prea multe – luna de miere fusese planificată pentru vară, și nu imediat după nuntă. Își scoase papionul cu mâinile tremurânde și se simți imediat mai bine când îl ascunse vederii în fundul genții. În ultimul rând, luă în grabă telefonul de pe noptieră, apoi avu o ezitare. Ce făcea? Era o nebunie. Ar însemna sfârșitul pentru el și Jessica; nu ar mai exista cale de întoarcere după asta. Și își lua adio de la slujba lui; în niciun caz n-ar mai fi avut un viitor la firmă după ce o lăsase baltă pe fiica șefului. Se uită din nou la verighetele de pe măsuța de toaletă și simți cum i se strânge pieptul.

Nu. Nu putea să o facă. Nu putea să meargă la altar fără ca Tom să fie acolo pentru a-l îndruma. Era un lucru îngrozitor, îngrozitor, să o părăsească în felul acesta. Dar el era o persoană îngrozitoare, îngrozitoare, și era mai bine ca Jessica să știe asta acum – mai bine să iasă din viața ei atâta timp cât mai era posibil, decât să o dezamăgească mai târziu, așa cum îi făcuse tatăl lui mamei lui.

Așa că Sam, cu degetele ușor tremurânde din cauza adrenalinei care îi pompa în tot corpul, își deblocă telefonul și tastă un mesaj.

Nu pot să fac asta. Îmi pare foarte rău. Așa e cel mai bine.

Îl trimise, apoi pur și simplu ieși în fugă din cameră, lăsând inelele pe comodă. Jessica le putea vinde ca să recupereze banii, să

plătească factura de la hotel. Făcu o grimasă. Nu ar fi compensat ceea ce-i făcea. Știa, dar asta nu-l oprea, nu-l făcea să se întoarcă. Coborî pe scări până la parter – liftul era prea riscant.

Se repezi în holul hotelului, abia gândind, cu sângele pompându-i în cap, îndemnându-l să iasă de acolo. Ăsta era singurul lui gând. Să plece. Își ținea capul în jos, uitându-se la pardoseala Art Deco, ferindu-și privirea dinspre canapeaua roșie circulară din mijlocul recepției, în cazul în care vreo cunoștință ar fi stat acolo. La naiba, încă purta smochingul. Scotoci în geanta de voiaj, simțind un val de vinovăție când își aminti că Jessica i-o cumpărase, și scoase o haină pe care să și-o tragă deasupra, ascunzând dovada.

Era la jumătatea holului de recepție, chiar lângă canapeaua roșie, când Sam îi auzi vocea. Rămase surprins de cât de instantaneu o recunoscuse, cât de conectat era de ea. Se opri brusc. Rămase nemișcat, înghețat, ca și cum, într-un fel, doar mișcându-se, ar fi atras atenția asupra lui.

— Totul este pregătit și gata, spunea Cassie. Așa că Josh e mai mult decât capabil să se ocupe de tot de aici încolo.

Sam riscă să arunce o privire furișă în jur și o zări la stânga lui, de cealaltă parte a canapelei, lângă o plantă de interior gigantică. Cassie era cu spatele la el și stătea în picioare cu doi bărbați – unul mai în vârstă, cu început de chelie, și un roșcovan filiform.

— Și sunt fericit să o fac, spunea roșcovanul. Cassie mi-a explicat totul.

Așadar, Cassie scăpa de aici. La fel ca el. Deși, în cazul ei, era de înțeles. Sam continuă să se miște, încet acum, conștient de fiecare pas pe care îl făcea. Holul fusese plin de viață când el și Jessica se cazaseră ieri. Unde erau toți oamenii în spatele cărora să te ascunzi când ai nevoie de ei?

— Ei bine, nu mă bucur să te văd plecând.

Probabil că vorbea bărbatul mai în vârstă, deși Sam nu se uită peste umăr ca să verifice.

— Sunt oaspeți foarte importanți – tatăl miresei deține o firmă de avocatură în Londra. Nu ne putem permite să meargă ceva prost aici.

Sam tresări la amintirea a ceea ce lăsa în urmă, a modului în care reușise să-și bată joc de toate.

— Scopul meu nu este să las lucrurile să meargă prost, oricât de amuzant ar părea, răsună vocea roșcatului, care devenise uscată. Și sunt un succes total la nunți, credeți-mă. Puteți conta pe mine, domnule.

Exista o notă de ironie în felul cum spusese „domnule".

— Nu poți să pleci, Cassie. Tu ești managerul de evenimente, iar ăsta e un eveniment. În plus, tu ai adus clienții, iar asta n-a trecut neobservat sus.

Tonul vocii lui părea categoric.

— Bine, spuse Cassie cu vocea obosită.

Sam ar fi vrut să se întoarcă, pentru a-i vedea expresia. Dar nu cedă impulsului. Ușile duble din sticlă erau chiar acolo, în fața lui, și în curând avea să fie afară, liber.

— Uite, mă întorc imediat, dar trebuie să iau o pauză. Vă rog. E vorba de fratele meu... Se căsătorește cineva care era foarte apropiat de fratele meu și eu...

— Cassie, am fost îngăduitor cu tine în ultimele luni, pentru că știu că ai avut pierderea asta, dar vine un moment când nu mai trebuie să folosești asta ca scuză.

Doamne, tipul era un nemernic. Sam simți un val de protecție față de Cassie, iar pașii lui încetiniră, jumătate din el dorind să se întoarcă și să-i spună tipului că așa ceva nu e o scuză, că în mod clar habar n-are despre ce vorbește, că ar trebui să-i dea o nenorocită de pauză lui Cassie. Fuseseră o mulțime de momente în copilărie când Tom nu era în preajmă, iar cineva o tachina pe Cassie și el intervenise pentru a face exact asta.

Un cuplu în vârstă intră pe ușile duble din sticlă în acel moment, iar Sam se trase într-o parte pentru a-i lăsa să treacă,

neputând să iasă în timp ce ei intrau, chinuitor de încet, în clădire. Tot corpul îi zvâcnea. Nu auzi răspunsul lui Cassie, dar presupuse că ea a zis ceva, pentru că-l auzi pe tip spunând, cu o voce enervant de nazală:

— Mă bucur că s-a rezolvat. Ai cinci minute, nu mai mult.

În timp ce cuplul în vârstă lăsa ușile să se închidă în urma lor, Sam riscă să arunce o privire în spate. Cassie nu mai era cu cei doi bărbați, iar Sam simți cum umerii i se relaxează. Plecase. Dar apoi...

— Sam?

Capul i se întoarse automat la auzul numelui său. Cumva, Cassie ajunsese în spatele lui, de cealaltă parte a locului unde trebuia să fie, și venea spre el. Mergând chiar spre el.

Rahat. *Rahat!*

Dar nu avea rost să pretindă că nu o văzuse.

— Hei, Cass. Ce faci? Tu... ăăă... ai făcut o treabă grozavă până acum.

Sam încerca din răsputeri ca vocea să-i pară dezinvoltă, ca și cum nu ar fi fost mare lucru să fie surprins de ea, ca și cum ar fi ieșit doar pentru o secundă. Ușor, ușor. Dar putea să audă că nu funcționează: cuvintele sunau prea încordate, iar el se simțea încins sub cele două sacouri când Cassie se uită la el. Nu se putu abține să arunce o privire în spatele lui. Oare Jessica primise deja mesajul? Oare urma să coboare și să-l caute? Doamne, trebuia să plece de acolo. Ce fusese în mintea lui, să tărăgăneze așa?

— Sam!

Cassie îi rosti numele cu precizie, apoi se încruntă. Deschise gura, încercând în mod clar să se gândească la ceva de spus. La urma urmei, aceasta era prima dată când se vedeau după luni de zile. Apoi o închise, privirea ei plimbându-se între fața lui și geanta de voiaj pe care o ținea în mână. Apoi, spre ieșire. Ochii i se îngustară, iar căpruiul de obicei atât de cald deveni dur.

— Ce faci?

— Păi... nimic, eu...

Dar se trezi bâlbâindu-se, incapabil să gândească atunci când ea îl privea așa, cu dezaprobarea și durerea gravate pe față. Palmele îi înțepeniră de căldură. La naiba, de ce nu se putea gândi la o scuză? Care putea fi motivul pentru care se grăbea să iasă din hotel, cu geanta de voiaj în mână, încă în smoching?

— *Pleci?*

Bineînțeles că ea se gândea imediat la ce este mai rău despre el, nu-i așa? Dar, atunci, poate că avea dreptate să facă asta, pentru că el făcea cel mai rău lucru, nu-i așa? Și, în plus, ea văzuse întotdeauna prin el. Nu reușise niciodată să o prostească, așa cum putea cu alți oameni. Așa că era firesc ca ea să înțeleagă imediat ce face, ce gândește. Totuși, asta nu-l împiedica să încerce să nege.

— Nu, răspunse el repede, eu doar...

— Ba da, spuse Cassie pe un ton mușcător. O părăsești pe Jessica. Acum? Serios, chiar o părăsești în ziua nunții voastre?

Vocea ei era prea puternică. Doamne! Slăbănogul și roșcatul aveau s-o audă și să alerteze tot hotelul ăla nenorocit dacă ea continua așa. Acționă din instinct și o apucă de umăr, ținându-se ferm când ea încercă să se scuture de el, și o trase prin ușile duble, scoțând-o pe trotuar.

Sam ignoră zgomotele ei de protest și continuă să o țină strâns, îndepărtându-se de coloanele albe ale clădirii hotelului, până când acestea dispărură din vedere și ei ajunseră într-un loc sigur.

— Ia mâna de pe mine!

Cassie reuși să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, iar ochii ei aruncau scântei.

Sam își trecu mâna prin păr și constată că nu mai găsește nici măcar energia necesară pentru a o minți. Oricum, toată lumea avea să afle destul de curând.

— Nu pot să merg până la capăt cu asta, spuse el pe un ton categoric.

Ea îl privea fix, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să mai spună ceva.

— Vorbești serios? Ai de gând s-o ștergi? În ziua nunții tale? Ce fel de om face așa ceva?

— Nu pot s-o fac.

Vocea lui avea acum o notă rugătoare, panicată. Simțea nevoia ca ea să înțeleagă. Chiar dacă știa că ea nu-l va înțelege. Desigur că nu-l va înțelege, cum ar putea? Cum ar putea cineva? Dar deja decizia i se părea ireversibilă și știa că nu putea, că nu avea cum să revină asupra ei.

Ochii ei căprui se aprindeau, ardeau de parcă aveau cărbuni aprinși în centrul lor. Se gândi, încă o dată, la ceea ce-i spusese ea, în noaptea în care se dusese la Linda. *Dacă n-ai fi fost atât de prost, atât de egoist, atunci Tom ar putea fi încă în viață.* Și avea dreptate, nu-i așa? Era vina lui. Chefuise prea mult, pierduse noțiunea a ceea ce era important și își dezamăgise cel mai bun peieten. Ar fi putut fi acolo pentru a împiedica prăbușirea și nu fusese. Prin urmare, Cassie avea dreptate să se uite la el așa. Și, când toți ceilalți vor afla că a părăsit-o pe Jessica, se vor uita toți la el așa și vor avea dreptate în ceea ce-l privește.

Pentru o clipă, i se păru că ea îi va spune că *trebuie* să o facă, că va lupta cu el pentru a-l determina să rămână. Dar, apoi, Cassie clătină din cap și focul din ochii ei se stinse, aruncând ultimele scântei.

— Oamenii au spus întotdeauna că ești ca Tom, spuse ea, cu vocea acum joasă, abia mai mult decât o șoaptă. Tu și el, băieții curajoși, porniți în aventuri. Un duo.

Își amintea. Toată lumea din satul lor obișnuia să spună asta, sau o versiune, apoi toată lumea de la liceu, toți profesorii lor. Linda, mama lui, chiar și Claire. Și la universitate, ei erau cei nebuni, făcând năzbâtii la care nimeni altcineva n-ar fi visat.

— Dar se înșelau. Tu nu semeni deloc cu Tom. El a fost sclipitor și curajos și bun, iar *tu*...

Cassie scuipă ultimul cuvânt, cu umerii încordați.

— Ești un laș și așa ai fost întotdeauna.

El tresări, dar nu o contrazise. Avea dreptate – era un laș. Fusese un laș cu atâția ani în urmă, când se îndepărtase de ea, *fugise* de ea, pentru că nu-i plăcea ceea ce îl făcea să simtă, nu voia să riște să se îndrăgostească de ea, nu voia să riște să strice relația cu Tom, nu voia să riște să o rănească dacă ar fi mers mai departe. Era un laș, incapabil să înfrunte ceea ce i se întâmplase lui Tom, rolul său în asta. Se simțea incapabil să meargă până la capăt cu o nuntă cu care fusese de acord. Și nu găsea nimic, chiar în clipa aceea, pentru a se apăra de toate astea. Așa că tot ce putea face era să o vadă pe Cassie cum îi întoarce spatele și pleacă, la fel cum făcuse cu cinci ani în urmă, cu părul ei blond pieptănat în coadă de cal, cu umerii ridicați. Acea fragilitate pe care o văzuse sus, în sală, părea să fi dispărut acum, alungată de furia ei împotriva lui.

Ești un laș.

Da, așa era. La fel cum fusese și tatăl lui. Era un nimic, iar cel mai bun lucru pe care îl putea face acum era să se asigure că nu mai trage pe nimeni în jos cu el.

Capitolul 12

Robert se uită, în josul nasului său acvilin, la Cassie, spre locul unde aceasta stătea la masa de lucru, răsfoindu-și agenda. Era o agendă de hârtie, pe care Josh i-o făcuse cadou de Crăciun, pentru că știa cât de mult îi place să aibă o agendă adevărată, în loc să se bazeze pe calculator. O agendă făcută din hârtie reciclată, nimic altceva, dovedind cât de bine o cunoștea.

— Nu sunt sigură că putem face ceva, spuse Cassie. Avem deja Sala Tapiseriei rezervată pentru data respectivă, iar celelalte săli sunt prea mici pentru un eveniment de o asemenea anvergură și nu putem...

— Nu ăsta e răspunsul pe care vreau să-l aud, Cassie.

Vocea lui Robert era tăioasă și se aplecă și mai mult asupra ei. Cassie simțea un miros de mentă, ceva ce în mod normal nu ar fi fost neplăcut, dar care se simțea prea înțepător când venea de la el. Mai ales atunci când era combinat cu mirosul ușor umed pe care îl adusese astăzi la serviciu – de înțeles, poate, având în vedere ploaia cețoasă caracteristică începutului de aprilie, dar nu tocmai plăcut. Ochii lui întunecați o priveau pe deasupra ecranului computerului – de la o distanță atât de mică, încât ea îi putea vedea foarte clar începutul de chelie pe care încerca din răsputeri să-l ascundă cu tunsori și produse cosmetice scumpe.

Nu ăsta e răspunsul pe care vreau să-l aud. Corect, deci trebuia doar să găsească prin magie o sală de evenimente suplimentară, nu-i

așa? Și, oricum, în primul rând, era vina lui că se aflau în această încurcătură – el încurcase datele, îi spusese unui client că hotelul ar putea cu siguranță să le găzduiască aici a cincizecea aniversare a căsătoriei, când toate spațiile pentru evenimente erau deja rezervate. Nu că ar fi recunoscut vreodată așa ceva cu voce tare, bineînțeles.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Josh aruncându-i o privire de la masa lui din cealaltă parte a biroului mic și înghesuit, dar nu îndrăzni să-i întoarcă privirea. Cassie trase aer în piept, încercând să se calmeze, chiar dacă simțea un nod de neliniște în stomac. Se uită din nou pe lista de evenimente pentru ziua aceea, dar nu se putea schimba nimic din ceea ce văzuse prima dată – toate sălile erau complet rezervate.

— Îmi pare rău, Robert, încercă ea din nou, răsfoind agenda. Am putea să-i găzduim pe data de 11, cred.

— Asta nu e suficient, răbufni el, apoi se întoarse și începu să meargă de-a lungul camerei mici.

Ea și Josh erau singurii membri cu normă întreagă ai echipei de evenimente și, ca atare, împărțeau un birou micuț, surprinzător de deprimant dat fiind faptul că era găzduit într-un hotel de cinci stele. Nu avea nimic din tema Art Deco din anii 1920 a hotelului principal, cu pereții albi și simpli și covorul bej, ușor uzat, și se afla la subsol, așa că lumina naturală era limitată. În cei trei ani de când lucra aici, Cassie încercase să facă biroul puțin mai frumos, cumpărând doi cactuși, pe care Josh îi botezase Rosie și Jim, și câteva tablouri pentru perete, dar nu putea să nege că preferă părțile mai active ale rolului ei, când era de fapt prezentă la evenimente, decât să stea blocată aici.

— Trebuie să mutăm evenimentul aniversar al familiei Spalding, continuă Robert.

— Dar familia Spalding își organizează petrecerea aici în fiecare an, spuse Cassie încruntându-se.

— Exact. Așa că or să fie mai dispuși să o mute.

— Dar...

— Ajunge, Cassie. Am luat o decizie. Nu putem pierde evenimentul ăsta – clientul e un dezvoltator imobiliar din Londra și, dacă totul merge cum trebuie, ar putea fi foarte bine și pentru noi. E doar un bun simț al afacerilor, adăugă el și își aținti privirea asupra ei, apoi se întoarse pentru a ieși din încăpere. Ai grijă să se întâmple! mai strigă Robert în urma lui, înainte de a lăsa ușa să se închidă.

Cassie scoase un geamăt.

— Ce ne facem? spuse Cassie, oftând, iar Josh ridică din umeri.

— Nu prea avem ce face. Nu-ți bate capul – e greșeala lui, nu a ta. Vezi dacă familia Spalding vrea să schimbe – să sperăm că e de acord.

— Mai ușor de spus decât de făcut, murmură Cassie. Nu-i corect față de familia Spalding. Și vin tocmai din Scoția.

— Da, dar, din nou, nu e vina ta.

— *Or să creadă* că-i vina mea, pentru că Robert o să mă lase pe mine să le explic, fără îndoială.

— Le explic eu, spuse Josh calm.

Cassie deschise gura ca să spună ceva, dar telefonul începu să sune, iar Josh răspunse cu vocea lui blândă cu care se adresa clienților. Chestia era că Josh putea foarte ușor să spună lucruri de genul acesta – el făcea asta doar temporar, lucra aici pentru a-și putea permite un masterat *part-time* în design grafic, după care, fără îndoială, avea să renunțe la evenimente și să-și caute slujba visurilor sale. Dar, pentru Cassie, aceasta era cariera ei. Pentru ea *avea importanță* opinia clienților despre ea și cum decurgeau evenimentele.

— Cassie?

Îi aruncă o privire și îl văzu pe Josh făcând un gest către telefonul din mână.

— E Linda, vrea cu tine.

Cassie se încruntă. Linda o suna la serviciu? Un nod de anxietate i se strânse în stomac în timp ce ridica receptorul telefonului de serviciu.

— Bună, Linda. E totul în regulă?

Îi era greu să-și ascundă panica din voce; nu se putea abține să tragă cea mai proastă concluzie ori de câte ori o suna cineva în ultima vreme.

— Bună, Cassie, iubire, da, sunt bine. Îmi pare rău că te-am îngrijorat. Am încercat să te sun pe mobil, dar n-am reușit să dau de tine.

— Of, îmi pare rău. Îl țin pe silențios la serviciu.

— Normal, recunoscu Linda. Ce mai faci, toate bune?

Vocea Lindei era prea voioasă, iar Cassie știa că această întrebare e doar de umplutură, că Linda nu ar fi sunat-o la serviciu fără motiv.

— Ce s-a întâmplat, Linda? întrebă ea pe un ton hotărât. S-a întâmplat ceva?

— Păi, e doar...

Linda făcu o pauză, iar Cassie simți cum mâna i se strânge pe telefon. Nu putea fi atât de groaznic, își spuse ea. Linda nu părea îndurerată, ci doar ajunsă la limită. Cassie încercă să respire și-l simți pe Josh aruncându-i o privire din partea lui de cameră. Poate că și el își amintea ultima dată când primise un asemenea telefon.

— Doar că m-am gândit că ar trebui să știi...

— Ce credeai că ar trebui să știu?

Cassie nu intenționa să răbufnească, dar nu se putea abține.

— Da, îmi pare rău. E vorba de pub.

— De pub? Ce-i cu pubul?

— E... o să trebuiască să-l vând.

— *Să-l vinzi?* întrebă Cassie neîncrezătoare, într-un mod care-l făcu pe Josh să se uite la ea, așa că ridică mâna pentru a-i da de înțeles că îl va pune la curent după aceea.

Nu la asta se așteptase. Linda iubea acel pub. Era copilul ei. Nu și-ar fi imaginat niciodată că îl va vinde și nici nu-și dorise asta. Acel pub, mai mult decât casa lui Claire, aduna pentru ea atât de multe amintiri. Amintiri din copilăria ei și a lui Tom.

— Da, ei bine, îmi pare rău, nu explic prea bine, spuse Linda, care părea *tulburată*, își dădea ea seama, iar Linda nu păruse niciodată tulburată. S-au spart niște țevi și barul a fost inundat.

— Inundat? repetă Cassie prostește.

— Da, săptămâna trecută. A fost un adevărat coșmar – parterul a fost tot sub apă la propriu și a trebuit să-mi pun cizmele ca să intru în bucătărie și să mă asigur că e întrerupt curentul.

Linda râse, ca și cum ar fi încercat să facă haz de necaz, dar Cassie simți fragilitatea din râsul ei.

— Săptămâna trecută? întrebă Cassie, dându-și seama că suna puțin ca un ecou. Ar fi trebuit să-mi spui! Am fost liberă ieri – aș fi venit să te ajut.

— Știu că ai fi făcut-o, draga mea, spuse Linda cu blândețe. Dar am vrut să-mi pun în ordine propriile gânduri înainte de a te împovăra cu ele.

Să-l vând, spusese ea. Dar...

— Dar nu poți... să-l repari? Să repari țevile, să aranjezi podeaua? S-ar putea să trebuiască să închizi pentru o vreme, dar o să-l pui pe picioare, sunt sigură.

— Ei bine, chestia e că nu-mi permit să fac asta, spuse Linda încet și suspină. Of, Cassie dragă, pur și simplu nu am bani. M-am ținut pe linia de plutire – doar atât – și am crezut că am făcut un pas înainte, am crezut că mă pot descurca, dar, cu asta... E ceva din care nu-mi pot reveni. N-am bani să renovez și n-am cum să mai împrumut. Banca mi-a trimis deja scrisori, amintindu-mi cât de mult le datorez – de parcă nu știam deja.

Plicurile pe care le văzuse după Crăciun, își aminti Cassie. Uitase de ele, bineînțeles, prea zdruncinată de toate celelalte, dar avusese o străfulgerare, atunci, când văzuse notificarea *Urgent*.

— Așa că nu prea am de ales, încheie Linda.

Cassie își duse mâna liberă la cap, încercând să se gândească.

— Cât ar costa repararea pagubelor provocate de conducta care a curs?

— În jur de treizeci de mii, cred, spuse Linda după o ezitare.

— Treizeci de mii? exclamă Cassie, făcându-l pe Josh să se uite din nou la ea.

Dar, serios, ce se întâmplase cu nenorocitele alea de țevi?

— Îmi pare rău, spuse ea repede, conștientă că probabil nu era de ajutor. Dar, uite, situația nu e chiar de domeniul imposibilului. Chiar dacă nu poți obține un împrumut, trebuie să existe o modalitate de a strânge banii ăștia. Ne putem gândi la ceva. Te ajut eu.

Linda făcu o pauză suficient de lungă pentru a-i da de înțeles că mai e ceva.

— Chestia e un dezvoltator a făcut o ofertă pentru locul ăsta.

— Deja? Parcă ai spus că asta s-a întâmplat abia săptămâna trecută.

— Da, dar au început să adulmece de ceva vreme. Cred că știau că nu-mi merge prea bine.

— Ei bine, nu accepta oferta, spuse Cassie brusc.

— Cassie, iubire, nu sunt în poziția de a...

— Te rog, Linda. Doar... așteaptă, bine? Măcar dă-mi timp să... să mă gândesc.

Ușa biroului se deschise și intră Robert. Cassie sări în picioare.

— Îmi pare rău, Linda, trebuie să închid, spuse ea repede, uitându-se în jos la masă când simți privirea lui Robert ațintită asupra ei. Dar te voi suna mai târziu. O să mă gândesc la asta, bine?

Îl auzi pe Josh chemându-l pe Robert, încercând să-i distragă atenția.

— Sper că nu a fost un apel personal, Cassie, spuse Robert în momentul în care ea închise telefonul.

Cassie decise că e mai sigur să nu răspundă. Robert luă un stilou de pe biroul lui Josh și începu să bată cu el în spatele monitorului acestuia. Josh privi mâna lui Robert și stiloul cu o expresie de dezgust.

— Vânătoarea de comori cu ouă de Paște, i se adresă Robert. Cum stăm cu asta?

Cassie îi aruncă lui Josh o privire panicată.

— Mă ocup eu, spuse Josh relaxat.

Robert încetă, pentru scurt timp, să mai bată în monitor și se uită la Cassie.

— Dar tu o faci în fiecare an.

Cassie făcea eforturi să păstreze o expresie neutră.

— Ei bine, spuse Josh, anul ăsta încerc și eu. Sunt sigur că o să iasă bine.

Robert încă părea suspicios, deși continua să bată în monitor.

— Bine nu e chiar suficient de bine. Cassie se pricepe mai bine la astfel de lucruri decât tine.

— Consideră că mă extind. Că mă maturizez în rolul meu.

Vocea lui Josh era inexpresivă.

Robert îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită din nou la Cassie.

— Tu ar trebui să supervizezi.

— Așa o să fac, spuse ea imediat, chiar dacă era o minciună. Josh s-ar fi descurcat cu vânătoarea de comori, era sigură – era pentru copii, pentru numele lui Dumnezeu, iar el o urmărise de suficient de multe ori cum o organiza.

— Bine, spuse Robert și ieși din birou, luând cu el stiloul lui Josh.

Josh îi aruncă o privire.

— Ești bine?

Cassie dădu din cap. Era altceva, dar nu se putea abține. O făcea să se gândească la Tom, la vânătorile de comori pe care le pregătise pentru ea, la cea pe care o organizase înainte de a muri. Încă nu reușise să o înceapă, în cele trei luni și jumătate de când primise primul indiciu, chiar dacă se gândise în mod constant la asta, întrebându-se ce spun indiciile, unde duc. Ce plănuia el să facă pentru ea. Nu că ar fi putut să-i explice ceva din toate astea lui

Robert. El se aștepta ca ea să lucreze normal acum și Cassie făcea tot posibilul să-i îndeplinească așteptările.

— O să mă ocup eu de asta, spuse Josh cu blândețe. Nu-ți face griji. Robert poate să se ducă naibii. Nu-i decât o vânătoare stupidă de comori, adăugă el și făcu o grimasă. N-am vrut să spun...

— Nu. Știu ce vrei să spui. Și mulțumesc.

Josh ezită.

— Și... Linda?

Cassie trase aer în piept.

— Asta e altă poveste, spuse ea și începu să-l pună la curent.

Când Cassie se întoarse în apartamentul lor în seara aceea, Hazel pregătea cina, deși, judecând după aburi și înjurături, nu mergea prea bine. Cassie intră în bucătărie și aruncă o privire în tigaie pentru a vedea o masă congelată de orez. Hazel nu învățase să gătească mai bine de când plecaseră de la universitate, iar acum se uită cu tristețe la Cassie.

— Am încercat.

— Și asta e ceea ce contează.

Hazel ridică o sticlă deschisă de vin alb.

— Am deschis-o pentru rizoto, dar, din moment ce nu merge cum trebuie, probabil că e mai bine să bem vinul, iar în felul ăsta mâncarea ar putea avea un gust mai bun.

Hazel îi turnă un pahar, iar Cassie îl luă cu recunoștință.

— Ei, spuse Hazel, cum merg lucrurile cu Robert?

— Bine, cred, minți Cassie. E supărat în momentul de față pentru că nu organizez vânătoarea de ouă de Paște.

Nu era același lucru, își spuse ea cu fermitate. Nu era la fel cu ceea ce obișnuia să facă Tom, și era de Paște, nu de Crăciun.

Hazel o privea. Un pic prea atent, se gândi Cassie.

— Tu ai... începu Hazel cu ezitare în glas, trăgându-și o șuviță din părul ei de abanos după ureche. Ai deschis vreodată indiciul de la Tom? Cel pe care ți l-a dat Linda?

Cassie clătină din cap, uitându-se mai degrabă la rizoto decât la Hazel.

— Nu mă pot hotărî s-o fac.

O parte din ea voia totuși să o facă. Voia să știe ce scrisese, ce plănuise el. Dar o parte egală din ea era îngrozită de acest gând, de spirala de durere care ar fi putut să o aștepte.

— Poate că ar trebui, spuse Hazel cu blândețe. S-ar putea să te ajute să...

— Ce, să merg mai departe?

Cassie încercă să-și controleze amărăciunea din voce.

— Nu. Nu asta. Nu sunt sigură că „să mergi mai departe" este formularea potrivită. Pe unul ca el... spuse Hazel și clătină din cap cu tristețe, nu-l dai pur și simplu la o parte și te îndepărtezi de el. Dar cred că te-ar putea ajuta să-ți procesezi sentimentele. Sau nu. Nu trebuie să o faci. Dar, dacă vrei să o faci și dacă vrei să fiu alături de tine sau orice altceva de genul ăsta, atunci sunt aici, bine?

Hazel trase aer în piept și-și luă paharul cu vin. Mâncară ce mai rămăsese din rizoto într-o relativă tăcere, iar, la sfârșit, Cassie se duse la culcare devreme. Totuși, nu se culcă. În schimb, scoase plicul pe care îl ținea în sertarul de lângă pat, astfel încât să fie lângă ea în timp ce dormea, mereu la îndemână. Mângâie marginile plicului cu vârful degetelor, savurând imaginea scrisului lui mâzgălit. Îl acuzase odată pe Tom că are cel mai urât scris din întreaga lume, iar el reușise să ia asta ca pe un compliment, susținând că, dacă e să fie urât, cel mai bine e să fie cel mai urât. Ca și cum ar fi câștigat un fel de concurs.

Se gândi să se ducă să o cheme pe Hazel. Dar, pentru prima dată, de data asta, văzând ce scrisese el, simți că acesta ar trebui să fie un moment privat.

Așa că deschise plicul cu degete tremurânde și văzu că nu e doar indiciul dinăuntru. Mai era ceva, ceva mai mult. Un bilețel. Privirea ei se repezi pe pagină, prea repede pentru a cuprinde cuvintele, frenetică în nevoia ei de a le absorbi. Răsuflă adânc, forțându-se să se calmeze și citi:

Crăciun fericit, Veveriţo! Ești emoționată? Eu sunt. Vânătoarea de anul ăsta va fi atât de distractivă! Dar simt că ar trebui să te avertizez – ca să nu se repete din nou criza din 2003 – că s-ar putea să fie mai greu anul ăsta. Dar o să reușești la sfârșit. Probabil. Să sperăm.

Doar nu te speria dacă asta durează mai mult decât de obicei, OK? Totul face parte din marele meu plan diabolic.

Dedesubt, Tom desenase un omuleț cu ochi răi, bătându-și degetele unele de altele, și un mic balon în care scria „*muahahahaha*". Cassie simți cum se formează un mic hohot de râs, care apoi izbucni. Era un personaj animat desenat *groaznic*. Dar, la fel ca în cazul scrisului, știa că Tom ar fi fost mândru de el. Și-l putea imagina desenându-l, scriind biletul. Își putea imagina chipul lui în timp ce ea citea. Probabil că s-ar fi încruntat la el, i-ar fi cerut să știe de ce, exact, ar dura mai mult anul acesta și de ce a simțit nevoia să o avertizeze. Iar el ar fi clătinat din cap și ar fi spus ceva enervant de genul: „Toate la timpul potrivit, Veveriţo". Îl *auzea* efectiv spunând asta, chiar acum, de parcă ar fi fost aici, în cameră, cu ea.

Cassie răsuflă adânc și puse biletul deoparte. Apoi, cu inima bătându-i cu putere, ridică indiciul. Primul indiciu care va declanșa vânătoarea pentru ultimul cadou pe care i-l va oferi vreodată fratele ei.

Capitolul 13

— Ce vrei să spui, că ai de gând să accepți oferta?

Cassie țâșni din locul în care stătea pe patul ei dublu, cu spatele sprijinit de perne. Indiciul lui Tom, cel pe care îl deschisese cu o seară înainte, îi zbură din poală până pe plapuma de lângă ea, iar ea îl prinse din nou. De când le citise, cuvintele lui fuseseră pe modul „repeat". *Vom rămâne aproape de data asta, dar vom urca...* Și el *știa* că ei nu-i plac înălțimile, deși, de fapt, cui îi plăceau? Era aproape sigură că oricine spune că nu e speriat când se uită în jos de la înălțime minte. Creierul ei zbârnâia, încercând să-și dea seama unde voia Tom să ajungă și abia reușise să doarmă din cauza asta. Dar încerca să se concentreze, fără să se mai gândească la asta, pentru că știa că trebuie să o ajute pe Linda.

— Cassie, iubire, pur și simplu nu am nicio opțiune, spuse Linda cu un oftat.

Vocea ei era tulbure, încă nu se trezise de-a binelea. Cassie sunase la prima oră, iar Linda fusese întotdeauna mai degrabă o pasăre de noapte.

— *Desigur* că există opțiuni. Există *întotdeauna* opțiuni, spuse Cassie trăgând adânc aer în piept. Uite, Linda, s-ar putea să nu acopere totul, dar am niște economii, de la părinții mei, și...

Dar răspunsul veni complet previzibil.

— Nici nu poate fi vorba, Cassie. Banii ăia sunt pentru viitorul tău, nu al meu.

— Dar eu...

— Nu, spuse Linda. Și cu asta basta.

Cassie strâmbă din nas, dar știa că, odată ce Linda hotăra ceva, *rămânea* într-adevăr definitiv. Totuși, când se gândise la asta, își dăduse seama că nu are doar moștenirea ei acum: o avea și pe a lui Tom, pentru că el i-o lăsase prin testament. Era mai puțin decât s-ar fi așteptat, mai puțin decât jumătatea ei – nu că i-ar fi păsat de asta. Nu avea nevoie de banii lui Tom, pentru că s-ar fi simțit prost dacă i-ar fi folosit. Dar nu-și dăduse seama că el cheltuise deja o parte din banii lui și nu putea să nu se întrebe ce făcuse cu ei. Să nu se întrebe de ce nu-i spusese și ei despre asta.

— În regulă, spuse Cassie. Ce-ai zice să organizezi un fel de strângere de fonduri în sat?

— Nu pot să cer bani din sat, iubire, spuse Linda, iar lui Cassie nu-i plăcea cât de obosită îi suna vocea.

— Ba da, poți! Lumea o să vrea să te ajute. Am putea organiza niște concerte, să oferim ceva de mâncare, să cerem oamenilor donații și...

— Unde, mai exact, putem face asta? N-am cum să las pe nimeni să se apropie de pub în momentul ăsta – e un risc nenorocit pentru sănătate și siguranță, îți spun, și jur că deja se instalează mucegaiul.

Vocea Lindei se rupse, doar ușor, la sfârșitul frazei – se rupse într-un mod care ar fi putut fi ușor de ascuns, dacă ea nu ar fi cunoscut-o atât de bine. Sunetul acela îi frângea inima lui Cassie, deoarece Linda *iubea* pubul. Nu putea decât să-și imagineze cât de tare o afectează să-l vadă distrus, să simtă că nu poate face nimic. Strânse mai puternic în pumn indiciul lui Tom, bucata aceea mică de hârtie, în timp ce unghiile i se înfigeau în palmă în jurul ei.

— O s-o organizăm la primărie, spuse Cassie. Sunt sigură că or să ne lase să folosim sala gratuit, dacă le explicăm.

Linda pufni în râs.

— Nu sunt sigură câți bani ne-ar aduce o mică serbare sătească, iubirea mea.

— Ei bine, nu știm, nu? întrebă Cassie. Nu știm până nu încercăm.

Linda nu mai spuse nimic, iar Cassie citi ceva în tăcerea ei.

— Ce-i?

Tot nu spunea nimic.

— Linda, ce e?

Un oftat.

— Dezvoltatorii mi-au acordat două săptămâni să accept oferta, altfel și-o retrag.

— Ce? Nu pot să facă așa ceva! Sună ca... un șantaj.

Linda râse abia auzit.

— Într-adevăr. Dar așa merg lucrurile în lumea lor.

Nu era corect, decise Cassie. Nu era corect ca oamenii să te poată manipula așa.

— Nu poți lăsa niște oameni oarecare să-l ia, zise Cassie cu o voce aproape imploratoare. Cine știe ce-ar face din el?

Și nu suporta gândul că l-ar demola și ar construi în loc vreo porcărie de bloc sau ceva de genul ăsta. Pubul Lindei era special *pentru că* era vechi. Avea istorie, amintiri. Avea nevoie de dragoste, de îngrijire – nu să fie demolat.

— Nu *vreau* să fac asta, Cassie. Pubul ăsta a fost viața mea. Dar când se întâmplă lucruri din astea, se întâmplă și uneori trebuie să știi când să te dai bătut. Oricum duc o luptă pierdută dinainte – cu toate lanțurile astea, puburile sătești pur și simplu nu mai fac bani.

Cassie tresări. Știa că lucrurile se schimbaseră față de vremurile de început ale Lindei, dar nu-i plăcea ideea. Undeva în adâncul sufletului, oricât ar fi încercat să o dea la o parte ca un vis nepractic ce era, nutrea fantezia de a-și deschide și ea un local la țară. Nu voia ca Linda să se dea bătută. I se părea că asta ar fi dovedit, odată

pentru totdeauna, că visul ei este o farsă, i-ar fi dovedit părții raționale din creierul ei că fusese o prostie să apuce pe această cale.

Linda suspină, iar Cassie își putea imagina fâșâitul părului ei tuns bob în timp ce scutura din cap.

— Oricum îmbătrânesc...

— Ba nu...

— Iar managerii ăștia, continuă Linda fără să o lase pe Cassie să-și termine ideea, nu-s niciodată buni de nimic.

— Asta, pentru că nu le dai niciodată o șansă.

Și era adevărat – Linda nu avea încredere în nimeni mai mult de câteva zile când venea vorba de pubul ei.

— Ce zici de o campanie de strângere de fonduri? întrebă Cassie brusc.

— O ce?

— O campanie de strângere de fonduri. Știi, există niște site-uri pe internet, încarci detaliile proiectului tău și apoi îi convingi pe oameni să doneze.

— Hm, mi se pare un pic mercantil să iau banii oamenilor.

— Păi, ei nu-ți dau bani decât dacă vor – nu *forțezi* pe nimeni să doneze.

— Totuși, nu știu ce să zic...

— Sau le-ai putea oferi ceva în schimb, continuă Cassie. Ca o cotă-parte în pub sau așa ceva? Eu așa aș face! continuă ea, vorbind peste protestele automate ale Lindei. Apoi, dacă pubul ar câștiga o grămadă de bani, ar câștiga și ei, dar mai mult decât atât, oamenii care donează ar simți că fac parte din ceva, știi?

— Acțiuni.

Din felul în care o spusese, Cassie aproape că o vedea pe Linda strâmbându-se la ideea de a ceda ceva control acolo.

— N-ai fi obligată să le lași vreun *cuvânt de spus*, de pildă în ce faci tu cu pubul.

— Atunci, ce rost ar mai avea să fii acționar?

Cassie suspină.

— Linda, vrei să te gândești la asta? Dacă nu acțiuni, atunci putem găsi altceva.

— Bine. Bine, da, o să mă gândesc. Între timp, totuși, hai să vorbim despre altceva, da? Ce mai faci?

Deocamdată, se gândi Cassie, o lăsa pe Linda să renunțe la subiect, dar ea nu avea de gând să renunțe.

— Sunt... în sfârșit, sunt bine, cred, răspunse ea, făcând o pauză. Am deschis primul indiciu al lui Tom.

Cassie se uită în jos la plicul din poala ei.

— Da? întrebă Linda, a cărei voce se schimbă, devenind mai interesată. Și ce spune?

Cassie zâmbi puțin la nerăbdarea din vocea ei. Lindei îi plăcuse întotdeauna vânătoarea de comori. Tom se folosise de pubul ei de mai multe ori, trimițând-o pe Cassie acolo la Linda, care, radiind de încântare, avea să-i înmâneze următorul indiciu.

Cassie nu avea nevoie să se uite la peticul de hârtie – putea să-l recite din memorie.

Vom rămâne aproape de data asta, dar vom urca până sus,
Am vorbit să te iau cu mine, dar planurile pe copcă s-au dus,
Acum sper că singură îl vei înfrunta,
Urcă-te până la cer și necunoscutul îl vei vedea.

Linda râse, încântată.

— Îmi place la nebunie! Doamne, ce rime!

Cassie zâmbi din nou.

— A încercat să nu mai facă asta într-un an și, practic, am făcut o criză.

Linda chicoti încet.

— Îmi amintesc. Știi că, atunci când era mic, îmi cerea ajutorul cu rimele?

— Serios?

— O, da, stătea în pub după școală sau când Claire era ocupată – alegea momentele în care tu nu erai în cameră sau erai plecată cu Hazel – și treceam împreună prin toate cuvintele rimate posibile.

Cassie putea să și-l imagineze: un Tom copil care stătea de cealaltă parte a barului din lemn în afara orelor de program, înainte ca pubul să se redeschidă la șase după-amiaza, aplecat cu pixul în mână deasupra hârtiei, încruntat, concentrat, cu părul blond și moale căzându-i în ochi. Faptul că Tom dispăruse și curând avea să dispară și pubul atârna în aer între ei.

Cassie își drese glasul.

— Există și un P.S.

Tom făcea asta uneori, când credea că ea ar putea avea nevoie de ajutor suplimentar.

— A, da?

— *„P.S. Mi-a plăcut întotdeauna numărul treizeci și doi. P.P.S. Odată ce ajungi acolo, am auzit că ceaiul de după-amiază este deosebit. Mai ales când comanzi de la Rose."*

— Parcă aud vocea lui Tom când spui asta, să știi.

Tristețea din vocea Lindei o făcea pe Cassie să simtă un nod în gât.

— Și eu, șopti ea, clipind pentru a opri lacrimile care erau întotdeauna atât de aproape de suprafață.

Apoi Linda întrebă, puțin neîncrezătoare:

— Întotdeauna i-a plăcut numărul treizeci și doi?

Cassie nu se putu abține să râdă.

— Așa se pare.

— Și, spuse Linda pe un ton încurajator, te-ai prins?

Cassie ezită.

— Așa cred.

Vom rămâne aproape de data asta, dar vom urca până sus. Îi picase fisa în toiul nopții, deși apoi își petrecuse restul timpului în care nu

putea dormi gândindu-se dacă a înțeles bine – pentru că ideea de a merge acolo și de a se înșela... ei bine, nu voia să treacă prin asta. Și nici nu voia să-l dezamăgească pe Tom în felul ăsta. Dar nu reușise să găsească nimic altceva și pur și părea potrivit. *Am vorbit să te iau cu mine...*

Cassie trase aer în piept.

— Cred... cred că e vorba de Shard.

— Shard! exclamă Linda. Ce spectaculos!

Exact cuvântul pe care îl folosise Cassie când venise la Londra să-l viziteze pe Tom. Îl întâlnise pe Tom pe London Bridge, aproape de locul în care el și Sam locuiau pe atunci. Fusese cuprinsă de o nerăbdare nervoasă – ea și Hazel plănuiau să se mute împreună la Londra după facultate, iar ea dorea să vadă orașul, să-i simtă pulsul. Tom o întâmpinase la gară – și îl adusese și pe Sam, spre consternarea ei, având în vedere că încă suferea după incidentul de la schi.

Trecuseră pe lângă Shard în timp ce veneau pe jos de la gară, iar Cassie se oprise și ridicase privirea. Avea senzația că turnul simbolizează imaginea pe care o are Londra pentru ea – mare, impunătoare și descurajantă.

— Într-o zi, o să te duc acolo sus, spusese Tom, cuprinzând-o cu un braț în jurul umărului, iar ea îi zâmbise, exact când Sam venise de cealaltă parte a lui Tom.

— Ești sigură că o să fii destul de curajoasă, Cass? E destul de sus.

Ea alesese calea elegantă, ridică bărbia și nu ripostă, refuzând să intre într-o discuție cu el, chiar dacă părea destul de sus, iar ea era oarecum bucuroasă că Tom nu-i sugerase să urce imediat, pentru că atunci ar fi trebuit să se prefacă, în fața lui Sam, că nu îi este frică. Sam rămăsese în urmă în timp ce ea și Tom continuau să meargă, ajungându-i câteva momente mai târziu. Ridicase din umeri când Tom se uitase la el.

— Am vrut să văd dacă putem urca acum, dar trebuie să ai rezervare.

— Altă dată, spusese Tom.

De când se mutase ea la Londra, Tom spusese de câteva ori că ar vrea să meargă împreună acolo, cât de tare ar fi fost să intre într-unul dintre baruri, să pretindă că sunt niște londonezi bogați și eleganți și să privească de sus restul orașului cu un cocktail în față, dar era doar unul dintre acele lucruri despre care vorbești și pe care nu le faci niciodată.

Și acum, el o trimitea acolo sus, iar Cassie era convinsă, dat fiind ce scria în indiciu, că *el* știa că asta o va scoate din zona ei de confort. Știa că ar fi trebuit *să-l înfrunte* dacă voia să obțină următorul indiciu. Și voia. Acum, că îl deschisese, acum, că spărsese acea primă barieră, în ea se declanșase ceva. *Trebuia* să facă totul corect, trebuia să-l găsească pe următorul. Voia să urmeze traseul, să afle unde duce. Chiar mai mult decât atât – știa că asta și-ar fi dorit Tom. El făcuse tot efortul acela, pusese lucrurile la cale pentru ea și ar fi vrut ca ea să meargă până la capăt, indiferent de situație. Deci asta va face. Va merge la Shard, la naiba cu înălțimea, și va găsi următorul indiciu.

Scânteia care se aprinsese noaptea trecută se intensificase, în timp ce mintea ei se agăța de acel scop. Și undeva înăuntrul ei licărea vechiul ecou al entuziasmului copilăresc pe care îl provocau vânătorile de comori.

Capitolul 14

Cassie răsuflă când se opri în fața clădirii ascuțite din sticlă. Era atât de *mare*! De ce nu observase niciodată până acum cât de al naibii de imensă e? Se simțea atât de mică pe lângă ea, încât părea neînsemnată. Turnul se înălța maiestuos în fața ei, cu lumina soarelui de primăvară sclipind pe geamurile lui. În partea de jos, piramida din sticlă făcea loc unei fundații mai mici din sticlă. Marginile restului piramidei se sprijineau pe stâlpi din piatră albă, astfel încât dădeau impresia că o parte din clădire e susținută pe picioroange. Cassie privi cu suspiciune stâlpii. Puteau ei să susțină cu adevărat o structură din sticlă atât de masivă? Una în care ea era pe cale să urce, totuși? Inima îi tresăltă nervos la acest gând.

Își mușcă buzele în timp ce arunca o privire spre vârful clădirii, evidențiat pe un cer albastru strălucitor, un cer care promitea mai multe zile însorite. *Te voi duce acolo sus într-o zi.* Vocea lui Tom îi răsuna în minte. Părea că se ține de cuvânt, chiar și acum.

Cu acest gând, hotărârea îi reveni și își îndreptă umerii în timp ce intra decisă, urcând cu liftul până la etajul treizeci și doi. Indiciul fusese evident, odată ce-și dăduse seama – la etajul treizeci și doi se afla un restaurant, The Oblix, iar ceaiul de după-amiază era, conform Google, una dintre specialitățile lui. Cassie se uită la micul ecran din partea de sus a liftului imens, numărând etajele în timp ce urca – incredibil de repede, în opinia lui Cassie.

Simți că nervozitatea îi crește în momentul în care ajunse la etajul treizeci și își dădu jos jacheta din piele, îndesând-o sub braț. *Smart-casual*, spunea recomandarea de cod vestimentar atunci când căutase restaurantul pe Google. Așa că optase pentru un top verde drăguț peste blugii negri, în speranța că balerinii ei negri vor trece drept eleganți.

În timp ce ieșea din lift, își netezi părul, care acum îi ajungea până la umeri. Era singura persoană care făcea acest lucru. Apoi se opri în loc. În lift, reușise să pretindă că totul e bine, că nu se află chiar atât de sus, că e în siguranță. Dar acum nu se mai putea preface. Înconjurată de pereții din sticlă, faptul că se afla mult mai sus decât orice altceva din jurul ei o lovi cu toată forța. Și, Doamne, nu putea să se uite! De fapt, voia să închidă ochii. Dar refuzul de a privi pe fereastră nu îi împiedica stomacul să zvâcnească și gura să se usuce. De ce? De ce îi făcuse Tom așa ceva? Voia să se întoarcă, să intre direct în lift și să-și țină ochii închiși până când picioarele se vor afla în siguranță pe trotuarul de afară, înapoi la nivelul solului.

Dar nu putea. Începuse și avea să regrete pentru totdeauna dacă nu mergea până la capăt. Așa că răsuflă încet și, tremurând și ținându-și privirea ațintită ferm înainte, se îndreptă spre The Oblix. Se opri la intrarea în restaurant, aruncând o privire în interior – un bar elegant, semicircular, cu iluminare elegantă de fundal, la care stăteau câteva persoane pe scaune înalte, cu spătar alb, forma piesa centrală a încăperii. Înăuntru, totul strălucea. *Evident*, își spuse Cassie ironică. O latură întreagă a localului era din sticlă, cu vedere spre Londra. Își permise o mișcare nervoasă a ochilor. De aici, vedea Tamisa și Tower Bridge, care unea cele două părți ale Londrei.

Îi amintea de momentul în care Tom încercase să o facă să urce pe London Eye. Se întâlnise cu el și Amy la *brunch*, iar pe el îl entuziasmase ideea, având în vedere că niciunul dintre ei nu mai făcuse așa ceva până atunci – londonezi care lăsau toate atracțiile turistice să treacă pe lângă ei. Cassie refuzase categoric. Ideea de a

sta pe ceea ce era de fapt o roată uriașă și de a se legăna instabil în vârful ei era prea mult pentru ea. Îi condusese pe Tom și pe Amy până acolo, le spusese că trebuie să se vadă cu un prieten și că va fi o activitate romantică minunată pentru ei doi – nu că s-ar fi simțit vreodată ca a treia roată la căruță în preajma lor. La vremea respectivă, crezuse că Tom acceptase, dar, acum, privind în urmă, era din ce în ce mai sigură că el o citise, ca întotdeauna.

O chelneriță cu părul adunat într-o coadă strânsă și ochii evidențiați de un creion negru de machiaj se apropie de ea și zâmbi într-un mod care indica faptul că face asta pentru că trebuie, nu pentru că ar vrea. Cassie își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Eu, hm, am rezervat o masă. Cassie Rivers.

Era prea agitată ca să apară acolo pur și simplu, în caz că nu aveau locuri libere – până la urmă era vorba de Shard. Ceea ce se dovedise o bună idee – obținuse o masă doar datorită unei anulări. Avea senzația că e, într-o măsură, mâna destinului, ca și cum Tom ar fi făcut cumva, de undeva, să fie așa.

Chelnerița o conduse la masa ei – chiar lângă geam. Sau perete? Se așeză, mutând micul fotoliu maro, cât mai subtil posibil, departe de geam. De ce o așezaseră chiar la margine? Nu știau că sticla se poate sparge în orice moment? Încercă să îndepărteze imaginile cu prăbușirea – își simțea palmele destul de umede și așa.

Chelnerița așeză un meniu pe măsuța rotundă de lemn și luă al doilea tacâm într-un mod care scotea în evidență faptul că va mânca singură.

— Vă las un moment să decideți ce doriți, spuse ea, părând plictisită.

Cassie se simțea stânjenită în timp ce chelnerița se îndepărta, neștiind ce să facă singură. Ar fi trebuit să-și aducă o carte sau ceva de genul ăsta – nimeni nu-și pune întrebări dacă stai singură și citești.

Aruncă o privire afară prin geamurile din sticlă. Londra chiar arăta uimitor de la înălțimea asta, și mai mult datorită fundalului

albastru strălucitor al zilei, lumina soarelui nimerind câte o fereastră și făcându-i cu ochiul. Uimitor, da, dar era oare normal să nu se simtă ca acasă, chiar și după mai bine de trei ani petrecuți aici? Putea să aprecieze frumusețea Londrei și îi plăceau unele părți ale orașului, dar, stând aici sus și privindu-l... își dădea seama și cât de obositoare e Londra. În continuă mișcare, totul și toată lumea. Și poate că era așa doar pentru că se simțea epuizată acum, poate că totul era mai greu în lipsa lui Tom, dar simțea greutatea orașului apăsând asupra ei. Nevoia de a ține pasul cu Londra, de a se menține pe banda de alergare, de a continua să lupte pentru mai mulți bani, astfel încât să-și permită să locuiască aici, croindu-și drum pe scena organizării de evenimente.

Chelnerița reapăru înainte ca ea să fi ridicat măcar meniul.

— Cu ce vă pot servi?

Nu scosese nimic de scris, aparent încrezătoare în capacitatea ei de a memora comanda lui Cassie.

— Hm...

Cassie luă meniul, apoi îl puse din nou jos.

— Aș dori ceaiul de după-amiază, te rog.

La urma urmei, Tom îi spusese ce să comande. Deși se simțea ridicolă să comande ceaiul de după-amiază pentru o singură persoană – și, după privirea cu sprâncenele ridicate pe care o primea, cu siguranță că femeia asta machiată excesiv o judeca.

— Da. Sunt destul de multe opțiuni, totuși.

Arătă spre meniul, iar Cassie se încruntă. Erau mult prea multe opțiuni, în opinia ei, astfel încât alegerea părea mai degrabă restrictivă decât eliberatoare. Dacă va avea vreodată propriul local, se va asigura că există opțiuni bune, dar nu prea multe.

— Doriți să revin?

— Nu, spuse Cassie cu o voce stridentă. Nu, e în regulă. Aș vrea doar ceaiul normal de după-amiază, te rog, fără șampanie și, știi,

ceaiul normal este perfect și, hm, trebuie să aleg eu sendvișurile și toate celelalte?

— Sau puteți lua o selecție? sugeră chelnerița cu aceeași voce plictisită.

— O selecție, spuse Cassie cu fermitate. O selecție e minunată.

Chelnerița dădu din cap, luă meniul și se întoarse pe călcâie.

— Și, hm, spuse Cassie repede, înainte ca ea să plece, tu ești Rose?

Femeia se întoarse și ridică din nou sprâncenele – erau foarte fin pensate, observă Cassie.

— Nu.

Da. Cooperantă. Al naibii de cooperantă.

— Cunoști pe cineva pe nume Rose? întrebă ea cu răbdare. Care lucrează aici, vreau să spun.

Femeia ezită înainte de a răspunde.

— Da. O cunoașteți?

— Ea, ăăă, cred că l-a cunoscut pe fratele meu. Tom Rivers, spuse ea, iar inima i se contractă dureros când îi pronunță numele, așa cum se întâmpla întotdeauna. N-ai putea... cumva... să o întrebi?

Femeia se uită bănuitoare la ea, apoi ridică din umeri.

— OK.

Chelnerița plecă, lăsând-o încă o dată singură. Cassie aruncă o privire în jur – era clar că optaseră pentru un design contemporan, newyorkez, cu fotoliile la modă, podeaua închisă la culoare și tavanele joase, cu o mulțime de lumini galbene și detalii aurii prin sală. Zumzetul conversațiilor celorlalți clienți trecea pe lângă ea. Vizavi se aflau două femei, cu capetele aplecate una spre cealaltă în timp ce vorbeau. Cea care stătea cu fața la Cassie ridică ochii și o văzu pe Cassie privindu-le. Cassie își scoase imediat telefonul, încercând să pară ocupată.

Pentru că devenise o obsesie orară în ultimele zile, Cassie verifică progresul pe contul ei de GoFundMe. În cele din urmă, după multă bătaie de cap, o convinsese pe Linda să recurgă la asta – cu

compromisul că oricine făcea o donație beneficia de un card de fidelitate special care-i dădea dreptul la anumite avantaje. Josh și Hazel donaseră primii. O convinsese pe Hazel să-i spună mamei ei să răspândească vestea prin sat, știind foarte bine că Linda nu o va face singură, și postase și pe Facebook. Primiseră deja câteva donații, iar Cassie încerca să rămână optimistă, dar știa că sumele ocazionale de douăzeci de lire nu vor fi suficiente și că volumul donațiilor, împreună cu presiunea timpului cu care se confrunta Linda, începea să se simtă copleșitor.

Aceeași chelneriță cu sprâncenele și creionul de ochi îi aduse un ceainic și o ceașcă de porțelan, așezându-le pe amândouă pe masă. Cassie își mușcă buza. Însemna asta că Rose nu era acolo? Sau că refuzase să vină să vorbească cu Cassie?

— E ocupată, spuse chelnerița, de parcă i-ar fi citit gândurile sau i-ar fi desluşit expresia de pe chip. Dar a spus că va veni.

Cassie simți un val de ușurare și dădu din cap în semn de mulțumire înainte de a-și turna niște ceai. Era în regulă, era bine. Nimerise unde trebuia, iar Rose era aici – trebuia să aibă următorul indiciu, cu siguranță.

Salută în aer, ridicând ceașca de ceai.

— Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp, spuse ea încet, dar sunt aici, așa cum ai vrut tu. Mi-aș dori să fii aici să vezi.

Luă o înghițitură, folosind lichidul pentru a-și înghiți nodul din gât. Nu putea să plângă, nu în public.

Puse ceașca jos. Porțelanul era ciudat de asemănător cu cel în care Linda servea la pubul cafeaua după masă – ceașca era albă, cu o margine de flori decorative albastre și violete. O ducea cu gândul la o perioadă în care ea și Tom erau mici – trebuie să fi avut în jur de opt ani sau cam așa. Fusese invitată la ziua de naștere a unei prietene de la școală – Simone Simmons, care îi invitase pe toți cei din clasa lor la o petrecere cu ceai. Părea atât de cool și de matur, iar Cassie fusese atât de emoționată, dar apoi nu reușise să meargă, pentru că

se îmbolnăvise. Hazel povestise încântată la școală în lunea de după aceea – despre cât de elegant fusese și despre cum erau oameni care chiar îi *serveau* pe ei, și fuseseră atât de multe prăjituri și sendvișuri, și ajunseseră să bea ceai pentru adulți, și mai fusese și un magician. Cassie se străduise să nu plângă sau să nu fie invidioasă de fața cu Hazel, dar, odată ajunsă acasă, se închisese în camera ei și plânsese în pernă. Era genul de lucru care, până la urmă, nu însemna nimic, dar ei i se păruse atât de important la acea vreme.

Tom a bătut la ușă.

— Cassie, haide, te rog, vino afară!

— Nu. Pleacă de-aici.

— Haide.

— Nu! a spus ea suspinând din nou.

— Te rog, a spus Tom recurgând la vocea lui ademenitoare, apoi a adăugat: Am ceva să-ți arăt, ceva care te-ar putea înveseli.

Nu putuse rezista misterului, deschisese ușa, cu ochii înroșiți, și-l urmase pe Tom, trecând pe lângă bucătărie, unde Claire gătea.

— Să nu întârzii prea mult, l-a avertizat ea pe Tom. Mâine ai școală.

Tom a dat serios din cap, zâmbind către Cassie, care nu înțelegea – unde să nu întârzie prea mult?

Mama lui Sam aștepta afară, mijindu-și ochii albaștri când i-a văzut pe Cassie și pe Tom.

— Iată-vă, dragii mei. Sunteți gata?

Tom a târât-o pe Cassie până la mașina care mirosea mereu și scotea un zgomot ciudat, a împins-o pe bancheta din spate și a urcat și el. Sam era deja acolo, rânjind, țopăind de entuziasm băiețesc.

—I-ai spus? a întrebat Sam peste capul lui Cassie, care era la mijloc între el și Tom.

— Nu, e un secret.

— Ce e secret? a întrebat Cassie și și-a încrucișat brațele când niciunul dintre ei nu a vrut să-i spună, doar au zâmbit cu acea solidaritate stupidă pe deasupra capului ei.

Dar era intrigată și nu se mai simțea tristă.

Mama lui Sam îi lăsase la pubul Lindei, iar Tom o luase de mână și o târâse înăuntru. Nu era nimeni altcineva acolo, era abia ora patru, iar pubul încă nu era deschis. Dar era o masă pentru trei persoane, chiar lângă fereastră. O masă cu o tavă de sendvișuri și prăjituri, aranjată cu veselă din porțelan alb.

— Vezi? a spus Tom entuziasmat. Ți-am adus ceaiul de după-amiază.

Sam a luat-o de mână de data aceasta, trăgând-o spre masă, și s-au așezat toți trei.

Linda a ieșit din spatele barului, ținând în mână un ceainic și purtând un șorț alb caraghios, cu puncte roșii, cu care Cassie nu o mai văzuse până atunci. S-a îndreptat spre masă și Cassie a simțit parfumul de cafea pe care Linda părea să-l emane mereu.

— Ceai, doamnă? a spus Linda cu o voce elegantă și i-a făcut cu ochiul lui Cassie, iar Cassie a chicotit.

— Cassie Rivers?

O voce care suna ușor a Essex o smulse din amintiri pe Cassie, care aproape că vărsă ceaiul pe ea. Ridică privirea și văzu o adolescentă care punea pe masă un suport cu trei niveluri, plin cu sendvișuri, prăjituri și chifle.

— Îmi pare rău, eu... da.

Părul negru al fetei era împletit pe spate, ajungându-i aproape până la talie, iar pielea îi era palidă, atât de palidă, încât Cassie se întreba dacă a ieșit vreodată afară. Asta făcea ca ochii ei negri să fie și mai pronunțați, își spuse Cassie, și se uita la Cassie oarecum suspicios. Nu purta aceeași uniformă ca restul chelnerițelor, iar Cassie, care lucrase în domeniul ospitalității, își dădu seama – fata asta lucra în spate, în bucătărie.

Cassie se încruntă.

— Tu ești Rose?

Fata aprobă din cap, apoi întinse o mână, împingând ceva spre Cassie. Un plic, cu numărul doi în colț. Inima lui Cassie tresăltă când îl luă. Avusese dreptate. Următorul indiciu era aici.

— El a spus să-ți dau asta. M-a pus să-ți învăț pe de rost numele și toate.

Cassie ridică privirea spre fată.

— Îl cunoșteai?

— Nu. M-a plătit pentru asta. Douăzeci de lire, răspunse Rose și se mișcă de pe un picior pe altul, radiind stânjeneală din tot corpul. Dar a zis că o să vii mai devreme. În preajma Crăciunului, așa a zis.

Cassie își plimbă degetul mare pe marginile plicului.

— Ai dreptate. Am întârziat.

Nu voia să o spună cu voce tare. De fiecare dată când trebuia să pronunțe cuvintele *el a murit* era ca și cum ar fi reafirmat faptul că el lipsește.

— Păi, la revedere, atunci.

Rose se întoarse să plece, dar Cassie se întinse și o apucă de mână.

— Mulțumesc, spuse ea dintr-o răsuflare, simțind cum lacrimile o înțeapă în ochi.

Se întreba dacă să mai spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte. Rose încuviință din cap, părând puțin alarmată, și se desprinse din strânsoarea lui Cassie întorcându-se în bucătărie.

Cassie o privi un moment, înainte de a-și îndrepta atenția asupra plicului. Respirând încet, măsurat, îl deschise. Conținea atât un bilet, cât și un indiciu, la fel ca data trecută. Își simți inima scânteind pentru că Tom îi mai lăsase ceva de citit, altceva care să o pună în legătură cu el. Scânteia o încălzi, îi dădu un sentiment de ușurare – ceva ce crezuse că nu va mai simți niciodată, după moartea lui.

Ta-da! Îți ofer The Shard! Sunt sigur că-mi vei povesti tot, odată ce vei termina de plâns că te-am obligat să o faci singură. Și sper că n-ai

ținut ochii închiși tot timpul, nu? Mai important însă, indiciul! Îți amintești când am fost la curse cu Sam? Ei bine, asta e mai mișto și nu trebuie să te îmbraci elegant. Cu siguranță că merită așteptarea...

Cassie zâmbi în timp ce citea biletul a doua oară, permițându-și să savureze sunetul vocii lui Tom răsunând în mintea ei. Se poticni, doar puțin, la menționarea lui Sam. Nu mai vorbise cu el de când îl lăsase pe trotuarul din fața hotelului. Nu mai avea chef să vorbească vreodată cu el. Și pe bună dreptate, se gândea ea. Meritase tot ceea ce-i spusese ea. Merita să se simtă groaznic din cauza asta.

Îl alungă din minte în timp ce citea indiciul propriu-zis, bucuroasă de sentimentul de anticipare agitată care i se părea atât de familiar.

Într-o zi de primăvară se vor înfrunta,
Iar o echipă învinsă acasă va pleca.
Pe toți îi duce mintea, e adevărat,
Să fii albastru, totuși, atât a însemnat.

P.S. Încă nu-mi vine să cred că n-ai făcut asta niciodată – este timpul să repari situația și să încerci ceva nou.

P.P.S. Viața e doar un vis.

Când termină de citit, Cassie s-a uită fix la micul petec de hârtie. *Într-o zi de primăvară*... Asta era. Primăvara era acum, iar Tom se aștepta ca ea să aibă luni de zile la dispoziție pentru a-și da seama, s-ar fi bucurat să o vadă încercând, poate i-ar fi lăsat mici indicii enervante pe parcurs. Asta nu-i stătea în fire – de obicei, ea făcea vânătorile de comori în cel mult două zile. *Ceva special*, spusese el. Poate că o punea să aștepte făcea parte din asta. O parte din *planul său măreț*, oricare ar fi fost acela.

Reciti indiciul, simțind cum inima își sporește ritmul, iar vârfurile degetelor îi tremurau, incapabile să rămână nemișcate. Nu știa. *Nu știa* ce vrea el să spună, unde vrea el ca ea să se ducă.

Viața e doar un vis. Ce naiba trebuia să însemne asta?

Piciorul ei începu să tresalte și el acum, energia i se răspândea prin tot corpul, iar zgomotele restaurantului treceau peste ea, îndepărtate cumva. Dar, indiferent de câte ori îl citi, tot nu reușea să priceapă.

Într-o zi de primăvară...

Îi va da de capăt, își spunea ea cu fermitate. Curând – înainte ca primăvara să se sfârșească. Își va da seama, pentru că trebuia. Și acel sentiment de hotărâre, de necesitate o făcea să simtă ceva ce nu mai simțise de la acel apel din decembrie. O făcea să se simtă plină de *speranță.*

Capitolul 15

Sam stătea așezat în partea din față a iahtului, sprijinit pe coate, cu picioarele întinse înaintea lui, cu vântul de început de aprilie mușcându-i fața și cu marea de un albastru-intens. Soarele apăruse pe cerul aproape fără nori – rece, da, dar strălucitor. Era o zi perfectă pentru a pluti pe ocean. Auzea pălăvrăgeala și râsetele în spatele lui, unde restul micului lor grup stătea la adăpost, ferit de vântul rece, bând și jucând cărți. Își ridică berea, luă o înghițitură, simțind pe degete sticla înghețată. Îl străbătu un fior, într-un fel care-l făcu să se gândească la faptul că ar fi trebuit să-și pună în bagaj o haină mai potrivită. Dar, pe de altă parte, nu se gândise cu adevărat când îndesase hainele într-o geantă și pornise în fugă spre aeroport, nici când își deschisese portofelul și găsise cartea de vizită pe care o avea acolo.

Cartea de vizită a lui Toby Jenkins. Toby Jenkins, care fusese în Argentina, așa cum ar fi trebuit să fie și Sam. Petrecuse un timp cu Tom, fiindcă amândoi erau acolo singuri, și se cățăraseră împreună. Și văzuse prăbușirea lui Tom, el sunase și transmisese vestea. Toby, care venise la înmormântare, vorbise cu Sam. Îi spusese că e oricând binevenit să vină să stea la el, în New York.

Sam nu fusese sigur dacă Toby vorbise serios – erau exact genul de lucruri pe care le spuneai în astfel de situații –, dar îl sunase de la aeroport și Toby îi spusese să se urce într-un avion și să vină. Așa

că iată-l aici, navigând pe un iaht nenorocit tocmai în Hamptons, pentru că Toby deținea o proprietate acolo.

Mai fusese pe un iaht cu câțiva ani în urmă, când el și Tom plecaseră în vacanță în Croația. Stătuseră la soare, cu oceanul strălucind albastru sub ei. Tom reușise să-l convingă pe proprietarul iahtului, pe care îl întâlniseră la un bar cu o seară înainte, să li-l închirieze cu o reducere semnificativă. Tom conducea ambarcațiunea, fără să mai fi făcut niciodată așa ceva, dar hotărâse, în felul acela degajat al lui, că totul va fi bine. Sam își amintea cum Tom își scosese telefonul și zâmbise la ceva de pe ecran.

Sam a zâmbit.

— După expresia ridicolă și prostească de pe fața ta, bănuiesc că Amy încă nu te-a uitat.

Tom doar i-a aruncat o privire cu sprâncenele ridicate.

— Ce? a spus Sam cu o inocență simulată. E pur și simplu...

Căuta ostentativ cuvântul potrivit și a continuat, făcându-și vocea să sune pompos:

— Adorabil să te văd atât de îndrăgostit.

Tom a strâmbat din nas în timp ce-și băga telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor scurți.

— Ai să vezi, o să ți se întâmple și ție într-o bună zi.

Sam nu-i acordase atenție pe moment, râzând la ideea asta. Nici acum nu era sigur dacă crede, nu era sigur că avusese vreodată aceeași expresie ridicolă ca a lui Tom când citea mesajele de la Jessica. Și ar fi putut oare să o părăsească pe Jessica în felul acela, să o abandoneze în ziua nunții lor, dacă ar fi iubit-o în felul acela caraghios și atotcuprinzător în care Tom părea să o iubească pe Amy? Nu credea așa ceva. Pur și simplu nu credea că e construit în felul ăsta. Nu se simțise niciodată atât de captivat de o altă persoană încât să nu poată înceta să se gândească la ea, încât să fie îngrozit că ar putea să o piardă.

Deși, dacă era întru totul sincer cu el însuși, și el se aflase la limită, cel mai aproape, în acea afurisită de vacanță la schi. Se descurcase cu asta în singurul mod în care știa cum să procedeze, și făcuse ce trebuia, nu-i așa? Chiar dacă acum gândul la Cassie îl lovea ca un pumn în stomac: ideea – nu, faptul – că o pierduse, la fel de complet precum îl pierduse pe Tom. Chiar și după ce se întâmplase între ei în acea vacanță la schi, chiar și după ce ea îl exclusese din preajma ei – pentru că el o forțase să o facă –, încă presupunea că ea va fi mereu acolo, o prezență constantă în viața lui. Iar acum, atât ea, cât și Tom plecaseră.

— Iată-vă, domnule Malone.

Toby apăru pe partea laterală a iahtului, cu vocea lui răsunătoare, cum făcea întotdeauna. Sam ridică privirea când Toby se apropiat și se așeză lângă el, cu genunchii ridicați, cu berea sprijinită pe unul dintre ei, privind printre balustradele metalice spre oceanul din fața lor. Se întorceau acum, după ce făcuseră o buclă, iar Sam putea observa verdele din Hamptons apropiindu-se din stânga lor și câteva dintre vilele de milioane de dolari care se vedeau de aici, împrăștiate printre copaci. Era o perioadă liniștită a anului, motiv pentru care Toby aranjase călătoria, pare-se, luându-l pe Sam cu forța, practic din momentul în care aterizase. *N-are rost să deținem casa dacă n-o folosim niciodată*, spusese el.

— Te antrenezi pentru următoarea ședință de modelling? întrebă Toby și îl lămuri când Sam îl privi nedumerit. Stai aici afară, pe un iaht, uitându-te la apă, cu un aer posomorât. Parcă ar fi ceva desprins dintr-un videoclip muzical.

Sam strâmbă din nas în tăcere.

— O șansă de carieră ratată. Iar iahtul nu e realizarea mea, spuse el cu subînțeles.

— E o frumusețe, nu-i așa? spuse Toby și mângâie cu drag ambarcațiunea.

Purta ochelari de soare întunecați, care îi stăteau deasupra nasului oarecum strâmb – și-l rupsese atunci când căzuse de pe cal la o vârstă fragedă, se pare. Pentru că, *desigur*, Toby era genul care a avut cai în copilărie. Crescuse undeva la țară, împărțindu-și timpul între casă și internat. Familia – era singur la părinți – petrecuse ceva timp și în New York, iar Toby se îndrăgostise de locul ăsta, spunea el, și acum stătea aici un an întreg.

— Așa e, încuviință Sam.

Și, Doamne, la viața asta – viața lui Toby – visase el în copilărie. Să ai banii necesari pentru a face tot ce-ți dorești, să zbori cu avionul la New York cu prima ocazie, să navighezi pe un iaht, doar pentru că poți.

— Poți s-o scoți pe apă, știi, oricând vrei, dacă ai chef de o tură sau dacă vrei să pleci de acasă sau orice altceva cât timp ești aici. Nu trebuie decât să spui.

Toby îl bătu pe spate, de parcă ar fi vrut să sublinieze ideea. Făcea asta des Toby, îl bătea mereu pe spate sau pe umăr.

— Mulțumesc, Toby.

— Cu plăcere, omule.

— Nu, serios, spuse Sam și luă o înghițitură din bere. Vorbesc serios. Mulțumesc pentru, știi tu…

Flutură o mână pentru a cuprinde într-un gest barca, împrejurimile, pe Toby însuși, așezat acolo, în geaca lui Burberry maro-închis, cu fermoarul tras în sus până la trei sferturi, lăsând să se vadă cămașa în carouri pe care o purta dedesubt. Cămașa care, ca întotdeauna, era desfăcută cu doar un nasture mai mult decât era normal, astfel încât i se zărea părul de pe piept. Sam se întrebase de câteva ori de ce Toby poartă întotdeauna cămășile așa, dar nu părea politicos să întrebe. Poate că îi plăcea foarte mult părul de pe piept sau ceva de genul ăsta.

Sam trase aer în piept.

— Pur și simplu... mulțumesc.

— Desigur, spuse Toby din nou, cu vocea aceea strălucitor de elegantă. Doar nu puteam să te las blocat în aeroport, nu?

Și nu întrebase de ce. Sam îl sunase – un om care era practic un străin – și Toby spusese da, fără să pună întrebări, să vină și să rămână. Așa că Sam nu fusese nevoit să dea explicații despre Jessica. Toby știa despre Tom, bineînțeles. Vorbiseră despre el de câteva ori. Toby îl cunoscuse doar câteva zile, dar, în felul acela al lui, Tom reușise să-i lase o impresie în acel scurt timp. Iar Sam bănuia că acesta e o parte din motivul pentru care Toby fusese atât de bucuros să-l găzduiască. Pentru că simțea că îi e dator lui Tom, într-un fel. Și pentru că simțea că trebuie să inventeze ceva, pentru că el era cel care îl văzuse pe Tom prăbușindu-se. Nu că ar fi fost în vreun fel vina lui Toby.

— Așa că, uite, spuse Toby, mă duc în Brooklyn peste câteva zile și mă întrebam dacă nu vrei să vii și tu. Am putea să mergem și prin oraș, să vizităm câteva obiective turistice. Ce zici?

Sam ezită, apoi ridică din umeri.

— Sigur.

Pentru că de ce dracu' să nu accepte? Nu era ca și cum ar fi făcut ceva util, stând toată ziua într-un conac.

— Cum se face că pleci?

— A, scriu un articol despre un centru pentru tineri pentru *The New York Times*.

Sam se înecă puțin cu berea, iar Toby îl bătu pe spate.

— Ce? Ești jurnalist?

Sam încercă să se gândească dacă Toby mai pomenise asta până atunci. Parcă nu. Dar, pe de altă parte, nu era foarte sigur *cu ce anume* se ocupă Toby – părea să cheltuiască o mulțime de bani.

— Ei bine, nu chiar, dar este ceva ce mi-am dorit mereu să încerc, iar prietenul tatălui meu, practic, deține ziarul, așa că mi-a oferit articolul.

Spuse asta fără urmă de ironie, fără a părea să-și dea seama că, pentru ceilalți, lumea în care trăiește el e complet străină. Iar Sam nu se putu abține să râdă. Era un chicotit sec și suna ruginit, trupul lui uitase cum să râdă. Și totuși, râdea.

Toby își ridică ochelarii de soare și se uită la Sam cu ochii aceia cenușii.

— Ce este?

Sam râse puțin mai tare.

— Pur și simplu faptul că... prietenul tatălui tău deține *The New York Times*.

Toby se încruntă.

— Ei, de fapt, nu-l deține ca atare, dar el... A! spuse el și se opri, apoi se uită la Sam un pic timid. Chestia cu băiatul de bani gata?

Sam zâmbi.

— Chestia cu băiatul de bani gata, încuviință el.

— Mă tem că asta e crucea mea pe care trebuie s-o port, spuse Toby și își puse la loc ochelarii de soare.

— Măcar ești în stare să scrii? Adică *știi* cum se scrie un articol?

Toby își încreți nasul strâmb.

— Nu poate fi atât de dificil, nu-i așa? spuse și-l bătu din nou pe Sam pe spate înainte de a se ridica în picioare. Și, dacă se dovedește un rahat total, sunt sigur că nu îl vor publica și voi găsi o altă vocație.

— Vocație, vasăzică?

— Ei bine, nu se știe niciodată. Trebuie să mă pricep și la altceva decât să cheltuiesc bani, să cumpăr proprietăți și să călătoresc.

— Și să navighezi pe iahturi, adăugă Sam. Nu uita asta.

Toby făcu un gest de dezaprobare, simulat, cu capul.

— Este în regulă pentru tine – tu ai o carieră, abilități. Eu? Tot ce am eu sunt banii și aspectul meu robust.

Zâmbi într-un mod care să-i dea de înțeles lui Sam că glumește, dar Sam simți cum i se strânge stomacul. Pentru că nu era sigur că mai are o carieră. Își pierduse locul de muncă, evident, iar tatăl

Jessicăi putea să-i îngreuneze găsirea unui post de avocat. Economisise totuși foarte mulți bani. Nu la nivelul lui Toby, dar strânsese o sumă bună în ultimii șase ani, hotărât să nu fie prins în lipsă, dacă se va ajunge vreodată la asta. Fără îndoială, la un moment dat, va trebui să vândă apartamentul din Londra pe care el și Jessica îl cumpăraseră împreună – și asta ar fi însemnat tot bani, atunci când ar fi venit. Totuși, încerca să nu se gândească prea mult la asta – mai degrabă ar fi lăsat problema în seama Viitorului Sam.

În plus, nu primise nicio veste de la Jessica. Nu era surprins – nici el n-ar fi vrut să ia legătura cu el, dacă ar fi fost în locul ei. De fapt, era mai ușor așa. Sam putea să se prefacă întrucâtva, să pretindă că toate acestea nu se întâmplaseră, că nu-și părăsise logodnica, că nu fusese atât de nesimțit.

Toby porni spre partea din spate a bărcii, unde se aflau ceilalți, fără să-l forțeze pe Sam să vină cu el, fără să-l întrebe de ce stă singur aici. Poate că trăia într-o lume diferită de cea a lui Sam, dar era un tip de treabă. Părea cumva să priceapă asta, fără să i se spună. Și se oferea mereu să împartă tot ce avea – iahtul, casa, cinele, băuturile. *Dacă îi face pe oameni fericiți, de ce să nu-i cheltuiesc?* îi spusese lui Sam când acesta îl întrebase.

— Băieți, aici erați!

Sam aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Sophia, o fată brunetă, cu forme, piele bronzată auriu și ochi frumoși, senzuali, care venea din lateral. Era urmată îndeaproape de Zoe – înaltă, subțire ca un băț, cu părul blond-cenușiu –, iubita lui Toby. Sam nu înțelegea în totalitate cum funcționează cuplul lor: Zoe abia dacă spunea ceva și părea să-și facă o misiune din a nu fi impresionată literalmente de nimic, ceea ce părea în contradicție cu firea lui Toby, în scurtul timp în care Sam îl cunoscuse. Dar, pe de altă parte, contrariile se atrag și toate celelalte...

— Vă căutam, adăugă inutil Sophia, ridicându-și buza de jos și făcând o mutră.

Purta o rochie albastră, cu picioarele ei subțiri și aurii la vedere, și o jachetă de blugi și cu siguranță nu putea să-i fie suficient de cald. Sam presupunea că din acest motiv rămăsese ea în partea acoperită a iahtului, departe de vânt și de stropii de mare.

Toby se duse la Zoe și o cuprinse cu un braț, în timp ce Sophia mai făcea un pas spre Sam, învârtindu-și o șuviță de păr în jurul degetului.

— Vii și tu, Sam? O să bem niște șampanie și o să mai facem o buclă, ca să vedem apusul.

— Serios? spuse Toby.

— Da, răspunse Sophia încrucișându-și brațele. Chiar așa.

— Și dacă vreau să o parchez și să vă dau jos pe toți? spuse Toby pe un ton provocator.

Sophia pufni, uitându-se la Zoe ca și cum ar fi vrut să spună: *Controlează-ți prietenul.* Zoe, cu o expresie plictisită, nu spuse nimic.

— Nu ești singurul de pe vas, Toby, spuse Sophia.

Toby râse, apoi un zâmbet i se întinse pe față.

— Mai vedem noi.

O apucă de mijloc și o ridică, de parcă ar fi vrut să o împingă peste bord.

Ea țipă, iar Sam se ridică imediat în picioare. Făcuse un pas spre ea și se întinsese ca și cum ar fi vrut să o apuce, înainte ca creierul lui să priceapă ce fel de țipăt e. Jucăuș, un pic supărat. Nu speriat.

Ea îi împinse mâna lui Toby la o parte.

— Nu e *amuzant.*

Toby chicoti, apoi își puse brațul înapoi în jurul lui Zoe.

— Ei, hai! Măcar un pic amuzant. Nu-i așa, S...

Se încruntă când îl văzu Sam. Sam nu știa ce trebuie să fi arătat fața lui – dacă devenise palid sau părea bolnav sau ceva de genul ăsta –, dar încercă să-și controleze expresia cât putu de bine, cu inima încă bătându-i puternic în piept.

Pentru că în capul lui Sam răsuna un țipăt diferit. Unul pe care îl auzise de nenumărate ori în coșmarurile sale. Și, pentru o clipă, nu se mai aflase pe iaht. Era în munții Patagoniei, așa cum și-i imaginase. Întinsese mâna pentru a apuca pe cineva, doar că nu prinsese decât aer.

Țipătul lui Tom, acela care-l făcea să se trezească noaptea scăldat într-o transpirație rece, continua să răsune acolo, vibrând prin el. Oare Tom țipase în cădere? Nu avusese niciodată curajul să-l întrebe pe Toby.

— Ești bine, Sam? întrebă Toby, încă încruntându-se la el.

— Da.

Părea răgușit, așa că își drese glasul.

— Da, îmi pare rău, spuse el și se uită la Sophia. Ești bine?

Pentru că acum ar fi ciudat să nu întrebe, din moment ce sărise în picioare să... ce, să o salveze? Doamne, trebuia să-și revină.

— Sunt bine, spuse ea uitându-se la Toby, dar ochii aceia seducători și senzuali deveniră apreciativi în timp ce îl studia pe Sam. Dar poate că am nevoie de puțin ajutor să mă întorc, pentru ca ăsta să nu încerce nimic.

Îi mai aruncă o privire lui Toby.

— Sigur că da, chicoti acesta.

Sophia nu-i prea dădu de ales, venind lângă el și luându-l de braț. Sam prinse din zbor o adiere a parfumului ei, o aromă de mosc, incontestabil de sexy.

— Hai, frumosule, să ne distrăm puțin.

Toby ridică din sprâncene spre Sam pe deasupra capului Sophiei, astfel încât Sam să știe că îi va găsi o scuză dacă nu vrea să se întoarcă înăuntru, acolo unde acum răsuna muzica, iar vocile erau mai puternice pe măsură ce șampania începea să curgă. Dar brațul Sophiei îl ținea pe al lui, trupul ei era apăsat de trupul lui. Era ușor, atât de ușor, să intre în tipar. Și ar fi fost frumos, nu-i așa, să se

piardă pe sine, doar pentru o clipă, să uite ce viață al naibii de complicată și de nenorocită dusese.

Așa că ridică scurt din umeri spre Toby și-i permise Sophiei să-l tragă după ea. Luă un pahar de șampanie când i-l întinse cineva. Se lăsă învăluit de muzică și râsete. Și, când Sophia îi surâse senzual peste marginea paharului, îi zâmbi și el.

Capitolul 16

— Poftim.

Ted, unul dintre cei mai vechi barmani de la hotelul unde lucra Cassie, zâmbi în timp ce așeza două cești înspumate de cappuccino în fața lui Cassie și a lui Amy.

— Vă mai aduc ceva?

— Nu, e perfect, Ted, mulțumesc, spuse Cassie, trăgând cafelele spre ea. Le-ai trecut în contul meu, da?

Era într-adevăr ridicol că nu li se permitea nici măcar să bea cafeaua gratis aici.

— Da și chiar v-am strecurat și câte o bomboană de ciocolată cu mentă, spuse el făcând cu ochiul și arătând spre ciocolățelele învelite în foiță aurie de pe marginea farfurioarelor.

— Sigur e decofeinizată, da? întrebă Amy plimbându-și ochii de la o cafea la alta, de parcă le-ar fi putut deosebi doar din priviri.

Cassie nu-și dădea seama de ce o îngrijorează pe Amy atât de mult cofeina. Poate era ceva recent. După înfățișare, nu dormise bine – sub ochi avea umbre violete, iar fața îi era palidă, deși obrajii i se îmbujoraseră puțin acum, că se afla în interiorul hotelului, nu afară, în ploaia rece de aprilie.

Primăvară! Era cu siguranță primăvară acum și trecuseră zece zile de când Cassie citise indiciul lui Tom: *Într-o zi de primăvară se vor înfrunta...*

Încerca să ignore furnicătura de anxietate că nu înțelesese încă, în timp ce Ted îi zâmbea lui Amy și împingea spre ea cea mai apropiată cafea.

— Asta este, dragă.

Cu un zâmbet rapid pentru Cassie, Ted le lăsă acolo, cocoțate pe scaunele înalte și roșii de la capătul barului elegant din lemn, și plecă să se ocupe de un alt client.

Amy luă lingurița – de fapt, un bețișor de ciocolată – și mestecă în spumă cu un aer distrat. Arăta ca o umbră a persoanei pe care Cassie o cunoscuse cândva – chircită, purtând leggins și un pulover care părea să fi fost cândva al lui Tom. Buclele ei păreau mai puțin elastice decât de obicei, atârnându-i în jurul feței în formă de inimă, bentița galbenă de deasupra lor fiind singurul semn că e tot Amy cea de altă dată – fata plină de viață pe care o cunoștea Cassie.

Recunoștea felul în care arăta Amy, norul pe care îl purta cu ea. Nu cu mult timp în urmă, și ea fusese la fel. Și, într-o oarecare măsură, încă se simțea așa, dar încercarea de a descoperi indiciile, chiar dacă era îngrozită la gândul că s-ar putea să nu-l descifreze pe acesta la timp, îi oferea un ceva la care să se concentreze, o distragere a atenției. Un motiv pentru a continua.

— Ce mai faci, Amy? întrebă Cassie când deveni limpede că Amy nu avea de gând să înceapă conversația.

— Sunt... răspunse Amy și-și puse ceașca jos. Dumnezeule! Nu știu. Un dezastru?

Râsul ei suna ironic, iar Cassie făcu o grimasă de compătimire. Ar fi trebuit să o caute mai demult, își spuse Cassie. Ar fi trebuit să se străduiască mai mult să țină legătura, să-și dea seama că poate Amy își dorește – ba chiar are nevoie – să stea de vorbă cu cineva care îl cunoscuse pe Tom, cu altcineva care era îndurerat. Cassie le avea pe Hazel și pe Linda, dar Amy chiar nu avea pe nimeni. Pe nimeni care să-l fi cunoscut pe Tom în același fel. Fusese nevoie ca

Amy să o contacteze pentru ca ea să-și amintească de asta. Fusese o dovadă impardonabilă de egoism din partea ei, se gândea ea acum.

— Și tu? întrebă Amy strângând cu mâinile ceașca de cafea, de parcă ar fi încercat cu disperare să ia o parte din căldură acesteia.

Cassie își ridică și ea ceașca și aruncă o privire pe toată lungimea barului. Nici urmă de Robert.

— Nici eu nu știu, spuse ea. Mă descurc, așa cred.

Și, pentru prima dată de la moartea lui Tom, nu i se mai păru că spusese o minciună.

— Cum e la serviciu? întrebă Cassie, conștientă că sunt vorbe de complezență, fără niciun rost, dar credea că amândouă au nevoie de așa ceva.

— OK. Am fost promovată director editorial.

— Serios? întrebă Cassie, care habar n-avea ce înseamnă asta, dar suna bine. E minunat!

— Da.

Amy părea mai degrabă plictisită decât încântată.

— Înseamnă că poți merge la mai multe lansări luxoase?

Amy râse și un ecou al lejerității ei de altădată îi reveni pe față.

— Nu chiar. Iar lansările de carte nu sunt extravagante, să știi, de cele mai multe ori doar vin alb cald în librării, nimic asemănător cu ceea ce faci tu.

Zâmbetul i se estompă încet. Cassie își amintea că Amy îl cunoscuse pe Tom la o lansare. Unul dintre prietenii lui Tom sărbătorea apariția unei cărți, iar Tom îl însoțise. Părea să aibă întotdeauna un flux nesfârșit de prieteni de succes, iar Cassie se întreba adesea de unde-i culege, dar, pe de altă parte, Tom fusese genul de om care într-o clipă putea să intre în vorbă cu cineva într-un pub și în clipa următoare să fie invitat la o petrecere. Atrăgea oamenii spre el, spre energia și căldura lui.

— Amy, începu Cassie, încercând să se gândească la un mod politicos de a se exprima, ai vrut, hm, să ne întâlnim pentru ceva anume?

Se înfioră puțin la tonul prea sobru al vocii ei. Dar voia să știe. Singurul lucru care le apropiase era Tom și nu se putea abține să creadă că motivul pentru care Amy dorise să se vadă cu ea are legătură cu el.

— Păi, de fapt…

— Cassie?

Cassie făcu o grimasă, deși își controlă rapid expresia înainte de a se răsuci pe scaun și a-l vedea pe Robert, care se apropia de ele trecându-și o mână peste începutul de chelie.

— Ce faci? Credeam că ești...

Robert se opri, aruncându-i lui Amy o privire evaluatoare, iar Cassie știa că pur și simplu încearcă să stabilească dacă Amy e o potențială clientă, dacă ar trebui să-și folosească farmecul personal. Pentru o secundă, Cassie se gândi să mintă, să susțină că Amy e un oaspete important care se gândește să organizeze aici o lansare din aceea nu prea luxoasă sau ceva de genul ăsta. Amy probabil ar fi marșat. Dar întrebările ulterioare de la Robert nu ar fi meritat efortul și se îndoia că va putea să mențină minciuna fără a fi prinsă.

— Ea este Amy, spuse ea. O prietenă de-a mea.

Amy înclină politicoasă din cap, iar expresia lui Robert deveni acră. Deschise gura ca să continue, fără îndoială pentru a-i spune că nu are voie să aducă prieteni la bar – ceea ce era ridicol, pentru că nu exista nicio regulă care să-i interzică –, dar Cassie vorbi înainte ca el să apuce să spună ceva.

— Recuperez în pauza de prânz, spuse ea pe un ton categoric.

Robert se încruntă la ea. Cassie nu vorbea niciodată atât de ferm, de obicei nu dădea niciun semn că ar avea coloană vertebrală. Poate că pur și simplu nu voia să pară slabă și jalnică în fața lui Amy. Poate era din cauză că el o călca din ce în ce mai mult pe nervi în

ultima vreme. Sau poate fiindcă se simțea încordată. Nu numai că jumătate din mintea ei era în permanență preocupată de indiciul lui Tom, dar era încă îngrijorată de soarta pubului Lindei, pe lângă efortul de a-l mulțumi pe Robert.

Pe Robert nu-l interesase când ea încercase să-i explice despre pub. Refuzase să o lase să-și ia câteva zile de concediu neanunțat, așa că nu reușise să meargă să discute cu Linda personal, iar el îi închisese gura când încercase să-i vorbească. *E doar un pub, Cassie. Sunt lucruri mai rele pe lume pentru care să te superi.* Și, da, bine, poate că era adevărat, dar tot însemna ceva pentru ea.

— Atunci, ne vedem la prânz, spuse el în cele din urmă, iar Cassie auzi promisiunea tacită – că o va verifica și se va asigura că lucrează în pauza de prânz pentru a recupera.

Strâmbă din nas în timp ce Robert se îndepărta.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse ea cu un oftat.

— Nu fi prostuță, spuse Amy, după o ezitare. Am impresia că nu mai trebuie să te întreb cum merge treaba...

— Oh, e în regulă, spuse ea, încercând să-și înveselească puțin tonul de dragul lui Amy. Poate că Robert e un nemernic, dar mie tot îmi place ceea ce fac.

Era adevărat, se gândi ea hotărâtă. Chiar dacă hotelul părea puțin claustrofobic în acel moment, îi plăceau cu adevărat evenimentele, organizarea acestora, vibrația pe care o simțea când toate se potriveau. Îi plăcea expresia de pe fețele oamenilor atunci când evenimentul ieșea exact așa cum își imaginaseră ei – sau chiar mai bine – și să știe că ea jucase un rol, cât de mic, în fericirea lor din acea zi. Știa că ar fi fost o prostie să admită cu glas tare ceva din toate astea. Nici măcar lui Tom nu-i spusese vreodată, nu în atâtea cuvinte. Iar acum nu ar fi făcut-o, în niciun caz.

Observă că Amy o privește cu ochi prea înțelegători, de parcă ar fi știut exact unde-i zburaseră gândurile, așa că își îndreptă spatele.

— Îmi pare rău, înainte să fim întrerupte atât de nepoliticos spuneai că...

— Oh, făcu Amy și se uită în jos la cafeaua ei, apoi înapoi la Cassie. Nu era nimic, de fapt. Eu doar... am vrut să te văd, cred, spuse ea și schiță un surâs, atât de diferit de zâmbetul poznaș pe care Cassie și-l amintea de când Tom le făcuse cunoștință.

Se întâlniseră la Gordon's Wine Bar[1], lângă Embankment[2], iar Amy ajunsese cu întârziere. Se apropiase de masa în aer liber unde Cassie și Tom stăteau de vorbă și nu mai prididea cu scuzele înainte de a-i strânge mâinile lui Cassie și de a-i spune cât se bucură să o cunoască. *Am auzit totul despre tine, bineînțeles. Haide, să luăm niște vin. Îți place vinul? Dacă nu, e în regulă, putem rămâne prietene, dar eu iau vin. Amy*, spusese Tom, ca o avertizare ușoară, la care Amy își dăduse ochii peste cap. *Stai liniștit, o să fiu atentă cu ea.*

Ea și Tom schimbaseră o privire, iar Cassie văzuse cum expresia lui Tom se îmblânzește, cu ochii ațintiți doar asupra lui Amy, de parcă ar fi fost complet singuri pe alee. Și, în clipa aceea, se gândise că Tom a găsit persoana potrivită. Deși, până la urmă, părea să se fi dovedit că se înșelase în privința asta, la fel ca în privința propriului ei moment „special", cu atâția ani în urmă.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun, spuse Cassie și se întinse peste masă, luând mâna lui Amy într-a ei.

— Nu, spuse Amy ferm. Nu e vina ta. Eu...

Dar scutură din cap, făcându-și buclele să tresară, și-și strânse buzele care-i tremurau.

---

[1] Gordon's Wine Bar este unul dintre cele mai vechi baruri de vinuri din Londra, cunoscut pentru atmosfera confortabilă, mesele la lumina lumânărilor și lista extinsă de vinuri (n. tr.).

[2] Embankment este o zonă de-a lungul malului de nord al fluviului Tamisa, între Podul Westminster și Podul Blackfriars. Găzduiește mai multe repere celebre, inclusiv Parlamentul, London Eye și Teatrul Național (n. tr.).

— Îmi pare rău, șopti ea.

— Nu ai de ce să-ți pară rău, spuse Cassie și-i strânse mâna.

Pentru o clipă, niciuna dintre ele nu spuse nimic, ochii lui Amy rămânând fixați asupra ceștii cu cappuccino, în timp ce se străduia în mod clar să se calmeze cât de cât.

— Știi, am început vânătoarea de comori a lui Tom, se trezi Cassie spunând, dornică să găsească un subiect care să-i distragă atenția lui Amy.

Amy știa deja despre tradiția anuală a vânătorii de comori – venise vorba despre asta când toți trei se întâlniseră odată în apartamentul lui Tom, iar lui Amy îi plăcuse la nebunie toată treaba asta. Cassie recitase câteva dintre versurile din copilărie ale lui Tom, făcând-o pe Amy să râdă. *Sunt îndrăgostită de un poet!*, declarase ea.

Era prima dată când Cassie îi auzea pe oricare dintre ei rostind astfel cuvântul „dragoste" și asta o făcuse să tresară, dar Tom doar zâmbise, apoi a aruncat cu o pernă în capul lui Amy. *Așteaptă puțin, curând o să-ți scriu sonete de dragoste. Oh, chiar te rog, îți pot da sugestii editoriale despre cum să le îmbunătățești*, răspunsese Amy.

— Da? spuse Amy acum. Uitasem. Dar el lucra la asta, cred, înainte ca noi... Cum merge?

— Am descifrat un singur indiciu până acum, recunoscu Cassie. M-am cam blocat la următorul.

— Cum sună?

Cassie făcuse o fotografie cu indiciul și, deși nu avea nevoie, pentru că putea să-l recite din memorie, scoase telefonul și citi cu glas tare.

Într-o zi de primăvară se vor înfrunta,
Iar o echipă învinsă acasă va pleca.
Pe toți îi duce mintea, e adevărat,
Să fii albastru, totuși, atât a însemnat.

P.S. Încă nu-mi vine să cred că n-ai făcut asta niciodată – este timpul să repari situația și să încerci ceva nou.

P.P.S. Viața e doar un vis.

Amy rămase pe gânduri.

— Deci e un fel de sport?

— Cred că da, spuse Cassie încet.

Cuvântul „învinsă“ o făcuse inițial să se gândească la box, dar, cumva, nu putea echivala boxul cu fratele ei – pur și simplu nu era genul lui. În plus, era un sport de echipă, dacă nu cumva îi scăpa ei ceva. Singurul lucru de care putea fi sigură era că se referă la ceva care se întâmplă primăvara și că există niște echipe – care ar putea însemna un sport, cum spunea Amy. Căutase fotbal pe Google pentru că părea cel mai evident – Tom și Sam jucaseră fotbal la școală, iar ea nu mersese niciodată la un meci de fotbal, dar erau o mulțime de meciuri în primăvară și habar n-avea cum ar trebui să-și dea seama despre care e vorba. Apoi le încercase pe toate – rugby, hochei, crichet. Dar nimic nu ieșise în evidență ca fiind un eveniment deosebit – un eveniment despre care Tom presupunea că ea ar ști.

— Albastru, spuse Amy, bătând cu unghiile în cană. Cum ar fi locul doi? Nu e roșu pentru primul loc și albastru pentru al doilea?

Cassie se încruntă – nu se gândise la asta. Trebuia oare să caute o echipă care să fie mereu pe locul doi sau așa ceva? Merita o încercare, cu siguranță, atâta timp cât nu era prea târziu. Sentimentul timpului care trecea – al *primăverii* care trecea – o apăsa, deși încerca să-l ascundă de Amy.

— Cred că o să-l descâlcești, spuse Amy încrezătoare. Nu s-a întâmplat niciodată să nu termini vreuna până acum, nu-i așa?

— Nu, dar l-am avut mereu pe Tom acolo să mă ajute personal dacă mă blocam.

Amândouă rămaseră tăcute. Ce ar fi făcut Tom acum, dacă ar fi fost aici? Ar mai fi vorbit cu Amy? Ar fi fost din nou împreună cu ea? Sau ar fi fost în continuare despărțiți? Ar fi ajutat-o pe Cassie cu acest indiciu sau i-ar fi dat indicii enervant de superioare, punând-o la treabă?

Nu era corect. Nu era corect că ea nu va ști niciodată răspunsul la aceste întrebări, că viitorul fratelui ei îi fusese smuls brusc.

Cassie închise ochii împotriva amenințării unor lacrimi fierbinți, exact când telefonul ei bâzâi pe masă. Îl trase automat spre ea și văzu că era o alertă GoFundMe. Amintirea aceasta, a faptului că nu reușise să salveze pubul, o apăsa. Linda avusese dreptate. Nu era atât de ușor să strângi atâția bani. Nu că Linda o făcuse să se simtă prost din cauza asta.

Ai încercat, spusese ea când vorbiseră ultima oară. Încercase, se gândi Cassie – și dăduse greș.

— E o problemă de care mă ocup, îi explică ea lui Amy în timp ce își debloca telefonul. Linda, prietena noastră de familie, e pe cale să-și piardă pubul, iar eu încerc să strâng bani ca să poată...

Dar tăcu, iar cuvintele rămaseră nerostite. Pentru că aceasta nu era doar o altă mică donație din partea unui prieten sau a unui membru al familiei care făcea tot posibilul să ajute.

Cineva tocmai donase zece mii de lire.

— O, Doamne!

Cassie țipă și sări în picioare, apoi se așeză din nou imediat, cu tot corpul tresăltându-i, incapabilă să rămână nemișcată.

— Ce-i? întrebă Amy, repede. Ce s-a întâmplat?

— Cineva tocmai a...

Cassie scutură din cap, incapabilă să articuleze, și întoarse telefonul spre Amy, ca să poată vedea cu ochii ei.

Amy fluieră încet.

— Asta înseamnă o grămadă de bani.

— Știu, spuse Cassie în timp ce adrenalina îi umbla brusc prin tot corpul, fiindu-i imposibil să gândească limpede. O, Doamne, Amy, știu și cred că e suficient. Cu tot ce mai avem, cred că e suficient.

Sări din nou în picioare.

— Amy, e suficient pentru a salva pubul!

Spre lauda ei, Amy înțelese imediat.

— Uimitor! Te referi la pubul de lângă vechea ta casă, nu?

— Da, aprobă Cassie, dând solemn din cap. Exact.

— Cine a făcut asta? Cine a donat atâția bani?

Cassie se încruntă și se uită în jos la telefon, la donație. Dar nu exista niciun nume, niciun mesaj. Întoarse privirea către Amy fără să vadă nimic.

— N-am absolut nicio idee.

Capitolul 17

Când se trezi Sam, era încă întuneric. Avu nevoie de o clipă pentru a-și aminti unde se află, încă nu se obișnuise cu acea cameră din casa lui Toby. În jurul lui era tăcere – lucru pe care îl observă pentru că adormise în sunetul muzicii care răsuna în living, după ce Toby îi invitase pe toți la el acasă după plimbarea cu iahtul. Capul îi zvâcnea cu putere. Își dădu seama că asta îl trezise. Doamne, băuse prea mult seara trecută. Îi fusese ușor, până la urmă, să alunece, să se lase purtat de petrecere.

Lângă el, pe patul dublu, Sophia se foia, cu cearșaful tras în jurul taliei, lăsându-i la vedere restul corpului sexy și plin de curbe. Îi fusese atât de ușor să ajungă și cu ea până acolo. Să răspundă la avansurile ei, să o sărute, să o lase să-l ia de mână, să-l conducă în camera lui. Îi fusese ușor să revină la vechile obiceiuri, să-și amintească de dansul pe care-l cunoștea atât de bine, înainte de Jessica.

Simțindu-se ciudat de claustrat lângă ea în pat, Sam aruncă deoparte pledurile; apoi, cât mai liniștit posibil, se îmbrăcă în hainele lui aruncate peste tot în seara precedentă și se furișă afară din cameră, luându-și și telefonul de pe noptieră. Se îndreptă spre bucătărie, apoi ieși din casă pe ușile glisante duble.

Era frig. Era al naibii de frig afară noaptea, mai ales fără haină. Trase aerul adânc în piept, coborî pe gazonul perfect tuns (de cine, Sam nu era sigur, dar nu-l văzuse niciodată pe Toby făcând asta) și

se îndreptă spre piscina revoltător de imensă de la capătul grădinii. Se așeză pe cel mai apropiat șezlong, uitându-se la apă. Era doar o fărâmă de semilună în noaptea asta, pe jumătate ascunsă de un nor, dar șuvițe din lumina ei încă se reflectau în apă, într-un mod ciudat de liniștitor de privit.

Aruncă o privire la ora de pe telefon și făcu un calcul rapid al diferenței de fus orar. Acum era dimineața în Marea Britanie; mama lui trebuia să se fi trezit deja, probabil că bea o ceașcă de ceai. O sună și ea răspunse imediat.

— Sam?

— Bună, mamă! Îmi pare rău că am ratat apelul tău de ieri.

Nici nu-l observase, telefonul era setat pe silențios și nici nu-l avea la îndemână.

— Nu-i nimic. Ce mai faci, iubire?

— Bine. Sunt tot în Hamptons. E frumos, adăugă el spre mulțumirea ei. Chiar acum stau lângă piscină.

— Ooo, foarte elegant.

Sam putea să-și dea seama că mama lui se străduiește din greu să-și păstreze vocea relaxată.

— Și te simți... bine? Mi-am făcut griji pentru tine, acolo, singur.

— Nu sunt singur, spuse el pe un ton liniștitor. Stau cu niște prieteni.

Modificase ușor adevărul când îi spusese cu cine stă, îi povestise că Toby e un prieten de la universitate, nu un tip oarecare pe care îl cunoscuse la înmormântarea lui Tom, pentru că știa că această ultimă versiune nu ar fi făcu decât s-o îngrijoreze.

— Da, știu. Dar, bine, știi ce vreau să spun.

— Da, spuse el, pentru că era mai ușor decât să se certe, și își trecu o mână peste cap, care continua să-i zvâcnească.

— Și ai vorbit cu... cineva... acasă?

Se referea la Jessica, dar nu voia să întrebe direct, știa el, nu voia să-l supere spunându-i cu voce tare.

— Nu încă. Am nevoie doar de puțin spațiu, ca să-mi limpezesc mintea.

O scuză slabă, dar asta era. Se gândi la ultimul schimb de mesaje cu Jessica. Primise mesajul de la ea în drum spre aeroport, după ce-și luase la întâmplare niște lucruri din apartamentul lor. Doar o întrebare. *De ce?*

Nu știa ce să spună în afară de „Îmi pare rău", simțind că motivele erau prea complexe și încâlcite pentru un mesaj. Ea nu mai spusese nimic. Și-o imaginase furioasă, plângând și știa că nu poate să spună nimic pentru a îmbunătăți situația.

Mama lui ezită o clipă, iar Sam auzea vag zgomotul televizorului în fundal.

— Tatăl tău a încercat să dea de tine, să știi.

Sam simți cum i se încordează coloana vertebrală, dar își forță vocea să rămână calmă.

— Știu.

Avea apelurile pierdute care demonstrau asta, nu-i așa? Și acum, se pare, tatăl lui se ducea la mama lui, încolțind-o.

— Nu vreau să vorbesc cu el.

I se părea inutil să spună asta cu voce tare, serios.

Mama lui suspină.

— Să continui cu resentimentele astea nu-ți face bine, Sam. Nu face decât să te macine, să te înrăiască.

Sam nu spuse nimic. Dar, în mintea lui, cealaltă variantă nu era cu mult mai bună. Pentru că însemna să uite totul, ca ea, și să se expună la dezamăgiri constante. Nu știa cum de reușește ea, cum își menținuse atitudinea optimistă pe care o purta ca o lumină. Își dădea seama, totuși, că îi e recunoscător pentru asta – mama lui *avea* întotdeauna o atitudine pozitivă, reușise să fie așa toată viața lui și, în acel moment, se simțea copleșit de gândul acesta. Pentru că iată cu ce se alesese ea pentru asta. Un soț care o abandonase și un fiu care se dovedea la fel de neserios. Merita

mai mult decât pe ei doi. Și era o profeție care se împlinește de la sine, nu-i așa? Nevrând să fie ca tatăl lui, să dezamăgească oamenii în acest fel, el devenea exact ca el – ferindu-se mereu să promită prea mult, asigurându-se că oamenii știu că nu pot depinde de el, apoi dezamăgindu-i oricum la final. Ca pe Jessica. Și ca pe Cassie.

— Ar trebui să încerci să nu fii prea dur cu el, continuă mama lui, cu blândețe. Nu-i un om rău, doar că a făcut niște alegeri proaste care l-au condus acolo unde e acum. Dar te iubește.

— Ei bine, are un mod ciudat de a o arăta, murmură Sam.

— Eu cred că tatăl tău nu și-a găsit niciodată calea cea bună în viață sau, ar trebui să spun, nu și-a găsit niciodată *propria* cale, așa că a continuat să încurce puțin lucrurile, ieșind de pe drumurile umblate.

Sam se încruntă, încercând să urmărească analogia.

— Eu nu eram potrivită pentru el, continuă ea. Nu eram acolo unde trebuia el să fie.

În virtutea acestui raționament, se gândi Sam, nici el nu era.

— Am ajuns să accept asta. Dar tatăl tău a căutat de atunci tot timpul ceva de care să se agațe și nu cred că a găsit vreodată.

— Poate că nu s-a străduit suficient.

Sam încerca, fără succes, să-și stăpânească tonul mușcător din voce.

— Da, bine, poate.

— Și poate, mai spuse Sam cu dinții ușor încleștați, ar fi trebuit să-și dea seama că nu-și dorește o familie *înainte* de a se căsători, de a avea un copil.

— Poate, îl aprobă mama lui oftând. Dar viața este plină de „poate“, iar dacă te concentrezi prea mult pe asta, atunci uiți să mai trăiești. Și, într-adevăr, iubire, ai văzut ce se întâmplă dacă te forțezi să mergi pe o cale când inima te duce în altă parte.

Sam simți o zvâcnire neplăcută în stomac. Niciodată nu mai fusese mama lui atât de aproape de a-i sugera că tot ceea ce-i făcuse el Jessicăi nu e prea diferit de ce-i făcuse ei tatăl lui. Nu suporta

asta. Dar ea nu-l judeca, iar refuzul exasperant de a-l judeca sau condamna pe tatăl lui era, poate, tocmai calitatea datorită căreia orice discuție cu ea era ușoară, ceea ce însemna că nu simțise nevoia s-o îndepărteze din viața lui așa cum făcuse cu alți oameni, pentru că știa că este capabilă să înțeleagă, sau cel puțin să accepte, alegeri deloc ideale.

— Îmi pare rău, mamă, spuse el cu vocea încordată. Cu tata... pur și simplu nu pot. Și îmi pare rău și pentru tot restul.

— Nu trebuie să te scuzi față de mine, iubire.

Se hotărî să facă ceva pentru ea. Să o trimită la un centru spa sau ceva de genul ăsta, să-i arate cât de mult o apreciază, chiar dacă era un fiu nenorocit. Deocamdată însă lăsă lucrurile așa.

— Tu ce mai faci? întrebă el.

— Oh, cam la fel, știi tu. Ai auzit de pubul Lindei?

— Nu, ce s-a întâmplat?

— E nevoită să-l vândă. Au fost niște inundații și nu-și mai permite să-l păstreze, spuse ea și oftă. Satul n-o să mai fie la fel fără el. Tare trist.

— Asta e... spuse Sam trecându-și o mână pe ceafă. Da. Da, e trist.

Își aminti cum obișnuiau, el și Tom, să-și petreacă timpul pe acolo când erau copii, făcându-și temele sau pur și simplu făcând prostii, apoi când erau adolescenți, când Sam îl aștepta pe Tom să-și termine tura. Linda fusese ca o mamă pentru Tom și Cassie, știa Sam, pe Claire fiind atât de absentă, și adoptaseră pubul ca pe o a doua casă a lor. Avea o amintire deosebită cum stăteau acolo odată, jucând cărți cu Tom pentru că se plictiseau și ploua. Cassie lucra și ea; să fi avut, cât, șaisprezece ani? Abia începuse lucrul acolo și nu puteai să nu observi cât de mândră e de asta. Tom tocmai îl bătuse din nou la „trumps"[1] și-l tachina în legătură cu abilitățile lui

[1] „Trumps" este un joc de cărți asemănător, în unele privințe, cu „șepticul" românesc (n. tr.).

groaznice de jucător de cărți, când Cassie ieșise din tura de la prânz. Venise cu fața îmbujorată, cu părul adunat într-un coc în vârful capului, îmbrăcată în ținuta complet neagră pe care o purtau chelnerițele. Pulsa de energie. Sam știa că, potrivit lui Cassie, Tom e cel plin de energie, de viață, dar ea se înșela. O avea și ea, doar că în legătură cu lucruri diferite.

— Ce faceți voi doi?

Tom și-a dat ochii peste cap.

— Cam ce ți se pare că facem, Veverițo?

— Pot să joc și eu?

Tom a ezitat, uitându-se la Sam întrebător, deși Sam știa că o făcea doar ca să o enerveze.

— Hm, nu știu ce să zic, trumps este mai mult un joc pentru două persoane, nu crezi? a răspuns Sam adresându-i întrebarea lui Tom, care a dat din cap cu seriozitate.

— Da, cred că da.

— Bine, așa să fie, a spus Cassie și s-a îndepărtat învârtindu-se.

Tom i-a zâmbit lui Sam și, cu toate că știa că Tom o va chema înapoi, Sam a fost totuși cel care a cedat primul. Abia făcuse un pas când el a zis:

— Bine, haide, Cass, știi că doar glumim. Stai jos.

A tras scaunul de la masă și Cassie l-a privit cu suspiciune, ezitând vizibil dacă e sau nu dispusă să le accepte tachinările.

— Hai, a insistat el. Te las chiar să câștigi prima rundă.

Tom a pufnit pe nas.

— Ba n-o s-o lași, amice, șterge ea pe jos cu tine.

Și Tom – ca de obicei – avusese dreptate.

Pe Sam îl luă din nou durerea de cap.

— Trebuie să închid, mamă, îmi pare rău, aici este încă noapte.

— Bine, iubire. Mai vorbim în curând. Mai dă câte un semn, te rog, da? Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Sam închise telefonul, apoi se așeză acolo, uitându-se la lumina diafană a lunii. Chipul lui Cassie i se învârtea în minte, nu reușise niciodată să scape de imaginea ei, deși își spunea mereu că îi e interzisă. Chiar dacă încercase să rămână în spatele zidului pe care ea îl ridicase, să-și spună că e mai bine așa. Se străduise să nege cât de dor îi e de ea – îi era dor de conversația lor ușoară, de prietenia lor, de faptul că nu trebuia să-i explice nimic, pentru că ea întotdeauna înțelegea.

Deschise pagina ei de Facebook, incapabil să se abțină. Voia să vadă niște dovezi că ea e bine. Primul lucru pe care-l văzu acolo era un anunț GoFundMe. *Salvați pubul nostru local!* Sam simți cum îi tresaltă inima. Pubul Lindei. Dădu clic. Aveau nevoie de treizeci de mii de dolari, iar ei strânseseră puțin sub douăzeci și mai erau doar câteva zile. Se descurcau destul de bine, își spuse el. Deși nu era suficient, evident. Rămase cu ochii ațintiți la fotografia pubului pe care Cassie o postase pe pagină. Se întreba cine l-ar fi cumpărat de la Linda. Dezvoltatorii, probabil. În acest caz, avea să fie distrus, transformat într-un bloc fără suflet sau așa ceva. Cunoștea genul, lucrase cu ei. Și Cassie... Chipul ei îi fulgeră din nou în minte, ochii ei căprui strălucitori, părul auriu. Ea o să deteste lucrul ăsta. *O să-l urască.*

O scânteie se aprinse în el – o idee. Cassie fusese cea mai importantă din viața lui Tom. Nimic din ceea ce ar fi făcut el vreodată nu ar fi putut compensa faptul că nu se aflase în Argentina atunci când ar fi trebuit să fie acolo, dar, cu siguranță, singura modalitate de *a începe* să se revanșeze ar fi fost să o ajute pe Cassie, sora mai mică a lui Tom. Și iată că avea acum ocazia să facă asta, chiar în fața lui. Avea puterea, chiar acum, să o ajute pe Cassie să salveze ceva ce iubea.

Era o decizie impulsivă să doneze: să scoată o parte uriașă din economiile sale și să doneze restul banilor de care Cassie avea nevoie. Cui îi păsa de economii, oricum? Asta ar fi contat pentru Cassie, ar fi ajutat-o să fie fericită în fața unei tragedii îngrozitoare. El avea să câștiga alți bani. Oricum se dovedise că n-au nicio

importanță, nu-i așa? Petrecuse ani și ani adunându-i, hotărât să câștige mereu *mai mult*, să atingă un obiectiv necunoscut. Dar acum ar fi renunțat la toate într-o clipă dacă l-ar fi putut aduce înapoi pe Tom.

Așa că, da, îi va dona suma asta lui Cassie, pentru pub. Dar, când pagina de Facebook îi ceru numele, avu o ezitare. Cassie ar fi putut să nu accepte banii, știind că provin de la el. Și poate că oricum nu voia ca ea să știe, nu după tot ce-i spusese Cassie ultima dată când se văzuseră. Nu voia ca să creadă că are un motiv ascuns, nu voia să fie nevoit să răspundă la întrebări despre motivul pentru care o făcuse. Așa că, în loc să-și scrie numele, bifă căsuța în care scria „anonim".

Capitolul 18

Când Sam se trezi pentru a doua oară, o văzu pe Sophia zâmbindu-i de pe pernă, cu lumina soarelui strecurându-se pe fața ei prin spațiul dintre perdele. Chipul ei arăta uluitor de proaspăt, cu ochii strălucitori și buzele lucioase.

— Bună, frumosule, spuse ea.

— Bună și ție!

Vocea lui, spre deosebire de a ei, era răgușită de somn.

— A fost distractiv aseară.

Sophia întinse mâna, plimbându-și vârfurile degetelor pe brațul lui gol.

— Da.

Și existaseră momente de distracție, cu siguranță, deși el nu era complet sigur că fusese o idee bună.

Sam se ridică.

— Îmi pare rău. Trebuie să fac un duș.

O sărută pe cap înainte de a merge în baia privată, știind că așa se cuvenea să facă. Se strâmbă în timp ce-și sprijinea mâinile de chiuvetă, uitându-se la imaginea lui din oglindă. Oare ar fi vrut ea ceva de la el acum? Doar nu-i promisese nimic, nu-i așa? Și ea făcuse primul pas, chiar dacă el se arătase mult prea dispus să accepte. Tom obișnuia să-l tachineze în legătură cu asta. Și apoi avu o viziune în care Tom stătea pe patul lui de o persoană, în camera lor minusculă

de cămin pentru studenții din primul an, clătinând din cap, cu părul blond fluturându-i în această mișcare.

— Fetele se aruncă literalmente la picioarele tale, nu-i așa, Malone?

— Ei, hai, nu fi gelos, verdele e o culoare care nu-ți stă bine.

Nu că Tom ar fi avut vreodată probleme cu fetele – era un rând întreg în așteptare, dar avusese o singură iubită la universitate, apoi o întâlnise pe Amy și atât.

— Aiurea, niciodată n-a venit ușor ceva care să merite să fie păstrat, a răspuns Tom.

— Urmezi un curs de filozofie despre care eu nu știu nimic?

Tom a răspuns la asta aruncând cu în Sam un pix, care l-a lovit la braț.

Sam zâmbi, doar puțin, aducându-și aminte.

Sub duș, după ce ridică temperatura la maximum, astfel încât stropii fierbinți să-i străpungă pielea, îl izbi brusc întreaga amploare a nopții trecute. Cassie. Pubul. Economiile lui.

Rahat.

Fusese un capriciu, ceva la care nu se gândise cu adevărat, purtat de nevoia de a face ceva pentru Tom.

Dar și-ar fi luat banii înapoi acum, dacă ar fi putut, în lumina rece și dură a zilei? Nu, hotărî el. În niciun caz, era bucuros că o făcuse, dacă asta însemna că ea, Cassie, va putea să păstreze ceva ce iubea. Dacă asta însemna să-l onoreze pe Tom, fie și într-un mod atât de mărunt, atunci luase decizia corectă. Dar asta însemna că trebuie să-și dea seama ce naiba să facă în continuare. Mai avea niște bani, dar n-aveau să țină la nesfârșit.

Când se întoarse în cameră, Sophia plecase și toată lumea era deja în bucătărie când ajunse acolo, cu cafea și ouă pe barul pentru micul-dejun. Opera lui Toby, probabil. Având în vedere că avusese cu siguranță un bucătar sau ceva de genul ăsta în copilărie, tipul se pricepea surprinzător de bine.

În timp ce Sam se așeză la barul din granit pentru micul-dejun, de acolo unde stătea, lângă dulapurile din lemn, Toby îi atrase

atenția și-i arătă o cană goală în semn de întrebare. Sam dădu din cap, iar Toby umplu cana cu cafea proaspăt făcută și i-o oferi.

— Ai avut o noapte bună? întrebă Toby, ridicând din sprâncene și zâmbind doar puțin.

Sam își dădu ochii peste cap și sorbi din cafeaua neagră, ușor amară și, din fericire, Toby nu mai adăugă nimic altceva în legătură asta. O urmări cu privirea pe Sophia, care se afla la capătul barului, sprijinindu-se de el în loc să stea jos, antrenată într-o conversație animată cu Zoe. Vorbea mai mult Sophia. Amândouă purtau halate din mătase neagră asortate, ca și cum s-ar fi vorbit sau așa ceva. Ceilalți oameni din noaptea trecută – Sam nu-și putea aminti majoritatea numelor – păreau să fi dispărut, deși casa era suficient de mare pentru a primi de trei ori mai mulți. Avea opt dormitoare, un living uriaș, o „cameră de film" separată, cu un ecran atât de mare, încât putea fi cu siguranță considerată un cinema privat, două căzi cu hidromasaj, ca să nu mai vorbim de piscină. Bucătăria era de fapt cea mai puțin impresionantă cameră din casă. Elegantă, modernă și luminoasă, da, dar relativ mică, lipsită de măreția restului clădirii. Poate că nu trebuia să petreci mult timp acolo. Poate că *alții* găteau.

Sam bătu cu degetele în cană.

— Toby, știi cumva cum se poate obține un loc de muncă pe aici?

Toby se apropie și se sprijini de cealaltă parte a barului, deschizând gura să vorbească, dar Zoe, de la capătul barului, interveni brusc, aparent atentă la conversațiile din jurul ei, chiar dacă de obicei nu participa.

— De ce ai nevoie de un loc de muncă? întrebă ea încruntată, de parcă *ideea* de a avea o slujbă ar fi fost scandaloasă.

— Dar nu ești aici doar în vacanță? adăugă Sophia, dându-și părul negru peste umăr.

— Eu...

Așa era? Presupunea că da, pentru că nu se putea muta aici definitiv, nu-i așa? Dar încă nu se gândise prea mult la ce se va

întâmpla în continuare. Încerca doar să se descurce, zi de zi, săptămână de săptămână.

— Lăsați omul în pace, bine? spuse Toby cu o mișcare de cap glumeață către fete și se întoarse spre Sam.

— Nu sunt foarte sigur când vine vorba de logistică, omule, dar aș putea să vorbesc cu câțiva cunoscuți, să întind niște antene, dacă vrei. Dar nu-ți bate prea mult capul în privința banilor, dacă asta te îngrijorează. Știi că sunt bucuros că stai la mine.

— Mulțumesc, amice, dar vreau doar să... știi tu, să fiu pe picioarele mele.

— Sigur, sigur. Am înțeles, spuse Toby cu nonșalanță și zâmbi – un zâmbet atât de ușor, instantaneu. Nu-ți place jurnalismul, așa-i?

Sam râse puțin.

— Îl las în seama ta, cred.

— Nu cumva prietenul tău a murit într-un accident de alpinism? întrebă Zoe.

Sam tresări la modul dezinvolt în care fusese aruncată întrebarea, în aceeași clipă în care Toby spuse „Zoe!“, pe un ton de avertizare.

Zoe își dădu părul pe spate.

— Mă gândeam că ar putea scrie un articol la persoana întâi pentru un ziar, asta-i tot. Încerc să fiu de ajutor, spuse ea, uitându-se acuzator la Toby. Tu ai pomenit de jurnalism.

— Îmi pare rău, spuse Toby pe un ton liniștitor.

— Știu.

Când Zoe și Sophia își reluară conversația, Toby se mai scuză odată, silențios, iar Sam încerca să ridice din umeri, deși îi simțea fragili.

Lui Sam începu să-i bâzâie telefonul în buzunarul blugilor – era singurul îmbrăcat, observă el cu întârziere – și îl scoase. Era o alertă GoFundMe. Cassie Rivers îi trimisese un mesaj.

Inima lui tresări. O făcuse în mod anonim, nu-i așa? Era sigur că da.

Oricine ai fi, îți mulțumesc. Este un gest incredibil de generos și nu există cuvinte pentru a spune ce înseamnă asta pentru mine și Linda. Donația ta a făcut toată diferența și ne-a ajutat să ne atingem obiectivul.

Iată. Făcuse toată diferența. Făcuse ceva pozitiv, pentru Tom, pentru Cassie.

Cu plăcere, tastă el drept răspuns.

Dacă nu te deranjează că te întreb, de ce ai decis să donezi? întrebă Cassie.

Întrebarea era formulată cu grijă – în mod clar voia să întrebe cine naiba e, dar era prea politicoasă pentru a fi atât de directă. De ce a decis să doneze...? Cum să răspundă la asta?

Sunt un prieten de-al lui Tom, scrise el, apoi șterse. Putea să fie prea evident și, în plus, ar fi dus la o conversație despre Tom, iar el nu era pregătit pentru asta.

Sunt doar cineva care apreciază valoarea afacerilor locale. Am lucrat în avocatură, ajutând prea mult partea cealaltă. Am decis că este timpul să dau ceva înapoi.

Era adevărat, într-un fel – lucrând în dreptul corporativ, ajunsese adesea să-i ajute pe oamenii cu cei mai mulți bani și, de cel puțin două ori, făcuse parte din echipa juridică pentru a ucide o mică afacere. Era cumva o zonă cenușie pentru el și nu ceva care să-i fi făcut plăcere, dar reușise să ignore asta – oamenii puteau veni la ei doar dacă aveau un caz legal, la urma urmei, așa că atunci ei își făceau doar meseriai. De data aceasta, era cu totul altceva – Linda vindea pentru că afacerea ei eșua, probabil, nu pentru că era dată în judecată, și totuși, aici era o șansă de a ajuta ceva în loc să distrugă. Deci, dacă răsucea puțin lucrurile, nu era o minciună completă față de Cassie.

— Ești bine, Sam?

Toby îl privea, ca și cum ar fi vorbit cu el și ar fi așteptat un răspuns.

— Da. Scuză-mă, da.

— Spuneam doar... mă gândeam dacă ai putea...

Dar nu se putea concentra la ceea ce spunea Toby, gândindu-se, în schimb, la Cassie. Poate că ea zâmbea acum. Își închipuia o parte din acea lumină strălucitoare din ochii ei când își dăduse seama că a reușit. Îi era dor să vadă lumina aceea. Nu doar după moartea lui Tom, ci și înainte. Odată, el făcuse parte din asta – fusese o *cauză*. Obișnuia să o facă să râdă și o surprinsese privindu-l în felul ăla cald al ei când râdea. În felul acela liniștit și ferm care conținea atâta *certitudine* încât aproape că nu reușise să-l suporte. Simțise că singura opțiune e să o distrugă, astfel încât să nu poată înrăutăți lucrurile – pentru că, dacă ar fi cedat, dacă ar fi mers pe linia aceea cu Cassie, știa doar că ar fi dat-o în bară, mai devreme sau mai târziu – și asta ar fi fost mult mai rău pentru amândoi. Știa că o va pierde în cele din urmă, dacă ar fi ajuns acolo.

Dar o pierduse oricum, nu? O pierduse trădându-i încrederea atunci și o pierduse trădându-l pe Tom acum. Și o parte minusculă, egoistă din el știa – felul în care îi tresărise inima când îi văzuse numele nu ținea doar teama că ea a aflat că el făcuse donația sau chiar de gândul la Tom. Ci de faptul că, făcând gestul acesta, ajutând-o să salveze pubul, o menținea în viața lui într-un fel – chiar dacă ea n-ar fi putut afla niciodată despre asta.

Capitolul 19

Cassie bătea cu vârful degetelor lângă tastatură în timp ce parcurgea lista pe care o afișase Google. Simțea fiecare atingere ca ticăitul unui ceas. Numărătoarea inversă până la sfârșitul primăverii – număra secundele în care ea încă nu descifrase indiciul lui Tom.

Nu. *Încetează*, își spuse. Panica nu ajuta pe nimeni. Trebuia să se concentreze, să se gândească la asta. Dar acum trebuia și să muncească. Așa că schimbă ferestrele în Google, renunțând la lista de „evenimente de primăvară" și trecând în schimb la o listă de mâncăruri.

— Ce părere ai despre fructul-pasiunii?

— Ce? întrebă Josh ridicând privirea de la biroul unde schița ceva într-un caiet, în timp ce monitorul computerului său era negru de neutilizare. Nu știu ce să zic. Nu sunt sigur că am sentimente puternice față de fructul-pasiunii într-un sens sau altul.

— Ca aromă pentru tort, explică ea și continuă. E pentru petrecerea doamnei care împlinește optzeci de ani.

— Aha.

Josh se întoarse la ce desena. De acolo de unde stătea, Cassie nu putea să-și dea seama ce e, deși era nouăzeci la sută sigură că nu are legătură cu munca. O temă pentru masterul lui, poate.

— Alea cu „P".

— Da.

Cassie derulă, trecând prin celelalte posibile arome începând cu „P", și decise că fructul-pasiunii continua să rămână în fruntea listei. Petrecerea era pentru ziua de naștere a unei femei pe nume Pauline, iar fiica ei, care rezervase evenimentul, voia ca totul să fie legat de litera „P". Absolut tot. Asta însemna că mâncarea, băuturile, tortul, decorațiunile, alegerea cântecelor, toate trebuiau cumva să înceapă cu „P". Cassie reușise să ocolească asta la mâncare, asortând lucrurile și asigurându-se că „P" e în denumire. Salată de nuci pecan și brânză de capră. Supă de păstârnac și mere. Pané de conopidă condimentat cu paprică.

— Ceai? întrebă Josh, lăsându-și schița deoparte și ridicându-se în picioare.

Făcea asta când se plictisea – se ridica de pe scaun cam la fiecare zece minute pentru a bea ceai, apoi, la fiecare treizeci pentru a merge la toaletă.

Cassie dădu din cap, absentă.

— Sigur.

În timp ce Josh era afară, Cassie își verifică telefonul și văzu un mesaj de la Linda.

Întâlnire cu avocații programată luni x

Cassie simți o mică zvâcnire nervoasă. Lucrurile începuseră deja să se miște cu vânzarea pubului înainte de a veni donația finală, așa că Linda trebuia să se vadă cu avocații care se ocupaseră de asta înainte ca ea să se răzgândească. Presupunea că vor afla luni dacă au întârziat prea mult. Încerca să fie optimistă în privința asta. Ar fi fost bine. Întâlnirea avea să decurgă bine. Nu puteau să o oblige pe Linda să treacă prin etapele finale ale vânzării, deși, desigur, Cassie nu știa prea multe despre partea juridică a lucrurilor.

Linda rămăsese uluită când Cassie îi comunicase vestea la telefon cu câteva zile în urmă. O rugase să repete de mai multe ori. Plânseseră la telefon împreună, iar Linda enumerase toate modalitățile prin care avea de gând să organizeze totul, încurajată de faptul că mai are câțiva ani în care va conduce pubul, că nu-i luau copilul.

Avea să facă planuri, spunea ea, pentru ca pubul să funcționeze chiar și după ce îl va transmite altcuiva, pentru că asta o făcuse să realizeze cât de îngrozitor ar fi fost să-i fie smulse lucrurile fără ca ea să aibă un cuvânt de spus în ceea ce se întâmpla cu ele.

Apoi amândouă făcuseră speculații despre cine donase anonim.

După ce-i trimise un e-mail fiicei lui Pauline în care îi sugera un tort cu fructul-pasiunii, Cassie deschise contul GoFundMe și reciti mesajul.

Sunt doar cineva care apreciază valoarea afacerilor locale. Am lucrat în avocatură, ajutând prea mult partea cealaltă. Am decis că este timpul să dau ceva înapoi.

Ușa biroului se deschise, lăsând să intre lumina artificială a coridorului de la subsol unde erau ascunși cei doi, iar Josh își făcu apariția. Intră, îi puse ceaiul în față și se uită peste umărul ei la monitorul computerului.

— Hm, tot n-ai aflat cine e?

Cassie clătină din cap.

— Poate că e Jeff Bezos, sugeră Josh, întorcându-se la propriul birou.

Cassie strâmbă din nas.

— Ce, pentru că e așa mare filantrop? Şi atât de interesat să salveze un pub în care n-a călcat niciodată, de care n-a auzit și care nu înseamnă nimic pentru el?

— Nu se ştie niciodată.

— Să-l sun și să-l întreb?

— Da. Te rog să faci asta, răspunse Josh zâmbind.

— N-ar trebui să conteze, spuse ea, mai mult pentru sine decât pentru Josh. De ce nu pot să accept că e un lucru frumos? N-ar trebui să conteze cine e.

— Totuși, așa suntem noi, oamenii, nu-i așa?

— Vreau doar să știu cui să-i mulțumesc.

Însă era mai mult decât atât. Nu prea avea încredere în faptul că un anonim le dăduse o sumă atât de mare de bani. Și dacă era cineva care va pretinde ceva în schimb, mai târziu? Chiar și așa, încerca să-și spună, ea nu promisese nimic. Nu exista niciun contract, era doar o donație de caritate. Dar asta nu însemna că renunță.

Tastă un răspuns la mesaj.

Mi-ar plăcea să te țin la curent cu progresul. Poate să-ți ofer niște coduri de reducere, odată ce pubul va funcționa din nou?

Linda ar fi fost de acord, era sigură. Și ea voia la fel de mult să știe cine e donatorul.

Ai un e-mail sau ceva la care te pot contacta?

Cassie bătea cu degetele în masă așteptând un răspuns.

Mi-ar plăcea să văd cum merg lucrurile. Vei posta actualizări pe această pagină?

Cassie strâmbă din nas. Bănuia că va face asta: pentru ca toată lumea, nu doar donatorul misterios, să vadă – toți oamenii care dăduseră ceva, mai mult sau mai puțin, care încercaseră să ajute, arătând că le pasă. Deci el ocolise cu grijă cererea ei ascunsă de a-i da un nume.

Bine, așa voi face. Și Linda va face asta. O cunoști pe Linda?

De data aceasta, răspunsul întârzie mai mult.

Nu. Dar am ceva experiență cu puburi ca afaceri și, așa cum am spus, îmi place elementul local.

Ei bine, asta nu o ajuta cu nimic, nu-i așa? Poate că într-adevăr era doar cineva care dăduse întâmplător peste pagină și decisese să fie generos. Se mai holbă la mesaj câteva secunde, dar nu găsea nimic altceva de spus. Așa că, în schimb, se întoarse la cel de-al doilea indiciu de la Tom – gândindu-se, dintr-un motiv oarecare, că dacă se *uită* la cuvinte în loc să le recite din memorie ar avea mai multe șanse să le deslușească. Stomacul i se răsuci. Ce ar fi făcut dacă nu l-ar fi descifrat la timp? Dacă ar fi ratat ziua de primăvară la care se gândea el și indiciul ar fi trecut pe lângă ea, pierdut pentru totdeauna? Nu ar fi ajuns la cadou, dar, mai important, nu ar fi terminat traseul pe

care fratele ei își dorise atât de mult ca ea să-l urmeze. Și trebuia să meargă până la capăt. Trebuia să continue, avea nevoie de mesajele lui Tom. O făceau să simtă că nu-l pierduse cu totul.

— Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă Josh, prea atent la ceea ce făcea ea – un alt lucru pe care îl făcea când se plictisea.

— E vorba de următorul meu indiciu, de la Tom, spuse ea scuturând din cap, puțin cam frenetic. Nu pot să-l rezolv, Josh. Nu-mi dau seama.

— OK. O să fie bine, spuse el și se întoarse la biroul ei, aplecându-se ca să poată citi, peste umărul ei, indiciul de pe telefon. Păi, să fii „albastru" este o chestie de la Oxbridge[1], nu? Ceva legat de echipele lor sportive?

Cassie ridică privirea spre el.

— Crezi?

— Destul de sigur, da. Sora mea e studentă la Cambridge, adăugă el ridicând din umeri.

Cassie privi în jos spre telefon, citind din nou:

Într-o zi de primăvară se vor înfrunta,
Iar o echipă învinsă acasă va pleca.
Pe toți îi duce mintea, e adevărat,
Să fii albastru, totuși, atât a însemnat.

Inima ei făcu un mic salt în timp ce vârfurile degetelor îi furnicau de emoție.

— Stai așa, Josh, asta ar putea fi! E Oxford contra Cambridge, e...

Se lăsă dusă de val, uitându-se la ultimul „P.S." al indiciului. *Viața e doar un vis.*

[1] Oxbridge este un termen care desemnează colectiv două dintre cele mai vechi și mai prestigioase universități din Regatul Unit: Oxford și Cambridge (n. tr.).

O amintire, una pe care nu-și dăduse seama că o mai are, îi reveni în minte, puțin încețoșată. Sunetul vocii mamei ei, cântând. Fredonând melodia în timp ce o mângâia pe păr, în timp ce Cassie se îndrepta spre somn. *Vâslește, vâslește, vâslește în barcă...*[1]

Clipi și amintirea dispăru.

— Josh!

— Cassie!

— E cursa de canotaj! strigă ea, un zâmbet larg i se întinse pe față și lovi cu pumnul în aer. Este întrecerea Oxford-Cambridge, Josh, acolo vrea el să merg! Și se potrivește, pentru că n-am mai fost niciodată și a vrut să încerc ceva nou!

— Serios, n-ai mai fost? Eu am fost... e foarte distractiv, m-a târât soră-mea acum trei ani...

— Nu asta e ideea, Josh!

— Ai dreptate, îmi pare rău. Dar e grozav! Bate palma, ai reușit!

Întinse mâna și ea o lovi, zâmbind. Reușise! Dar apoi se instală din nou panica.

— Stai, dar când are loc, Josh? Când e?

Doamne, dar dacă avusese loc deja? Cu degete frenetice, căută pe Google, scoțând un oftat când văzu data pentru anul acesta.

— Ei bine, spuse Josh zâmbind, se pare că știm ce facem weekendul viitor.

Weekendul viitor. Exact la timp. Apoi Cassie se încruntă.

— Stai – facem?

---

[1] *Row, row, row your boat* este o poezioară populară pentru copii și un cântec popular tradițional american: *Row, row, row your boat, / Gently down the stream. / Merrily, merrily, merrily, merrily, / Life is but a dream.* („Vâslește, vâslește, vâslește în barcă, / Ușor, în josul pârâului. / Vesel, vesel, vesel, vesel, / Viața e doar un vis“) (n. tr.).

— Da. Nu te las să te distrezi fără mine. Vreau să văd cu ochii mei cum se întâmplă – și cu siguranță vin la prima ta experiență la Boat Race[1].

Cassie clătină din cap.

— Nu există nicio posibilitate ca Robert să ne dea liber amândurora.

— Nu-ți face griji, dragă Cassie, spuse Josh cu un zâmbet înțelegător. Am un plan.

---

[1] *Boat Race* este o cursă anuală de canotaj care, începând din 1856, are loc între echipajele Universității Oxford și Universității Cambridge (n. tr.).

Capitolul 20

Cassie stătea cu Hazel în dreptul cortului firmei Pimm's din Furnivall Gardens, Hammersmith. Hazel insistase să urmărească întrecerea de aici, iar când Cassie întrebase de ce, pur și simplu spusese că se uitase pe Google și că era unul dintre locurile de unde se vedea cel mai bine. Chiar reprogramase ceva pentru a fi aici, murmurând în sinea ei că nu-i venea să creadă că uitase, deși Cassie nu-și dăduse niciodată seama că e așa interesată de cursă. Stăteau pe pajiște, peste tot erau oameni, puburile din apropiere erau pline-ochi și tot locul zumzăia de emoție. Ziua era perfectă: cerul albastru-intens cu nori pitorești și pufoși, soarele strălucind din plin ca și cum și el privea cu răsuflarea tăiată. Nu era destul de cald pentru pantalonii scurți și tricourile pe care le purtau unii, în opinia lui Cassie, dar înțelegea sentimentul.

— Josh unde e? întrebă Cassie, țopăind lângă cortul roșu-alb. O să pierdem cursa!

— Sunt sigură că o să ajungă dintr-o clipă într-alta, spuse Hazel pe un ton liniștitor. Dar uite!

Arătă spre cel mai apropiat ecran, care era gata să prezinte cursa pentru cei care nu se puteau apropia de Tamisa și unde puteau fi văzute acum cele două bărci lungi li galbene. În fiecare se aflau opt canotori; o echipă era îmbrăcată în albastru-închis, cealaltă în albastru-ou de rață.

Josh ieși din cort, ținând în brațe trei pahare cu lichior Pimm's.

— Îmi pare rău, spuse el împărțind băuturile. A fost coadă. Oricum, haideți să facem o poză!

Își scoase telefonul, se aranjară toți trei astfel încât să fie cu spatele la Tamisa, care era în mare parte ascunsă de mulțime, și el declanșă camera.

— N-ai de gând s-o postezi pe Instagram, nu? întrebă Cassie, știind că Josh e foarte interesat de Instagram. O să vadă Robert.

Josh o mângâie pe mână.

— Te comporți ca și cum aș fi începător în asta.

„Planul" lui de a se asigura că amândoi au ziua liberă constase în a-l convinge pe Robert să-i dea lui Cassie weekendul liber, invocând agenda de evenimente liniștită și susținând că este păcat că ea nu va fi acolo toată săptămâna următoare, dacă ar fi avut liber luni și marți, să se ocupe, fără îndoială, de întrebările tot mai numeroase ale fiicei lui Pauline, pe măsură ce se apropia petrecerea P. După ce se înțeleseseră în privința asta, ieri ieșise și își luase ostentativ mai grasă mâncare pe care o găsise, mâncând-o în fața lui Robert și apoi plângându-se de o stare ciudată la stomac la sfârșitul zilei – așa că se întâmpla ca azi să sufere de toxiinfecție alimentară. N-avea nicio remușcare, pentru că asta însemna că Robert trebuie să facă și el o dată muncă de teren, iar agenda era într-adevăr liniștită.

— Haideți, atunci, spuse Hazel. Nu-ți făceai griji că o s-o ratăm? Trebuie să ne facem loc prin mulțime dacă vrem s-o vedem cu ochii noștri.

Făcu un gest către mulțimea adunată pe zidul de piatră, privind în jos spre Tamisa. Cassie dădu din cap, inima ei făcând un salt nervos. Habar n-avea ce caută. Nu existase niciun indiciu suplimentar, niciun nume al persoanei pe care trebuia să o găsească. Ce, trebuia să caute pe toată lungimea Tamisei, în speranța că va găsi ceva? Tom știa că ea se va simți așa. Dar și el plănuise să fie aici,

nu-i așa, conform ultimei sale scrisori? Simți cum un pumn i se strânge pentru scurt timp în jurul inimii la gândul că el nu e aici când ar trebui să fie.

— Și au pornit! se anunță la megafon, iar Cassie țipă, aproape scăpându-și paharul cu Pimm's.

— Haideți! repetă Hazel și toți trei se prinseră de mâini cu Hazel în față, pentru că înălțimea ei reprezenta un avantaj atunci când se strecura prin mulțime.

După multe lovituri cu coatele, „scuze" și „pardon", cei trei reușiră să ajungă în față, chiar lângă micul zid din piatră, cu Podul Hammersmith în stânga lor. Sub ei se întindea Tamisa, apa clipocind ușor pe margini, strălucind în soare, ascunzând întunericul tulbure de dedesubt.

— Nu-i văd! se auzi vocea lui Cassie, puțin prea stridentă.

Hazel se chirci, probabil ca să nu blocheze vederea oamenilor din spatele ei.

— Nu cred că ar trebui să-i vedem încă.

Apoi își făcură apariția, două ambarcațiuni lungi și galbene cu vâsle, cu vâslele mișcându-se în sincron. Una dintre bărci tocmai trecea înaintea celeilalte, iar Cassie se trezi ținându-și respirația.

Își aminti, în clipa aceea, de o altă ocazie când urmărise întrecerea, singura dată, din câte își aducea aminte, și chiar și de aceea aproape că uitase. Stătea pe podea în mica sufragerie a lui Claire, în spatele lui Hazel, amândouă pe perne. Tom și Sam stăteau și ei pe perne lângă ele, toți patru cu fața spre televizor, unde cursa era transmisă în direct, iar ei se prefăceau că sunt în propriile lor bărci.

Tom scosese vâslele pe care Claire le ținea în camera de oaspeți, sus. Fusese nevoit să se urce pe un scaun pentru a le lua, iar el și Sam făcuseră din asta o misiune, Sam stând de pază pentru a se asigura că mătușa Claire nu observă ce fac ei. Așa că, acum, fiecare echipă – ea și Hazel împotriva lui Tom și Sam – avea câte o vâslă.

— Câștigăm! a strigat Tom.

— Ba nu! a protestat Hazel. Nici nu ne putem da seama cine câștigă, pentru că nu ne mișcăm!

— Dar noi vâslim mai repede decât voi, a spus Tom zâmbind.

Cassie s-a încruntat, mișcându-și în continuare brațele pentru a vâsli împreună cu Hazel.

— Nu știam că e o cursă.

— Întotdeauna e o cursă, i-a spus Sam.

— Cassie, concentrează-te! s-a răstit Hazel. Trebuie să câștigăm.

Niciunul dintre ei nu mai era atent acum la întrecerea bărcilor din viața reală.

— Niciodată! a declarat Tom. Noi suntem campionii – linia de sosire e chiar acolo!

Ușa sufrageriei s-a deschis și toți patru s-au oprit din vâslit în momentul în care a intrat Claire. Fața ei a devenit ușor palidă, astfel încât părul vopsit în roșu părea prea strălucitor în comparație cu pielea.

— Ce faceți aici? a întrebat ea, cu vocea puțin răgușită.

Claire și-a dus mâna la gât, uitându-se la vâslele din mâinile lor, apoi la televizor. Cassie a simțit cum se face mai mică. Nu știa prea bine din ce cauză, dar Claire nu era mulțumită de asta.

Claire s-a aplecat, smulgându-le vâslele.

— Astea nu sunt jucării, a răbufnit ea. Ați auzit? N-aveți voie să vă mai jucați cu ele.

Toți s-au uitat la ea. Mătușa Claire a luat telecomanda și a oprit televizorul.

— E o zi frumoasă – mergeți și jucați-vă afară! a adăugat, luând telecomanda cu ea, ca să nu mai poată porni din nou televizorul, și închizând ușa în urma ei.

Cei patru s-au uitat unul la altul. Claire nu prea înțelesese niciodată exact jocurile lor, dar părea puțin cam exagerat, chiar și pentru ea. Apoi Tom s-a ridicat în picioare.

— Haideți, atunci. Ne putem juca afară.

— Ce să jucăm? a întrebat Hazel suspicioasă.

— Tot asta! Putem folosi altceva în loc de vâsle.

— Iar tu o să trișezi din nou.

— Nu trișez, Hazel.

Hazel și-a încrucișat brațele.

— Bine, bine, a spus Tom. Atunci poți să fii în echipă cu mine. Așa nu pot trișa.

Asta a părut să o liniștească pe Hazel, dar Cassie s-a încruntat în timp ce îi urma afară. Nu voia să fie mofturoasă, dar Hazel ar fi trebuit să vrea să se joace cu ea, nu cu Tom. Nu era corect că fusese atât de ușor abandonată de cea mai bună prietenă a ei și poate că atunci nu mai voia deloc să se joace. Ei trei puteau să se joace și ea, doar să privească.

Sam rămăsese în urmă ca să o aștepte când a ajuns la ușa din spate.

— E-n regulă, Cass, poți fi în echipa mea.

I-a întins o mână și, cedând, ea a luat-o și l-a lăsat să o tragă după el în grădină.

— Cine e în față? întrebă o Hazel adultă, în prezent.

Cassie tresări. Ce făcea, răscolea în amintiri? Trebuia să se concentreze!

— Cei în albastru-deschis, spuse Josh.

— Da, știu asta, mulțumesc – care echipă e în albastru-deschis?

— Cambridge, cred.

— Crezi? Soră-ta nu e la Cambridge?

— Ba da, dar asta nu înseamnă că știu nenorocitele de culori de la canotaj, nu?

Cassie urmărea ambele ambarcațiuni, simțindu-și inima bătând cu putere. Se aplecă în față și puse mâinile pe parapetul din piatră, încercând să vadă mai bine. Echipa albastru-deschis câștiga cu siguranță. Dar asta nu-i era de ajutor, nu? Nu-i păsa cine câștigă, voia doar să găsească următorul indiciu și nimic de aici nu se dovedea a-i

fi de vreun folos. În spatele ei, cineva se împinse, încercând să aibă o vedere mai bună, iar ea rămase lipită și mai strâns de parapet.

— Hm, Cassie?

Vocea lui Josh era puțin nesigură.

Cassie îi aruncă o privire.

— Ce-i?

— Ai văzut...?

Fără cuvinte, Josh o poziționă în așa fel încât să fie cu fața spre fața Podului Hammersmith. Erau acolo un șir de reclame, puse probabil special pentru această zi.

— Ce? întrebă ea și se încruntă, uitându-se la o reclamă pentru pantofi de sport marca Nike. La ce să mă uit?

— O văd! țipă Hazel bătând din palme și ridicându-se la înălțimea ei maximă, stârnind murmure nemulțumite din partea oamenilor din jurul lor. Chiar în stânga, Cassie.

Cassie întoarse capul spre stânga, cu ochii căutând frenetic orice îi entuziasmase atât de tare pe cei doi. Și apoi văzu. Un banner mic în comparație cu celelalte, de un albastru îndrăzneț. Era numele ei. Cassie Rivers. Chiar în partea de sus a bannerului.

Inima îi tresări și își ținu răsuflarea. Era Tom. Parcă Tom s-ar fi aflat chiar acolo, strigându-i numele, încercând să-i atragă atenția. Și sub numele ei, acolo, scria:

E poate frig și ud, e-adevărat,
Și, ca să vezi, sunt oi la pășunat,
Chiar peste graniță tu vei afla
Micuțul han ce-l am în mintea mea.

— O, Doamne, șopti ea. O, Doamne! Ce-ar trebui să...

Ridică telefonul și-i făcu o fotografie. Apoi alte câteva, ca să fie sigură. Își simțea fața arzând și-i venea să plângă și să râdă în același timp. În jurul ei, toată lumea țipa în timp ce ambarcațiunile treceau

chiar pe sub ea, căldura multor trupuri apăsând-o din toate părțile. Dar ea nu urmărea cursa. Se uita la bannerul cu numele ei. Bannerul pe care Tom îl pusese acolo, doar pentru ea.

Asta era o nebunie. *Tom* nu era zdravăn la cap. Cum naiba a putut fi sigur că va vedea asta?

Dar Tom își planificase să fie aici, își aminti ea din nou. Așa că presupuse că el s-ar fi asigurat că o poziționează corect. Dar, dacă n-ar fi fost Hazel, insistând să urmărească întrecerea din punctul ăsta...

Cassie citi din nou indiciul și stomacul i se strânse. Nu era suficient. Nu era suficient pentru a continua. Probabil că plănuise să-i dea restul în persoană, iar acum... Se întoarse pentru a se uita la Hazel și la Josh.

— Eu nu...

Hazel se întinse și o apucă de mână pe Cassie, ignorând cererea venită din spatele lor: „Poți să te apleci, scumpo?"

— Relaxează-te. Respiră adânc.

Apoi, Hazel scoase ceva din buzunarul jachetei. Un plic.

— E la tine? întrebă Cassie și răsuflă ușurată. Cum?

Hazel zâmbi puțin.

— Mi-a cerut să-l ajut cu reclama, răspunse ea și făcu o pauză. Nu știam dacă o să mergi până la capăt și n-am vrut să te oblig dacă nu voiai, dar... Ei bine, el a zis că, în schimbul ajutorului meu, aș putea să particip și eu, continuă ea cu același zâmbet nuanțat de tristețe. Îl necăjeam pentru că se folosea de ajutorul meu și nu primeam nimic în schimb, așa că mi-a zis că m-aș putea implica și eu.

Cassie și-o putea imagina; era tipul de relație pe care o avuseseră întotdeauna, o relație de tachinare reciprocă, dar competitivă – aproape o concurență între frați, așa cum Cassie și Tom nu aveau.

— Ai avut plicul în tot acest timp?

— M-a pus să promit că nu ți-l dau până nu găsești tu singură indiciul, spuse Hazel încet, într-un fel care o făcu pe Cassie să simtă usturimi în ochi.

Întinse mâna și luă plicul de la Hazel. De fapt, era bucuroasă că Hazel îl păstrase, că i-l dăduse abia acum. S-ar fi simțit ca și cum l-ar fi dezamăgit pe Tom, cumva, dacă nu ar fi urmat vânătoarea de comori așa cum plănuise el.

— Dacă nu aveți de gând să vă uitați, vă deranjează dacă mergeți mai departe? întrebă din stânga lor un bărbat cu părul ușor grizonant, într-o încercare clară de a fi politicos, deși era încruntat în timp ce vorbea.

Cassie trase aer în piept.

— Da, poate ar trebui să...

Toți trei se luptară să iasă din mulțime, pornind înapoi spre parcul principal.

— Încă nu-mi vine să cred că ai fost implicată, spuse Cassie când ajunseră în zona cu gazon, schimbând vederea reală a Tamisei cu aceea a ecranelor.

Josh se mișca puțin stingher, simțind poate că acesta e un moment între ele în care el nu trebuie să se amestece.

Hazel clătină din cap, cu părul negru legănându-se.

— Nu-mi vine să cred că era să te las să ratezi asta. Nenorocita de Boat Race, ar fi trebuit să-mi amintesc când urmează să aibă loc.

Cassie se uită la plicul din mâinile ei și îi văzu pe Hazel și Josh schimbând o privire.

— Nu crezi că e timpul pentru un alt pahar de Pimm's? întrebă Josh.

— Da, așa cred. Cassie, vrei să aștepți aici până ne întoarcem?

Ea dădu din cap. Îi dădeau timp, știa, să citească scrisoarea singură. Și, după plecarea lor, o deschise.

Ai văzut? Să încerci lucruri noi nu este chiar așa de rău, nu-i așa, Veveriţo? Şi cred că majoritatea celor de la Oxbridge au încercat să vâslească pentru prima dată la universitate...

Că veni vorba de Oxbridge... nu ți-am spus niciodată asta, dar m-am înscris la Oxford. Și am intrat. Te și aud țipând la mine pentru că nu ți-am spus. Cel puțin așa poți să te înfurii mai întâi singură, iar apoi vei fi mai calmă când mă vei vedea. Dar ideea, Cassie, este că nu m-am dus pentru că mi-a fost frică. Mi s-a părut prea sofisticat și izolat acolo și nu am vrut să plec fără Sam. Nu regret sau ceva de genul... Sincer, m-am simțit foarte bine la Manchester și aș alege să merg acolo dacă aș putea să mă întorc. Dar îți dau un sfat – nu vreau să fii la fel ca mine, să-ți fie frică să faci ceva nou sau diferit...

Cassie se încruntă. Fusese admis la Oxford? Cum... cum de îi ascunsese asta în tot acest timp? Avusese impresia că-și spun totul unul altuia. Ea i-ar fi spus. El știa totul despre viața ei. Bine, totul cu excepția, poate, a ceea ce simțise cândva pentru Sam. Dar asta era altceva. Își mușcă buzele, gândindu-se că va trebui să digere informațiile mai târziu, și continuă să citească.

În altă ordine de idei, știai că mama a făcut canotaj? Eu n-am știut. Am aflat abia de curând, pentru că încercam să găsesc indiciul potrivit (e grozav, nu crezi?) și mi-am amintit de vâslele de la Claire, așa că am întrebat-o despre asta. Se pare că mama făcea parte dintr-o echipă. Păcat că niciunul dintre noi nu a moștenit gena, nu-i așa? Aș fi arătat grozav în echipamentul de canotaj din lycra.

Cassie se întrerupse din nou din citit, gândindu-se cum Claire le smulsese vâslele. Vâslele mamei lui Cassie, poate? Sau, chiar dacă nu, o amintire a mamei ei, a unui hobby pe care aceasta îl avusese cândva. Poate de aceea își ieșise din fire în ziua aceea, mai degrabă decât din cauza a ceea ce făceau ei, în mod special. Era ușor să uiți, uneori, că mătușa Claire își pierduse sora atunci când ei își pierduseră părinții.

Oricum, în cazul în care ai nevoie de ajutor suplimentar cu privire la indiciu, pentru că știu că am luat-o puțin razna, iată P.S.-urile tale:

M-aș îndrepta spre vest dacă aș fi în locul tău.

Mereu am crezut că Of Pubs and Men este un nume bun pentru un B&B, nu ești de acord?

De asemenea, ar fi frumos ca Linda să vină și ea.

Capitolul 21

Lui Sam nu-i venea să creadă cât de frig fusese la New York pe tot parcursul lunii aprilie. Stătea cocoșat pe o bancă, cu un cer cenușiu care amenința cu ploaia deasupra capului, uitându-se la telefon în timp ce-l aștepta pe Toby, cu care urma să se întâlnească la centrul de tineret, înainte de a pleca să exploreze împreună minunățiile din Brooklyn. Toby avea un apartament și aici – închiriat, nu în proprietate, dar orișicât, iar planul era să rămână câteva zile. Toby înnoptase la un prieten din Long Island, așa că Sam făcuse singur drumul până aici și acum ajunsese mai devreme, după ce supraestimase timpul necesar de la casa din Hamptons.

În timp ce aștepta, mai citi o dată mesajul de la Cassie. El îi scrisese noaptea trecută, neliniștit de lipsa de actualizări – dacă apăruse vreo problemă?

Așteptăm o întâlnire cu avocații luni. O să te anunț, totuși, cum merge!

Ar trebui să-i spună că e el. Încă se simțea vinovat că mințise în mod explicit că nu o cunoaște pe Linda, dar intrase în panică și nu știuse ce să spună, pentru că, dacă ar fi spus „da", lucrurile ar fi devenit mai complicate, nu-i așa?

Avea de gând să o facă. Urma să-i spună că el fusese, ca să nu mai simtă că o înșală. De fapt, găsi numărul ei și-l formă.

— Alo!

Vocea ei era puțin rece, distantă. Bineînțeles. Doar îi vedea numele pe ecran și îi spusese răspicat ce simte pentru el. Își simți gâtul strângându-i-se. Nu putea să o facă.

Închise telefonul, simțindu-se ca un laș. Dar nu putea să revină pur și simplu și să-i explice. Ar fi sunat prea ciudat și ea ar fi vrut să știe de ce nu-i spusese de la bun început. În plus, voia să păstreze o portiță deschisă, pentru a o putea ajuta din nou cu pubul dacă va fi nevoie. Și, OK, era puțin probabil să o poată ajuta din nou pe plan financiar, dar nu voia ca ea să refuze dacă afla că banii vin de la el. Nu credea că ea chiar ar face asta. Cassie nu era atât de meschină, dar era mai bine să nu riște.

Telefonul îl anunță primirea unui mesaj și tresări. Dar nu era Cassie.

Putem vorbi?

Jessica. Rahat. Căldura i se prelingea pe ceafă, în ciuda zilei răcoroase.

— Sunteți bine, domnule Malone?

O mână îl bătu pe spate și Sam aproape că lăsă să-i scape telefonul din mână. Ridică privirea și-l văzu pe Toby stând acolo, în haina lui marca Burberry.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, ești aici de multă vreme?

— Nu, e în regulă, spuse Sam, ca o modalitate de non-răspuns.

Se ridică în picioare și îl urmă pe Toby până la o clădire din cărămidă roșie care părea ușor degradată și avea aproape un aer de închisoare, cu un miros de iarbă care persista în aer.

— Ești sigur că nu se supără dacă vin și eu? Pot să aștept aici, afară.

— Nu fi ridicol, e groaznic de frig. Doar arunc o privire și pun câteva întrebări. Practic, redactorul-șef mi-a spus deja ce să scriu, floare la ureche.

— Bine.

Sam îl urmă pe Toby înăuntru și se uită prin ceea ce presupuse că e un fel de recepție, având în vedere biroul din față. Semăna cu

sala de așteptare a unui cabinet medical, mai puțin scaunele, deși erau postere de-a lungul pereților albi, în mod clar într-o încercare de a înveseli locul.

— Bună ziua, bună ziua.

O femeie intră grăbită în cameră pe o ușă din dreapta, zâmbindu-le politicos amândurora.

— Eu sunt Sheila.

Accentul ei era pur newyorkez. Avea fața deschisă și prietenoasă, părul negru și ondulat, strâns într-un coc simplu. În ciuda zâmbetului, era ceva pătrunzător în ochii ei căprui-închis. Sam i-ar fi dat în jur de 40 de ani.

— Voi sunteți reporterii?

— Eu sunt, spuse Toby plin de farmec, făcând un pas și strângându-i mâna cu fermitate.

— A, da, bună!

Sheila îi strânse mâna lui Toby și-i aruncă lui Sam o privire pe jumătate suspicioasă cu coada ochiului, de parcă s-ar fi întrebat ce caută el aici. Dar, după ce-l evaluă pentru o clipă, Sam părea să fi trecut un fel de test și femeia zâmbi din nou.

— Haideți atunci, să vă arăt locul.

Începu să vorbească în timp ce îi conducea spre ușa de unde tocmai venise, iar cuvintele ei se întrepătrundeau unele în altele într-un mod care era în același timp cam greu de înțeles și ciudat de liniștitor.

— Avem un grup amestecat de copii aici, spunea ea. Adolescenți fără adăpost, alții care au fugit de acasă. Unii vin pentru că nu știu unde să se ducă altundeva, cred. Nu le cerem să ne spună poveștile lor decât dacă ei vor să vorbească despre ele. Ținem deschis toată săptămâna – nu avem paturi sau locuri de dormit, dar e un loc unde pot să vină în timpul zilei și un loc mereu deschis, mereu prietenos, niciodată solicitant și unde nu sunt luați la întrebări.

Îi conduse într-o altă cameră, mai luminoasă, cu pereții vopsiți în verde pastel. Părea deschisă și prietenoasă, cu canapele într-un colț în jurul unui televizor, o masă de biliard ocupând centrul scenei, alături de alta pentru tenis de masă. Într-un alt colț, era un raft cu cărți și jocuri de societate care nu păreau prea folosite. Sam simți câteva perechi de ochi de adolescenți ațintite asupra lui în timp ce treceau mai departe. De ce erau adolescenții întotdeauna mai critici decât adulții? Să fie, cumva, o chestie hormonală?

— Am avut o mare campanie de strângere de fonduri în urmă cu câteva luni, am reușit să facem o mică renovare. Ideea a fost de a amenaja un loc unde oamenii chiar și-ar dori să vină și să-și petreacă timpul.

Le zâmbi amândurora, în timp ce Toby dădea din cap, spunând „excelent, da" și scoțând alte sunete de uimire și aprobare. Sheila ridică discret din sprâncene spre el, iar Sam se întrebă dacă ea își dă seama cumva că nu e un reporter adevărat.

— Asta este ceea ce noi numim „cameră de relaxare", continuă ea, cu ghilimele evidente în ton, dar camera de alături e cea pentru care vin mulți dintre ei, cred – cu siguranță numărul de vizitatori a crescut de când am amenajat-o.

Sheila îi conduse printr-o a doua ușă și își întinse brațele pentru a cuprinde încăperea. Sam se văzu nevoit să recunoască faptul că totul era destul de impresionant pentru un centru de tineret. Arăta ca un fel de centru sportiv acoperit, deși, evident, la scară mică. Era un panou mare de baschet, unde un copil arunca deja la coș. O trambulină în colț, cu un fel de dispozitiv suspendat care probabil însemna că poți face salturi sau așa ceva; acele frânghii de gimnastică obișnuite care sunt mult mai dificile decât par. Și un perete de cățărare.

Lui Sam îi trecu prin minte imaginea lui Tom prăbușindu-se de pe stânci mult mai mari decât cele false și viu colorate de aici. Trase aer în piept, alungând-o. Sheila și Toby se îndepărtau acum, Sheila continuând să explice cum funcționează totul aici, iar Sam se legăna

pe călcâie, scrutând încăperea. Un puști se cățăra pe perete; se oprise cam la jumătatea traseului, cu fața palidă și brațele tremurându-i puțin. Un băiat slab, de vreo paisprezece ani, cu părul negru cam unsuros. Sam ezită, apoi se apropie de el.

— Trebuie să-ți folosești ceva mai mult picioarele, îi spuse. Au mai multă putere decât brațele.

Își aminti brusc de momentul în care Tom îi spusese aproape exact același lucru atunci când se cățăraseră prima oară împreună, după ce Claire îi dusese la centrul de antrenament și aștepta ca ei să termine. Își amintea că Tom mai fusese deja de câteva ori și îi plăcea, dar Sam era emoționat. Trebuie să fi avut vreo unsprezece ani, cam așa ceva, iar Sam își aminti cum îi tremurau brațele când ajunsese în vârful peretelui. Își aruncase privirea în jos, iar podeaua părea mult mai departe decât se așteptase el.

Tom era lângă el, cu părul căzut în ochi în timp ce zâmbea.

— Distractiv, nu?

Nicio urmă de frică la el, în timp ce atârna de perete.

— Da.

Sam a crezut că făcuse o treabă bună ascunzându-și tremurul din voce, dar Tom a înclinat capul, observând ceva. Sam s-a uitat din nou în jos și a înghițit în sec.

— Nuuu, nu te uita în jos, a spus Tom, cu vocea încă jucăușă, apoi a făcut o pauză, gândindu-se. Deși oricum nu contează. Au covorașe și podeaua nu-i așa departe. Uite!

Și, cu asta, s-a aruncat literalmente înapoi de pe perete, aterizând pe covorașul gros, albastru, cu un bufnet, și râzând.

Sam a scos și el un hohot de râs ca un lătrat, a ezitat, apoi, cu inima bătându-i, l-a copiat pe Tom. A aterizat chiar lângă el și Tom a hohotit, iar apoi amândoi au râs în felul acela în care râzi când ești copil și nu te mai poți opri.

Până la sfârșitul ședinței, Sam uitase să mai fie speriat, se dusese acasă la mama lui și declarase că are de gând să facă alpinism pentru

a-și câștiga existența, la care ea scosese exclamații de aprobare în timp ce gătea *fish fingers* și cartofi prăjiți.

Înapoi în prezent, băiatul de pe perete îl privea cu ochii mari, fără să zică nimic. Sam putea să-i citească totuși tensiunea din corp. Își amintea, vag, senzația acelei stări de încordare.

Ridică din umeri, păstrându-și tonul lejer, dezinvolt. Nu era mare lucru.

— Eu aș relaxa puțin strânsoarea. Dacă te ții doar cu vârful degetelor, atunci ai probleme.

Era ceva ce atât lui, cât și lui Tom li se spusese odată, într-o vacanță de cățărări de o săptămână, pentru care mama lui economisise multă vreme. Băiatul se încruntă la sugestia lui, dar continuă să urce și părea că ține cont de comentariile lui Sam pe măsură ce se apropia de partea de sus a peretelui. Apoi, fără să spună nimic sau să dea vreun semn că e mulțumit că ajunsese până sus, își începu coborârea, încet, atent. Coborârea nu era întotdeauna mai ușoară decât urcarea, Sam știa. Pe la jumătatea distanței, puștiul se uită în jos la podea și se încruntă.

— Hei, spuse Sam, îndepărtându-se de peretele de care se sprijinea. E în regulă, continuă să cobori.

Copilul îi aruncă lui Sam o privire bănuitoare, dar continuă, până jos.

— Bravo!

Copilul îi mai aruncă o privire la fel de bănuitoare, dar de data aceasta părea că încearcă să nu izbucnească într-un zâmbet.

— E prima dată când fac tot traseul în sus și în jos, spuse el, cu o voce mai blândă decât și-o imaginase Sam.

— Da? întrebă Sam și-și vârî mâinile în buzunarele blugilor.

— Da, răspunse băiatul și dădu din cap.

Toby se apropie în spatele lui și-l bătu pe umăr.

— Ești gata?

Sam îl văzu pe băiat retrăgându-se în același timp în care li se alătură și Sheila.

— El este Liam, spuse ea, privindu-l pe băiatul care pleca. Nu vorbește cu multă lume.

Îi aruncă lui Sam o privire întrebătoare, iar el ridică din umeri.

Când ajunseră în zona recepției, Sheila luă un pliant de pe birou și i-l întinse lui Toby.

— Nu știu dacă poți introduce asta în articol, dar în acest moment facem angajări.

— A, sigur, spuse Toby, cu încrederea cuiva care habar nu are despre ce vorbește.

— Faceți angajări? întrebă Sam.

Sheila îi aruncă o privire calculată.

— Da.

Îi întinse un al doilea pliant, iar el îl luă automat. Cum o fi să lucrezi într-un astfel de loc?

— Salariul e mic, evident, și e cu jumătate de normă, dar, în sfârșit, dacă știi pe cineva, spune-i să ia legătura cu noi.

Atât Toby, cât și Sam o asigurară că așa vor face, iar Sheila îi conduse până la ieșire. Toby îi mulțumi exagerat. Sam se trezi uitându-se din nou la pliant în timp ce se îndepărtau de centrul pentru tineret și se îndreptau spre un fel de bar pe care Toby dorea să-l încerce. Era o nebunie. Total ridicol să o ia în considerare. Dar exista o mică parte din el care se simțea aproape plină de speranță la ideea asta. La ideea de a încerca ceva puțin diferit. Și acea speranță îl făcea să creadă că poate – doar poate – ar exista pentru el o cale de ieșire din această gaură.

Capitolul 22

Cassie intră în pubul Lindei, simțind acea senzație familiară de dragoste nostalgică pe măsură ce privea barul din lemn, grinzile, șemineul, acum rece în colț. Încerca să nu se gândească la ultima dată când fusese aici, cu aproape cinci luni în urmă. Amintirea înmormântării lui Tom reveni fără voia ei, așa că trase aer adânc în piept, permițând durerii să o învăluie.

De data aceasta, totuși, nu se afla aici pentru a-l plânge pe Tom, venise să o ia pe Linda, așa cum își dorise el, și în felul acesta să poată găsi următorul indiciu. Țara Galilor. Dincolo de graniță, spre vest. Își dăduse seama, Tom o trimitea în Țara Galilor.

Linda veni în fugă pe ușa de la bucătărie, cu un prosop de vase cu roșu și alb îndesat în partea de sus a blugilor.

— Oh, Cassie, iubire!

Se repezi spre ea, cuprinzând-o într-o îmbrățișare mare, iar Cassie respiră acel miros familiar de cafea.

— A trecut prea mult timp! spuse Linda și făcu un pas înapoi, ținând-o pe Cassie la distanță de un braț și cercetând-o cu atenție din cap până-n picioare.

— Arăți cam slabă. Mănânci cum trebuie?

Cassie o strânse pe Linda de braț.

— Sunt bine, spuse ea. Ei, cum merge treaba pe aici?

— O, e bine, e bine – și datorită ție mai sunt aici și mai pot să fac asta.

O cuprinse pe Cassie din nou și, în timp îi întorcea îmbrățișarea, Cassie nu se putea abține să se gândească la faptul că nu neapărat datorită ei pubul era încă aici, ci mai degrabă datorită donatorului lor misterios.

O femeie cu părul șaten cu șuvițe blonde ieși din bucătărie în acel moment, purtând pantaloni negri eleganți și o cămașă în carouri albastre și negre.

— Linda, mai avem câteva din vasele acelea cu mousse de ciocolată, e în regulă dacă le trec în meniu ca o specialitate la cină?

Linda flutură dintr-o mână.

— Bine, bine! Acum, vino să ți-o prezint pe Cassie.

Cassie îi zâmbi femeii, care-i întinse mâna când se apropie.

— Eu sunt Katie.

— E noul meu manager, preciză Linda, iar Cassie nu se putu stăpâni să nu ridice din sprâncene, surprinsă, deși încerca să-și ascundă reacția cu un alt zâmbet.

— Încântată de cunoștință, Katie, spuse Cassie, politicoasă.

Katie radia. Avea genul de chip la a cărui vedere te înmuiai imediat, iar Cassie și-o putea deja imagina având un mare succes printre clienții locali.

— De asemenea. Am auzit atât de multe despre tine!

— Ascultă, Katie, ai verificat din nou rezervările pentru diseară?

Katie confirmă, dând din cap rapid, ca o pasăre.

— Da, le-am verificat.

— Și ai...

— Linda, interveni Cassie, aproape implorând-o.

Înțelesese, desigur, dar era totodată nerăbdătoare să plece, să găsească indiciul.

Linda îi aruncă o privire lui Cassie.

— Bine, bine, spuse ea cu vioiciune. Am plecat, Katie. Te rog să mă suni dacă ai vreo problemă.

— Da. Dar promit că n-o să fie nicio problemă! spuse Katie veselă.

Pentru că Linda deschidea gura să mai spună ceva, Cassie o luă de braț și o trase ferm spre ușa din față. Îi aruncă Lindei o privire glumeață în timp ce se îndreptau spre mașina pe care o închiriase pentru această călătorie.

— Un nou manager, vasăzică?

Linda strâmbă din nas.

— Da, mă rog, să vedem cum se descurcă în seara asta și mâine și abia pe urmă o să iau o hotărâre.

— Asta înseamnă că s-a terminat dandanaua cu avocații, nu? întrebă Cassie în timp ce se așeza pe locul șoferului din micul automobil roșu marca Kia.

— Păi... începu Linda când Cassie își îndreptă privirea spre ea și suspină. Doar că se pare că s-a plătit deja un avans, așa că nu știu unde ne aflăm din punct de vedere legal.

— Ce? Asta e... spuse Cassie brusc, dar se opri, fiindcă îi veni o idee. Dacă aș cunoaște pe cineva? întrebă ea încet. Cineva care fi în măsură să ne ajute?

— Cine? Sam?

— Nu, nu Sam.

Făcea tot posibilul să nu se gândească la Sam, mai ales că tocmai începea să se simtă mai bine, iar gândul la el nu-i era de niciun ajutor. Deși el o sunase zilele trecute, o sunase și închisese fără să spună nimic. Iar ea nu-l sunase înapoi, dar nu se putea abține să se întrebe despre ce fusese vorba.

— Mă refer la donatorul nostru misterios.

— Păi, dacă tu... începu Linda și-și trase o palmă peste frunte. Așteaptă, mi-am uitat poșeta. Mă întorc într-o clipă, bine?

Și sări din mașină, alergând înapoi prin parcarea cu pietriș până la pub.

Cassie profită de ocazie pentru a deschide pagina GoFundMe și a scrie un mesaj.

Avem niște probleme cu avocații – și știu că ai spus că ai lucrat în avocatură. Ai vreo experiență în dreptul proprietății? Dacă da, aș putea să-ți pun câteva întrebări?

Sigur, OK.

Ea ezită, dar apoi se hotărî să meargă mai departe. *Un e-mail ar fi grozav, dacă nu te deranjează.* Nu putea continua să folosească pagina, nu-i așa?

Bine. Mă poți găsi pe sminnnewyork@hotmail.com.

Cassie se încruntă, surprinsă că el îi dăduse atât de ușor adresa acum, când nu o făcuse până atunci. Simți o scânteie de triumf care se stinse imediat când reciti adresa de e-mail. Nu conținea niciun nume.

Totuși, era mai bine decât nimic și trimise o listă cu întrebările inițiale care-i veneau în minte, primind un răspuns aproape imediat.

Doar câteva întrebări rapide și ușoare peste care să le analizez, bine? Scuze!! Fără presiune, desigur.

Nu este nicio problemă – voi arunca o privire și voi reveni astăzi, mai târziu.

Mulțumesc mult. Și, pentru că acest străin era amabil, simți nevoia să se justifice. *Doar că, mulțumită ție, avem bani și nu vreau ca totul să se ducă de râpă din cauza unor chestii juridice stupide.*

Și eu am crezut întotdeauna că lucrurile legale sunt destul de stupide.

Cassie își simțit buzele tresărind.

Nu toate chestiile legale. Presupun că unele legi există cu un motiv.

Cum ar fi legea împotriva uciderii oamenilor, vrei să spui? Chestii de genul ăsta?

Cassie își simți buzele schițând un zâmbet. *Da, ăsta e genul de chestii legale care probabil nu sunt prostii, recunosc.*

Sau, de exemplu, legea care interzice consumul de tarte cu fructe în ziua de Crăciun.

Cassie pufni în râs cu voce tare.

Asta nu e o lege.

A fost, în 1644.

Mă păcălești.

Ba nu. În anul acela, ziua de Crăciun a căzut într-o zi de post impusă legal.

Acesta este genul de lucruri pe care le înveți la facultatea de Drept, nu?

Sigur, trebuie să învățăm pe de rost fiecare lege care a fost dată vreodată.

Ai căutat pe Google, așa-i?

Vinovat.

Cassie râdea când Linda urcă înapoi în mașină.

Linda se încruntă.

— Ce-i?

— Nimic, spuse Cassie, puțin cam repede. Bun, următoarea oprire, Țara Galilor?

Linda își așeză poșeta în poală.

— Exact. Țara Galilor, venim.

— Aici trebuie să fie, spuse Cassie, urmărind GPS-ul și virând la dreapta pe un drum sinuos, asfaltat. O firmă din lemn pe care scria Of Pubs and Men era abia vizibilă dintr-o parte, cu literele negre spălăcite, iar cuvântul „Pub" era șters. Nici măcar nu era cu adevărat un pub, din câte găsise Cassie pe internet. Era mai degrabă un B&B, dar se pare că existase un pub aici cândva și nu se osteniseră să schimbe numele.

Aleea ajungea în fața unei case impresionante. Fotografiile de pe site chiar nu redau realitatea. Era o casă în stil victorian de un verde strălucitor, cu o verandă frumoasă pe o parte și un stejar bătrân pe cealaltă. Mai era doar o mașină, un Fiat vechi, cam ruginit, parcat afară. La fel ca mașina, casa avea un aspect ușor degradat, dar într-un mod care i se potrivea. Cassie nu se putea abține să se întrebe cum trebuie să fi fost, pe vremuri, să locuiești într-o astfel de casă. Pe lângă aleea din dreapta se aflau căsuțe, probabil pentru muncitorii care locuiseră cândva aici, iar Cassie presupunea că aleea duce și la o intrare separată pentru servitori, în spatele casei.

Coborâră amândouă din mașină, iar Cassie inspiră adânc aerul curat și proaspăt. Era o zi minunată. Cerul albastru strălucitor se întindea deasupra câmpurilor și nu semăna nici pe departe cu tabloul rece și umed pe care îl zugrăvise Tom. Erau chiar și câteva oi pe care Cassie le vedea pe pășune, ceva mai jos, cu mielușei țopăind după mamele lor. Priveliștea o făcu să zâmbească și rămase ea însăși surprinsă de cât de ușor se simțea mulțumită aici, în mediul rural.

— Semeni cu o pictură, pe fundalul ăsta, spuse Linda zâmbindu-i lui Cassie și arătând spre dealurile unduite.

Cassie zâmbi.

— Trebuie să spun că îmi place aici.

Simțea că poate respira, cumva, acum, că plecase din Londra, departe de atmosfera agitată a orașului, departe de Robert care să-i urmărească fiecare mișcare la hotel.

— Ai mai fost în Țara Galilor, nu-i așa? Îmi aduc aminte că v-a dus Claire când erați mici.

Cassie dădu din cap, cu un aer absent. Era în vacanța de vară, iar Claire făcuse rezervare pentru o săptămână în Snowdonia[1]. Cassie fusese entuziasmată să plece în vacanță pentru prima dată

---

[1] Snowdonia este o regiune muntoasă și un parc național din nordul Țării Galilor (n. tr.).

după mulți ani – și să-și petreacă timpul cu Tom, doar ei doi. În ultimul moment însă, Sam ajunsese să vină și el. Trebuia să plece în vacanță în Grecia sau undeva, dar tatăl lui anulase fără preaviz, iar mama lui intrase în panică, așa că mătușa Claire îl invitase să meargă împreună cu ei.

Cassie își luă rucsacul mic din portbagajul mașinii.

— Hei, Linda. Știai că Tom a fost admis la Oxford?

Dacă Linda era surprinsă de schimbarea bruscă de subiect, nu o arăta.

— Nu știam, spuse ea, iar vocea îi era puțin prea prudentă. Adică la universitate?

Cassie doar dădu din cap. Încă de când primise ultimul indiciu, o chinuise gândul că Tom a putut să-i ascundă așa ceva. O consola cât de cât ideea că nu doar pentru ea fusese un secret. Oare Sam știa? se întreba ea. Oare se va mai afla vreodată în aceeași încăpere cu el, ca să-l întrebe? Ei fuseseră apropiați doar datorită lui Tom, într-adevăr, și nu-și putea imagina cum ar fi să dea peste el, după ce hotărâse să încerce să-l elimine definitiv din viața ei. Pentru prima dată, totuși, simțea o urmă de tristețe în privința asta. Nu pentru Sam, ci pentru amintirile pe care le avea în legătură cu Tom, pentru fragmentele din fratele ei pe care Sam le purta cu el.

Se apropiară de ușa de la intrare. Nu era nicio sonerie, iar Cassie bătu în ușă cu ciocanul mare de alamă.

— E deschis! se auzi o voce din interior.

Cassie se uită la Linda, care ridică din umeri, apoi răsuci mânerul ușii. Pătrunseră în interiorul unei mici zone de verandă, cu un rând de paltoane atârnate în dreapta și cel puțin patru umbrele sprijinite de peretele din stânga. Ezitând, Cassie străbătu veranda, împinse o altă ușă și văzu un hol grandios, cu trepte cu covor roșu care se deschideau spre un șemineu maiestuos, și un candelabru cu lumânări atârnând în mijlocul încăperii.

— Bine ați venit! Bine ați venit!

O femeie în vârstă, cu părul cărunt coafat cu bucle în vârful capului, intră în grabă în cameră, zâmbindu-le. Purta o rochie de un albastru catifelat și un ruj aprins, mai potrivit pentru o petrecere decât pentru un B&B, se gândi Cassie.

— Intrați! Intrați! Intrați! spuse femeia făcând un gest spre interior. Sunteți Cassie Rivers și Linda Hill, nu-i așa?

Avea un accent galez moale, cântat.

— Minunat. Avem cele mai bune camere din casă pregătite pentru voi. Deși, deoarece sunteți singurii oaspeți de astăzi, v-ați aștepta la asta, nu-i așa? întrebă ea râzând cristalin.

Ridicându-le gențile cu brațele surprinzător de puternice, continuă:

— Păi, v-am lăsat în camere câte o broșură cu lucrurile care se pot face în zona noastră – deși, dacă mă gândesc bine, rămâneți doar o noapte, nu?

— Da, din păcate, spuse Cassie.

Din cauza serviciului, nu reușise să plece din Londra mai mult de o zi. Nu voia să-l enerveze pe Robert cerându-i o zi liberă în plus, dar, pe deasupra, peste câteva luni urma un weekend de schimb de experiență și chiar dorea ca Robert să o trimită. Era o practică a unor hoteluri, dacă făceau parte din același program, și însemna că poți să mergi și să organizezi un eveniment la un alt hotel, să încerci să vezi ce fac ei diferit și ai putea prelua în firma ta și totodată ce ai putea îmbunătăți acolo din propria experiență. Nu mai făcuse niciodată acest lucru, iar anul acesta schimbul urma să aibă loc la conacul acela superb din Sussex și spera că Robert o va lăsa să participe.

— Mare păcat, mare păcat. Dar haideți să vă conduc. Apropo, eu sunt Tiff, dar probabil că știți asta.

Tiff nu menționă nimic despre vizita lui Tom în timp ce începea turul casei, dar Cassie avea senzația că știe deja de la cine va primi următorul indiciu.

— Este uimitor, îi spuse ea lui Tiff cu sinceritate, în timp ce terminau turul casei.

Aflase că sunt unsprezece dormitoare; o sală de biliard la etaj care era „scoasă din uz" în acest moment, din cauza unei scurgeri la toaleta alăturată, dar care va fi nemaipomenită atunci când va fi funcțională; o sufragerie grandioasă, un living în care te puteai ghemui lângă foc. Vechea bucătărie victoriană era încă intactă în partea din spate a casei, lângă o scară separată, cu aspect mai modest în comparație cu cea din fața casei, și pe care probabil că o folosiseră servitorii. Senzația de degradare a casei era imposibil de ignorat, cu vopseaua care se desprindea de pe pereți pe alocuri și pânzele de păianjen atârnând în colțuri în unele camere, împreună cu covoarele care se destrămau pe podelele încăperilor din spate. Dar, cu toate acestea, lui Cassie îi plăcea. În afară de faptul că era maiestuoasă, casa părea să aibă o poveste de spus. Aproape că avea senzația că o simte așteptându-le cu nerăbdare atunci când deschideau fiecare ușă și nu putea să nu se întristeze puțin pentru camerele vechi care fuseseră neglijate, cu ușile lor închise în comparație cu restul casei, de parcă ar fi așteptat să strălucească din nou.

— Organizați vreun eveniment aici? întrebă Cassie, în timp ce Tiff le conducea înapoi în holul de la intrare, unde două fotolii erau așezate lângă fereastră în jurul unei măsuțe de cafea din colț.

Cassie nu putea să nu se gândească la faptul că evenimentele ar fi fost minunate aici. O casă victoriană maiestuoasă la țară, nu prea departe, dar suficient de rurală încât să ai senzația că poți evada din realitate. Ar fi fost grozavă pentru nunți intime, zile de naștere, dar și pentru aranjamente de durată mai lungă. Taberele de retragere ar fi fost geniale aici și era suficient spațiu pentru a scrie sau a face yoga sau orice altceva ți-ar plăcea.

— Oh, nu, nu mai am energie pentru asta, spuse Tiff. De fapt, acum încerc să vând casa.

— S-o vinzi? întrebă Cassie.

— Da. E minunată, dar e prea mult pentru mine acum și am întâlnit pe cineva în Portugalia, așa că mă mut acolo de îndată ce scap de locul ăsta, explică ea, adresându-i o privire pe care Cassie nu prea știa să o interpreteze. În fine. Luați loc amândouă. Pot să vă aduc o băutură de bun-venit?

— Ar fi minunat, spuse Linda, așezându-se pe fotoliul roșu și lăsându-i-l pe cel verde lui Cassie. Conduc un pub și aproape niciodată nu sunt eu cea servită. Ce zici de un pahar cu vin roșu?

Tiff strânse din buzele ei de un roșu aprins.

— Mă tem că n-am niciun fel de vin roșu în acest moment. N-am mai alimentat stocurile așteptând să vând. Ce ziceți de un pahar cu porto? Sau sherry?

— S-au interesat mulți de casă? nu se putu abține Cassie să întrebe.

— Nu încă, spuse Tiff cu dezinvoltură. E un proiect mare de asumat, presupun. A fost un tip pe care l-a interesat, cu ceva timp în urmă, dar a zis că așteaptă ceva, așa că om vedea.

E un proiect mare, se gândi Cassie, dar ce loc!

— Vă aduc la amândouă câte un sherry, da? întrebă Tiff și, fără să le dea de ales, dispăru.

Cassie și Linda își zâmbiră una alteia în timp ce o priveau plecând.

— Ei bine, spuse Linda. Tiff e cu siguranță... deosebită.

— Îmi place, spuse Cassie cu hotărâre.

Era sigură că și lui Tom i-ar fi plăcut Tiff și se întreba dacă el o întâlnise vreodată, dacă de aceea hotărâse să o trimită aici.

— Acum, că suntem aici, cred că pot să-ți dau asta, spuse Linda și scoase un plic din poșetă. Știu că ți-ai pus întrebări, adăugă ea încet.

Cassie simți acel șoc, așa cum i se întâmpla întotdeauna cu plicurile, la vederea scrisului de mână al lui Tom. Numărul patru. Ar fi trebuit să mai fie unul după acesta, dacă Tom urma același

tipar ca în anii precedenți, ceea ce însemna că ea trecuse de jumătatea drumului. Ce avea să găsească odată ajunsă la capăt?

— Părinții tăi veneau în vacanță în Țara Galilor, știi, spuse Linda.

Cassie ridică privirea spre ea.

— Da?

Linda dădu din cap.

— V-au luat pe tine și pe Tom într-un an. Cred că erai prea mică să-ți amintești, dar mama ta mi-a povestit totul când s-au întors. Au încercat să escaladeze masivul Snowdon. A fost ideea mamei tale, dar se pare a fost un dezastru, cu tine și cu Tom.

Cassie zâmbi. Desigur, mama ei ar fi încercat să urce un munte cu doi copii mici. Fusese întotdeauna în căutarea următoarei aventuri, la fel ca Tom.

— Totuși, mamei tale i-a plăcut aici. Vorbea mereu despre cum ea și tatăl tău s-ar muta într-o bună zi în Țara Galilor. Acesta era planul, oricum, dar trebuiau să poată ajunge ușor la locurile de muncă, pentru încă o vreme, iar Țara Galilor era cam departe.

Și n-au avut niciodată ocazia, se gândi Cassie cu tristețe. La fel cum Tom, acum, nu va avea niciodată șansa de a face toate lucrurile pe care plănuise să le facă.

Tiff se întoarse în cameră aducând sherry în două pahare desperecheate și puse pe măsuța de cafea dintre ele.

— Cred că am pe undeva un pic de prăjitură care să meargă cu asta, dacă aveți răbdare.

Când dispăru pentru a doua oară, Cassie deschise plicul.

Tot ce-mi trece prin minte când mă gândesc la Țara Galilor, Veveriţo, este vacanța în care am mers acolo, ploua, iar tu băteai din picioruș și refuzai să intri în casă, pentru că te enervasem eu cu ceva și Sam a trebuit să iasă și să te convingă să vii înapoi înăuntru. Îți mai amintești?

Da, își amintea, acum, că el menționase asta. Era în aceeași vacanță la care se gândise mai devreme. Claire închiriase o căsuță minusculă, iar Tom și Sam ajunseseră să împartă o cameră, dormind cu rândul pe podea, pentru că era rezervată doar pentru ei trei. Cassie se supărase, pentru că era prima dată când nu împărțea o cameră cu Tom în vacanță. Ieșise din casă furioasă. I se păruse mult prea mult și ar fi trebuit să fie *evident* de ce se supărase, dar era clar că nu se exprimase prea bine, pentru că Tom nu înțelesese și crezuse că ea se prostește. Avusese loc o ceartă rară între frați, care se încheiase cu el spunându-i:

— *Pleacă de-aici, Cassie, ești atât de enervantă!*

— *Bine, mă duc, a spus ea solemn, intenționând să plece departe și să-i lase pe toți să-și facă griji pentru ea – asta l-ar fi învăța minte pe fratele ei prost.*

Așa că plecase, dar nu fusese suficient de curajoasă să meargă mai departe de grădină, pentru că nu voia să se rătăcească. Stătuse acolo, cu brațele încrucișate, refuzând să intre în casă din ploaie până când Tom nu-și cerea scuze.

Claire strigase din casă.

— *Cassie! Nu fi prostuță, o să răcești. Intră chiar acum.*

— *Nu.*

— *Bine. Rămâi acolo, atunci.*

Claire știa, poate, că mai avea în ea doar câteva minute de rezistență.

În momentul acela, ieșise Sam. Ea uitase complet asta.

— *Haide, Cass. Tom n-a vorbit serios.*

— *Ba da. Vrea să plec, ca să fiți numai voi doi.*

Și era geloasă și asta era partea cea mai rea – nu voia să-și împartă fratele în vacanță. Era bine când se jucau acasă cu Hazel și cu Sam sau orice altceva, dar acesta trebuia să fie timpul ei cu el.

— *Ba nu vrea asta.*

Sam stătea în picioare, cu umerii încovoiați ca să se apere de ploaie, și își târșâia pe pământ degetul mare de la picior.

— Îmi pare rău că ți-am stricat vacanța.

Și apoi ea s-a simțit vinovată, pentru că nu fusese vina lui Sam.

— Îmi pare rău că tatăl tău e un mizerabil.

Sam spusese acel cuvânt despre tatăl său, așa că i s-a părut corect.

El a râs.

— Haide. Putem dormi toți în aceeași cameră împreună, ca la o petrecere în pijama?

Ea a ezitat, era posibil ca Tom să nu vrea asta.

— Sau o să stau afară în ploaie cu tine până te hotărăști să intri, a spuse el și și-a frecat umerii cu un gest ostentativ. Totuși, e destul de frig. S-ar putea să mă îmbolnăvesc.

Cassie a râs și a cedat, întorcându-se cu el în casă. Tom dădea târcoale în pragul ușii, cu un aer posomorât.

— N-am vorbit serios, a mormăit el. Nu trebuie să faci așa o scenă.

Vocea lui Claire s-a auzit din bucătărie.

— Acum, că s-a întors Cassie, vă puteți uita cu toții la ceva la televizor, cât pregătesc eu cina.

Tom s-a uitat la Cassie.

— Vii?

Cassie a dat din cap.

— Ar fi bine să te schimbi mai întâi, totuși. Ești udă până la piele.

Cassie a făcut o mutră.

— Atunci, voi o să alegeți ceva ce nu-mi place.

Tom și-a dat ochii peste cap.

— Voiam să te lăsăm pe tine să alegi.

Ea a mijit ochii, bănuitoare.

— Chiar dacă aș spune Spirit[1]*?*

Tom a oftat.

— Chiar și atunci.

Și așa, râzând, Cassie a intrat să se schimbe.

Zâmbi puțin la amintirea asta, deși, ca întotdeauna în amintirile despre Tom, inima ei se contractă într-un mod care i se păru dureros. Nu putea să nu se gândească și la Sam, la băiețelul dezamăgit de tatăl său care venise să stea alături de ea în ploaie. În cea mai mare parte, încerca să dea deoparte amintirile din copilărie despre el, gândindu-se că acestea nu anulează faptul că Sam crescuse și devenise un nemernic, dar nu se putu abține să se întrebe dacă nu cumva a mai rămas o parte din acel băiat undeva în el. Dacă ar mai ieși în ploaie să o consoleze.

Se întoarse la scrisoare, în timp ce Linda luă o înghițitură de sherry și murmură apreciativ.

Oricum, am vrut doar să vezi locul ăsta – nu ți se pare grozav? Și știu că spui mereu că nu ai putea să-ți deschizi propria afacere, așa cum îți doreai mai demult, dar iată un loc care a reușit tocmai asta.

Totuși, lui Tiff nu-i *mergea* afacerea, nu? Dar auzea o voce în adâncul minții ei care îi spunea că poate ea face-o să funcționeze. Ceea ce, era sigură, reprezenta exact ce își dorise Tom. Și uită-te la pubul Lindei. L-au salvat, nu? Parcă soarta, sau chiar Tom, ar fi demonstrat ceva, într-un fel. Dovedind că imposibilul se poate întâmpla.

Și acum, indiciul...
Un loc ferit de freamăt, de zgomot și vâltoare,
Când foșnetul de valuri te-alintă pe picioare,
Nu te trimit la surfing, să nu te necăjești,
Dar aprinde o torță pentru bărci de-ndrăznești.
P.S. Numele prietenului meu este Greg.

---

[1] *Spirit*, film de animaţie din 2002, al cărui protagonist este un cal (n. tr.).

Cassie se încruntă în timp ce recitea, apoi ridică privirea spre Linda, care încerca să citească de-a-ndoaselea. Cassie îi înmână indiciul, iar Linda îl citi cu buzele strânse.

— Știi ce înseamnă?

Cassie făcu o mutră și clătină din cap. Surfing? Poate o plajă? Nu că asta ar fi restrâns aria de căutare, având în vedere numărul de plaje din Marea Britanie. Își mușcă buza.

— Tu știi cumva? Știi spre ce mă conduce, ce se află la celălalt capăt?

Linda făcu o pauză, apoi dădu din cap.

— Vrei să-ți spun? întrebă ea încet.

Ar fi făcut-o. Cassie știa că Linda i-ar spune, dacă asta ar ajuta-o să afle, să proceseze. Pentru o clipă, se gândi la asta. Dar doar pentru o clipă. Pentru că, așa cum Hazel și Linda știuseră că ea trebuia să descopere singură indiciile, înainte să i-l dea pe următorul, ea știa că nu se va simți niciodată bine dacă trișează acum, la final.

— Nu, spuse ea cu emfază. În schimb, cred că vreau să-l las pe el să-mi arate.

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 23

Sunetul telefonului, pe care se obișnuise să-l seteze la maximum după ce mama lui intrase în panică atunci când nu-i răspunsese la un apel recent, îl trezit pe Sam dintr-un somn adânc și îl făcu să geamă în timp ce bâjbâia după el. Era Sheila, de la centrul de tineret. De ce naiba îl suna la ora asta? Înainte de a răspunde se uită cât e ceasul. Era cinci dimineața. Ar fi trebuit să mai doarmă o oră și chiar și atunci ar fi fost devreme.

— Alo?

Vocea îi era încă răgușită din cauza somnului, iar sunetul aparatului de aer condiționat care bâzâia – o necesitate într-o vară newyorkeză, știa acum – aproape că îl acoperea.

— Îmi pare rău că sun atât de devreme, spuse Sheila.

Avea „vocea de lucru" energică, aceea pe care o rezerva jurnaliștilor, părinților sau posibililor investitori, aflase el în cele două luni în care lucra pentru ea.

— Dar am primit vești proaste aseară. Ni s-au tăiat o parte din fonduri.

Sam aprinse lampa de pe noptieră – creația unui designer de lux. Din aprilie, locuia în apartamentul lui Toby din Brooklyn, deși insista, spre supărarea lui Toby, să plătească măcar chiria.

— Păi... Nu e bine. Îmi pare atât de rău, Sheila!

Era prea devreme pentru a spune ceva mai articulat. Nu era sigur de ce ea hotărâse să-l trezească pentru a-i spune asta, în loc să-l informeze mai târziu, dar regreta cu adevărat.

— Da, ei bine, chestia e... începu Sheila răsuflând adânc. Chestia e, Sam, că nu-mi mai permit să te plătesc.

— Aha.

Deci îl concedia la telefon? În ciuda faptului că nu era acolo de mult timp, în ciuda faptului că știuse întotdeauna că nu poate dura din cauza situației cu viza, nu putea să nu se simtă puțin rănit.

— Nu vreau să te concediez. Sincer. Dar...

— Nu-i nimic. Înțeleg. Mai vrei să vin și azi?

Urmă o pauză care dură prea mult.

— Păi, de asta te-am sunat...

Nu era nevoie să-i explice.

— Nu poți anula excursia! exclamă el. Copiii o așteaptă cu nerăbdare de multă vreme.

Și el petrecuse enorm de mult timp pregătind-o, nu că asta ar fi contat. De când era acolo, mai mulți dintre copii se apucaseră de cățărări, așa că îl întrebaseră dacă n-ar putea organiza o excursie de alpinism în „The Gunks", în masivul Shawangunk[1], chiar lângă New York. Îi auzise pe copii vorbind despre asta de câteva săptămâni.

— Pur și simplu nu știu cum ne-am putea permite, spuse ea oftând. Îmi pare rău. Chiar aș vrea...

— Nu trebuie să mă plătești, interveni Sam repede.

— Asta nu este...

— Și poți folosi ce nu mi-ai plătit din luna mai pentru a completa...

---

[1] Termenul „Gunks" este folosit în mod obișnuit de către alpiniști pentru a se referi la piscurile și stâncile aflate în Shawangunk Ridge, o creastă lungă care se întinde pe aproximativ 110 kilometri în sud-estul statului New York (n. tr.).

Încă o pauză lungă.

— Ești sigur, dragule?

Sam zâmbi în timp ce se așeza pe perne. „Dragule“ era un semn sigur că o convinsese.

— Categoric.

— Ei bine, atunci e în regulă.

Ăsta era lucrul bun la Sheila – nu spunea niciodată nu unei donații caritabile. Sam presupunea că așa trebuie să fie, având în vedere slujba ei.

— Ne vedem în câteva ore, atunci.

— Așa e bine, Liam, spuse Sam calm, privindu-i corpul slab în timp ce cobora în rapel pe stâncă. Aproape că ai ajuns acum.

Îl văzu pe Liam uitându-se în spatele lui, verificând cât de aproape e pământul, îi văzu picioarele tremurând, doar puțin. În ciuda bravadei pe care lui Liam îi plăcea să o afișeze, a refuzului de a cere ajutor sau sfaturi, Sam știa că puștiul e emoționat și plin de adrenalină după ce terminase prima sa escaladă în aer liber. Îl îndrumă până jos, știind că, uneori, oamenii sunt tentați să coboare prea repede deși e mai bine și mai sigur să se miște calm. Ceilalți șapte copii pe care-i aduseseră se aflau în spatele lui, privindu-l.

Zâmbetul lui Liam când atinse pământul era neprețuit, iar Sam simți că propriul său zâmbet se potrivește cu al băiatului. Liam se uită în sus la versantul abrupt de stâncă pe care tocmai urcase și coborâse, la piatra dură și cenușie care se înălța, cu frunzele verzi ale copacilor atârnând deasupra. Chiar dacă era un traseu pentru începători, era totuși o frumusețe. Liam se întoarse spre Sam, desprinzându-și coarda așa cum îl învățase, dându-și jos casca și dezvăluind părul transpirat. Nici nu era de mirare. Căldura era intensă, iar Sam transpira chiar și doar asigurând escaladele. Sam ridică mâna să bată palma, iar Liam nici măcar nu se strâmbă în timp ce-i răspundea.

— Bună treabă, prietene.

Liam râse când se alătură grupului și toată lumea se ridică în picioare pentru a se întoarce în zona de parcare pentru masa prânz.

Când ajunseră la microbuz, Sheila le împărți mâncarea ambalată, iar ei se împrăștiară pe niște bănci pentru picnic, sorbind recunoscători din sticlele cu apă. Copiii se duseseră în cealaltă direcție față de locul unde stăteau el și Sheila, iar Sam o auzi spunându-le tuturor:

— Treizeci de minute, mă auziți?

Chiar și aici, în zona de picnic din parcare, era frumos: copaci înalți și înfrunziți, care ofereau umbra atât de necesară pentru a se feri de soarele arzător al verii și care se pierdeau într-o pădure ce părea desprinsă dintr-un platou de filmare. Și, chiar dacă Sam nu vedea munții, era ca și cum i-ar fi simțit, prezența lor fiind prea impunătoare pentru a fi ignorată. Trei ore în afara New Yorkului și se simțea ca într-o altă lume. Dacă în urmă cu trei luni i-ar fi spus cineva că va învăța un grup de adolescenți pe care abia dacă îi cunoaște să se cațăre pe Gunks, i-ar fi spus să plimbe ursul. Nu în ultimul rând, știa el, din cauză că îi amintea de Tom. Și totuși, iată-l aici.

Sheila scoase un geamăt când se lăsă să cadă pe banca de lângă el, iar Sam îi aruncă o sticlă cu apă.

— Ești o legendă, Sheila.

Zâmbetul Sheilei era unul dintre cele mai autentice pe care le văzuse vreodată și, la fel ca râsul ei, era contagios.

— Tu ai făcut totul, dragule, spuse ea cu acel accent newyorkez remarcabil. Și, uite, continuă arătând spre locul în care copiii râdeau și mâncau acum, cu expresiile lor – nu degajate și lipsite de griji ca ale altora de vârsta lor, dar cel puțin, îi plăcea lui Sam să creadă, ceva mai relaxate decât de obicei –, și aruncându-i o privire înainte de a mușca din sendviș. A fost un succes, nu? A fost bine pentru ei. Bine și pentru tine, aș spune. Ți-a mai alungat din demoni, după cum se vede.

Sam își reprimă cu greu o grimasă. Presupunea că Sheila are dreptate. Faptul că se concentrase asupra altor oameni îl ajutase să iasă din acea gaură întunecată. Dar, cu toate astea, îi făcea stomacul să se simtă puțin încordat. Oare făcuse asta pentru copii? Sau pentru a-și demonstra lui însuși ceva?

Sheila îi mai aruncă o privire. Știa cum să te privească, Sheila asta. Ochii ei întunecați erau mari și expresivi, iar sprâncenele aveau gradații în sus și-n jos pe care el nu le mai văzuse până acum.

— Nu înseamnă că n-ai făcut o faptă bună, chiar dacă a fost și pentru tine, continuă ea pe un ton uniform. Nu trebuie să fii complet dezinteresat ca să faci totuși ceva bun pentru alții.

Nu e doar o bună observatoare, se gândi Sam, dar și o afurisită de cititoare de gânduri. Era cam straniu uneori.

Sheila aruncă o privire spre copii.

— Liam, nu arunca chestia aia acolo.

Se ridică în picioare și merse cei câțiva metri până la ei.

Sam mai luă o înghițitură de apă, uitându-se la peisaj. Apoi ridică sticla spre cer, într-un toast.

— Mi-aș dori să fii aici, amice.

— Pur și simplu nu știu de ce nu... începu Sheila și se încruntă la el. Ești bine?

— Da, răspunse el dregându-și glasul și mai luă o înghițitură de apă.

Nu era chiar așa, dar faptul că putea să se afle într-un loc ca acesta, să se gândească la Tom și să nu se prăbușească era, credea el, o îmbunătățire. Și lui Tom i-ar fi plăcut asta. Ar fi fost și el aici, implicându-se, făcându-i pe toți copiii să râdă. Sam își putea imagina o astfel de scenă.

Sheila încă se uita la el în felul ei de cititoare de gânduri, așa că Sam își ridică telefonul ca să-i distragă atenția. Era un e-mail de la Cassie, venit în contul de e-mail fals pe care îl crease cu câteva luni în urmă. Se simțea încă puțin vinovat pentru asta, pentru că

deschisese un cont de e-mail separat doar pentru a-i trimite mesaje și pentru a ascunde cine e – dar cealaltă variantă ar fi fost să refuze să o ajute și nici asta nu putea să facă.

Este oficial! Pubul este al nostru. Sau al Lindei, presupun. Dar, oricum, m-am gândit că ai vrea să știi.

Sam zâmbea în timp ce scria un răspuns. *Asta e minunat!* Adăugă un emoji cu un rând de sticle de șampanie. O parte din el îl îmbolдea. Într-un fel, își dorea să fie acolo și să sărbătorească împreună cu ea, să ridice un pahar cu ea și cu Linda și să toasteze în cinstea pubului unde crescuseră cu toții. Să vadă lumina din ochii căprui și calzi ai lui Cassie, pentru faptul că reușise. Și, cu toate că se terminase acum, iar rolul lui încetase, nu se putea abține să pună o întrebare în dorința de a continua conversația, de a menține vie legătura cu ea.

Faci ceva pentru a sărbători?

Oarecum. Mă duc la un schimb de experiență în weekendul acesta.

Un schimb de experiență? Sună de rău augur…

E o chestie în care mă lasă să mă ocup eu de un eveniment într-un alt loc. Un conac minunat din Sussex… se numește Gravetye. Oricum, poate că înseamnă muncă, dar e ceva ce mi-am dorit să fac de multă vreme, așa că e un fel de a sărbători!

Sam pufni încet pentru sine, alegându-se cu o privire curioasă din partea Sheilei. Ea sărbătorea prin muncă? Nu i se părea prea distractiv. Dar, pe de altă parte, Cassie fusese întotdeauna atât de sigură atunci când era vorba să facă ceea ce îi plăcea. O invidia pentru asta. Nu credea că-i place slujba ei actuală – și știa că și Tom gândea la fel –, dar ea nu avusese niciodată dubii în privința tipului de carieră pe care și-o dorea. Deci, dacă ea își dorea acest „schimb de experiență", oricât de ridicol i se părea, atunci își putea imagina că va fi un fel de sărbătoare. Deși, cu siguranță, nu-și putea imagina că el ar fi în stare vreodată să se distreze muncind.

Îi luă un moment să-și dea seama că exact asta făcea aici.

— Deci, dragule, spuse Sheila, acum, că ai rămas fără slujbă, ce ai de gând să faci?

Sam puse telefonul jos și clătină din cap.

— Rahat! Scuză-mă, exclamă el și tresări, dar Sheila doar pufni în râs, încet.

— Dragul meu, nu poți să lucrezi cu adolescenți, așa cum fac eu, și să nu te obișnuiești cu câteva înjurături.

— Corect.

Nu știa ce are Sheila special – era prea tânără ca să-i fie mamă, dar Sam tot avea un sentiment protector față de ea.

— Păi, ăăă... răspunse el, trecându-și mâinile prin păr și aruncându-i o privire goală. Habar n-am.

Și era adevărat. Slujba de la centrul de tineret îl ținuse în viață în ultimele opt săptămâni, îi dăduse un scop aparent și îl ajutase să iasă din groapă. Iar acum, că aceasta nu mai era, nu avea absolut nicio idee despre ce va face în continuare.

Capitolul 24

Cassie stătea în fața blocului și privea fix numărul 4a, făcându-și curaj să bată la ușă. Amy o aștepta înăuntru – o rugase să treacă pe la ea astăzi. Dar Cassie avea nevoie de o clipă de răgaz înainte de inevitabila avalanșă a amintirilor, de durerea care avea să o străpungă când va intra în vechiul apartament al lui Tom pentru prima dată de la moartea lui.

Când ridică mâna spre ușa din lemn, i se păru grea.

— E deschis! strigă Amy, iar Cassie a răsuci mânerul ușii și intră. Sunt în bucătărie!

Cassie porni în direcția vocii lui Amy și trecu prin living către bucătăria mică. Nu se putea abține să se uite în jur, încercând să evalueze ce se schimbase de când Tom nu mai locuia aici. Atât de multe lucruri erau la fel – același televizor, aceeași măsuță de cafea în living, aceeași canapea albastră. Dar existau și unele deosebiri, iar lipsa lucrurilor lui Tom o lovi ca un pumn în stomac. Biblioteca era nu plină nici pe jumătate, iar unele dintre ustensilele de bucătărie fuseseră strânse. Câteva tablouri fuseseră date jos de pe pereți. Totuși, fotografiile cu Tom și cu Amy erau încă la locul lor. Cum putea Amy să înfrunte asta, zi de zi, era mai presus de puterea de înțelegerea lui Cassie.

Totuși, o parte din ea se uita și la altceva decât la decât la amintiri. Căuta indicii.

Dar aprinde o torță pentru bărci de-ndrăznești.

Încă nu-și dăduse seama. Dar Tom o trimitea pe o plajă pentru următorul indiciu, era sigură de asta. Și, spre deosebire de precedentul, nu exista nicio sugestie privind un termen-limită, așa că nu o apăsa îngrijorarea care că ar putea rata o dată anume. Dar mai departe de atât nu ajunsese. Se uitase pe o hartă a Regatului Unit, încercând să vadă dacă vreuna dintre plaje are o legătură specială cu Tom. Fuseseră pe o mulțime de plaje împreună: Cornwall, Bournemouth, Brighton, o plajă din Țara Galilor. Cum să știe care din ele?

Nu era nimic în biblioteca lui Amy care să o ajute. Nicio fotografie cu toți pe o anumită plajă, de exemplu. Se va uita mai târziu, își propuse ea. Poate să vadă dacă Amy nu are vreo idee.

Când Cassie o găsi în bucătărie, Amy era cu spatele la ea și scotocea într-unul dintre dulapurile de sus.

— Cu ce să te servesc? întrebă ea, încă fără să se întoarcă. Nu mai am ceai obișnuit, continuă, iar Cassie avu impresia că vocea îi e puțin cam stridentă. Dar am de plante. Mentă? Lămâie și ghimbir?

— Sigur, spuse Cassie. E bun oricare.

Amy dădu jos o cutie cu ceva din dulap, dar nu se întoarse imediat.

— Amy? E totul...?

Dar se opri, pentru că Amy se întoarse în sfârșit. Și, în ciuda faptului că purta o bluză largă, nu se putea ascunde. Nu putea ascunde rotunjimea.

Cassie se holbă la abdomenul lui Amy, înainte de a-și ridica privirea spre fața ei.

— Ești însărcinată, spuse ea dintr-o răsuflare.

Amy tresări, doar puțin, apoi încuviință din cap. Traversă bucătăria pentru a porni fierbătorul, iar mâinile i se odihniră pe burtă, poate ușor protector.

Cassie clătină din cap, iar o durere surdă i se declanșă de acolo.

— Ce...? întrebă, umezindu-și buzele și încercând din nou. Când...?

Fierbătorul se opri și niciuna dintre ele nu făcu nimic în privința asta.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus. Nu știam cum să fac.

— E...?

— Da. Tom e tatăl, spuse Amy și trase aer în piept, cu umerii încordați de efort. Îmi pare rău. Am aflat cu câteva săptămâni înainte ca Tom să moară, apoi pur și simplu n-am știut... nu știam ce să fac, dacă vreau să...

— Să-l păstrezi? a terminat Cassie, dar tonul ei nu judeca.

Clătina din cap, nu pentru a o condamna pe Amy, ci doar pentru a încerca să se dumirească. Sigur că Amy nu știuse dacă-și dorește copilul. Nici nu-și putea imagina cum e să fii pusă în fața unei asemenea alegeri – să naști atunci când tatăl e deja mort. Cassie trase aer în piept încet, dureros.

— Cred că ar trebui să stăm jos, îi spuse lui Amy, care dădu din cap, cu ochii mari, aproape înfricoșați.

Părea îngrijorată de ceea ce ar putea crede Cassie, care încerca să zâmbească liniștitor.

— O să termin eu asta, spuse ea, făcându-i un semn spre fierbător.

Făcu două ceaiuri de mentă în timp ce Amy stătea așezată pe canapeaua albastră din living, iar acest gest banal o liniști puțin. Aduse cănile, puse una lângă Amy, apoi se așeză pe fotoliul de vizavi.

— Așa, spuse ea. Hm... uau!

Amy râse scurt, cu răsuflarea tăiată.

— Da. „Uau" e cuvântul corect.

— Cum te simți?

Amy clătină din cap, iar buclele ei, ținute azi de o bentiță albastră, tresăltară.

— O să fiu sinceră. Am fost cam vraiște emoțional, spuse ea ridicând cana cu ceai și cuprinzând-o în palme.

— Da. Îmi pot imagina.

Cassie făcu o pauză. Habar n-avea ce să spună. Ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să observe până acum că se întâmplă ceva, ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenție lui Amy atunci când se întâlniseră la hotel cu câteva luni în urmă. Cum reușise Amy să ascundă asta? Cassie încercă să se gândească la întâlnirea lor. Semnele erau acolo. Hainele largi, cafeaua decofeinizată. Dar ea, în mod evident, fusese prea preocupată de propria viață, încât nu se uitase suficient de atent la ceea ce se afla în fața ei.

— Amy, îmi pare atât de rău că...

Amy ridică o mână ca să o oprească.

— Nu. Dacă trebuie cineva să-și ceară scuze, eu sunt aceea. Eu doar...

— Știu, șopti Cassie.

Pentru că înțelesese. Chiar credea că a înțeles. Își aruncă din nou privirea prin living – livingul lui Tom –, iar Amy îi urmări mișcarea.

— Linda m-a ajutat să împachetez lucrurile din apartament, spuse Amy încet, dar tot mai dau peste câte ceva de-al lui din când în când, știi? Am vrut să mă mut, dar, în același timp, n-am putut suporta să mă despart de locul care conține toate amintirile despre el, așa că am fost pur și simplu... prinsă la mijloc, presupun.

Cassie dădu din cap. Credea că înțelege ce vrea să spună Amy – așa se simțea și ea. Mai puțin de când începuse vânătoarea de comori, dar tot mai izbucnea din când în când. De parcă ar fi încercat să scape de amintiri, de durere și totuși încerca să se agațe de tot în același timp.

Cassie ezită. Dar trebuia să întrebe, trebuia să știe.

— Tom știa? întrebă ea încet.

Amy o privi în ochi.

— Da.

— Dar el zicea... A zis că v-ați despărțit.

În ochii lui Amy se iviră lacrimile.

— Da. I-am spus, iar el...

Trase aer în piept, aparent incapabilă să termine propoziția. Nici Cassie nu putu vorbi imediat. Se uita la Amy cu ochii mari, fără să înțeleagă. Sau *fără să vrea* să înțeleagă, încercând să completeze mental propoziția în diferite feluri. Amy își reținu un suspin.

— A zis că nu face față, că are nevoie de o perioadă de timp departe de asta. Iar eu m-am enervat – doar eram implicați amândoi, nu? Nu numai el trebuia să facă față – și am vrut să fie alături de mine, să spună că vom crește copilul împreună, pentru că asta mi-am dorit.

Cuvintele ei veneau mai repede, ieșind toate deodată.

— A fost un accident, dar eu am vrut – și am vrut să fie cu el. Am vrut să fim o familie. Dar el pur și simplu a plecat.

Plângea acum, umerii îi tremurau în timp ce suspina, iar Cassie, încercând să-și stăpânească propriile lacrimi, se ridică și se duse să se așeze lângă Amy pe canapea, cuprinzând-o cu un braț.

— Eu... începu Cassie și înghiți în sec. Nu sunt sigură ce să spun.

Nu avea niciun sens pentru ea. Oare Tom o abandonase pe Amy de îndată ce aflase că e însărcinată? Sigur că nu. Nu-i stătea în fire.

Fusese atât de caustică atunci când Sam o părăsise pe Jessica în ziua nunții lor. Era mai bine așa, să-ți părăsești iubita, cu care ești de mult, când rămâne însărcinată? Nu, se gândit Cassie cu fermitate. Ceea ce făcuse Sam era mai rău – nunta fusese planificată, iar ocaziile de a scăpa de ea fuseseră numeroase. Pe când pentru Tom fusese o surpriză care-l dăduse peste cap. Știa, într-un colț îndepărtat al minții ei, că încearcă să-i găsească scuze. Își dorea ca el să fie impecabil, avea nevoie să se poată gândi la el ca la fratele mai mare perfect.

— Îl păstrezi? întrebă ea în liniște.

Cu siguranță, având în vedere cât timp trecuse, Amy hotărâse să meargă până la capăt cu sarcina, dar exista o posibilitate ca ea să se gândească să dea copilul spre adopție.

— Da, răspunse ea cu vocea puțin mai puternică. Da, îl păstrez. Și îmi pare rău, voiam să fiu sigură de asta înainte de a-ți spune, pentru că n-am vrut să te întristez – și apoi am simțit că am amânat prea mult și încercam să-mi dau seama cum să-ți spun. Am scris un mesaj de atâtea ori, dar nimic nu suna îndeajuns de bine.

— Hai să facem o înțelegere, niciuna dintre noi nu trebuie să se scuze, bine? spuse Cassie, iar Amy își strânse buzele, dar aprobă din cap. În plus, mă bucur că știu acum și asta e cel mai important, adăugă ea întinzându-se și luând mâna lui Amy într-a ei. Iar dacă ai nevoie de ajutor, Amy, cu orice – eu sunt aici, bine? O să fiu prin preajmă mai des, promit, și sunt total dispusă să fac pe dădaca atunci când o să vină momentul.

Se uită din nou spre la abdomenul lui Amy. Acolo era copilul lui Tom. Nu-și dădea seama exact ce simte în legătură cu asta. Copilul lui Tom – o parte din el. Dar pe care el nu va ajunge niciodată să-l vadă cu ochii lui. Și de care el, aparent, alesese să fugă.

Amy zâmbi, deși zâmbetul ei era puțin înlăcrimat.

— O să fii mătușă.

— Da. Presupun că sunt.

Și apoi amândouă începură să plângă, dar lacrimile fierbinți și sărate care își croiau drum pe chipul lui Cassie aveau un efect eliberator, astfel încât, atunci când suspină să se oprească, ceva din ea se mai domolise puțin.

— Ei, spuse Amy, ștergându-și propriile lacrimi și dând deoparte o buclă rătăcită, cum merge serviciul?

Lui Cassie i se păru atât de ridicol, având în vedere enormitatea veștii lui Amy, să vorbească despre muncă, încât râse.

— Bine, cred.

Se apucă să-i povestească lui Amy despre weekendul de schimb de experiență care urma să aibă loc și despre faptul că Robert chiar o lasă să participe. În realitate însă, în ultimele două luni, altceva îi umblase prin minte. Nu reușea să scape de imaginea casei din Țara

Galilor, de faptul că aceasta era de vânzare, de potențialul pe care îl văzuse acolo. De ideea de a lua ceva puțin degradat și de a-i oferi dragoste, făcându-l să strălucească din nou.

Când Amy merse să aducă încă o cană cu ceai – având nevoie, simți Cassie, de un moment de singurătate –, Cassie își scoase telefonul, deschis căsuța de e-mailuri își ațînti privirea asupra lor.

Nu însemna că nu se angajează cu nimic dacă pune doar o întrebare, nu? Tom ar fi îndemnat-o să o facă, știa ea, dacă ar fi fost aici. Nu era nimic rău în a cere părerea cuiva care cunoștea industria ospitalității – părerea cuiva care donase pentru ca un pub local să continue să funcționeze și care spusese că are o oarecare experiență în domeniu, care ar ști, poate, tipurile de afaceri care au reușit și care au eșuat.

Bună. Știu că ai spus că ai o anumită experiență în afacerile cu puburile locale și mă întrebam dacă te-ar deranja să discutăm ceva.

Respiră adânc și trimise e-mailul. Tot ceea ce-și dorea, de fapt, era să discute cu cineva cu care nu avea nicio legătură emoțională – Linda, Hazel sau Josh nu ar fi gândit în acel mod critic de care ea credea că are nevoie. Așa că putea să pună întrebarea, să o discute, să realizeze cât de ridicolă e întreaga idee și apoi să o dea deoparte.

Acesta trebuie să fi fost de la bun început motivul pentru care Tom o trimisese la casa aceea – ca să-i planteze ideea în minte.

Dar, din nou, poate că nu-l cunoștea atât de bine cum crezuse. La urma urmei, el fugise în mod clar de Amy, de copil, pentru că îi era teamă să se angajeze, pentru că îl speria această responsabilitate. Poate că fratele ei mai mare cel neînfricat nu fusese chiar atât de neînfricat până la urmă.

Și dacă ea nu-l cunoștea atât de bine pe cât crezuse, dacă nu putea intui ce gândea el, atunci cum naiba avea să descopere următorul indiciu?

Capitolul 25

— Și ce ai de gând să faci acum? îl întrebă Sophia, privindu-l peste marginea paharului ei de vin.

Sam stătea într-un bar din Brooklyn – unul la modă, proaspăt deschis – împreună cu ea, cu Toby și Zoe și îi anunțase că nu mai are slujba de la centrul de tineret.

— Habar n-am, răspunse el cu sinceritate și ridică din umeri de parcă nu era mare lucru, fără să lase să se vadă cât de mult îl făcea să se simtă... în derivă, din nou, pierderea acelui post.

— Ne întoarcem în Hamptons peste câteva săptămâni, ar trebui să vii și tu, spuse Toby, iar Sophia dădu energic din cap, cu părul ei negru strălucind în lumina slabă. Scoatem iahtul pentru o altă plimbare – e incredibil vara. O să ne gândim noi la ceva, nu-ți face griji.

— Da, poate.

Problema era, totuși, că timpul său petrecut în Statele Unite se scurgea cu repeziciune – obținuse un permis ESTA[1] pentru a intra, care era mai rapid și mai ușor de obținut decât o viză, dar însemna că are dreptul doar la o ședere de nouăzeci de zile, iar acele nouăzeci de zile se apropiau de sfârșit. Așa că acum trebuia se gândească bine

[1] ESTA (Electronic System for Travel Authorization) este un sistem online operat de guvernul american care permite cetățenilor din anumite țări să călătorească în Statele Unite până la 90 de zile fără a obține o viză (n. tr.).

la ce urmează – acasă sau în altă parte? Căutase și alte destinații, fiind incapabil să nege atracția de a călători, de a ignora problemele pe care le lăsase acasă și de a amâna să se gândească la rezolvarea lor. Nu avea un loc de muncă, nu avea un apartament la Londra. Habar n-avea ce să facă nici din punctul de vedere al carierei, nu era sigur dacă mai poate să fie avocat, dacă reputația nu-i e acum ruinată.

Reciti mesajul pe care i-l trimisese Jessica mai devreme în acea zi.

Am văzut azi pe Instagram pozele tale de la alpinism. Sunt mândră de tine. Tom ar fi și el mândru. Hai să vorbim față în față, când te întorci.

Vorbiseră puțin la telefon, cu vreo două luni în urmă, și fusese ciudat și dureros, iar ea închisese înainte ca vreunul să spună ceva cu adevărat. Așa că mesajul de azi venise cam pe neașteptate. Și tonul... Ei bine, nu era foarte sigur cum să-l interpreteze.

— Încă un rând? întrebă Toby.

Toți dădură din cap afirmativ și Toby se ridică.

— Te deranjează dacă-mi dai o mână de ajutor, Zo?

Zoe suspină puțin, cu o expresie, ca de obicei, neimpresionată, dar se ridică și-l urmă pe Toby până la bar.

— Doar o apă minerală pentru mine, mulțumesc, spuse Sam absent.

Nu că s-ar fi lăsat complet de băutură, dar încerca să o reducă, în loc să se bazeze pe ea ca pe o cârjă, așa cum făcuse după moartea lui Tom. Își deschise e-mailurile și văzu unul de la Cassie. Inima îi tresări puțin de nerăbdare, așa cum se întâmpla întotdeauna cu mesajele de la ea.

Bună. Știu că ai spus că ai o anumită experiență în afacerile cu puburile locale și mă întrebam dacă te-ar deranja să discutăm ceva.

Se uită fix la mesaj, simțind cum inima îi bate mai repede. Nu știa despre ce voia ea să vorbească – se exprimase vag, poate în mod deliberat. Putea fi ceva în legătură cu pubul Lindei sau cu slujba ei. Dar, orice ar fi fost, Cassie presupunea că el are un nivel de

cunoștințe pe care de fapt nu-l avea. Nu avea nici măcar noțiunile elementare despre administrarea unei afaceri în industria ospitalității. Nu ar fi trebuit să spună asta.

O simți pe Sophia schimbându-și poziția lângă el, înclinându-și scaunul astfel încât să fie mai aproape. Simți cum piciorul ei se apasă de al lui, iar mirosul parfumului ei de mosc îl învăluie. Nu se mai culcase cu ea de atunci, în Hamptons, dar acum ea își arăta intențiile foarte clar. Și poate că ar fi fost ușor să se ducă din nou acolo, pentru a-și distrage atenția de la faptul că rămăsese, încă o dată, fără niciun scop.

— Tot la Toby stai?

Sam își drese glasul.

— Da. A fost grozav că m-a lăsat să stau la el.

Și, într-adevăr, Toby fusese grozav. Sam nu știa ce ar fi făcut dacă nu i s-ar fi oferit acel colac de salvare.

— Nu e departe de aici, nu-i așa?

Sophia se întinse spre el, își coborî o mână pe brațul lui, cu unghiile de un roșu-aprins zgâriindu-i ușor pielea.

Atât de ușor, poate, dar nu de asta avea el nevoie. Știa, în adâncul sufletului, că nu l-ar fi făcut să se simtă mai bine, nu pe termen lung. Așa că nu era corect – nici față de ea, nici față de el însuși.

Se trase înapoi.

— Îmi pare rău, Sophia, nu pot face asta.

Ea se bosumflă, dar Sam fu salvat și nu mai trebui să elaboreze, deoarece chiar atunci reveniră Toby și Zoe cu băuturile.

Sam se uită la e-mail pe telefon. Nu putea continua să facă asta. Nu mai putea continua să o mintă. Respiră adânc.

Ce-ar fi să discutăm personal?

Simți că se liniștește ceva în el în timp ce apăsa pe „Send".

Era timpul, se părea, să se întoarcă la Londra. Era timpul să o vadă pe Cassie, să-i spună adevărul și să spere că de data aceasta nu îi va trânti ușa în față.

Sam se uita pe geam la conacul care se apropia, ascultând scrâșnitul scos de anvelopele taxiului pe pietriș. Era o clădire impresionantă, putea aprecia asta, în stil elisabetan, din cărămidă cenușie cu o nuanță de piersică pe alocuri, înaltă și ușor impunătoare, cu coșuri care semănau puțin cu niște turnulețe. Ferestrele împărțite în două de colonete aproape că păreau să-l urmărească atunci când se apropia, își spunea el, ca și cum ar fi fost ochii casei, evaluându-l pe cel mai recent sosit. Evaluându-l pe el și intențiile lui, care naiba or fi fost acelea.

— Am ajuns, spuse taximetristul.

Opri motorul și venit să-i deschidă portiera.

— Drăguț loc, nu-i așa? spuse el de dragul conversației, agățându-și degetele ușor umflate în catarama de la curea și întorcându-se în cerc pentru a cuprinde întreaga casă.

Sam mormăi afirmativ în timp ce cobora din mașină. Era cald – nu la fel de cald ca la New York, dar însorit și luminos, o vară englezească în cea mai bună formă. De o parte și de alta a treptelor din piatră care urcau către intrarea conacului se afla o vegetație verde strălucitoare, tufișuri și arbori care se întindeau mai departe spre dreapta, astfel încât erau într-adevăr înconjurați de peisajul rural. Sam fusese puțin surprins să poată face o rezervare așa din scurt, în ultimul moment, mai ales având în vedere faptul că evenimentul lui Cassie – un *brunch* de logodnă, se pare – se desfășura a doua zi dimineață.

Era oare un caz de hărțuire faptul că el știa asta, că o urmărise până aici? Sam socotea că e probabil mai sigur să nu răspundă la această întrebare.

Venise direct de la aeroport – durase aproximativ o oră și jumătate de la Heathrow. Era ciudat – de fapt, nu intrase în Londra, doar ocolise periferiile pe M25, dar simțise prezența orașului care se profila și era aproape sufocant, de parcă îi amintea de ceea ce lăsase în urmă, îi amintea că încă e gata să-l revendice. Își trecu o mână prin păr, apoi luă geamantanul oferit de șofer.

— Atunci, vă doresc ședere plăcută, spuse șoferul ținându-se de pantaloni înainte de a se urca din nou în mașină și a pleca.

Sam ridică mâna în semn de mulțumire, apoi începu să urce treptele. Nu avea rost să-și pună la îndoială decizia – era acum luată.

Nu urcase decât două trepte, luptându-se oarecum cu geamantanul greu, când o femeie cu părul scurt și umerii largi, purtând un blazer albastru-marinăresc peste o rochie albastră asortată, apăru din intrarea de la capătul scărilor.

— Lăsați-l acolo! îi ceru ea, iar Sam tresări suficient de tare încât să dea drumul geamantanului.

Femeia coborî treptele în fugă pe niște tocuri minuscule, mișcându-se cu o grație care-l surprinse pe Sam. De aproape, se vedea că poartă un colier din perle.

— Mă ocup eu de asta – oaspeții noștri nu cară bagaje.

— Oh, nu, spuse Sam în grabă, alarmat de perspectiva ca această femeie să aibă dureri de spate încercând să ridice cărămida lui de geamantan. E foarte greu, nu mă deranjează să...

Dar ea îl dăduse deja la o parte și luase geamantanul, ridicându-l cu aparentă ușurință. Urcă treptele înaintea lui și Sam privi în urma ei, simțindu-se puțin umilit. Apoi reacționă și o urmă repede în zona recepției.

Femeia lăsă geamantanul jos, apoi strigă cu un glas tunător:

— Brian!

Sam văzu un bărbat subțirel, ușor chel, purtând o cămașă albă cu o cravată mov, apropiindu-se în grabă.

— Vrei să duci asta în camera domnului Malone, te rog?

Sam habar n-avea cum de știe ea cum îl cheamă sau cum de știe Brian în ce cameră e cazat, dar Brian dădu din cap și zâmbi într-un mod care-l făcu pe Sam să-l simpatizeze imediat și se îndepărtă trăgând după el geamantanul lui Sam.

— Eu sunt Emma, spuse femeia, trecând prin recepție în spatele unui birou elegant, din lemn masiv. Sunt managerul recepției și puteți oricând să mă chemați dacă aveți o problemă, bine?

Sam dădu din cap. Ea scoase o cheie, apoi îl conduse afară din zona de recepție și prin conac.

— Aici, spuse Emma, după ce urcaseră două șiruri de scări. Aici e camera dumneavoastră!

Deschise ușa și-l lăsă să intre înaintea ei. Camera era luminoasă și deschisă la culoare: tapet crem cu copaci verzi pe el și un pat confortabil cu o tăblie gri. Era uriașă, mult mai mare decât o cameră de hotel obișnuită, cu propria canapea, precum și cu o masă din lemn și două scaune.

Emma arătă spre câteva dotări ale camerei, apoi făcu un semn spre ferestre.

— Aveți vedere la grădinile noastre, care se întind pe paisprezece hectare.

Paisprezece?! își spuse Sam. Doamne!

— Au fost proiectate de grădinarul vizionar William Robinson în 1885, iar grădinarul nostru șef le întreține cu grijă și astăzi. Dacă îl vedeți cu câinele lui din rasa collie, nu ezitați să-i puneți orice întrebare despre proprietate.

Vizionar, își spuse Sam, zâmbind puțin. Era un cuvânt bun.

— Aveți vreo întrebare? spuse Emma și își tras blazerul în jurul ei cu ambele mâini.

Sam observă că geamantanul lui e deja acolo, la picioarele patului, și își dori să se poată prăbuși lângă el.

— Dacă vreau să mănânc…?

Îi era foame, tipul de foame care era parțial oboseală, și nu mâncase nimic în avion.

— V-am rezervat un loc în restaurantul nostru cu stele Michelin de la parter, dacă doriți, dar există și opțiunea de room-service, care funcționează 24 de ore 24.

Sam dădu din cap în semn de mulțumire, gândindu-se că va trebui să fie atent la cât cheltuie în acest weekend – numai două nopți de cazare erau suficiente pentru a-l face să tresară și, în timp ce în lunile precedente ar fi comandat bucuros orice sticlă de vin la un restaurant elegant, împreună cu cel mai scump fel principal, acum nu prea era în măsură să facă asta.

Emma îi zâmbi, repetându-i că nu trebuie decât o cheme dacă are nevoie de ceva, apoi se retrase. Sam aruncă o privire prin cameră, încă puțin uluit că se află cu adevărat aici, făcând asta. Patul, cu multele sale perne și plapuma care părea moale, îl chema, invitându-l să se trântească acolo complet îmbrăcat și să nu se mai miște, dar se forță să se întoarcă și să iasă din cameră. Mai întâi avea să vâneze ceva de mâncare, să termine repede, apoi ar fi putut să se culce și să se gândească la cum naiba să-i explice totul lui Cassie a doua zi.

Se îndreptă spre sala de mese, oprindu-se la intrare în timp ce aștepta să vină cineva să-l însoțească la masă. Ca și camera lui, încăperea era luminoasă și spațioasă – avea pereți din sticlă de jur împrejur, oferind o priveliște asupra grădinilor, și mai era și un fel de candelabru cu mai multe brațe, atârnat în mijlocul tavanului, care semăna puțin cu un păianjen fantezist.

Dură doar câteva secunde până să vină cineva ținând în mână un meniu, iar Sam dădu afirmativ din cap când fu întrebat dacă vrea să mănânce, și chiar atunci auzi un râs. Inima îi tresăltă. Recunoștea acel râs.

Privirea lui urmă direcția sunetului și o văzut. Era Cassie. Stătea acolo, de cealaltă parte a sălii, iar Hazel era în fața ei. Strălucirea amurgului surprindea părul blond al lui Cassie, făcându-l să

strălucească. Ea *zâmbea* cu adevărat, într-un fel în care lui nu-i zâmbise niciodată – nu-i mai zâmbea.

Era încă puțin cam slabă, își spuse el, cu obrajii ușor scobiți. Dar arăta mai bine. Mai sănătoasă. Mai fericită. Nu putea să-și întoarcă privirea. Voia să o privească, să se bucure de imaginea ei. Simți cum i se umezesc palmele, cum îi crește pulsul la baza gâtului. Despre ce era vorba?

— Domnule? întrebă chelnerul, uitându-se peste umăr spre locul unde Sam încă stătea.

Își dădu seama că nu poate. Nu putea să meargă acolo, nu putea să afișeze un zâmbet îngâmfat, nu se putea gândi la ce naiba să-i spună. Așa că, simțindu-se ca un idiot, își drese glasul.

— Ăăă, o să comand la room-service.

Se năpusti spre ieșire, lăsându-l pe chelner cu o expresie ușor uimită, și fugi în siguranța camerei sale.

Respiră lung în timp ce închidea ușa în urma lui. *Vino-ți în fire, Sam, ce dracu'!*

Era ridicol, reacționa exagerat. Probabil din cauza șocului de a o vedea. Îi ordonă inimii să se calmeze, de fapt, trase un pumn acolo pentru a sublinia ideea. Era doar Cassie, pentru numele lui Dumnezeu!

O Cassie frumoasă, puternică și inteligentă.

Nu, încetează cu asta. Era doar faptul că o vedea pentru prima dată, știind că vorbise cu ea. Întotdeauna o considerase o femeie sexy, așa că n-ar fi trebuit să fie o surpriză faptul că avusese o reacție fizică la vederea ei. Era doar afectat de diferența de fus orar și într-o stare de confuzie. Va trece peste asta a doua zi.

Doamne, ziua următoare. Se gândi din nou la expresia ei contorsionată de ură ultima dată când se văzuseră. Nu era sigur că ar fi putut suporta dacă ea ar fi avut din nou acea reacție.

Nu te mai gândi la asta, își spuse și își scutură umerii la propriu în timp ce se îndrepta spre pat și se așeza. Patul era la fel de moale

și de primitor pe cât crezuse, iar salteaua se afunda sub greutatea lui. Ajunsese până aici; trebuia să meargă până la capăt acum.

Așa că își scoase telefonul și se uită în contul fals de e-mail.

Ar fi grozav! răspunsese ea la sugestia lui de a se întâlni. *Cu siguranță îți sunt datoare cu ceva de băut. Ești în Londra?*

El nu-i răspunsese încă. Ar fi vrut să ajungă aici mai întâi, să-și demonstreze lui însuși că va merge cu adevărat până la capăt – că nu e laș, cum îl acuzase ea.

Șansa face ca mâine să fiu în Gravetye. Știu că ai evenimentul dimineața, dar aș putea să trec după aceea? Am putea să bem ceva la hotel.

Așteptă un răspuns, lovind cu vârful degetelor în telefon, cu inima bătându-i prea repede. Se simțea oarecum ca un adolescent, stând așa lângă un telefon și așteptând un semn. Se ridică, se uitat la meniul de room-service, constatând că e incapabil să se concentreze, și se așeză din nou. După ceea ce părea o veșnicie, telefonul se aprins, semn că primise răspuns.

Vei fi aici mâine?

Ezită, cu degetele pregătite. Era cât pe ce să-i spună, atunci și acolo. Ar fi fost mai rapid, mai nedureros dacă ea reacționa negativ, să o facă prin e-mail.

Dar nu, trebuia să o facă personal și să lase lucrurile în voia sorții. Așa că se mulțumi cu *Bine, ne vedem atunci.*

De unde să știu unde să te întâlnesc?

Te găsesc eu.

Te găsesc eu. Cuvintele îi răsunau în cap, de parcă ar fi însemnat ceva mai mult. Ca și cum dintotdeauna ar fi trebuit să o găsească.

Capitolul 26

Cassie se plimba prin cameră vorbind la telefon și dându-și ochii peste cap spre Hazel, care era cocoțată pe unul dintre paturile de o persoană, în timp ce îl informa pe Robert despre cum decursese evenimentul de la *brunch*. Covorul crem era moale sub picioare – genul de covor pe care *ai fi vrut* să te plimbi desculț, doar ca să-l simți.

— Păreau foarte fericiți, încheie ea.

I-ar fi plăcut să facă ceva mai interesant decât un *brunch*, dar ieșise atât de distractiv – cuplul care își sărbătorea logodna avea peste 60 de ani și își dorise ceva care să reunească prietenii și familia, dar nu un eveniment de seară sofisticat. Fusese elegant, cu multe lucruri de avut în vedere la amenajarea sălii, iar cuplul fusese foarte generos cu laudele. În plus, asta însemna că are la dispoziție restul zilei pentru a se bucura de conac – avea o a doua noapte de cazare și i se permisese să aducă pe cineva cu ea în weekend, dacă împărțeau camera, iar Hazel, evident, profitase de ocazie.

— În regulă. Păi, o să vorbesc cu managerul de acolo ceva mai târziu, azi, spuse Robert, puțin cam aspru.

Cassie știa că Robert regretă că nu venise chiar el. Parcă ar fi vrut să găsească vreo problemă aici, ceva care să facă să pară că ea nu se descurcă singură.

— Bine, spuse ea. Ne vedem marți. Mulțumesc din nou pentru șansă, a fost grozav.

Își aruncă telefonul pe pat lângă Hazel, care îi zâmbit și ridică brațele.

— Ești liberă! Acum avem timp să facem ce ne place până *te găsește* bărbatul tău misterios, spuse Hazel și ridică din sprâncene într-un fel care o făcut pe Cassie să râdă.

— Nu știm dacă e bărbat.

— Scrie ca un bărbat, spuse Hazel, ceea ce o făcu pe Cassie să pufnească în râs.

Sincer, toată chestia era ridicolă. Nu avea nici cea mai mică idee pe cine caută – și ce, trebuia să aștepte să fie abordată ca să poată... ce? Să-i mulțumească? Să-l întrebe dacă e ridicol, din punct de vedere financiar, să se gândească la începerea unei afaceri în climatul actual?

Se opri între cele două paturi, cu privirea zăbovind asupra unei imagini atârnate deasupra tăbliei. Era un peisaj marin. Valurile păreau puțin agitate de o furtună, linia coastei stâncoase abia se vedea în partea de jos a tabloului, iar un far stătea parcă de unul singur în centru, cu un aer puțin singuratic. Chiar și în fotografii marea avea ceva atât de evazionist, de liniștitor, își spunea Cassie. Dar, în momentul acesta, ceva nu atât de liniștitor se agita în adâncul minții ei: un fel de recunoaștere, de parcă mintea ei încerca să-i spună ceva.

S-a uită atentă la pata albă din mijlocul oceanului. Farul. Indiciul lui Tom. Cum de nu-l văzuse până atunci?

Dar aprinde o torță pentru bărci de-ndrăznești. Trebuia să fie un far! Cum de nu și-a dat seama de asta mai devreme?

— Hazel! strigă ea, cu o voce suficient de puternică încât să o surprindă pe Hazel și să o facă să se îndrepte de spate. Un far!

— Ce? întrebă Hazel, uitându-se la Cassie cu ochii ușor măriți, de parcă ar fi crezut că a înnebunit puțin.

Cassie făcu un gest către tablou, iar Hazel se răsuci să se uite la el, apoi se întoarse spre Cassie.

— Da... spuse ea încet, îl văd.

— Indiciul lui Tom!

Vocea lui Cassie era ascuțită, incapabilă să-și stăpânească entuziasmul. Făcu un pas spre capul patului lui Hazel, pentru a vedea mai de aproape tabloul. Nici măcar nu observase farul noaptea trecută, prea prinsă de frumusețea restului hotelului.

— Torța pentru bărci, a explicat ea, este un far.

Nerăbdătoare, își dădu la o parte părul de pe față.

Încet, chipul lui Hazel se destinse într-un zâmbet larg.

— Da!

Sări în picioare și veni lângă Cassie. Își puse mâinile pe șolduri în timp ce studia tabloul.

— Ai atât de multă dreptate, ăsta trebuie să fie. Doamne, mă simt ca o mare idioată acum.

— Și eu.

— Deci care dintre ele?

— Care ce?

— Care far?

Cassie simți cum zvâcnetul de emoție se transformă în altceva în stomacul ei.

— Nu am absolut nicio idee.

Și trebuie să fie sute de faruri în Marea Britanie, nu? Cum s-ar fi putut aștepta Tom ca ea să știe care dintre ele? Și, în primul rând, de ce naiba o trimitea la un afurisit de far?

— Ei bine, ești mai aproape cu încă un pas, nu? spuse Hazel, încercând clar să vorbească pe un ton încurajator. Gândește pozitiv.

Îi strânse brațul lui Cassie, care dădu din cap, aruncând încă o privire spre far înainte de a se îndrepta spre baie ca să se schimbe pentru întâlnirea ei misterioasă.

Cassie o urmă pe Hazel prin mica zonă de recepție cu lambriuri din lemn, oprindu-se un moment să admire micile detalii. Pe peretele opus atârnau lămpi gemene, iar pe biroul recepției erau registre cu coperți din piele. Un scaun cu aspect ornamentat stătea

lângă ceea ce părea a fi un birou vechi din lemn, pe care era așezat un buchet de flori galbene. Nu era „de modă veche“, nu chiar, dar încă puteai simți istoria locului, ca și cum s-ar fi păstrat esența a ceea ce făcuse conacul frumos de la bun început. Era genul de lucru pe care i-ar fi plăcut să-l facă, să ia un loc cu istorie și să-l aducă din nou la viață.

Cu toate că aprecia nespus locul, Cassie nu se putea abține să se simtă complet ridicolă și exagerat de dichisită în timp ce pășeau în grădina din spatele conacului. Hazel insistase să se machieze, dar creionul maro și rujul piersică erau parcă prea mult, ca și cum s-ar fi străduit prea mult, ca și buclele pe care Hazel insistase să le aranjeze. Purta o rochie vaporoasă și regreta sincer că alesese una albă, deși florile albastre și purpurii o mai echilibrau.

— Nu te mai agita atât, șuieră Hazel.

Cassie rezistă impulsului de a se încrunta la Hazel, care purta un costum verde ce se asorta cu ochii ei și arăta uimitor într-un mod *casual*. Mergeau de-a lungul unei mici alei pavate, printr-o secțiune a grădinii, unde trandafirii roz își ridicau capetele deasupra verdelui de pe ambele părți și florile albastre vibrau de zumzetul albinelor. Soarele îi încălzea lui Cassie umerii goi, încă palizi din cauza timpului îndelungat petrecut înăuntru, la recepție. Respira încet, permițându-și un moment pentru a admira iedera care urca pe pereții de piatră ai hotelului și priveliștea pădurilor din față.

Ridică privirea spre cerul albastru cu norișorii aceia mici și firavi. Era o prostie, într-adevăr, să se uite în sus. Tom nu era în cer. Începea să se adune, se gândea ea, să se adapteze la viața fără el și să găsească o cale de a merge mai departe, zi de zi. Dar sentimentul de pierdere continua să existe. Încă se simțea ca și cum o parte vitală din ea lipsea, retezată. Apoi erau momente, scurte ca acum, când se simțea fericită sau mulțumită, când râdea sau zâmbea. Și, odată ce treceau, se simțea mereu vinovată – pentru că se întreba cum de

poate să se simtă așa. Cum putea să uite, chiar și pentru o fracțiune de secundă?

Merseră mai departe, făcând câteva cotituri până când pavelele se transformară în în pietriș, iar culorile florilor se schimbară ușor, mai mult violet și mai mult verde-intens. În hotel mai erau și alți oameni, desigur, dar, în această parte a grădinii era destul de liniște încât se simțeau de parcă locul ar fi fost doar pentru ele.

Tocmai de aceea, Cassie auzi pașii din spatele lor, scrâșnind ușor pe pietriș. Ea și Hazel se întoarseră aproape simultan, iar corpul lui Cassie se smuci înapoi, de parcă s-ar fi lovit de un zid.

Sam.

Era Sam, care se îndrepta spre ea. Nu era îmbrăcat în costumul lui obișnuit de avocat, ci purta o cămașă albastru-închis, cu mânecile suflecate pentru a-și arăta antebrațele bronzate, și blugi negri. Probabil că-i e cald, fu primul ei gând bizar, singurul care trecu prin zumzetul din mintea ei în timp ce încerca să proceseze ce naiba caută el aici. Totuși, nu părea să-i fie cald – părea mai degrabă rece, calm, sigur pe el, cu ochii aceia albaștri măsurați în timp ce se îndrepta hotărât spre ea, deloc surprins să o vadă aici.

Ea și Hazel schimbară o privire și Cassie înțelese că nici Hazel n-are habar ce să facă în situația asta. Ultima dată când Cassie auzise despre el, Sam se afla la New York. Era în siguranță cu el de cealaltă parte a Atlanticului – n-ar fi trebuit să dea peste el așa, din senin. Inima început să-i bată mai repede, cuvintele blocându-i-se în minte în timp ce încerca să se gândească la ceva de spus.

— Bună, Cassie, spuse Sam.

Buzele lui schițară un zâmbet strâmb, apoi dădu din cap către Hazel.

— Bună, Hazel, spuse și se opri la vreun metru de ele, concentrându-și atenția doar asupra lui Cassie.

— Sam!

Vocea lui Cassie era calmă, dar, rostit cu voce tare, numele lui i se părea ciudat, străin. Nu se putea gândi decât la ultima oară când îl văzuse, când strigase la el după ce o părăsise pe Jessica, în fața hotelului ei.

— Ce cauți aici?

Samu nu putea să fie o cunoștință a cuplului de la *brunch*, nu? L-ar fi văzut acolo mai devreme.

Privirea lui rămase la același nivel cu a ei, iar Cassie descoperi că nu-și poate întoarce ochii în altă parte – era ceva acolo, o intensitate pe care nu o mai văzuse de ceva vreme la el, care o ținea pe loc.

— Ți-am zis că te găsesc.

— Că mă...

Dar rotițele se învârteau, adevărul ridicându-se în întâmpinarea ei într-un val. Ceva în stomacul ei se răsuci și Cassie se trase un pas înapoi, împiedicându-se. El nu spuse nimic, așteptând-o, cu privirea atentă la fața ei.

— Tu ai fost, șopti ea clătinând din cap, ca și cum asta ar fi făcut să fie mai puțin adevărat.

— Despre ce vorbești? Ce a fost el? întrebă Hazel încruntându-se și privind de la unul la altul. Stai, vrei să spui...?

Ridică din sprâncene spre Sam.

— Tu ai fost? Tu ești Bărbatul Misterios?

Hazel se întoarse să se uite la Cassie, căutând în mod clar un fel de explicație. Dar Cassie nu avea niciuna. Mintea ei nu voia să proceseze asta – nu putea fi Sam cel care vorbise cu ea în tot acest timp, nu avea sens. Nu putea fi Sam cel care-i dăduse atâția bani, fără să-i spună Lindei că a fost el, fără să-și asume meritele. Dar iată-l, stând acolo, arătând cum nu se poate de calm. Ceva fierbinte i se ridică în gât. Cum putea să stea acolo arătând așa, când o mințise în tot acest timp?

Hazel își drese glasul.

— Hm... cred că o să fac o tură, să iau puțin aer... spuse ea uitându-se la Cassie, apoi îi zâmbi ușor lui Sam. Mă bucur să te văd, Malone.

El dădu din cap.

— Și eu mă bucur, Niagara.

Niagara. Porecla lui Tom și Sam pentru Hazel. Din anumite motive, asta o readuse brusc pe Cassie în realitate. Întinse mâna și încercă să o apuce pe Hazel, care însă o evită cu grijă.

— Ce faci? îi șuieră Cassie, fără să-i pese în mod deosebit că Sam probabil o aude.

— Trebuie să vorbești cu el, spuse Hazel drept răspuns, apoi se îndepărtă cu un pas.

— Hazel, spuse Cassie ca o avertizare. Treci înapoi aici. Hazel, nu mă părăsi, mă auzi, sunt...

Dar Hazel se îndepărta deja cu pași mari, acoperind mult teren cu picioarele acelea ale ei, al naibii de lungi.

Neputând să evite situația, Cassie se uită din nou la Sam. El își băgă mâinile în buzunare, uitându-se la spatele lui Hazel pentru o secundă, apoi se concentră asupra ei. Cassie simți cum i se încinge gâtul. De ce nu vorbea?

— Tu ai fost pe GoFundMe? întrebă ea în cele din urmă.

Era o întrebare redundantă, dar trebuia să spună ceva.

— Da, răspunse el dând din cap.

Cassie se trase înapoi, înfășurându-și brațele în jurul ei. Se simțea expusă, cumva, ca și cum ar fi fost prinsă într-o scamatorie și acum se făcea un spectacol cu ea. Pieptul îi era încordat și simțea, în mod inexplicabil, că s-ar putea să plângă. Sam. Bărbatul pe care îl urâse atât de mult timp, bărbatul pe care îl învinovățise pentru moartea lui Tom... Acesta era bărbatul care o ajutase.

— M-ai mințit?

Expresia lui se transformă în ceva ce ea nu era obișnuită să vadă.

— Nu, Cassie, eu doar... am vrut să te ajut și știam că n-ai accepta bani de la mine, așa că am...

— Tot ai mințit, spuse ea pe un ton categoric. Și am vorbit, în tot acest timp, și mi-ai trimis e-mailuri și tu...

Cassie trase brusc aer în piept. Nu era corect. Nu era *corect* ca persoana care salvase pubul ce însemna atât de mult pentru ea, care le oferise o donație ce părea să fie menită de *soartă*, care o convinsese că poate exista speranță pentru propria idee de afacere să fie Sam.

El făcu un pas înspre ea, dar Cassie se tras înapoi, clătinând din cap.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum, nu pot să am de-a face *cu tine*. Eu... începu Cassie și se opri, trecându-și ambele mâini prin păr. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

Și, spunând acestea, se îndepărtă de el, întorcându-se la conac și lăsându-l acolo, singur.

Capitolul 27

Sam nu o urmă. Ea refuza să se uite înapoi pentru a verifica, dar nu-l auzi în spatele ei, iar când, în cele din urmă, ajunsă la bar, se uită peste umăr, el nu era nicăieri. Cassie răsuflă prelung, încet. Nici urmă de Hazel, care *nu* ar fi trebuit să o părăsească în felul acela. Își dădu seama că e încruntată când bărbatul din spatele barului din lemn, îmbrăcat elegant într-un costum, îi zâmbi, iar ea încercă să-și îmblânzească expresia.

— Un gin tonic, te rog, spuse ea, gândindu-se că îl merită.

Se sprijini de unul dintre scaunele de bar cu spătar crem în timp ce aștepta, aruncând o privire la tablourile care atârnau în spațiul alb de pe pereții de deasupra panourilor din lemn din restul încăperii. Nu le vedea cu adevărat. Totuși, se trezi gândindu-se la tabloul din camera ei, la far, la indiciu. La Tom. Cel mai bun prieten al lui Tom era aici, acum. Cel mai bun prieten al lui Tom, care ajutase la salvarea pubului pe care amândoi îl iubiseră.

Auzi pași și aruncă o privire spre ușa sălii. Era cineva pe care Cassie îl recunoștea vag de la *brunch*-ul de azi dimineață, nu Sam. Faptul că nu o urmase, nu încercase să o oprească îi agrava acel gol din stomac, în loc să-l calmeze.

Barmanul îi puse în față un gin tonic – fantezist, cu flori în el – și ea luă o înghițitură mare. Doamne, chipul lui, chiar înainte ca ea să plece, expresia aceea distorsionată. Nu fusese de fațadă; se

simțea rănit. Sam încercase să o ascundă, desigur, dar ea o văzuse în buzele strânse, în sclipirea din ochii lui. El se aștepta la acea reacție din partea ei, nu-i așa? Probabil de aceea nu încercase să o oprească. În tot acest timp, încercase s-o ajute, iar ea tocmai îl luase la rost. Da, se simțea derutată și stânjenită și poate puțin speriată de asta, dar... Fusese răutăcioasă și nu ar fi trebuit să fie.

Un laș. Își aminti că-i aruncase acest cuvânt, în martie. Dar acum cine era lașul? Ea fugea, mai degrabă decât să-l înfrunte, exact așa cum îl acuzase pe el că face. Așa că trase aer în piept, mai comandă un gin tonic, apoi ieși înapoi în grădină.

El era încă acolo unde îl lăsase, privind spre pădurea sălbatică de dincolo de grădini. Sam o observă apropiindu-se și se întoarse cu fața la ea. Pentru o clipă, Cassie ezită, oprindu-se. Ce avea de gând să facă? se întrebă ea. De ce nu o urmase, de ce nu o prinsese de mână, de ce nu o întorsese din drum? Asta s-ar fi așteptat să facă el – să o urmărească, puțin batjocoritor, puțin încrezut. *Ei, haide, Cass, sigur știai că-s eu, nimeni altcineva nu putea fi atât de fermecător.* Sau ceva în acest sens. Dar el nu făcea nimic din toate astea. Doar o privea, puțin precaut.

Sam făcu un pas spre ea, iar de data aceasta ea se străduit să-și păstreze poziția.

— Cassie, uite, îmi pare rău, eu...

— Nu, spuse ea scuturând din cap. Mie îmi pare rău.

Îi întinse al doilea gin și îl forță să-l ia. În momentul în care îl primi, lui îi apăru acel zâmbet mic și strâmb, cel care îi amintea atât de mult de el în adolescență. Un zâmbet ce exprima o pură camaraderie.

— Ascultă, n-ar fi trebuit să reacționez așa, doar că am fost...

— Surprinsă?

Ea râse scurt.

— Da. Cred că „surprinsă“ e cuvântul potrivit.

Fără a se gândi cu adevărat la asta, începură să meargă, trecând pe lângă ceea ce părea a fi o mică magazie într-o grădină sălbatică, inundată de vegetație, și croindu-și drum pe poteca cu pietriș spre lac. Un adevărat lac pe proprietate.

Cassie nu se putea relaxa. Umerii îi erau prea rigizi, degetele strângeau prea tare paharul.

— Ei, spuse Sam, cum a fost *brunch*-ul?

Întrebarea o făcu să tresară, să-și dea seama că el știe deja, că ea îi spusese, crezând că îi spune altcuiva, prin e-mail.

— A mers bine, cred.

— Mai ai ceva de făcut azi sau ești liberă?

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să vorbesc cu managerul înainte să plece, la patru.

— Vrei să vii să stai cu mine până atunci?

Ea ezită și știa că el sesizase asta din felul în care o privea. Dar Sam nu insistă, nu întrebă din nou. Și poate tocmai de aceea, în parte, ea dădu din cap și-l urmă până la o bancă din lemn cu vedere spre lac și copaci veșnic verzi în jur.

Cassie îi aruncă o privire când se așezară, păstrând o distanță sănătoasă între ei.

— De ce? întrebă ea, puțin mai răspicat decât intenționase, iar el o privi întrebător. De ce ai donat toți acei bani?

Sam se strâmbă – era clar că sperase că „de ce" avea să apară ceva mai târziu.

— Ești furioasă?

Nu era un răspuns, iar primul ei impuls fu să riposteze cu un da, să-l împungă, într-un fel, cu vorbele. Își dădu seama că nu știe cu adevărat cum să-i vorbească fără să-l atace – trecuse atât de mult de când încercase.

— Nu sunt *furioasă*, spuse ea în cele din urmă.

Îi era greu să exprime în cuvinte exact ceea ce simțea. Se așeză un pic mai dreaptă, uitându-se la apă, unde câteva petice străluceau

în lumina soarelui, în timp ce alte părți mai întunecate se odihneau în umbră.

— Eu doar... m-am agățat de faptul că era un străin, presupun.

Expresia lui se schimbă din nou, încerca fără succes să-și ascundă emoția, iar ea continuă puțin grăbită.

— Nu faptul că ești tu, în mod special, e problema...

Sau, cel puțin, își spunea ea, nu *doar asta*.

— Ci faptul că e cineva pe care-l cunosc... nu știu.

Nu putea să explice cu adevărat modul în care acest lucru o făcuse să creadă că ar fi capabilă să-și construiască propria afacere, pentru că încă existau oameni care preferau afacerile mici și independente. Crezuse că e mâna *sorții*, iar acum, știind că fusese Sam de la bun început, își pierdea din încredere. Totuși, nu spuse nimic din toate astea cu voce tare. Nu voia să-l vadă privind-o incredul sau luând-o peste picior.

— Am făcut-o pentru că am crezut că asta și-ar fi dorit Tom, spuse Sam, încet. Încercam să găsesc o modalitate de a... nu știu... de a-l onora.

Ea încuviință din cap. Cel puțin asta avea sens. Pentru că, indiferent ce credea ea despre Sam, știa că îl iubise pe fratele ei.

— Am vrut să o fac și pentru tine, adăugă el cu blândețe. Pentru că știam cât de mult înseamnă acel loc pentru tine.

Cassie se uită la el, iar privirile li se întâlniră. Menținu contactul vizual pentru o secundă, simțind cum pulsul îi bate puternic la încheietura mâinii. Apoi lăsă ochii în jos.

— Mi-aș dori ca Tom să fie aici acum.

Cumva, era cea mai ușoară opțiune, să recunoască asta în fața lui. Poate pentru că știa că el, mai mult decât oricine altcineva, era cel mai aproape de a simți același lucru.

Sam zâmbi, cu o notă de tristețe.

— I-ar fi plăcut la nebunie. Ne-ar fi pus pe toți cei să explorăm grădinile, iar pe tine să pozezi peste tot ca să-ți amintești ziua.

Cassie râse ușor.

— Și ne-ar fi obligat să facem fotografii de grup cu noi trei, chiar dacă ne-am fi certat.

— Și ar fi fost entuziasmat de lucrurile mărunte, asigurându-se că am profitat la maximum, de exemplu, de șamponul gratuit sau ceva de genul ăsta.

— Și am fi avut șampanie în mână.

— Oh, cu siguranță.

Cassie zâmbea, și-l putea imagina pe Tom aici cu ei, chiar acum. Ar mai fi fost Sam aici? Constată că se îndoiește de asta. Tom ar fi venit, ar fi vrut să o susțină și ar fi fost hotărât ca ea să aibă cea mai bună zi din toate timpurile. Dar nu ar fi existat niciun motiv pentru ca Sam să vină.

Atunci se gândi și la Amy. Ar fi venit ea cu Tom? Era însărcinată în câteva luni, cu copilul lui Tom. Chiar ar fi lăsat-o să-și crească singură copilul? Sau i-ar fi venit în cele din urmă mintea la cap? Își dorea, atât de mult, să parieze pe ultima variantă, să creadă că el ar fi avut curajul să facă ceea ce era corect. Dar cum putea să fie sigură? Îi aruncă o privire lui Sam. Putea să-l întrebe. Era singura persoană care ar fi putut să explice o parte din starea de spirit a lui Tom în legătură cu Amy și cu sarcina. Poate că Tom vorbise cu el despre asta, ținând cont că ei nu-i spusese – oricât de mult ura să recunoască asta. Dar nu se putea hotărî. Nu voia confirmarea dacă nu era răspunsul la care spera.

— Și mie mi-e dor de el, să știi, șopti Sam uitându-se la lac.

Cassie dădu din cap, cu un nod în gât.

— Știu.

Pentru că măcar atât știa că e adevărat.

— Au fost momente – încă mai sunt – când doar efortul de a respira e dificil, dureros.

Ea aprobă iar din cap, simțind cum lacrimile îi ard fundul ochilor. Dar, în ciuda acestui fapt, era ceva ciudat de reconfortant în

asta, în a ști că nu e singură în durerea ei. Expresia lui Sam exprima suferința.

— Cassie, trebuie să-mi cer iertare. N-am vrut niciodată să spun...

Ea știa ce avea să spună și își dădu seama că nu vrea să audă. Nu mai voia. Așa că scutură din cap.

— N-a fost vina ta.

Ajunsese să accepte asta de ceva vreme, chiar dacă la început nu fusese capabilă. Avusese nevoie de cineva pe care să-l învinuiască pentru asta, de cineva pe care să-l urască, de un loc asupra căruia să-și direcționeze toată furia, astfel încât emoțiile ei să nu se întoarcă spre interior și să o distrugă. Dar începuse să renunțe la asta, puțin câte puțin, în ultimele luni, în timp ce căuta indiciile lui Tom.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, murmură Sam. Dacă aș fi fost acolo, aș fi putut să împiedic totul.

Cassie simți cum un pumn i se strânge dureros în jurul inimii. Asta crezuse și ea, din toată inima, iar amintirea acestui lucru, acel „ce-ar fi fost dacă...“, încă era ceva cu care se confrunta uneori. Dar asta nu însemna că fusese vina lui Sam, iar ea o știa, în adâncul sufletului.

Răsuflă încet.

— Uite, nu mă pricep ca tine, dar, din puținul pe care-l știu, mi-am dat seama de unele lucruri. Ai fi fost prea departe ca să ajungi la el, dacă ai fi fost acolo, nu-i așa?

El se încruntă, iar Cassie se forță să o spună – era ceva ce trebuia recunoscut cu voce tare, să scape în sfârșit de asta, și știa totodată că el are nevoie să o audă.

— Echipamentul a cedat. A fost un accident, Sam, spuse ea cu blândețe.

Și, pentru că părea atât de supărat, pentru că nu părea în stare să se uite la ea, Cassie întinse mâna și o puse peste a lui. Ciudat era faptul că a mângâia pe altcineva o făcea pe ea să se simtă mângâiată.

— Dar, șopti Sam, poate dacă aș fi fost acolo totul s-ar fi desfășurat altfel. Poate că nu ne-am fi dus pe muntele ăla sau am fi mers în altă zi, astfel încât coardele să nu fie nesigure.

— Da, poate.

Iar acest „poate" era ceva cu care amândoi trebuiau să învețe să trăiască.

— Sau poate că nu, spuse ea și clătină din cap. Totuși, asta nu înseamnă că e vina ta.

Sam își răsturnă mâna peste a ei, își împleti degetele cu ale ei. Apoi se uită la ea, îi adresă o jumătate de zâmbet care pentru ea era atât de dureros de familiar, iar ea își simți inima tresărind puțin, într-un mod care o făcu să creadă, chiar și acum, că va trebui să fie puțin mai atentă în preajma lui Sam Malone, pentru a-și păstra inima în siguranță.

Capitolul 28

Cassie se prăbuși înapoi în fotoliul moale alb-roșu, sorbind restul de gin tonic. În fine, nu era neapărat un „fotoliu", cât mai degrabă un tron din stejar din secolul al XVI-lea. Tocmai își luase rămas-bun de la Hazel, care trebuia să se întoarcă la serviciu, dar Sam, după cum se părea, avea propria cameră la hotel și acum erau doar ei doi, așezați într-una dintre camerele de zi, în jurul unei măsuțe de cafea din lemn, lângă un șemineu uriaș și vechi, gravat cu trandafirii dinastiei Tudor și o stemă. Niciunul dintre ei nu vorbea. Cu Hazel acolo, fusese o liniște care aproape o îndemnase la somn, dar acum tăcerea era apăsătoare și se pomeni dorindu-și ca Hazel să se răzgândească, să revină, să fie un tampon între ea și Sam.

— Deci, spuse Sam.

Stătea tolănit pe scaunul lui, arătând în continuare la fel de dezinvolt ca întotdeauna, cu cămașa albastră ușor descheiată, părul negru, neglijent, mai puțin perfect coafat decât pe vremuri. Îi plăcea mai mult așa, decise ea.

— Mai vrei ceva de băut?

Cassie ezită – oare Sam ar fi luat-o personal dacă ar fi refuzat? Se simțea pe picior greșit, nu știa cum să se comporte în preajma acestui Sam, o versiune mai puțin încrezută decât aceea cu care se obișnuise. Dar se gândi că s-ar putea să adoarmă într-adevăr pe scaunul ăsta dacă mai bea un pahar.

— Nu, mai bine nu. Cred că... Dacă nu te deranjează, cred că o să mă duc la culcare, de fapt. Sunt epuizată.

Se aștepta ca el să protesteze, să-i spună că e plictisitoare, să spună că încă unul n-ar strica – genul de lucru pe care îl făcea el de obicei. Dar Sam se ridică în picioare.

— Te conduc în camera ta.

Cassie se încruntă în sinea ei în timp ce îl urma afară din salon. El continua să fie opusul a ceea ce se aștepta ea și asta o deruta. Se întreba dacă el se schimbase de la moartea lui Tom – dacă asta îl schimbase – sau dacă această latură a lui fusese mereu acolo, îngropată undeva, iar ea nu o văzuse. Nu o căutase. Sau dacă nu cumva e doar o fațadă, un joc ciudat al lui. Nu credea asta, dar era suficient de rațională ca măcar să ia în calcul posibilitatea.

Ridică privirea spre el în timp ce începeau să urce scările, iar el observă și îi zâmbi. Cassie simțit că roșește și se uită în jos la treptele din lemn, cu mochetă pe mijloc.

— Mă întrebam... spuse ea, îndreptându-și vocea spre podea.

— Te întrebai în general sau despre ceva anume?

Ea îi trase un pumn ușor în braț, în timp ce buzele îi tremurau.

— Chiar nu prea știi nimic despre industria ospitalității, nu-i așa?

Sam tresări puțin și negă din cap.

— Și nu ești *cu adevărat* interesat de puburile locale în general?

— Ah, nu.

Chiar dacă știuse asta, simțea totuși că o lovitură în abdomen, ca și cum micul sâmbure de speranță pe care îl simțise când văzuse acea casă din Țara Galilor s-ar fi stins. Fusese o prostie. Nu ar fi trebuit să conteze. Dar așa era. El îi aruncă o privire.

— Doar că... nu credeam că pot să-ți spun imediat, pentru că mă temeam că n-ai să accepți banii.

— I-aș fi acceptat, spuse ea cu fermitate.

Și era adevărat. Nu-i așa? Oare chiar ar fi fost atât de meschină încât să-i arunce oferta înapoi în față, dacă ar fi știut că e el? Se

îndoia de asta. Nu când miza fusese atât de mare. Dar faptul că își punea întrebarea o ajută să înțeleagă de ce el hotărâse să-și păstreze identitatea secretă.

Ajunseră la camera ei și Cassie se opri, arătând cu un gest din cap că acolo e. Stăteau față în față, ea cu spatele la ușă. Nu se putu abține să observe cât de apropiați sunt unul de celălalt. Ar fi fost atât de ușor să se întindă, să-i treacă o mână prin păr. Un gând prostesc. Probabil din cauza ginului.

Sam își băgă mâinile în buzunare.

— Ce faci mâine?

Întrebarea o făcu să tresară puțin. De ce voia el să știe? Avea de gând să o invite să-și petreacă ziua cu el? Stomacul ei făcu un fel de răsucire incomodă și ea își încrucișă brațele pentru a încerca să o ascundă. Era normal să o invite – se cunoșteau, practic, de o viață și, la urma urmei, erau... prieteni? De mult nu-l mai descrisese în felul acesta, dar nu într-acolo se îndreptau lucrurile?

— Nu sunt sigură, spuse ea în cele din urmă. Micul-dejun aici și apoi acasă, cred.

Era un răspuns destul de adevărat – urma ziua de luni și marți lucra, așa că trebuia să ajungă acasă a doua zi și să se pregătească.

El dădu din cap și își întoarse privirea de la ea, uitându-se spre capătul coridorului. Ochii lui păreau un pic sticloși și ea își dădea seama că nu e atent la nimic din jur.

— Tom și cu mine trebuia să plecăm săptămâna asta, spuse el, încet. Joi și vineri. Am făcut rezervări la un festival cu mult timp în urmă.

— Oh, spuse Cassie, neștiind ce să răspundă, chiar dacă nu-i dădea pace gândul că Tom nu va mai avea parte de festivaluri.

— Da. De fapt, uitasem complet până azi, dar am primit un e-mail de notificare despre asta. Am și acum biletele, spuse el și zâmbi trist.

— Mai vrei să mergi?

El scutură din cap.

— N-ar fi în regulă fără el. Poate în viitor, dar... nu încă.

Cassie dădu din cap. Înțelesese. Erau lucruri pe care nici ea nu le putea face încă – lucruri pe care credea că nu le va putea face niciodată – fără fratele ei. Și, poate pentru că el îi împărtășise acest lucru, simțea că poate și ea să mărturisească ceva.

— Am început vânătoarea de comori, spuse ea. Cea pe care a organizat-o pentru mine înainte de a muri. Știi, ca să-mi găsesc cadoul de Crăciun.

Sam o fixă și ea simți cum i se încălzește fața sub intensitatea privirii lui.

— Ai primit indiciile?

— Da. Linda l-a găsit pe primul și mi l-a dat.

Nu-i spuse *când* primise primul indiciu – imediat după ce-i trântise ușa în față.

Sam își trecu o mână prin păr și apoi o lăsă jos.

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta. Pur și simplu am crezut...

Dar nu-și termină fraza. Ea știa totuși la ce se gândea el – crezuse că indiciile vor fi pierdute, așa cum se întâmplase cu Tom.

— Le-am rezolvat deja pe primele. E ciudat, sunt mai mari decât de obicei, aproape... aproape ca și cum ar fi știut că o să fie ultima dată.

Era imposibil, desigur, pentru că moartea lui fusese un accident. Știa că numai mintea ei răsucește așa lucrurile, și totuși.

El zâmbi.

— Îmi amintesc că Tom vorbea despre asta. Voia ca anul ăsta totul să fie mai complicat și mai reușit.

Era cât pe-aci să-l întrebe dacă știe care e cadoul de la sfârșit, dar se răzgândi imediat. Raționamentul ei rămânea în picioare: Tom voise ca ea să descopere indiciile, așa că asta va face. Cu ajutor, totuși: nu credea că asta însemna să trișeze, fiindcă și Tom i-ar fi

dat indicii dacă ar fi fost aici – și oricum le descifrase singură pe cele mai multe.

— Totuși, nu reușesc să-l rezolv pe cel mai recent, așa că sunt blocată.

— Care e indiciul? întrebă Sam, iar după ce ea îi spuse, se încruntă. Parcă-mi sună oarecum familiar.

— Știu că e vorba despre o plajă și un far, dar mai departe nu-i dau de cap.

Preferă să nu-i spună că se prinsese de partea cu farul abia în dimineața aceea.

Sam dădu încet din cap.

— Dacă-mi vine ceva în minte, te anunț, spuse el privind-o pentru o clipă, apoi își trecu o mână pe ceafă. Ne vedem la micul-dejun?

— Da, sigur, răspunse ea zâmbind.

N-ar fi trebui să i se pară dificil să facă asta. N-ar fi trebuit să se simtă dezamăgită că el nu-i sugerat altceva de făcut pentru a doua zi. Era Sam – n-ar fi trebuit să vrea să-și petreacă timpul cu el. Dar era un Sam nou și asta părea să schimbe regulile jocului, niciunul dintre ei nu mai încerca să facă remarci sarcastice, amândoi călcând cu grijă unul în jurul celuilalt. El încă o privea, iar Cassie își drese glasul, făcând un gest spre ușa din spatele ei.

— Ei bine, atunci mă duc la culcare.

El ezită, apoi se aplecat și își lipi ușor buzele pe obrazul ei. De acolo, furnicăturile se răspândiră până pe ceafa ei, unde și rămaseră. Cassie se auzi pe sine inspirând ușor aerul, incapabilă să se oprească.

— Noapte bună, Cass, șopti el, răsuflarea lui mângâindu-i ușor urechea într-un mod care persistă și după ce el se îndepărtă pe coridor.

Se trezi la zgomotul unor lovituri și în câteva clipe trecu de la starea de somnolență la cea de alertă. De ce încerca cineva să-i spargă ușa? Se îndreptă brusc de spate, aprinse lampa și se uită fix

la ușă, cu inima bătându-i foarte repede. Oare încerca să intre vreun criminal prin efracție? La gândul acesta, Cassie sări din pat și căută cu disperare prin cameră. Dar nu, era puțin probabil ca un criminal să bată la ușă, era o tactică proastă. Un incendiu, poate? Dar cu siguranță că aveau alarme pentru asta!

Loviturile încetară și ea așteptă, ezitând lângă patul ei. Când începură din nou, traversă încăperea cu mare precauție.

— Cine e? strigă ea, cu ușa încă bine încuiată.

— Cassie? Eu sunt.

Vocea lui Sam era puțin înăbușită.

Cassie dădu drumul la o respirație ca un șuierat și deschise ușa.

— Sam! Ce naiba se întâmplă? întrebă dându-și la o parte părul de pe față. Cât e ceasul?

Oare dormise prea mult și ratase micul-dejun sau ceva de genul ăsta? Draperiile din cameră erau prea bune – blocau efectiv toată lumina dimineții.

— E șase dimineața, răspunse el nerăbdător, de parcă amănuntul ar fi fost complet irelevant.

Cassie se uitat la el incredulă.

— Șase dimineața?! Dar... e ziua mea liberă.

OK, poate că era încă puțin amețită din cauza somnului, dacă ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea spune. Încet-încet, deveni conștientă că stă în fața lui în vechea ei bluză de pijama, într-o dezordine totală. Își încrucișă brațele peste piept.

Sam, pe de altă parte, avea ochi strălucitori și părea că fierbe de energie, aproape să sară de pe loc. Avea din nou blugii și cămașa pe el, dar nasturii erau încheiați greșit, de parcă și-ar fi aruncat hainele pe el nerăbdător, în ultimul moment.

— Mi-am dat seama!

— Ce?

— Mi-am dat seama, a repetat el. Indiciul!

Părea atât de tânăr atunci, cu fața aprinsă și atât de al naibii de drăguț. Nu, se corectă ea imediat. Nu era drăguț, ci enervant. Era *enervant* să fie trezită la șase dimineața; nu era nimic drăguț în asta.

Scutură din cap, încercând să țină pasul cu el. Apoi înțelese și lăsă brațele în jos, uitând momentan să se simtă jenată de felul în care arăta.

— Știi unde e.

— Și tu știi, spuse el zâmbind. Surfing. De data asta n-o să te oblige să faci surfing. Îți amintești?

Cassie doar se încruntă la el.

— Am mers acolo în vacanță, continuă Sam. Tu, eu, Tom, Claire și mama.

Și atunci ea își aminti – plecaseră cu toții în Cornwall. Iar Tom și Sam făcuseră surfing și o obligaseră și pe ea să vină, iar ei nu-i făcuse nicio plăcere, înghițise apă și se lovise la cap cu placa de surf.

— Cornwall, răsuflă ea, iar el făcu un semn de aprobare, de fapt, de data asta, *chiar* sări în sus.

Dar Cassie clătină din cap și își trecu o mână prin păr. Avea dreptate – era încâlcit la spate.

— Vrea să merg până la un far nenorocit din Cornwall?

Simțea un gol în stomac la gândul asta. Cornwall era foarte departe, dar Sam părea sincer încântat.

— Da! Și l-am căutat și cred că trebuie să fie farul Pendeen, pentru că eram în Penzance și ăsta e cel mai apropiat. Și am verificat mersul trenurilor și avem unul peste o oră, încheie Sam și bătu din palme.

Cassie făcu un pas înapoi, simțind că ar fi vrut să se retragă definitiv, în mare grabă.

— Stai așa, tu vrei să mergem azi? Acum?

— Da, de ce nu? Încerci să o rezolvi de o grămadă de timp, nu? Așa că de ce nu acum?

— Pentru că...

Pentru că era ceva de ultima clipă și spontan și atât de multe lucruri ar fi putut merge prost, iar ea nu-și făcuse bagajele pentru Cornwall. Pentru că într-adevăr Cornwall era foarte departe și cu siguranță avea să dureze ore întregi până să ajungă acolo. Dar Sam îi zâmbea, atât de entuziasmat, și ceva îi mișcă inima văzându-l așa. Se gândi la Tom și la cum ar râs spre ea chiar acum, pentru a o stârni să facă asta. Să nu mai stea prea mult pe gânduri și să se lase pur și simplu dusă de val. Trase încet aer în piept, îi dădu drumul și încercă să-și liniștească golul din stomac.

— Bine. Mă duc azi.

Va verifica orarul de întoarcere pe drum – cu siguranță va găsi ceva să se întoarcă la timp pentru a merge a doua zi la muncă. Asta dacă descoperea repede indiciul. Ezită.

— Asta înseamnă că vii cu mine?

— Sigur, dacă vrei.

Vocea lui era dezinvoltă – aproape prudentă, se gândi Cassie. Lăsându-i ei decizia.

De data aceasta, ea nu ezită, ci își îndreptă umerii. Dacă tot făcea asta, atunci să meargă până la capăt.

— Da. Vreau să vii și tu.

Încercă din răsputeri să vorbească pe același ton dezinvolt. Era firesc, nu-i așa, să vrea să călătorească împreună cu cineva?

— Dă-mi douăzeci de minute să-mi fac bagajele și ne întâlnim jos.

Capitolul 29

Taxiul oprit în fața farului, strălucind în lumina soarelui de după-amiază, iar Cassie îl fixă cu privirea, nevenindu-i să creadă că se aflau cu adevărat acolo. Era o clădire albă, înaltă, înconjurată de un mic zid, cu câteva clădiri mai mici alături, tot albe, toate cu o dungă turcoaz în partea de jos. Cassie observă că Sam coborâse deja din mașină și îi plătea taximetristului și se încumetă și ea să deschidă portiera și să iasă. S-a întors cu fața de la far spre mare și simți cum inima îi tresaltă în piept.

Era uimitor de frumos, genul de loc care e imposibil de surprins vreodată cu o cameră de fotografiat. Iarba verde lăsa loc stâncilor maiestuoase, iar valurile se spărgeau dedesubt, agățându-se de piatră cu mâinile lor albe de spumă. Dincolo era oceanul, întins până la orizont. O barcă albă se legăna în depărtare, dar, în afară de asta, nu mai era nimic altceva decât albastru. Trase aer în piept, bucurându-se de senzația de a fi afară după atâta timp petrecut în tren. Aerul era cald, dar se simțea o urmă de umiditate, ca și cum s-ar fi pregătit o furtună.

— Ați venit să petreceți o vacanță frumoasă, nu-i așa? întrebă taximetristul.

Cassie se întoarse și văzu că ei i se adresase, în timp ce-i întindea mica geantă de voiaj cu lucruri pentru o noapte pe care o luase la

conac. Sam avea deja valiza lui mare, pe care, după cum îi spusese, o adusese direct de la New York.

— Eu, ăăă...

Cassie aruncă o privire spre far, care însă nu părea să o bage în seamă, atenția fiindu-i îndreptată ferm asupra oceanului.

— Într-un fel, spuse ea în cele din urmă, hotărând că e mai ușor decât să explice.

Simțea urgența situației apăsând-o, se străduia să nu țopăie de pe un picior pe altul. Se informase și ar fi putut prinde un tren de întoarcere de la Penzance la cinci după-amiază, care ajungea la Londra după miezul nopții, dar tot ar fi fost înapoi la timp pentru a merge la muncă a doua zi. Asta însemna că trebuie să se urce în far și să găsească indiciul cât mai curând posibil.

— Știi dacă putem intra în far? întrebă ea.

Sprâncenele șoferului se strânseră.

— N-aveți voie să intrați, spuse el răspicat, de parcă ea ar fi trebuit să știe deja asta. E un far în funcțiune.

Taximetristul se uită la ea suspicios, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva în neregulă aici.

— Nu stați la una din cabane?

Cassie îl simți pe Sam venind lângă ea și tresări puțin când o cuprinse cu un braț în jurul umerilor. O făcea să se simtă mică, lipită așa de el, deși greutatea brațului său o liniștea puțin.

— A fost o vacanță-surpriză, spuse Sam și îi făcu din ochi șoferului, a cărui privire bănuitoare fu imediat înlocuită de un zâmbet.

— Ah, atunci ești o norocoasă, nu-i așa? spuse el, zâmbindu-i lui Cassie.

Și, după ce le dădu cartea de vizită în caz că aveau nevoie de o altă cursă, le făcut un semn cu mâna și plecă. Cu o presiune tot mai puternică în piept Cassie privi mașina dispărând pe drumul șerpuit de-a lungul falezei și se îndepărtă de Sam.

— De ce l-ai lăsat să plece? întrebă ea cu glasul ca un chițăit. Suntem în mijlocul pustietății și trebuie să ne și întoarcem!

Buzele lui Sam se curbară, de parcă ar fi vrut să zâmbească, dar nu cedă și își plimbă mâna în sus și în jos pe brațul ei, liniștitor.

— Putem chema alt taxi, nu-ți face griji.

Tăcură și, așa cum stăteau acolo, destul de aproape unul de celălalt pentru a se atinge, în timp ce el îi zâmbea, se simțiră brusc foarte intimi. Mai intimi decât în călătoria cu trenul – care durase o veșnicie, având în vedere că fusese nevoie să schimbe la Londra – unde fuseseră înconjurați de alți oameni și de alte conversații.

Cassie se mișcă, uitându-se în sus la far.

— Și ce, crezi că e lipit vreun indiciu pe undeva?

La urma urmei, asta făcea Tom când erau mai tineri, lipea indiciile pe obiecte sau pe uși, înainte de a deveni mai ambițios. Foarte ambițios de data asta, se părea.

Sam se uită și el la ea.

— Nu mai scria nimic altceva? Pe indiciu?

— Greg, spuse Cassie. A zis că are un prieten pe nume Greg.

Sam a bătut din palme și și-a frecat mâinile.

— Așa. Atunci, cel mai bine ar fi să-l găsim pe Greg.

Priviră amândoi în jur, ca și cum un Greg s-ar fi putut materializa imediat, dar nu era decât cineva care își plimba câinele, puțin mai încolo, în depărtare.

— OK, spuse Sam, păi, trebuie să întrebăm.

Și, cu asta, intră în micul complex, îndreptându-se spre una dintre clădirile mai mici de pe partea laterală a farului. Simțindu-se incredibil de vizibilă, de parcă ar fi putut fi cineva care s-o pândească din vârful farului, Cassie îl urmă.

Cum la prima ușă nu răspunse nimeni, Sam se îndreptă repede spre a doua, care se deschise aproape imediat. Un bărbat apărut în prag. Avea părul grizonant în dezordine și o barbă incipientă de aceeași culoare. Era, de asemenea, foarte scund. Cassie observă asta

doar pentru că nu era cu mult mai înalt decât ea – iar ea avea doar un metru și jumătate.

Bărbatul se încruntă.

— Voi sunteți oamenii cu perdelele? Ați venit cu o zi mai devreme.

— Suntem, ăăă...

Sam aruncă o privire către Cassie, care nega din cap întrebându-se ce sunt, mai exact, „oamenii cu perdelele". Oameni care făceau perdele, probabil? Sau care le instalau? Deși acesta nu era cuvântul potrivit, nu-i așa? Atârnau perdele? Există o astfel de meserie?

Sam schimbă tactica.

— Tu ești Greg?

— Daaa, răspunse bărbatul, prelungind cuvântul și ridicându-și sprâncenele, tot cărunte, dar nu mai adăugă nimic.

Cassie făcu un pas înainte.

— Eu sunt Cassie, sora lui Tom Rivers. Mi-a spus să întreb de tine când ajung aici – cred că ai putea avea un plic pentru mine.

Greg se uită fix la ea, apoi se încruntă.

— Nu m-a avertizat. Trebuia să mă avertizeze când vii, ca să mă pot pregăti.

— Urma să te avertizeze?

Era logic, presupunea ea – el i-ar fi urmărit progresul, ținând cont de unde se afla.

— Exact.

— El...

Cassie înghiți în sec.

— Nu a putut.

Ochii omului deveniră pătrunzători.

— De ce nu? S-a întâmplat ceva?

Sam se uită la Cassie și ea își dădu seama că se întreabă dacă ar trebui să intervină. Aprobă din cap, nedorind să fie ea aceea care să o spună cu voce tare.

— Tom a murit, spuse Sam încet.

Cuvintele tăiară în ea, ca întotdeauna, dar acum o afectară și durerea lui Sam, felul în care clocotea în vocea lui. Se va obișnui vreunul dintre ei cu asta? Trebuie să devină mai ușor, desigur. Dar, de fiecare dată când credea că așa va fi, i se întâmpla ceva care-i amintea că durerea e tot acolo.

Greg păli, apoi se uită de la unul la altul.

— Eu... nu știam. Îmi...

Clătină din cap.

— E groaznic.

Se dădu la o parte și îi conduse în ceea ce se dovedit a fi o căsuță fermecătoare, foarte luminoasă și spațioasă. Totuși, era dezordonată, peste tot erau cutii mari de vopsea afară, iar când ajunseră în living, Cassie văzut folii de plastic pe podea, de-a lungul marginilor. Peretele de pe o parte era pe jumătate vopsit, albastru-deschis peste albul care fusese acolo anterior.

— O renovez, explică inutil Greg.

Cassie se îndreptă spre fereastră, lângă o bibliotecă albă, în mare parte goală, cu excepția raftului de jos, plin de cărți care, în mod ciudat, aveau toate coperțile albastre. Se uită afară – se vedea oceanul de aici.

— De obicei, mă ocup doar de rezervări, dar, ei bine, m-am lăsat prins, auzit Cassie și se întoarse să-l vadă pe Greg privind-o destul de atent. Fratele tău...

De ce se uita la ea așa? Ce avea de gând să-i spună? Cassie își strânse brațele în jurul ei, în timp ce Sam veni lângă ea, fără să o atingă, arătându-i astfel că îi era alături.

— Mi-a salvat viața.

Brațele lui Cassie căzură pe lângă ea.

— Ce?

Greg făcu un gest către singura canapea, de un albastru-deschis și aparent neafectată de redecorare, iar Cassie se conformă și se duse

să se așeze. Sam o urmă. Ridicară amândoi privirea spre Greg, care își trecu o mână prin părul cărunt și clătină din cap cu părere de rău.

— L-am întâlnit la un bar din Penzance – acolo locuiesc de obicei, știți. Eram amândoi pe cont propriu, amândoi la pământ.

— La pământ? întrebă Cassie, aplecându-se spre Greg în timp ce acesta vorbea. Ce vrei să spui cu „la pământ“?

Greg ridică din umeri.

— Păi, nu știu detaliile, dar mi-am dat seama că e supărat, știi? Prezenta semnele pe care le ai când bei singur fiindcă te-a pus ceva la pământ.

Cassie își mușcă buza. Parcă nu era vorba de Tom. Pentru ea, el părea în cea mai mare parte fericit și mulțumit, părea că are lucrurile puse la punct, cu o prietenă de lungă durată pe care o iubea, o slujbă care îl entuziasma, mereu plecat în vacanțe pline de aventuri. Se uită la Sam, dar el asculta încruntat, de parcă ar fi fost o noutate și pentru el. Existau lucruri pe care, se părea, Tom nu le spusese niciunuia dintre ei.

— Oricum, continuă Greg, eram amândoi puțin beți și puțin triști – pe mine mă părăsise nevasta, deși s-a dovedit ceva temporar. S-a întors la mine, am fost despărțiți două zile în total.

Îi zâmbi ușor lui Cassie, iar ea făcu tot posibilul să-i întoarcă zâmbetul, deși voia doar ca el să continue povestea.

— Așadar, eu și Tom am stat de vorbă și am băut câteva pahare. A pomenit de părinții voștri, adăugă el aruncându-i lui Cassie o privire scurtă.

Inima lui Cassie bătea dureros. Părinții lor? Tom vorbise despre părinții lor? De aceea era deprimat? Dar, ori de câte ori vorbea cu ea despre ei, era întotdeauna cu drag, încercând să o facă să-și amintească lucrurile bune despre ei – lucruri pe care el și le putea aminti, fiindcă era cu câțiva ani mai mare.

— Am plecat împreună când localul s-a închis. Și, ei bine, afară, pe drum... Păi, așa cum am spus, băusem și, ca să scurtez povestea, aproape că am ieșit în fața unei mașini și Tom m-a tras înapoi.

Cassie aștepta, dar Greg nu mai spuse nimic.

— Asta e tot?

Se așteptase la ceva mai măreț, cum ar fi că Tom se cățărase pe o clădire pentru a-l salva sau ceva de genul ăsta. Nu ceva care putea fi doar o amintire de la beție, înfrumusețată de alcool.

— Îți spun că mașina aia m-ar fi lovit dacă n-ar fi fost fratele tău.

De ce nu-i spusese Tom? Poate nu i se păruse mare lucru să tragă un străin din calea unei mașini. Totuși, era clar că îi rămăsese în minte lui Greg. Și era oribil și greșit să gândească asta, dar pentru o clipă – o clipă minusculă, trecătoare – Cassie se simți amărâtă de faptul că Tom îi salvase viața lui Greg, dar pe a lui nu o salvase nimeni. Că Greg fusese norocos, iar Tom, nu.

— Oricum, uite, eu lucrez la casă, dar sunteți bineveniți să stați aici.

Lui Cassie îi luă un moment să înregistreze schimbarea subiectului, așa că nu apucă să refuze oferta înainte ca Greg să continue.

— Mă duc la apartamentul meu din oraș noaptea asta. Momentan, unul dintre dormitoare e scos din funcțiune, adăugă el încruntat, uitându-se ba la Cassie, ba la Sam, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă asta ar fi o problemă.

— Dorm eu pe canapea, spuse Sam repede.

Nemaiputând să se uite la Sam, din cauza sugestiei implicite, Cassie deschise gura să spună că nu e nevoie, pentru că nu vor rămâne, dar Greg vorbi din nou peste ea.

— Bine, atunci, și e mâncare în frigider, ceva oricum, și vă puteți servi cu orice. E și niște vin bun, bine? Și nu e din alea ieftine, e Tesco Finest[1].

---

[1] Tesco Finest – în cazul acesta, termen generic pentru selecția de vinuri vândută în rețeaua de magazine Tesco din Marea Britanie (n. tr.).

— Dar nu te putem da afară din casă! spuse Cassie, mai tare decât era probabil necesar. Vreau să spun, îmi pare rău, e incredibil de amabil din partea ta, dar, de fapt, tot ce ne trebuie e indiciul – plicul, adică – și pe urmă te lăsăm în pace.

Voia să-și verifice telefonul, să vadă dacă mai are timp să se întoarcă la Londra, dar știa că gestul ar părea nepoliticos.

— Ți-a dat un plic, nu?

— Da, mi-a dat, dar... spuse Greg ridicându-se și ieșind din cameră.

Cassie se uită la Sam.

— Asta-i tot? șopti ea.

— Cred că o să...

Greg reapăru și Sam se întrerupse.

— Poftim, spuse Greg și-i puse un plic în mâini.

Plicul nu avea niciun număr scris în colț, iar Cassie își simțit stomacul tresărind. Oare greșise undeva?

— Mi-s puse să ți-l dau întâi pe ăsta.

Cassie simți atât ochii lui Greg, cât și pe ai lui Sam asupra ei, în timp ce-l deschidea.

Hopa! Ai reușit să ajungi atât de departe!

În mijlocul paginii, era un desen cu un far, iar din partea de sus a farului ieșea un balon în care erau scrise cuvintele:

Bine ai venit, Veverițo. Mă întrebam dacă o să reușești... Glumesc (într-un fel). Deci, acum, că ești aici, îți mai dau o sarcină... O, puterea! Uite-o: stai peste noapte. Da, exact, te și văd cum te încrunți. Dar fii o surioară cuminte, rămâi peste noapte și vei primi următorul indiciu dimineața. Știu că n-o să vrei. Știu că te va speria să stai undeva neplanificat, departe de casă, de una singură – dar dacă o vei face vei dovedi că poți face ceva spontan ca asta, fără ca lumea să se prăbușească în jurul tău. Succes! (Încearcă să te distrezi!)

Cassie strânse mai tare biletul în mână. Îi auzea vocea jucăușă, glumeață. Îi trezea aceleași sentimente conflictuale pe care le avusese întotdeauna, de fiecare dată când deschidea următorul indiciu. Presiunea asupra pieptului, a inimii, când se gândea la fratele ei și la faptul că îl pierduse. Și scânteia aceea, aproape o *zvâcnire*, în timp ce citea cuvinte care o legau de el. Cuvinte care o făceau să simtă prezența lui zăbovind în jurul ei.

Citi încă o dată biletul, apoi ridică privirea spre Greg și clipi.

— Voia să rămân peste noapte?

— Da, așa mi-a zis.

— Dar nu pot, spuse ea categoric. Am de lucru mâine.

În timp ce o spunea, își dădu seama cât de prostesc era totul, cât de nesăbuit. Nu ar fi trebuit niciodată să plece pur și simplu cu Sam – călătoria de șapte ore până aici fusese epuizantă, iar acum trebuia să o facă din nou, iar Greg nici măcar nu avea de gând să-i dea un afurisit de indiciu. Ar fi trebuit să planifice asta mai precis și atunci ar fi fost pregătită. Trase aer în piept, încercând să rămână calmă.

— Și e clar că nu ești în situația de a ne caza, în niciun caz, insistă ea arătând cu un gest de jur-împrejur, dar el ridică din umeri.

— Am un apartament în oraș, cum am spus. Nu e niciun deranj. În plus, dacă asta și-a dorit Tom, așa o să fac.

— Dar...

Cassie îl privi neputincioasă.

— Am de lucru, repetă ea. Nu pot sta în mijlocul pustietății fără să planific, fără să anunț oamenii, fără...

Se uită la Sam, care stătea așezat lângă ea.

— Tu de ce rânjești? întrebă ea.

Zâmbetul lui se întinse și mai mult.

— Pentru că ești drăguță când ești agitată.

Ea miji ochii spre el, iar Sam ridică mâinile. Dar nu insistă. Nu avea de gând să o oblige, Cassie vedea asta. Decizia trebuia să-i aparțină. El o lăsa să se întoarcă și să plece, fără indiciu, dacă așa

voia. Se uită la fereastră, spre locul unde o aștepta oceanul. *Dacă asta și-a dorit Tom.*

Probabil că aceasta era exact reacția la care s-ar fi așteptat și el din partea ei – să se sperie, să refuze. Dar trebuie să fi crezut că ea *va merge* până la capăt, pentru că, altfel, n-ar fi ajuns niciodată la cadoul de la final.

Sam îi luă mâna și i-o strânse. Cassie se uită în jos spre locul în care degetele lor se împleteau, atât de ușor, împreună.

— Cred că încearcă să-ți arate ceva, spuse el. De ce nu-l lași?

— Dar munca mea, Sam! Șeful deja mă urăște.

— Atunci, care-i problema, dacă deja te urăște? În cazul ăsta, n-au cum să înrăutățești situația. Doar sună-l și spune-i că ești bolnavă.

Ea se încruntă.

— În viața mea nu m-am dat bolnavă.

De obicei, *se chinuia* din cauza asta chiar și atunci când era bolnavă, împărțită între dorința de a nu transmite răceala sau orice altceva și și cea de a nu părea că se preface, îngrozită că oamenii nu o vor crede.

— Să sun eu în locul tău?

Ea pufni.

— Dar ce, am nouă ani?

— Nu, spuse el cu blândețe. Cu siguranță că nu ai nouă ani.

Privirile li se întâlniră, fixându-se reciproc. Apoi ea trebuit să se uite repede în altă parte, pentru că i se părea prea intens, iar Greg era încă acolo, privindu-i cu o expresie uluită. Tom crezuse că va fi singură, ceea ce ar fi fost și mai descurajant. Dar perspectiva de a rămâne peste noapte undeva cu Sam îi făcea stomacul să se agite cu un alt fel de nervi.

Totuși, Greg avea dreptate. Și nu încăpea nicio îndoială în privința asta – nu chiar. Ea nu avea de gând să cadă la acest obstacol, nu acum, când își dorea cu disperare să obțină următorul indiciu. Dacă asta își dorise Tom, atunci trebuia să o facă. Așa că-și îndreptă umerii.

— OK. Rămân.

Capitolul 30

După ce le spuse că se va întoarce a doua zi cu indiciul și le ură o noapte bună, Greg părăsit cabana, lăsându-i pe Sam și pe Cassie în bucătărie, singuri. Sam îi zâmbi.

— Ei bine, nu știu ce părere ai tu, dar mie mi-ar prinde bine un pui de somn, înainte de a face orice altceva.

De a face orice altceva – ce voia să însemne asta? Nimic, își spuse ea cu hotărâre. *Nu mai citi în toate.*

Sam insistă ca ea să se culce pe pat, care era mult mai confortabil decât părea, cu vreo patru perne mai mult decât era necesar. Adormi mai ușor decât crezuse că o va face, având în vedere felul în care stomacul ei nu se mai oprea din agitație, iar când se trezi era trecut de șase seara.

Își recuperă trusa de toaletă din geanta de voiaj, găsi un prosop în sertarul de sub pat și porni pe coridor până la baie, unde aproape se ciocni cu Sam, care ieșea cu prosopul înfășurat în jurul taliei, cu pieptul musculos complet la vedere. Doamne, îl vezi? Simți că i se înroșește fața, în timp ce gura i se usca. Se sili să se uite în sus, în ochii lui, și jură că l-a văzut încercând să-și stăpânească un zâmbet. Și de ce nu ar zâmbi? Trebuie că știe cât de bine arată dezbrăcat. Dezbrăcat. Sub acel prosop, Sam era *dezbrăcat*!

Încetează, Cassie!

Își drese glasul.

— Eu, ăăă, mă duc să fac un duș, dacă e în regulă.

Doamne, ce făcea? De ce îi cerea *permisiunea*?

În baie, își spuse să se stăpânească naibii, chiar dacă se simțea ca un dezastru total de emoții. Își aruncă o privire severă în oglindă.

— Poți să faci asta, spuse ea cu fermitate.

Putea sta aici, lângă un far, pe marginea unei stânci. Putea sta aici, cu Sam, departe de casa ei din Londra. Avea să fie bine. Nu exista niciun motiv pentru care stomacul ei să se agite în acest fel – probabil că îi era doar foame.

Se îmbrăcă în blugi și o bluză neagră largă pe care o purtase în drum spre conac, apoi se chinui să decidă dacă să se machieze sau nu. Erau doar ei doi, deci ar fi fost evident că o făcuse pentru el, dar, în cele din urmă, își aplică totuși puțin machiaj, menținându-l subtil, pentru că s-ar fi rușinat prea mult dacă nu o făcea.

Când se întoarse în bucătărie, Sam era complet îmbrăcat, deși nu se putea decide dacă e ușurată sau dezamăgită. Ținea în mână o sacoșă din răchită, pe care i-o întinse.

— Am împachetat niște mâncare. M-am gândit că am putea ieși, să facem un picnic undeva pe stânci.

— Un picnic?

Dintr-un motiv oarecare, acest lucru i se păru destul de atractiv.

— Sigur, de ce nu? Măcar să profităm cât putem, nu?

— Corect, aprobă ea.

Doamne, de ce nu putea să pară la fel de dezinvoltă ca el?

Lăsară farul în urmă și se plimbară de-a lungul falezei. Cassie era recunoscătoare pentru sunetul valurilor care se spărgeau sub ei, pentru că anula nevoia de a vorbi prea mult, ceea ce însemna că poate să se relaxeze puțin. Simțea că tensiunea din umeri începe să o lase în timp ce respira mirosul mării, iar vântul își trecea degetele prin părul ei deja dezordonat.

Sam alese un loc aparent la întâmplare și se așezară amândoi. Nu aveau o pătură de picnic, dar iarba era caldă și uscată după o zi

în soare. Cassie își întinse picioarele în fața ei, înclinându-și fața spre soarele de seară, în timp ce Sam scotocea în punga de plastic. Scoase o sticlă de vin alb – Tesco Finest, cum spusese Greg – și două căni albe cu o dungă turcoaz în partea de jos, la fel ca farul. Cassie râse puțin în timp ce el turnă vinul în căni și îi oferi una. Sam zâmbi, scuzându-se.

— N-am găsit pahare de vin.

Ea zâmbi și luă o înghițitură. Gustul răcoros și sec părea perfect pentru o seară de vară. Va trebui să-și amintească să-i trimită lui Greg ceva în loc, odată ce ajungea acasă – indiferent de ce spusese el, nu se simțea chiar confortabil să se servească singură.

Sam despachetă ce mai era în sacoșă, întinzându-i un sendviș cu unt de arahide pe pâine albă, ceea ce o făcu din nou să râdă, un morcov întreg, căruia-i tăiase capetele, dar nu-l curățase, pentru că se pare că nu reușise să găsească răzuitorul, și două prăjituri din orez.

Sam se strâmbă puțin făcând bilanțul picnicului lor improvizat.

— Îmi pare rău. Mai mult n-am putut încropi din ce era acolo.

— Nu, mie îmi place. Oricum, untul de arahide e preferatul meu. Acasă nu cumpăr fiindcă aș mânca tot borcanul în câteva zile și asta nu poate fi sănătos.

Sam schiță zâmbetul acela strâmb al lui.

— Știu, îmi amintesc. Eu și Tom te-am prins de mai multe ori mâncând unt de arahide direct din borcan, acasă la Claire.

— Corect, spuse Cassie, deși, sincer, uitase asta și simțise o mică tresărire la faptul că el își amintea.

Soarele începea să apună acum, devenind de un galben intens și colorând cerul din jurul lui, unde portocaliul lăsa loc rozului, movului și albastrului. Lumina se reflecta în oceanul calm la orizont. Era incredibil de frumos, încât i se părea puțin ireal că se află aici, într-un mic colț al pământului, contemplând.

După ce termină de mâncat, Sam își schimbă poziția și se lăsă pe spate, astfel încât postura lui să o imite pe a ei. Mâinile lor erau

apropiate, aproape atingându-se, iar Cassie avea impresia că poate simți cum pulsul din vârfurile degetelor lui se întinde prin spațiu pentru a se întâlni cu al ei. Pielea de pe antebrațe o furnica.

— Știai că Tom a fost aici?

Vorbea în tăcerea dintre ei, tăcere care, cel puțin de data aceasta, nu era stânjenitoare. El ezită, apoi negă din cap.

— Nici eu, recunoscu Cassie. De ce crezi că a venit?

Sam continua să privească apusul de soare.

— Nu știu. Într-un an, am vorbit să venim în Cornwall pentru surfing, dar n-am mai făcut-o. Dar poate a venit de unul singur. Dacă mi-ar fi spus, aș fi vrut să vin, cred, și dacă el voia să fie singur...

Se întrerupse și între ei se lăsă un moment de liniște.

— Mă întristează, murmură Cassie, faptul că a fost deprimat și n-a putut să-mi spună. Nu știam că încă suferă din cauza părinților noștri.

Se încruntă și, pentru o clipă, se gândi la ce-i povestise Linda la înmormântarea lui Tom, despre whisky, despre faptul că Tom încerca atât de clar să fie ca tatăl lor, un tată pe care niciunul dintre ei nu-l cunoscuse cu adevărat.

— Sună stupid. Nu vreau să spun asta. Bineînțeles că suferea, nu e ceva care să fi dispărut vreodată, pentru niciunul dintre noi, dar vreau să spun...

— Știu ce vrei să spui, zise el încet. Dar cred că a vrut să fie puternic pentru tine. Erai atât de specială pentru el, Cassie.

Se întoarse, privind-o pe ea acum în locul orizontului.

— Tu ești... continuă el, dar se opri și își luă din nou privirea de la ea.

Cassie răsuflă încet.

Când deveni clar că Sam nu va continua, ea vorbi din nou.

— Crezi că el e, știi tu, acolo?

Sam nu răspunse imediat.

— Nu știu, spuse el încet. Nu prea cred în toate astea, dar nici nu vreau să nu cred.

Cassie dădu din cap. Și ea simțea la fel. Și, dacă Tom era acolo, atunci i-ar fi plăcut asta, se gândea, să-i vadă pe ea și pe Sam împreună, stând într-o tăcere prietenească.

Soarele dispăruse în mare parte, scufundându-se în ocean, dar reflexia îl făcea să pară din nou aproape întreg. O briză răcoroasă îi mângâia obrazul și ea tremură puțin. Ar fi trebuit să-și ia o jachetă sau ceva – în Anglia nu te poți încăpățâna să ieși fără așa ceva. Sam observase, cu siguranță, pentru că se întinse, își puse un braț în jurul ei și o trase ușor lângă el, fără să spună nimic. Căldura lui o învăluia, alungând frigul ușor din aer, și simțea cum pielea lui o înțeapă pe a ei când se ating. După o clipă, își lăsă capul pe umărul lui. I se părea ușor, firesc să stea cu el în felul acesta, oarecum ca relația de prietenie pe care o avuseseră când erau adolescenți, înainte ca ea să se hotărască să-și închidă inima față de el. Doar că de data aceasta era ceva mai mult și își simțea corpul încordat, în așteptare.

— E uluitor, șopti Cassie în timp ce ultimele raze de soare dispăreau, lăsându-și căldura în aer înainte ca noaptea să vină și ascundă culorile.

Sam o sărută pe creștet.

— Da.

Ea își lăsă capul pe spate pentru a-l privi, zâmbi și văzu că fața lui se înmoaie într-un zâmbet. Bătăile inimii ei se accelerară când îi întâlni privirea, ochii lui albaștri erau și mai albaștri aici, lângă ocean. Se simțea prinsă acolo, incapabilă să întrerupă contactul vizual. Expresia lui se schimbă, acei ochi devenind mai intenși, mai concentrați, iar sprâncenele i se strânseră într-o mică încruntare. Nu furioasă sau confuză, își spuse Cassie, ci întrebătoare. Apoi, încet, se aplecă spre ea, reducând distanța dintre ei, și o sărută. Ușor la început, abia o șoaptă, dar apoi ea se întinse, punându-i o mână pe ceafă.

Cassie îi răspundea la sărut, punându-și cealaltă mână pe umărul lui, trăgându-l mai aproape de ea și, Dumnezeule, parcă s-ar fi prăbușit, parcă s-ar fi înecat, toate gândurile dispărându-i din minte, astfel încât singurul lucru adevărat din lumea asta să fie el. Iar după toți acești ani, Sam era încă singurul care putea să-i facă asta, care putea să-i aprindă trupul în felul acesta.

Nu era sigură cât timp trecuse când el se desprinse și se simți ușurată să vadă că nu e singura care respiră greu. El își plimbat mâinile de-a lungul brațelor ei, se trase ușor înapoi, iar ea tresări din nou, fie de la atingerea lui, fie de la îndepărtarea bruscă a căldurii lui, nu știa prea bine.

— Să mergem, spuse Sam, puțin răgușit. Ți-e frig și se întunecă. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Bine, spuse ea încercând să-și păstreze echilibrul vocii. Nu mi-ar plăcea să mă rătăcesc pe aici.

El se ridică, îi întinse o mână și o trase în picioare, apoi îi dădu din nou drumul, aproape ca și cum nu ar fi vrut să o atingă. Cassie își ținu brațele încrucișate în timp ce se întorceau pe marginea falezei, astfel încât să nu poată face ceva stupid, cum ar fi să încerce să-l ia din nou de mână.

I se părea ei sau aerul dintre ei zumzăia de electricitate? Poate i se părea. Dar el o sărutase, nu? Cu siguranță că el făcuse prima mișcare. Încerca să nu se gândească la ultima dată când se întâmplase așa ceva, cu atâția ani în urmă. Încerca să nu se gândească la modul în care el regretase atât de limpede atunci. Încerca să nu se tot uite la el în timp ce se apropiau de far, întrebându-se la ce se gândește, dacă și de data asta regretă. Simți furnicături de energie prin piele când el descuie ușa și o ținu deschisă pentru ca ea să poată intra înaintea lui.

Se duseră în bucătărie. Sam puse cănile în chiuvetă, în timp ce Cassie șovăia, încolăcindu-și vârfurile degetelor în jurul scaunului din lemn din fața ei. Părea prea multă lumină aici, în comparație

cu întunericul care se instala afară. Se apropie de dulapuri, simțind nevoia să facă ceva.

— Ceai? întrebă ea, poate un pic prea entuziasmată, în timp ce muta unele lucruri pentru a vedea dacă găsește ceva.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce îl întreba dacă vrea ceai? Aruncă o privire peste umăr și-l văzu clătinând din cap.

— Nu pot să beau cofeină seara târziu – nu mai dorm.

— Serios?

Dintr-un motiv oarecare, i se păru amuzant că el recunoștea asta – o vulnerabilitate ciudată la care ea nu s-ar fi așteptat.

— Da. De ceva vreme.

— Aha. Bine.

Cassie închise ușa dulapului. Nici ea nu mai avea poftă de ceai, dacă se gândea mai bine. Rămaseră în picioare, uitându-se unul la celălalt. Acea păcătoasă de energie electrică era din nou acolo, umplând spațiul dintre ei chiar și atunci când stăteau în colțuri opuse ale bucătăriei.

— Atunci, ăăă, mă duc să iau așternuturile pentru canapea.

Sam băgă mâinile în buzunare în timp ce trecea pe lângă ea, se îndreptă spre hol și apoi urcă la etaj. Cassie îi auzea pașii scârțâind deasupra ei și, pentru că începuse să-și frământe mâinile cât îl aștepta să se întoarcă, își luă un pahar cu apă doar ca să aibă ceva de făcut.

De fapt, ce trebuia să facă ea? Era ceva între ei. Întotdeauna fusese, dacă era sinceră cu sine. Dar asta nu însemna că trebuie să acționeze în consecință. Nu învățase din propriile greșeli că nu trebuie să aibă încredere în Sam? Se îndreptă spre fereastra de deasupra chiuvetei și privi afară. Era lună plină în seara asta, lumina ei strălucind în întuneric.

Tresări auzindu-l pe Sam, care revenea, și se întoarse cu fața la el. El ridică un cearșaf.

— E tot ce-am putut găsi, spuse el, cu un mic zâmbet. Poate renovează și lenjeria.

— Oh, spuse Cassie.

De ce nu găsea nimic de spus? De ce nu putea înceta să-l privească, pentru numele lui Dumnezeu? De ce nu putea să nu se mai gândească la pieptul lui, atunci când ieșise din baie?

— E bine. În seara asta e destul de cald, mă descurc cu pernele canapelei.

El șovăia în pragul bucătăriei. Așteptând ceva, se gândea ea. Arătă cu mâna spre living.

— Atunci, ă..., mă duc să mă instalez și eu acolo. Așadar, noapte bună?

Cassie izbucni în râs. Nu se putea abține. Tensiunea – adunată în interiorul ei și dansând între ei – se revărsa, astfel încât nu se mai putea opri.

Sam se încruntă la ea.

— Ce?

Cassie își strânse buzele pentru a opri râsul – tot *ridicolul* situației.

— Sam. Cred că-i abia ora nouă.

Buzele lui se crispară în acel zâmbet strâmb.

— A trecut de mult ora mea de culcare.

Ea râse din nou și clătină din cap.

Sam făcu un pas spre ea, în bucătărie, ținând încă în mâini cearșaful.

— Vrei, ăăă, un alt pahar cu vin sau altceva?

Se priviră în ochi și ea își simți inima bătând mai tare. O ascultă, așteptând. Apoi trase aer în piept și pății spre el, astfel încât se întâlniră în mijlocul camerei. Ea știa ce face. Știa că lucrurile nu pot merge decât până la un anumit punct. Și, știind asta... ei bine, însemna că de data asta e în siguranță, n?

— Nu, spuse ea cu vocea ei calmă, sigură. Nu mai vreau un pahar cu vin.

Reduse distanța dintre ei, îi luă cearșaful din mâini și își înclină capul pe spate pentru a-și menține privirea asupra lui.

Sam întinse mâna și i-a dădu la o parte părul de pe față, lăsând în urmă puncte de căldură. Ea nu avea nevoie să spună nimic, nu avea nevoie să explice. La bine și la rău, întotdeauna fuseseră capabili să se citească unul pe altul.

— Ești sigură?

Ochii lui erau atât de al naibii de intenși, iar ea simțea că ar putea exploda dacă nu face în curând ceva ca să elimine puținul spațiu care mai rămăsese între ei.

Dădu din cap.

— Sunt sigură.

Apoi el o sărută din nou, iar Cassie scăpă cearșaful pe podea acolo unde se aflau, fiindcă mâinile ei aveau nevoie să fie libere pentru a-l putea atinge. Le strecură pe sub cămașa lui și pipăi acei mușchi splendid tonifiați. Simți cum mâinile lui le oglindesc pe ale ei, alunecându-i pe sub bluză, iar pielea ei se încingea unde o atingea. Și Doamne, *asta*. Nimeni altcineva nu o făcuse vreodată să simtă asta.

El își mută gura pe gâtul ei și ea gemu încet la zgârietura ușoară a dinților lui. Sam își lipi iar buzele de ale ei, iar mâinile îi alunecau pe spate în timp ce pielea ei pulsa sub atingerea lor. *Mai mult*. Întregul ei corp arunca scântei, era plin de viață și avea nevoie de *mai mult*.

De parcă ar fi simțit-o, de parcă ar fi auzit-o într-un fel sau altul, el o sărută mai intens, trăgând-o și mai aproape, iar ea simți căldura inundându-i miezul ființei. El i-a rostit numele încet, aproape ca un jurământ, apoi, dintr-o singură mișcare, își mută șoldurile pe ale ei și o ridică în brațe. Asta o făcu să râdă, cu răsuflarea cam tăiată, în timp ce-i cuprindea mijlocul cu picioarele, în timp ce se folosea de mișcare pentru a se lipi mai strâns de el. Pentru o clipă se opriră, uitându-se unul la altul, cu fețele apropiate. Privirea lui era suficientă pentru a-i face nervii vraiște.

Apoi el zâmbi și se aplecă pentru a-i prinde buza de jos între dinți. Iar când ea gemu încet, o duse în dormitor.

Capitolul 31

Cassie se trezi ghemuită lângă Sam, cu brațul lui bronzat și musculos în jurul ei, respirația lui grea, pieptul lui urcând și coborând. Rămase nemișcată, mușcându-și buza, neștiind ce să facă. *Sam* era bărbatul acesta întins în pat, lângă ea. Și amândoi erau goi, ceea ce i se păruse grozav aseară, când se lăsase furată de valul momentului, dar acum...

Cum ar fi trebuit să se poarte? Dezinvoltă și relaxată – la asta se aștepta Sam? Oare pentru el fusese doar o altă aventură de o noapte? Se culcase cu o mulțime de femei la New York, după despărțirea de Jessica? Jessica. Simțea un șoc atunci când se gândea la ea. Cu mai puțin de patru luni în urmă Sam ar fi trebuit să se *însoare* cu ea, iar acum iată-o pe ea, Cassie, cu el în pat. Și, înainte de Jessica, aducea într-o veselie diverse femei acasă – ea văzuse asta, văzuse fetele căzându-i la picioare. Dar încerca să dea la o parte toate astea. Nu era corect să-l judece pentru asta acum – ea își dorise să se culce cu el, nu-i așa? Fusese decizia ei. Și fusese... ei bine, uimitor. Intens, pasional, excitant, tot tacâmul. Genul de sex la care doar visezi. Sau cel puțin la care visa ea. Poate că Sam făcea genul ăsta de sex tot timpul. *Nu*, își spuse Cassie. *Încetează cu asta.*

Dar nu era sigură că *ar putea* să afișeze un aer dezinvolt și relaxat și nu era în stare să mintă, să spună că trebuie să meargă la serviciu,

ca să poată pleca de aici și să-și dea seama ce e de făcut, pentru că acum erau la un afurisit de capăt de lume, fără să aibă încotro s-o apuce.

Se trase ceva mai departe de el, gândindu-se să se ducă la baie, să se facă măcar frumoasă și să vadă dacă găsește niște cafea sau altceva. Dar brațul lui se strânse în jurul ei.

— Unde te duci? mormăi el cu vocea atât de sexy și răgușită de somn. Întoarce-te.

Ea râse, iar asta spulberă o parte din stinghereala momentului. Sam o trase spre el, o sărută încet pe gât, iar ea simți aceleași furnicături din seara trecută parcurgându-i partea laterală a corpului, până la degetele de la picioare. Sam o sărută din nou, îi strânse brațul, apoi a murmură:

— Vin imediat.

Se ridică, iar ea încercă să nu se uite cum își aruncă pe el niște haine. Era aproape păcat să-l vadă îmbrăcat – chiar arăta nemaipomenit gol.

După ce Sam ieși din cameră, Cassie își puse o bluză de pijama, apoi se duse la baie, spălându-se repede pe dinți și verificându-se în oglindă. Când se băgă înapoi în pat, își luă telefonul de pe noptieră ca să aibă cu ce să-și distragă atenția în timp ce-l aștepta să se întoarcă.

Îl deblocă și citi un mesaj de la Hazel pe WhatsApp.

Unde ești?? Ai mai rămas o noapte? Ai stat singură??

Simțindu-și buzele zâmbind, Cassie îi răspunse.

Nu o să mă crezi, așa că trebuie să-ți povestesc personal. Mă întorc azi, ceva mai târziu. Cred.

Nuuuuu. Suspansul mă omoară!

Cassie zâmbi, apoi se trezi la realitate când văzu cât e ceasul, simțind cum i se strânge stomacul. Trebuia să-l sune pe Robert – într-o oră ar fi trebuit să înceapă serviciul.

Sam reapăru în pragul ușii, cu părul ciufulit, ținând în mână o tavă cu cafea, pâine prăjită și omletă. Cassie se uită la tavă, clipi, apoi se uită la Sam și zâmbi.

— Nu cred că mi-a mai adus cineva micul-dejun în pat până acum, recunoscu ea.

Și părea atât de drăguț, ciufulit așa, încercând să aibă un aer casnic. Ceva i se strânse în piept și simți o ușoară furnicătură de panică. Nu trebuia – și nu putea – să meargă pe acel drum, să înceapă să aibă astfel de sentimente pentru el, nu din nou.

— Bine, asta înseamnă că n-ai cu ce să-l compari – dacă ai face-o, nu sunt sigur că aș ieși pe primul loc.

Sam aduse tava, o puse între ei pe pat și se uită la telefonul din mâna ei.

— Sună-l, o sfătui. Pe urmă o să te simți mai bine.

Bineînțeles că știa la ce se gândește ea.

Știind că nu s-ar bucura de micul-dejun în timp ce stomacul ei e un ghem de îngrijorare, Cassie formă numărul direct al lui Robert.

— Robert? spuse ea când acesta îi răspunse. Sunt eu, Cassie. Îmi pare foarte rău, dar n-o să reușesc să ajung azi. Nu mă simt bine.

— Nu te simți bine? întrebă el neîncrezător, de parcă n-ar fi auzit niciodată de așa ceva.

— Da, spuse Cassie, nemulțumită că vocea ei nu e fermă. Am...

Sam arătă cu mâna spre stomacul lui, strâmbându-se.

— Gastroenterită?

Își dădu seama că o spusese ca o întrebare și continuă în grabă:

— Așa cred. Oricum mi-e greață și nu cred că e o idee bună să vin. Sper că e doar o chestie de douăzeci și patru de ore.

— Dar... Dar... bombăni Robert. Nu poți fi bolnavă, n-am cu cine să te înlocuiesc.

— Nu găsești un suplinitor temporar? întrebă Cassie, deși știa din memorie că nu se întâmplă nimic important la hotel în ziua aceea și că Josh se descurca. Pur și simplu nu vreau să vomit pe oaspeți, încheie ea cât de ferm putu.

Sam ridică degetul mare, aprobator.

— De fapt... continuă ea, luându-i-o înainte lui Robert și simțindu-se încurajată de Sam, trebuie să închid. Mă simt puțin... Mai vorbim mâine.

Închise, apoi se uită fix la telefon.

— Nu pot să cred că tocmai am făcut asta.

— Ai fost grozavă! Foarte convingătoare.

Cassie miji ochii.

— Mincinoasă. Dar nu poate dovedi, nu-i așa?

— Exact. Așa te vreau.

Ea luă cu o furculiță din omletă.

— E bună! spuse și vorbea serios.

Avea suficientă experiență cu încercările lui Hazel de a face ouă jumări pentru a ști că, dacă le faci greșit, pot să iasă de parcă ar fi din cauciuc.

Când terminară micul-dejun, Sam luă farfuriile și le îngrămădi pe noptieră.

— Mă duc să fac un duș, pregătește-te, spuse el.

— Să mă pregătesc, pentru ce?

El ridică din umeri.

— Ceva distractiv?

Sam o sărută pe creștet aproape absent înainte de a pleca la baie. Și sărutul acela, dezinvoltura, felul în care el părea atât de natural îi făcură din nou stomacul să zvâcnească.

Telefonul ei scoase un bip chiar când el ieșea din cameră, iar ea tresări, îngrijorată că ar putea fi Robert. Se uită și văzu un mesaj de la Josh.

Am auzit că ești bolnavă, ce nasol, urmat de o față tristă. Apoi, imediat, un alt mesaj: *Chiar ești bolnavă sau a apărut sponsorul misterios și s-a dovedit a fi un tip bine și acum fugiți împreună?*

Mesajul o făcu pe Cassie să zâmbească. Ridică o privire către ușa deschisă pentru a verifica dacă Sam nu se întoarce, apoi răspunse.

Ești mai aproape cu a doua.

CE!!! Mă iei peste picior?

Îți povestesc mâine la serviciu!

Dar am nevoie de detalii!!!

Se auzit un ciocănit în ușă, iar Cassie se dădu jos din pat, strigându-i lui Sam că se duce ea să răspundă. Deschise și îl descoperi în prag pe Greg, îmbrăcat astăzi într-o cămașă gri. Poate tot griul ăla era intenționat.

— Ei, ai reușit? întrebă el, puțin cam ursuz.

Cassie zâmbit fără a se putea abține.

— Așa s-ar părea.

Greg îi întinse un plic și, de data aceasta, Cassie văză numărul din colț.

— Așa cum am promis.

Cassie îl luă și zâmbi în semn de mulțumire.

— Acum, bucură-te de o zi aici, bine? Dacă tot ai bătut atâta drum. Și ești binevenită să mai rămâi o noapte. Casa e a ta până mâine.

— Mulțumesc, spuse Cassie, încercând să-i transmită toată recunoștința. Ai fost atât de generos!

Greg flutură dintr-o mână.

— Măcar atâta puteam face. Și ești binevenită oricând, mă auzi? Mi-am notat numărul de telefon, ca să poți da de mine, spuse Greg și arătă spre partea de sus a plicului.

Cassie simți o mică tresărire, văzând altceva pe plic decât numărul lui Tom, dar se liniști după o clipă. Tom avusese o legătură cu omul ăsta, indiferent de motiv, și nu era rău să aibă o urmă din el și acolo.

Își luă rămas-bun de la Greg și duse plicul în bucătărie, uitându-se la el. Iată-l. Ultimul indiciu, cel care avea să o ducă până la capăt, avea să-i dezvăluie darul de la Tom – ultimul pe care i-l oferea.

Vânătorile de comori ale lui Tom avuseseră întotdeauna același număr de indicii. Așa că acesta avea să o ducă la ultima ascunzătoare, iar după aceea s-ar fi terminat totul și legătura ei cu Tom s-ar fi rupt. Gata cu indiciile scrise de mâna lui, nu-i va mai auzi vocea în timp ce le citea.

Îl auzi pe Sam coborând scările și băgă repede indiciul pe jumătate sub vasul cu fructe de pe masa din bucătărie. Zâmbi când el intră în bucătărie, sperând că nu e prea vizibilă căldura din obraji.

— Greg spune că ne lasă casa încă o noapte, dacă vrem.

O spuse cât putea de degajat, de parcă nu era mare lucru, lăsând să se înțeleagă că nu așteaptă nimic de la el.

Sam miji ochii.

— Excelent. Îmbracă-te atunci, hai să mergem să explorăm.

Era deja îmbrăcat, bineînțeles, purta blugi și un tricou albastru – mult mai bine decât costumele alea elegante de avocat. Nu că ar fi avut ceva împotriva costumelor în sine, dar Sam părea mai mult *el însuși* așa, fără bravada pe care o deprinsese la Londra.

— OK.

Păi, de ce dracu' nu? La urma urmei, ajunsese până aici. Și, atâta timp cât era aici, avea să se lase dusă de val – doar de data asta.

Se plimbară de-a lungul coastei, fără vreo țintă anume, bucurându-se de ziua caldă. Marea avea diferite nuanțe de albastru și turcoaz, iar Cassie privea cum câteva păsări diferite se scufundă în apă pentru a-și prinde masa de prânz. Alături de ea, Sam o strângea de mână, pașii lor potrivindu-se cumva, în ciuda diferenței de înălțime.

Găsiră o cafenea mică, cuibărită pe drumul de deasupra plajei, și se așezară acolo afară, pe o bancă albastră de picnic, sub ghirlandele care împodobeau vechea clădire din piatră. O femeie, căreia Cassie îi dădea în jur de cincizeci de ani, ieși radioasă, afișându-și dinții foarte albi, care se potriveau în mod ciudat cu bluza albă pe care o purta pe sub un șorț albastru.

— Cu ce vă pot servi, scumpii mei?

— Ăăă... începu Cassie și se uită la Sam, care stătea în fața ei.

— *Cream tea*[1] este una dintre specialitățile noastre, dacă doriți ceva bun și gustos. Pot să vă aduc un ceai cu gheață într-o zi ca asta, să vă pregătesc niște sendvișuri ca să meargă cu biscuiții?

— Sună minunat, răspunse Sam.

Femeia aduse mai întâi ceaiurile cu gheață, în pahare deja acoperite de mărgele de condens, iar Cassie luă o înghițitură, dându-și seama că îi e mai sete decât crezuse. Nu se gândise să se oprească să bea ceva pe drum, prea prinsă în acea zi ciudată de basm. Când femeia aduse biscuiții și sendvișurile, așezând totul între ei pe farfurii albe cu flori pe margini, îi mulțumiră. Cassie își aruncă privirea peste aranjament în timp ce femeia se îndepărta. Îi era puțin foame după plimbare. Apoi râse în hohote.

— Ce-i?

Sam o privea cu zâmbetul acela strâmb, încercând să se prindă de glumă.

Ea clătină din cap.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că sunt aici, în Cornwall, cu tine, la ceaiul de după-amiază.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Nici mie. Acum o săptămână eram la New York și habar n-aveam ce urmează.

Cassie își mușcă buza. Până acum, nu vorbiseră cu adevărat despre ultimele luni, evitând cu grijă subiectul ultimei lor întâlniri.

— Cum a fost la New York? întrebă ea după un moment.

— A fost... începu el întinzând mâna pentru a lua un sendviș cu brânză și castraveți, dar nu-l mâncă imediat. A fost grozav din

[1] *Cream tea* – gustare tradițională britanică de după-amiază, care constă de obicei din ceai servit cu biscuiți dulci (*scones*), smântână și gem. Este deosebit de popular în sud-vestul Angliei, în special în Cornwall și Devon (n. tr.).

multe puncte de vedere. Am ajuns să lucrez la un fel de centru de tineret, unde învățam copiii să se cațăre.

Ridică puțin din umeri, de parcă i-ar fi fost rușine să recunoască.

Cassie își înclină capul.

— Pot să-mi imaginez asta.

— Da?

Ea dădu din cap. Și-l putea imagina pe *acest* Sam, cel pe care îl plăcea, făcând așa ceva și fiind bun la asta. Își amintea, cu detalii chinuitoare, cât de răbdător fusese atunci când încercase să o învețe să schieze.

— Da, spuse ea ferm. Pun pariu că ai fost bun la asta.

Sam privi în jos la sendvișul său, cu o ușoară roșeață la baza gâtului, complet tulburat și stânjenit.

Ea își ascunse zâmbetul, hotărâtă să nu insiste pe acest subiect.

— Mamei tale trebuie să-i fi fost dor de tine, spuse în schimb.

— Da. I-am cumpărat o zi la spa, ca să mă revanșez. Cred că se duce cu Linda, de fapt.

— Serios? Linda nu mi-a spus.

Trebuia să o sune, să ia legătura cu ea, să vadă cum merge treaba la pub. Știa că Linda se străduia să transforme etajul în camere propriu-zise, convinsă de una dintre sugestiile lui Cassie.

— Și... tatăl tău?

Sam se uită spre ocean.

— N-am vorbit cu el.

Fața i se crispă, ca și cum n-ar fi vrut să mai vorbească despre asta. Dar apoi păru să ia o decizie și oftă, uitându-se înapoi la ea.

— A fost la... hotel, în martie.

Formulase cu atenție răspunsul – evitând foarte clar cuvântul „nuntă", deși Cassie încă trebuia să lupte împotriva senzației de dezgust.

— Serios?

— Da. A vrut să... nu știu. Să-și ceară iertare. Să fie acolo. Orice. Dar eu, în fine, am plecat.

— Îmi amintesc, spuse Cassie, puțin ironică.

Tonul ei îl făcu pe Sam să zâmbească, eliberându-i parțial tensiunea din corp.

— Ai încercat să vorbești cu el de atunci?

Sam negă din cap.

— Nu sunt sigur că știu cum să fac asta după atâta vreme.

Cassie îl privi cu atenție.

— Știu că nu e același lucru, spuse ea încet, dar aș da orice să vorbesc din nou cu părinții mei. Sunt atâtea întrebări pe care aș vrea să le pun, atâtea lucruri pe care aș vrea să le aflu despre ei și pe care nu le știu, pe care n-am să le știu niciodată.

Sam întinse mâna spre ea, dar Cassie clătină din cap.

— E în regulă. Nu sunt... sunt în regulă, repetă ea. Am vrut doar să spun... Oare o să regreți că nici măcar n-ai încercat, cât ai avut ocazia? Poate că nu – nu-l cunosc pe tatăl tău și poate că într-adevăr nu e genul de om care să merite să-i acorzi o a doua sau a treia șansă. Dar, dacă știi, în adâncul sufletului tău, că există o parte din tine care *o să regrete*, atunci...

Zâmbi cu blândețe.

— Ei bine, atunci poate că ar trebui să încerci.

Pentru o clipă, Sam nu spuse nimic, doar se uita la ea, cu fruntea puțin încruntată, apoi a oftă.

— Toată viața m-am temut să nu ajung ca el. Să nu fac ce a făcut el: să am un copil pe care să-l dezamăgesc sau ceva asemănător. Călătoresc, sigur, dar, până recent, făceam asta doar în vacanțe și mă țineam de un singur loc, de o slujbă stabilă, spuse el, iar pe chip îi apăru o mică grimasă. M-am străduit din răsputeri să nu fiu ca el, dar dacă sunt?

Numele Jessicăi plutea din nou în aer, dar parcă niciunul dintre ei nu voia să o menționeze direct.

— Ei bine, spuse ea cu tot calmul de care era în stare, poate că faptul că ești conștient de asta, conștient de greșelile lui, înseamnă că n-o să faci și tu aceleași greșeli.

Amândoi priviră oceanul un timp, apoi Cassie luă și ea un sendviș și îl învârti pe toate părțile.

— Amy e însărcinată, spuse ea încet, iar Sam ridică brusc privirea spre fața ei. E copilul lui Tom.

Sam dădu încet din cap, iar Cassie se uită fix la el.

— Știai.

— Da, știam.

Cassie își aminti atunci cum îi spusese el s-o lase baltă în legătură Amy, în bar, în ultima seară pe care o petrecuse cu Tom înainte ca acesta să moară.

Simțea lacrimile arzându-i fundul ochilor, dar clipi pentru a le îndepărta.

— Vasăzică știai... spuse ea trăgând aer în piept. Știai că are de gând s-o părăsească. *Că o părăsise.* A părăsit-o, pentru că nu voia...

Dar era prea dureros să o spună cu voce tare.

Sam o privi lung, cu sprâncenele strânse.

— Cred că, până la urmă, s-ar fi răzgândit, spuse el.

Cassie se uită din nou la sendvișul ei.

— Totuși *nu poți să știi* asta, nu?

— Nu, dar... Uite, el nu mi-a spus exact ce e în mintea lui. Știam că Amy e însărcinată și știam că Tom e speriat. Cred că a crescut idolatrizând *imaginea* tatălui vostru, dar el, adică voi n- ați avut niciodată un tată, nu-i așa?

Cassie se încruntă spre farfuria ei.

— Asta nu e...

— Nu o spun ca o scuză sau ceva de genul... Doar că... Ei bine, pot să înțeleg, într-un fel, spuse Sam repede și îi oferi un zâmbet strâmb. Voi le-ați avut pe Linda și pe Claire și...

— Claire n-a fost chiar un model de urmat, spuse Cassie oftând, apoi se simțit imediat vinovată pentru asta.

Claire nu făcuse nimic în mod explicit greșit, nu-i așa? Fuseseră îngrijiți, avuseseră parte de o casă, de confort. Aveau un loc unde puteau sta împreună, altfel, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă nu i-ar fi luat Claire la ea.

— Ei bine, Linda, atunci. Dar n-a existat, nu știu, o figură paternă, știi? Și Tom, ei bine, când mi-a vorbit despre asta, spunea că nu știe cum să fie tată. Și cred că-mi cam dau seama de ce.

Cassie nu spuse nimic, deși o durea inima la ideea că Tom simțise că îi poate spune lui Sam toate astea, nu ei. Poate fiindcă, oricât de mult ar fi încercat ea întotdeauna să aibă grijă de el, de obicei el fusese cel care avea grijă de ea. Așadar, era o relație diferită de cea pe care o avuseseră Tom și Sam. Și poate, în loc să simtă gelozie, ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Tom a avut pe cineva ca Sam în viața lui.

— Cassie, eu chiar cred că s-ar fi întors la Amy, spuse Sam cu blândețe în glas. O iubea. Și nu era atât de nenorocit ca să o lase singură cu un copil, spuse el cu același zâmbet strâmb pe care ea îl cunoștea atât de bine. Nu ca mine.

Cassie a suspinat.

— Nu ești un nenorocit, Sam, spuse ea.

El ridică din sprâncene și Cassie râse.

— Mă rog, cel puțin nu *tot* timpul.

— Am stricat atât de multe lucruri, Cassie, spuse el încet. Chiar dacă n-am vrut, am făcut-o.

Ea nu răspunse, nu era sigură ce să spună. Pentru că știa, nu-i așa? Fusese acolo.

Sam îi luă mâna, o ținu pe masă. Degetele ei se împletiră automat cu ale lui.

— Dar nu vreau să stric asta.

Stomacul lui Cassie a tresărit. Simțea un amestec de emoții pe care nu putea să le identifice. Simțea o căldură, alta decât a soarelui,

străbătându-i coloana vertebrală și se îndreptă de spate, devenind mai rigidă.

— Sam...

Dar nu era sigură ce să spună. Nu era sigură că e pregătită pentru această conversație.

— Hai să ne bucurăm de restul zilei, bine?

El îi strânse mâna, încuviință din cap și-i dădu drumul la degete. Și, chiar și în căldura zilei, degetele ei percepură pierderea, răceala care lua locul mâinii lui.

Capitolul 32

Deasupra lor, cerul se înnora. Stăteau pe iarba din fața farului, suficient de aproape de marginea falezei pentru a vedea marea, dar destul de departe încât să nu existe nicio șansă de a cădea accidental peste margine. Sam încercase să o facă să se așeze puțin mai aproape, dar ea refuzase – priveliștea stâncilor de jos era frumoasă, dar nu ceva ce ar fi vrut să vadă de aproape. Cerul înnorat nu strica frumusețea locului. În schimb, totul căpăta un aspect nou, schimbându-se din pașnic în sălbatic, pe măsură ce vântul se intețea și aerul se răcea, amenințând cu ploaia. Marea de dedesubt trecea de la placiditate la furie – nu o furie în toată regula, nu încă, dar se îndrepta în această direcție.

Cassie mâncă o a treia felie din pizza semipreparată pe care o găsiseră în congelatorul lui Greg și oftă.

— Sunt puțin tristă că toate astea trebuie să se termine, că trebuie să mă întorc la realitate.

A doua zi urma să ia primul tren spre Londra. Pentru că Sam stătea destul de aproape de ea, își lăsa capul pe umărul lui, iar el o cuprinse cu brațul, prietenește.

— Și eu, murmură el, iar ea se întrebă dacă și el simte la fel, dacă are sentimentul că totul funcționează aici, că ei funcționează aici.

Era ca și cum ar fi existat o vrajă în jurul cabanei, al farului, al coastei, iar cât timp se aflau în interiorul ei, erau în siguranță.

— Ce ai de gând să faci acum? Să te întorci în avocatură? Să te duci la Londra?

Până acum, încercase să nu-i pună niciuna dintre aceste întrebări, pentru că nu era pe deplin sigură de răspunsul pe care dorea să-l primească. Nu voia ca el să dispară, dar nici nu voia să facă totul dureros și amândoi mai aveau atâtea de rezolvat. În ceea ce o privea, știa că nu se poate pune într-o situație vulnerabilă. Indiferent dacă el se schimbase sau nu, o parte din ea încă nu avea încredere totală în el, oricât de mult și-ar fi dorit în acel moment. Ar fi fost mai bine sau mai rău ca el să fie apropiere? Puteau să se străduiască să fie prieteni după ce se întâmplase? Sau aveau să se îndepărteze unul de altul, rămânând doar cu amintirea acestor câteva zile romantice petrecute în Cornwall, ca într-un film?

— Nu sunt sigur, spuse Sam încet. Am renunțat la slujbă, îți amintești?

Ea încuviință din cap, deși nu era în totalitate exact. O părăsise pe fiica șefului la altar, nu renunțase la slujbă, și era o deosebire.

— Totuși, vrei să fii din nou avocat? Ți-a plăcut să faci asta?

Se mișcă ușor, astfel încât să poată ridica privirea spre fața lui, să-i citească expresia. Își dădea seama că, de fapt, nu-l mai întrebase niciodată asta până atunci. Dar, cu siguranță, el se comportase de parcă i-ar fi plăcut – banii, statutul, cercul social.

— Parțial, recunoscu Sam. Dar acum nu știu... Ceva în legătură cu asta nu mai pare în regulă. Dar nu sunt sigur ce ar fi potrivit. Eu nu-s ca tine. N-am o pasiune, așa că, fără un loc de muncă, fără un scop, mă tem că... aș intra, pur și simplu, în derivă.

Cassie nu și-l putea imagina cu adevărat pe Sam în derivă. Păruse întotdeauna atât de sigur pe sine, pe locul lui în lume. Sigur de ce voia și cum să obțină asta, chiar dacă ei nu-i plăcea sau nu era de acord. Era amuzant că o considera pe ea ca fiind aceea cu pasiune, hotărâre, scop. Chiar avea toate astea? Presupunea că da, într-o oarecare măsură. Îi plăcea să organizeze evenimente, îi plăcea fiorul.

Și, odată, fusese foarte sigură pe ce avea să facă, înainte de a fi prinsă în ciclul vieții londoneze, al muncii. Dar, de fapt, nu munca ei o ținuse vreodată cu picioarele pe pământ. Ci Tom. Așa că înțelegea acel sentiment de derivă, chiar dacă nu o spunea cu voce tare.

— Încă o bere? întrebă Sam, ridicând-o pe cea goală.

— Sigur.

Când el intră din nou în casă, Cassie își trase genunchii la piept, înconjurându-i cu brațele. Își dorea să poată rămâne aici, să asculte marea la nesfârșit. Acasă, în apartamentul ei din Londra, tot ce avea de ascultat erau zgomotul ușilor care se trânteau, certurile îndepărtate, sirenele și traficul.

Sam se întoarse cu două beri și cu plicul.

— Am găsit asta, spuse el ținându-l în mână.

— A, da, spuse Cassie și își drese glasul. L-a lăsat Greg mai devreme.

Fusese o prostie să creadă că Sam nu va observa sau că va uita de el. Până la urmă, era singurul motiv pentru care se aflau acolo.

Sam i-l întinse împreună cu berea și se așeză lângă ea.

— Ei, îl deschizi?

Cassie se uită atentă la plic, la numărul din colț. Apoi la Sam.

— Mi-e prea frică, șopti ea.

Când el se încruntat, ea continuă:

— Dacă-l deschid, atunci se termină totul, gata. A fost ca și cum... Ei bine, nu ca și cum l-aș avea înapoi, dar a fost ceva din partea lui de care să mă agăț, știi? Și, odată ce ajung la capăt, totul o să se sfârșească.

Și dacă nu făcea față? Dacă ar fi cedat?

— Înțeleg, spuse Sam. Serios, înțeleg. Dar, Cass, nu poți lăsa frica să te stăpânească pentru totdeauna. Asta a încercat Tom să-ți arate, nu? Că ești mai curajoasă decât crezi.

Ea puse scrisoarea alături, de cealaltă parte a lui Sam, departe de amândoi.

— Nu pot, Sam.

— Nu poți sau nu vrei?

Deși vocea lui era calmă, Cassie detecta o înțepătură subtilă în ea. Se încruntă.

— De ce insiști?

Nu era corect – el ar fi trebuit să-i înțeleagă, cu siguranță, motivele. Continua să spună că înțelege, că și lui îi e dor de Tom. Atunci, n-ar fi trebuit să încerce să o împingă să facă asta când nu era pregătită.

— Pentru că nu poți să te temi tot timpul de orice, Cassie!

Sam ridică o mână în aer în timp ce vorbea, iar ea se îndepărtă brusc. Nu era ceea ce așteptase, iar durerea o străbătu cu putere.

Și, înainte să se poată opri, ripostă:

— Eu? Nu sunt singura care se teme, Sam.

— Ce vrei să spui?

Pe chipul ei apăru o expresie disprețuitoare. Cădea din nou în vechile tipare, chiar dacă o parte din ea se detesta pentru asta.

— Nu vrei să mă las stăpânită de frică, dar uită-te la tine! Ți-e frică să nu ajungi ca tatăl tău, dar, în același timp, ți-e frică să-ți iei un angajament adevărat, la fel ca el. Ai lăsat-o pe Jessica la altar pentru că ți-a fost foarte frică să mergi până la capăt, nu-i așa?

Rostise cuvintele pe un ton mușcător, apoi, pentru că asta nu era de ajuns, se ridică în picioare și se îndepărtă la câțiva pași de el.

— Nu era bine, Cassie. Eu și Jessica nu ne potriveam.

Vocea îi era acum ciudat de calmă, iar ea se întors spre el, încrucișându-și brațele.

— Măcar ai mai vorbit cu ea de atunci?

O pauză.

— Păi, nu prea.

— Exact.

De ce asta o făcea să se simtă mai rău? Doar că, dacă el ar fi vorbit cu Jessica, dacă ar fi lămurit lucrurile, weekendul acesta n-ar fi părut ilicit, ci ar fi putut însemna cu adevărat ceva.

— Ei bine, atunci, nu-mi vorbi mie despre curaj, Sam, pentru că e doar ipocrizie.

Sam se ridicase și el în picioare acum și ea îi vedea rigiditatea corpului. Cerul de deasupra era și mai întunecat și Cassie simți primele picături de ploaie căzându-i pe față. Sam făcu un pas spre ea, cu maxilarul încordat, astfel încât ea trebuit să-și înalțe bărbia pentru a-l privi în ochi.

— Bine, spuse el sec. Poate că ai dreptate. Dar cel puțin eu sunt destul de curajos să fac un lucru, cel puțin sunt destul de curajos să recunosc ce se întâmplă aici, ceea ce tu se pare că nu vrei.

Ceva o lovi pe Cassie direct în stomac, iar ea se trase cu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Da, Cassie. Cel puțin eu sunt destul de curajos să-ți spun că te iu...

— Nu, nu, spuse ea pe un ton ridicat, aproape de nerecunoscut, apoi făcu încă un pas înapoi, înfășurându-se cu brațele. Nu e corect, nu e...

Respirația i se accelerase, chiar dacă își spunea să se calmeze naibii. Dar era prea mult. Nu voia să audă asta. Nu voia să-și permită să ajungă din nou în acel punct, nu putea suporta consecințele dacă n-ar fi mers, nu putea să audă asta sau să o spună, pentru că ar fi însemnat să se deschidă, să fie vulnerabilă când ea încă abia se refăcea. Jurase că nu-i va mai da lui Sam inima ei, nu-i așa? Și ar fi fost al naibii de bine să se țină de cuvânt.

— Nu, repetă ea. Eu...

De data aceasta, scutură frenetic din cap.

— Nu pot face asta. Nu din nou.

Ea nu-i putea oferi inima, nu se putea deschide pentru a-l iubi cu adevărat, pentru că asta i-ar fi dat lui puterea de a o distruge. Și știa că nu se mai poate întâmpla asta, nu după moartea lui Tom.

— Cum adică din nou?

Cassie scoase un sunet care era în parte suspin, în parte râs neîncrezător.

— Am mai fost în situația asta, Sam! Ți-am spus, acum cinci ani, ce simt, iar tu...

Dar nu putu să termine, așa că, în schimb, se întoarse pe călcâie.

El o apucă de braț, oprind-o, chiar dacă ea îi împingea mâna în lături.

— Atunci a fost altfel, spuse el hotărât.

— Zău? replică ea tăios. De ce?

Sam se încruntă.

— Pentru că, pe atunci, eram amândoi...

Ea ridică disprețuitor din sprâncenele.

— Ce? Copii? Știam ce simt *atunci*, Sam. Și tu știai. Știai și apoi ai ales cel mai dureros mod de a-mi spune să trec peste asta, ca să-mi demonstrezi ceva.

Lacrimile îi țâșniră prea repede, durerea din trecut îi revenea în minte chiar și după toți acești ani.

Sam o privea fix. I se părea ei sau devenise ceva mai palid?

— N-am vrut să te rănesc, spuse el cu vocea răgușită.

— Ei bine, ai făcut-o.

— Nu, eu...

Sam trase aer în piept, iar umerii i se ridicară din cauza efortului.

— Adică știam că, pe termen lung, aș fi ajuns să te rănesc dacă am fi mers pe drumul ăsta. Știam că aș fi dat-o în bară. Și nu suportam ideea de a te pierde când s-ar fi întâmplat asta.

— Să-l pierzi pe Tom, spuse ea și se auzi ca o jumătate de suspin.

El dădu din cap și făcu un pas spre ea. De data aceasta, Cassie nu se mai feri.

— Da, să-l pierd pe Tom. Dar și pe tine, Cass. Am simțit atât de mult pentru tine, chiar și atunci. Am simțit prea mult și nu știam cum să gestionez asta. Am crezut că fac ce trebuie. M-am gândit că ar fi mai bine pentru amândoi să-i pun capăt înainte de a înrăutăți lucrurile.

— Și ce, ai crezut că-i în regulă să iei decizia asta de unul singur? Ai fi putut să vorbești cu mine despre asta, Sam! În schimb, tu... spuse ea și închise ochii, clătinând din cap. Nu asta e ideea.

Începea să fie distrasă de amintirile din trecut. Lăsase asta deoparte, își continuase drumul. Nu voia să revină acum.

Simți atingerea mâinii lui pe obraz, deschise ochii și îl văzu stând acolo, atât de aproape.

— Te-am iubit atunci, Cassie. Cred că întotdeauna te-am iubit.

Auzind asta, lui Cassie i se strânse gâtul, iar inima ei, blestemata ei de inimă trădătoare, părea că se umflă, bătând mai intens, și ritmul ei îi lumina întregul corp. Dar tocmai de aceea nu putea accepta asta. Pentru că, dacă ar fi făcut-o și n-ar fi mers între ei, dacă el ar fi rănit-o din nou, atunci cum ar mai fi supraviețuit inima ei?

— Și ce, pentru că ești pregătit acum înseamnă că e în regulă?

Era abia o șoaptă.

Sam deschise gura să spună ceva, apoi o închise și clătină din cap.

— E ceva real, Cassie, e...

— Nu.

Vocea ei sună ca un pocnet și-l întrerupse. Cassie luă o gură de aer și se feri de atingerea lui.

— Nu, spuse ea din nou. Ți-am dat o șansă atunci, Sam, și eu...

Plecă de lângă el, ridică indiciul de pe pământ și intră grăbită în casă fără să mai rostească un cuvânt. Ochii îi ardeau și simțea că s-ar putea să izbucnească în hohote de plâns. Încercă să respire încet, liniștitor, în timp ce alerga înăuntru și apucă geanta de voiaj. Își făcuse deja bagajele, bineînțeles, doar pentru a fi organizată.

Apoi găsi cartea de vizită a șoferului de taxi și sună la numărul afișat. Probabil că Sam credea că ea doar se liniștește sau bea un pahar cu apă. Și asta era bine, era mai bine, pentru că ea nu voia să dea ochii cu el. Nu putea face asta. Pur și simplu nu putea.

Ieși din nou abia când auzi sosind o mașină. Sam era încruntat, uitându-se când la taxi, când la ea. Acum ploua mai tare, părul lui începuse să se întunece odată cu el, iar picăturile i se lipeau lui Cassie de piele în timp se apropia de mașină și își punea geanta în portbagaj.

— Cassie, spuse Sam încet. Ce naiba faci?

Cassie ridică privirea, forțându-se să se uite la el.

— Nu pot face asta, Sam.

Buzele ei dădeau să tremure și le strânse pentru a le opri.

— E prea mult. Și amândoi suntem... Nu suntem...

Deschise portiera mașinii.

— E prea mult, bine?

Nu-i dădu șansa să răspundă, se urcă în taxi cât de repede putu și-i spuse șoferului să pornească. Sam nu încercă să o oprească. Nu alergă după ea și nu o strigă. Când se întors să se uite la el pentru ultima oară, el stătea acolo, în ploaie, privind-o cum pleacă. Și, abia atunci, singură în mașină, lăsă să-i cadă lacrimile.

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 33

Cassie stătea pe strada pietruită din fața micului restaurant, sorbind dintr-un pahar cu cel mai bun vin roșu pe care îl gustase vreodată și gândindu-se dacă să mai ia o felie de pe platoul de brânzeturi pe care îl comandase Claire. Spre seară, soarele era încă plăcut, chiar și la mijlocul lunii septembrie, și rochia înflorată pe care o cumpărase dintr-un impuls chiar înainte ca ea, Hazel și Linda să plece la Bordeaux îi lăsa umerii dezgoliți. Peste tot în jur erau clădiri frumoase, de culoarea nisipului, pe care lumina roz a amurgului le făcea să strălucească. Vizavi de restaurant se afla o clădire înaltă de apartamente, fiecare cu propriul balcon. O femeie stătea acolo, cu fața bronzată, îmbrăcată într-o rochie de un roșu cu verde-aprins, și râdea la telefon, vorbind tare, aparent nederanjată de turiștii care dădeau târcoale dedesubt.

— Nu te jena, spuse Claire, îndreptând platoul cu brânză spre ea. Am văzut cum te uiți la brie.

Cassie își mai tăie o bucată. Dacă nu te poți răsfăța cu un supliment de brânză brie în vacanță, atunci când?

Claire arăta mai relaxată decât credea Cassie că o văzuse vreodată. De când se mutase la Bordeaux, se bronzase și încetase să-și mai vopsească părul, astfel încât castaniul natural ieșea acum la iveală

prin roșul artificial. Nici măcar firele de păr cărunt nu păreau să o deranjeze – și nu ar trebui să o deranjeze, se gândea Cassie, pentru că îi stătea bine, păreau destul de la modă, de parcă ar fi fost făcute intenționat. Mai pusese câteva kilograme, probabil din cauza vinului, a brânzei și a produselor de patiserie, dacă săptămâna petrecută de Cassie acolo era un indiciu, și arăta bine cu ele. Mai sănătoasă.

Linda, care stătea în fața lui Cassie, oftă, împingându-și scaunul înapoi de la masă și încrucișându-și brațele pe burtă. Inelele ei străluceau în lumina amurgului.

— Știi, Claire, cred că s-ar putea să mă mut și eu aici, spuse ea ridicându-și paharul cu vin și sorbind o înghițitură. Aș putea deschide un restaurant aici.

Cassie schimbă o privire cu Hazel, care stătea lângă ea. Ideea că Linda ar putea avea o afacere aici nu prea se potrivea, iar Cassie văzu pe chipul lui Hazel că și ea e de aceeași părere. În plus, indiferent ce spunea, Cassie știa că Linda nu va părăsi niciodată pubul. Dar faptul că îl lăsase câteva zile pentru a pleca în vacanță, că părea să se înțeleagă bine cu Katie, managerul, era cu siguranță un lucru pozitiv.

— Ei bine, ești binevenită aici oricând, spuse Claire. M-am bucurat atât de mult să te văd! Să vă văd pe toate. Ca și cum aș avea aici o bucățică de acasă.

Cassie aruncă o privire spre mătușa ei. Nu crezuse că lui Claire îi pasă cu adevărat de asta. Claire schiță un zâmbet, de parcă știa exact la ce se gândește Cassie, care mai luă o înghițitură de vin. Chiar că era bun, deși habar n-avea ce soi e, în afară de faptul că e un vin local, de regiune.

Se simțea mai mulțumită decât fusese în ultima vreme, iar încordarea prin care trecuse părea să se estompeze, făcând-o să realizeze de cât stres avusese parte în ultima perioadă.

Robert făcea ca *totul* la locul de muncă să pară stresant, determinând-o să se întrebe dacă nu cumva se întâmplă ceva la nivel de conducere despre care ea și Josh nu știu. Și OK... poate,

recunoștea în sinea ei, o parte din acest stres provenea din faptul că nu se putea opri din a retrăi acea noapte din Cornwall. Nu se putea opri să vadă chipul lui Sam în timp ce se îndepărta de el în ploaie. Nu reușise să-l uite, deși trecuseră săptămâni întregi.

El nu sunase. Nici *ea* nu sunase. Nu mai primise niciun e-mail, evident. Și renunțase complet la ideea casei din Țara Galilor.

În plus, mai era și faptul că încă nu-și făcuse curaj să deschidă ultimul indiciu lăsat de Tom, iar micul plic cu numărul cinci în colț îi bântuia gândurile încă din vară.

— O să vin și eu, anunță Hazel ridicând în semn de salut paharul, deasupra căruia scânteiau ochii ei verzi. Să mă mut aici, vreau să spun. Au nevoie de oameni de publicitate aici, nu?

— Sigur, spuse Claire. De cei care vorbesc franceză, îmi imaginez.

Hazel își agită paharul cu vin, lichidul rămas clătinându-se puțin periculos.

— O să învăț.

În acel moment se apropie chelnerul pentru a strânge farfuriile. Era un bărbat atrăgător de vreo douăzeci de ani, presupunea Cassie, brunet și chipeș, cu pomeți care păreau sculptați, care transmitea vibrații intense.

— *Merci*[1], spuse Cassie în timp ce el îi lua farfuria.

Chelnerul făcu semn spre paharul de vin aproape gol.

— *Un autre vin*[2]?

— *Non, merci. Un café au lait, peut-être*[3]?

Chelnerul îi adresă un zâmbet cald, pe care ea i-l întoarse. Abia în ultimele două zile își făcuse suficient curaj să încerce franceza din liceu. Cu toată sinceritatea, nu era pe deplin sigură că știa ce e o *café au lait*, dar era una dintre puținele denumiri de băuturi pe

---

[1] „Mulțumesc" – în limba franceză, în original (n. tr.).
[2] „Încă un vin?" – în limba franceză, în original (n. tr.).
[3] „Nu, mulțumesc. Poate o cafea cu lapte?" – în limba franceză, în original (n. tr.).

care și le amintea de la școală și știa că e vorba de cafea, cel puțin. S-ar fi putut întoarce aici să învețe mai multă franceză. Perspectiva era ciudat de atrăgătoare și se trezi verificându-și mental agenda de lucru pentru a vedea când va putea veni din nou în vizită.

Chelnerul se întorsese acum de la Cassie la Hazel, ochii săi căprui devenind ceva mai intenși – ceva de care Hazel părea să nu-și dea seama.

— *Et pour vous*[1]*?*

— *Vin!* comandă ea. *S'il vous plaît. Nous sommes en vacances*[2]*!*

Pronunță totul cu un accent foarte englezesc, făcându-i atât pe Cassie, cât și pe chelner să zâmbească. Dar Hazel se uită la Cassie.

— Vezi? Îndată o să vorbesc fluent.

Chelnerul strânse farfuriile rămase, dar mai zăbovi pe partea mesei unde stătea Hazel.

— *Pour combien de temps*[3]*?*

Hazel îl privi derutată și el trecu la engleză, dovadă că doar încercase să le facă pe plac cu franceza. Lui Cassie îi plăcea că, totuși, le dăduse șansa să încerce, fără să le facă să se simtă prost din cauza asta.

— Pentru cât timp sunteți aici?

— A, până vineri.

— Aveți planuri până atunci?

— Hm... făcu Hazel și se uită în jur, la ele. Nu știu. Avem vreun plan?

Se concentră asupra lui Cassie, care ridică din umeri și se uită peste masă la Claire, pasându-i întrebarea.

Linda sări în ajutor.

— Ascultă, dragule, îi spuse ea chelnerului, de ce nu-i dai numărul tău?

[1] „Și pentru dumneavoastră?" – în limba franceză, în original (n. tr.).

[2] „Vin... Vă rog. Suntem în vacanță" – în limba franceză, în original (n. tr.).

[3] „Pentru cât timp?" – în limba franceză, în original (n. tr.).

Scoase un pix și i-l dădu chelnerului împreună cu un șervețel. După plecarea chelnerului, Cassie izbucni în râs.

— Să fii agățată în Franța! E ceva desprins dintr-un roman de dragoste.

Hazel îi făcu un semn cu mâna.

— Ei bine, parcă voiai să te muți aici, nu? Poate-ți găsești și un soț francez.

Hazel își dădu ochii peste cap în mod exagerat.

— Nu fi ridicolă. Deși, dacă mâine o să fiți amândouă plictisitoare, poate-l iau în serios și mă duc să petrec o zi romantică și pasională.

Cassie miji ochii spre ea, iar Hazel se încruntă.

— Ce?

— Nici măcar n-ai de gând să-i dai o șansă, așa-i?

— Cassie, omul stă în *Franța*.

Acesta era într-adevăr un punct de vedere valabil, dar Hazel nu dădea niciodată o șansă nimănui – nu avusese încă mai mult de o întâlnire cu niciunul dintre diverșii tipi pe care îi cunoscuse anul acesta, ca de obicei.

— Ei bine, spuse Claire, dacă interesează pe cineva recomandarea mea, un iubit francez e cu siguranță alegerea bună.

— Bine zis, spuse Linda ridicând-și paharul și terminând conținutul.

Deoarece Claire insistase să petreacă între fete câteva seri, el nu era aici în seara asta, dar îl cunoscuseră pe noul iubit al lui Claire zilele trecute. Iubit suna atât de ciudat când era vorba de mătușa ei. Și lui Blaise nu părea să i se potrivească nici cuvântul „iubit". Era un francez mai în vârstă, sexy, care îi șoptea lui Claire la ureche și o făcea să roșească. Era oarecum plăcut să-i vadă. De când își amintea Cassie, Claire fusese tot singură. Presupunea că nu avusese pe nimeni când muriseră părinții lui Cassie și apoi devenise brusc părintele a doi copii mici, ceea ce nu putea fi prielnic pentru viața

ei amoroasă. Dacă avusese vreun iubit până acum, păstrase tăcerea, iar Cassie nu se gândise niciodată să o întrebe. Își dădea seama că mătușa Claire nu e singura care nu făcuse niciun efort. Amândouă ar fi putut să se străduiască mai mult de-a lungul anilor.

— O, uite, spuse Linda făcând un semn către celălalt trotuar al străzii pietruite. Închid magazinul de acolo, cel cu eșarfe frumoase. Voiam neapărat să intru înainte de a pleca. Putem veni mâine?

Claire ezită.

— Păi, m-am gândit că am putea merge mâine să vizităm podgoriile, dacă sunteți de acord?

— Aha! Deci *chiar avem* planuri! spuse Hazel, dar toată lumea o ignoră.

— Ei bine, o să dau acum o fugă până acolo. Sunt sigură că-i pot convinge să nu închidă.

— Vin și eu, spuse Hazel, iar cele două se ridicară în picioare și traversară strada, Linda făcându-i cu un semn mâna, într-un mod care nu lăsa nicio îndoială cu privire la faptul că era o turistă, franțuzoaicei drăguțe care tocmai închidea magazinul.

Era ciudat, având în vedere că petrecuseră toată săptămâna împreună, dar Cassie încă se simțea puțin stânjenită să rămână singură cu Claire. Bănuia că nu-și clarificaseră niciodată relația, dincolo de raportul dintre un îngrijitor și un copil.

Chelnerul le aduse băuturile comandate și, în timp ce Claire îi mulțumea, telefonul din interiorul poșetei lui Cassie începu să vibreze. Se aplecă să-l ia și văzu că era un mesaj pe WhatsApp de la Amy. O fotografie cu copilul, nepotul ei. Amy născuse cu aproximativ o lună în urmă. Cassie se dusese să o vadă la început, când Amy era încă un pic epuizată, dar, de atunci, nu mai trecuse pe la ea. Părinții lui Amy stăteau cu ea, să o ajute, iar Cassie nu dorise să se amestece. Zâmbi în timp ce se uita la fotografie, simțind cum un mic nod i se formează în gât. Putea să-l vadă pe Tom în el? Nu era sigură.

— La ce te uiți? întrebă Claire, iar Cassie întoarse telefonul spre ea ca să-i arate.

— Băiețelul lui Tom, spuse Cassie încet.

Claire se uită fix la fotografie, iar expresia ei era de necitit. Apoi zâmbi în direcția telefonului.

— Strănepotul meu. Nu-i așa? Întotdeauna mă încurc.

Cassie puse telefonul deoparte – avea să-i răspundă lui Amy mai târziu –, iar Claire oftă.

— Mamei tale i-ar fi plăcut aici.

Cassie se opri în timp ce-și lua cafeaua – o cafea minusculă, chiar trebuia să fie atât de mică? Își urmărea mătușa. Claire nu oferea niciodată în mod voluntar informații despre părinții ei.

— Și tatălui tău, desigur, continuă ea, dar mama ta... mi-o pot imagina perfect, stând aici, bând, făcând pe toată lumea să râdă, împrietenindu-se cu tot personalul.

— La fel ca Tom, murmură Cassie, iar Claire dădu din cap, cu ochii strălucind.

— Da, răspunse ea răsucind piciorul paharului de vin pe masă. Cassie, voiam de ceva vreme să-ți spun asta, dar nu prea m-am putut hotărî. Și presupun că faptul că mă aflu aici, că m-am mutat mi-a oferit o oarecare distanță și am reflectat puțin asupra unor lucruri. Așa că vreau doar să-mi cer scuze.

Cassie se încruntă.

— Pentru ce?

Claire încetă să mai răsucească paharul de vin și își împreună mâinile în poală.

— N-am fost alături de tine sau de Tom așa cum ar fi trebuit să fiu atunci când creșteați.

— Nu vorbi prostii, spuse Cassie imediat. Am fost foarte bine îngrijiți.

— Da, da, nu mă refer la prezența fizică. Vreau să spun din punct de vedere emoțional. Știu că nu m-am apropiat niciodată de

niciunul dintre voi, așa cum ar fi trebuit. Dar a fost doar... atât de greu, spuse ea și respiră adânc. Când a murit Abi, eram cu un an mai tânără decât ești tu acum.

Cassie simți o tresărire. Atât de tânără. Sau, cel puțin, ea se simțea încă tânără. Tânără și puțin dezordonată, cu siguranță nu era încă pregătită pentru copii.

— Și apoi am avut doi copii de îngrijit, copii care îmi aminteau de sora mea și eu... ei bine, m-am prăbușit puțin, cred. Nu puteam să vorbesc despre asta, nu simțeam că aș putea admite unele dintre gândurile întunecate pe care le aveam, așa că m-am închis în mine. Știu asta. Nu am putut evita, dar știam că se întâmplă.

Cassie nu știa ce să spună. Se uita la fața lui Claire, acum ridată, și încerca să-și amintească versiunea mai tânără a ei. Nu-și amintea cu adevărat cum era Claire când se mutase la ea. Avea doar cinci ani și tot ce ținea aminte cu adevărat era că plângea, țipa și se ascundea de Claire când o chema, pentru că o voia pe *mama*, nu pe mătușa. Și Tom. Întotdeauna în amintirile ei era Tom, care o mângâia.

— Abi... continuă Claire. Nu ai cum să-ți amintești asta, a fost cu mult timp în urmă, dar eram apropiate.

Nu, se gândi Cassie, nu-și amintea. Abia dacă-și amintea câte ceva dinainte să moară părinții ei, lucru pe care îl detesta. Faptul că ea nu-i cunoștea, că nu-i putea vizualiza ca pe niște oameni reali.

— Ne certam, de multe ori. Dar eram apropiate. Și, când a murit...

Claire își apăsă palmele în poală.

— Ei bine, din cauza asta nu v-am fost alături așa cum ar fi trebuit, iar apoi, când mi-am pus în ordine propriile emoții, era prea târziu și n-am știut cum să mă conectez cu voi. Cu niciunul dintre voi.

Se uită peste stradă, spre magazinul în care dispăruseră Linda și Hazel.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Linda. Ea a preluat ștafeta.

Cassie încerca să-și dea seama ce să spună.

— Știi, nu e valabil doar pentru tine. Nici noi, adică eu, n-am încercat să ne conectăm cu tine. Nu am vrut, adăugă ea încet, nemulțumită că trebuie să recunoască. Tu nu erai mami și, cu toate că n-ai încercat niciodată să-i iei locul, eu tot pe ea o voiam, nu pe tine.

Așa fusese întotdeauna cu ea și cu Claire – trecutul lor comun de durere și traume care le îndepărtaseră, mai degrabă decât să le apropie.

— N-am încercat să-i iau locul, dar nu i-am păstrat vie amintirea nici pentru tine, spuse Claire, iar un strop de amărăciune, de dezgust de sine, probabil, i se strecurase în voce.

— Aș fi vrut să-i fi cunoscut, spuse Cassie oftând.

Ochii lui Claire erau exagerat de luminoși, strălucind de lacrimi.

— Și eu mi-aș dori ca tu să-i fi cunoscut, spuse ea și zâmbi, cu toate că zâmbetul era nuanțat de tristețe. Eram atât de încântată să fiu mătușă! Am contribuit la alegerea numelui Cassie, să știi. Mă rog, Tom fusese alegerea tatălui tău de la început, așa că era rândul mamei tale să-l aleagă pe al tău. Ea a vrut Christina inițial.

— Christina? întrebă Cassie neîncrezătoare.

Claire râse.

— Da, știu.

— Deci ție trebuie să-ți mulțumesc pentru numele meu?

— Cred că da, spuse Claire făcând o pauză, apoi ridică paharul cu vin și luă o înghițitură. Tatăl tău a fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Tocmai mă părăsise iubitul meu – asta a fost înainte să te naști tu –, iar eu și Abi am ieșit să ne îmbătăm și să uităm. Dar Abi a picat devreme, așa că David a rămas cu mine în locul ei. Era atât de obosit! Încă îmi amintesc. În perioada aia amândoi studiau pentru masterat, cred. Dar el a rămas cu mine, vorbind toată noaptea, până când am adormit.

— Serios?

Nu mai auzise povestea asta până atunci. Știa că părinții ei se cunoscuseră la universitate, că își făcuseră împreună masteratul în conservare, pentru că-i spusese Linda, dar-i trecuse prin minte că și Claire fusese pe-acolo. Ceea ce era ridicol, acum, că se gândea la asta.

— Da. Iar mama ta... Ei bine, a fost cea mai bună prietenă a mea.

Căpătă brusc o expresie pe care Cassie citea durerea, încă prezentă după tot acest timp.

— Am văzut mult din asta la tine și la Tom, continuă Claire. Știu că am greșit, dar ăsta era unul din motivele pentru care îmi era atât de greu să fiu lângă voi așa cum ar fi trebuit să fiu. Pentru că voi doi, când erați împreună, îmi aminteați de Abi și de mine când eram copii.

Cassie își lăsă emoțiile să o cuprindă, nu încercă să le blocheze. Învățase că durerea e circulară, nu dispare niciodată, ci revine mereu. Dar, de fiecare dată, ea devenea din ce în ce mai capabilă să-i facă față.

— Abi... continuă Claire, aparent incapabilă să se oprească, era atât de plină de viață, atât de îndrăzneață! Întotdeauna voia să încerce lucruri noi.

— La fel ca Tom, spuse Cassie automat, pentru că această parte o cunoștea.

Tom moștenise curajul mamei sale, pofta ei de viață. O auzise de atâtea ori, de la oameni diferiți. Și Tom însuși acceptase asta.

Claire se încruntă puțin la Cassie.

— Ca Tom, da, dar... Dar ea era și ca tine. Sau tu ești ca ea, aș putea spune. Știi că-și făcea griji înainte să se mărite cu tatăl tău?

Cassie simți o mică tresărire.

— Ce?

Claire dădu din cap.

— Era atât de speriată să nu se îndrăgostească! Îi spuneai lui Hazel că nu le dă niciodată vreo șansă bărbaților? Ei bine, asta era Abi. Era cât pe ce să nu meargă până la capăt.

— Serios?

Nu știa ce simte în legătură cu asta – cu faptul că mama ei fusese speriată și că poate n-ar fi vrut să se mărite cu tatăl ei.

Claire zâmbi abia schițat.

— Da. Dar l-a iubit atât de mult pe tatăl tău! Era doar îngrijorată că ar putea fi *prea mult*.

Claire luă o înghițitură de vin, iar Cassie așteptă ca vorbele ei să rezoneze. Speriată să iubească prea mult. Chipul lui Sam îi fulgeră în minte, chiar dacă încerca să-l alunge.

— Și îi era frică să înoate, când era mică.

Îi veni în minte o amintire cu mamei ei care aplauda în timp ce Cassie plutea într-o piscină, cu pernuțe pe brațe. Amintirea era încețoșată, dar era acolo. Deci poate că nu dispăruse totul, poate mai existau părți din părinții ei pe care încă le păstra cu ea.

— A trecut peste asta, desigur, dar a trebuit să se străduiască. Iar Tom semăna cu mama ta, da, dar avea și părți din tatăl tău. Amândoi au fost întotdeauna dispuși să le ofere oamenilor o șansă.

Așa și cu Sam, își spuse Cassie. Tom fusese dispus să-i dea o șansă lui Sam, atunci când Cassie nu putuse să o facă.

Claire se întinse și o luă pe Cassie de mână peste masă.

— Mama ta și-a depășit teama cu privire la tatăl tău. Evident, altfel n-ai fi fost aici. Era puternică, mult mai puternică decât mine. Eu am lăsat ca durerea de a pierde pe cineva pe care l-am iubit să mă împiedice să mă apropii de oricine altcineva, inclusiv de tine și de Tom, adăugă ea și clătină din cap. Să nu ajungi ca mine. Nu lăsa acum ca tot ceea ce ți s-a întâmplat să te împiedice să-ți asumi riscuri.

Cassie se uită fix la Claire. De când devenise atât de perspicace?

Claire îi strânse mâna, iar Cassie răspunse la fel.

Tresări la zgomotul unui scaun tras lângă ea și ridică privirea pentru a o vedea pe Hazel. Nu le observase pe ea și pe Linda întorcându-se.

— Ce părere ai despre noile noastre eșarfe? întrebă Hazel, aruncând teatral peste umăr o eșarfă violet cu un model albastru și argintiu. Am și pentru tine una, adăugă ea și ridică o eșarfă de un roșu-intens pe care o puse pe umerii lui Cassie. Se asortează cu părul tău.

Cassie zâmbi, trecându-și degetele peste țesătura moale, iar Claire scoase exclamații de admirație în timp ce Linda și Hazel își prezentau cumpărăturile.

Nu lăsa ca asta să te împiedice să-ți asumi riscuri. Claire avea dreptate. Se gândea la Sam, cum încercase el să-i spună că o iubește. Cum fugise de el. Cum mama ei fusese cât pe ce să facă și ea asta, se pare. Apoi se gândi la Tom, care încerca să-i spună că e curajoasă. Cassie respiră adânc.

Fiecare lucru la timpul lui.

Sosise momentul să deschidă ultimul indiciu al lui Tom.

Capitolul 34

— Nu mai e același lucru, nu? spuse Hazel lăsându-se pe spate pe unul dintre scaunele roșii decolorate de la Costa Coffee, unde se aflau în acel moment.

Sunetul boabelor de cafea care se măcinau, al laptelui care era transformat în spumă și plânsul unui copilaș deosebit de nefericit umpleau cafeneaua. Cassie strâmbă din nas în timp ce lua o înghițitură din cafeaua ei cu lapte de ovăz, o chestie care fusese ideea lui Josh.

— Nu chiar.

Veniseră să bea o cafea la micul-dejun înainte de muncă, încercând să recreeze atmosfera de la Bordeaux. Dar o cafenea Costa înghesuită în centrul Londrei nu avea chiar același efect zen ca afară, sub soarele Franței. Cassie aruncă o privire în poșetă, unde ascunsese ultimul indiciu al lui Tom. Își promisese că îl va deschide în dimineața aceasta.

— Așa deci. Ai vorbit cu Sam?

Cassie înălță capul să se uite la Hazel.

— Ce? De unde și până unde interesul ăsta din senin?

— Ba nu, insistă Hazel. Am vrut să te întreb în Franța, dar n-am vrut să te supăr în vacanță.

— Și acum?

— Acum cred că e timpul, răspunse ea simplu.

Cassie îi aruncă lui Hazel o privire cu ochii mijiți, dar, cum Hazel nu făcea decât să aștepte cu răbdare, oftă.

— Nu, n-am vorbit cu el.

Hazel știa cel mai mult, dar nu totul, despre ce se întâmplase în Cornwall. Știa că Sam și Cassie se culcaseră împreună, dar Cassie păstrase pentru ea detaliile discuției și încercase să țină ascuns, într-o oarecare măsură, ceea ce simțea în legătură cu toate acestea. Dar Hazel o cunoștea și își dăduse seama de anumite lucruri, așa cum își dădea seama când erau adolescente.

— A încercat să ia legătura cu tine?

Cassie se foi pe scaun.

— Nu.

Și nici n-avea să încerce, se gândea ea, nu după ce plecase și-l părăsise în mijlocul pustietății. Nici ea nu l-ar fi căutat, dacă situația ar fi fost inversă.

Hazel își îndreptă privirea spre Cassie, aplecându-se spre ea pe scaun.

— Cassie, nu crezi că ar trebui să-i mai acorzi o șansă?

Cassie se încruntă. De cât timp plănuise Hazel să-i spună asta?

— Vorbim despre Sam.

Hazel încuviință din cap, părul ei negru clătinându-se odată cu mișcarea.

— Da, Sam. Sam, cel care a renunțat la economiile lui pentru a salva pubul pentru tine, cel care s-a întors de la New York pentru tine, cel care a plecat cu tine în Cornwall.

Cassie strânse buzele și nu spuse nimic.

— Nu crezi că merită o altă șansă? întrebă Hazel cu blândețe.

O altă șansă ca să ce? Să-i frângă inima din nou?

Totuși, nu spuse asta cu voce tare, crezând că ar putea suna cam melodramatic, așa că, în schimb, o luă în derâdere.

— Tu vorbești? Tu, care te închizi tot timpul în tine, care nu dai niciodată o șansă nimănui? Cu ce e asta diferit?

Hazel nu părea deloc deranjată de acuzație.

— Îmi place să cred că, atunci când o să apară bărbatul potrivit, o să fiu pregătită, dar, până atunci, sunt cu adevărat fericită de una

singură. Mi se potrivește și nu cred că ai nevoie de un tip care să te facă fericită.

— Atunci de ce...?

Hazel ridică un deget.

— N-ai nevoie de un tip care să te facă fericită, repetă ea, și sunt sigură că o să găsești o modalitate de a fi fericită pe cont propriu, pentru că ești genială și curajoasă și amabilă și amuzantă, cu sau fără un tip. Ai trecut prin cel mai rău an imaginabil și știu că încă te vindeci, dar, dacă reușești să treci peste asta, atunci nu există nicio îndoială că ai putea să-ți faci o viață fără cineva lângă tine, iar eu o să vin bucuroasă să-mi petrec timpul făcând plimbări la țară sau orice altceva împreună cu tine, doar noi două, până când o să fim prea bătrâne să mai mergem pe jos și atunci o să ne luăm scutere din alea mici.

— Păi, bine, spuse Cassie puțin nedumerită.

Nu aici crezuse că va ajunge această conversație.

— Dar, continuă Hazel, tu ai deja un tip. Un tip care vrea să fie cu tine, care cu siguranță nu-i perfect, dar care, în mod clar, ține la tine. Un tip de care, să fim sincere, ai fost îndrăgostită aproape toată viața.

— Ba nu...

Hazel ridică din nou un deget și Cassie își mușcă buza. Poate, recunoștea ea, era ceva adevăr în asta.

— Dacă nu vrei să fii cu el pentru că nu-l iubești sau nu crezi că ai putea să-l iubești în felul ăsta, atunci e total și complet în regulă. Dar nu sunt sigură că ăsta-i motivul. Și nu ți-aș fi prietenă dacă nu ți-aș spune asta.

Hazel își termină cafeaua și se ridică în picioare. Apoi zâmbi și-i dădu lui Cassie un pupic rapid pe obraz, lucru destul de neobișnuit pentru ea.

— Trebuie să plec. Am de lucru la o reclamă pentru o motocicletă. Dacă nu cumva... vrei să rămân să deschid indiciul cu tine?

Cassie ezită, apoi clătină din cap. De data aceasta, ca și prima dată, era ceva ce trebuia să facă singură. O urmări pe Hazel plecând

și rederulă cuvintele ei în minte. De cât timp își dorea să spună asta? Apoi își îndreptă umerii și băgă mâna în poșetă după plic. Fiecare lucru la timpul său. Astăzi era vorba despre Tom, nu despre Sam.

Și, astfel, Cassie deschise ultimul plic. De data asta, nu exista nicio notă însoțitoare, doar un indiciu.

Unde se va sfârși
Poate te va surprinde,
Iar cum reacționezi,
Ei bine, depinde.
Du-te în locul care e marea spaimă-a ta,
Găsește-l pe roșcat și cheia el ți-o poate da.
P.S. Eu cred în tine.

Cassie citi textul de câteva ori, încruntată.

Eu cred în tine.

Inima îi tresări când citi aceste cuvinte. Durere, da, dar și ceva mai ușor și mai strălucitor, ceva care ieșea la suprafață din ce în ce mai mult în aceste zile când se gândea la Tom. Totuși, nu-i era mai ușor să deslușească indiciul, iar ea își mușcă buza în timp ce îl citea pentru ultima oară. E în regulă, își spuse. Trebuia doar să-și acorde timp. Pentru că tocmai descoperise că ea, la fel ca Tom, crede că își va da seama.

Înainte de a coborî cu liftul spre micul ei birou de la subsol, Cassie le zâmbi automat oamenilor care așteptau la recepția hotelului și care erau evident impresionați de atmosfera Art Deco. Josh zâmbi când o văzu intrând.

— Bine ai revenit. Cum a fost... Ce? De ce te holbezi așa la mine?

Cassie continua să se uite pur și simplu la el.

La părul lui roșcat.

Roșcatul. Locul care e marea spaimă-a ta.

Josh se repezi la telefon ca să se privească în imaginea din cameră.

— Nu. Nu, nu e vorba de tine, ci... spuse Cassie și trase aer în piept. De Tom.

Josh se încruntă.

— Ce?

— Tom, el...

Dar o întrerupse intrarea lui Robert, care se uită la Cassie.

— A fost frumoasă vacanța?

— Da, răspunse Cassie cu vocea un pic sugrumată.

Muncă. Tom o trimisese înapoi la muncă.

— Da, a fost...

— Sunt sigur că a fost grozav. Dar, uite, am nevoie să te concentrezi din nou la treabă, bine? Azi trebuie să facem o propunere pentru ziua de naștere a unui copil care împlinește un an și am nevoie de idei.

O lăsă așa, ieșind din birou într-un mod despre care Cassie credea că e în mod deliberat exagerat de teatral.

În momentul în care ușa biroului se închise, Cassie se apropie de biroul lui Josh.

— Ți-a lăsat Tom ceva pentru mine? întrebă ea.

Expresia lui Josh se schimbă.

— Ai terminat vânătoarea de comori?

Ea dădu din cap.

Josh se întinse spre ea, luându-i mâinile în ale lui.

— Ți-ai dat seama.

Cassie îi strânse mâinile la rândul ei, simțind cum lacrimile o înțeapă în ochi.

— Te-a implicat și pe tine?

Josh părea că și el e pe punctul de a plânge.

— Nu eram sigur că o s-o faci.

— L-ai avut în tot acest timp? Darul?

El aprobă din cap.

— Dar nu ți l-am putut da. Știam că trebuie să ajungi la capăt.

Telefonul sună și Josh ridică receptorul.

— Așteptați, spuse el cu o voce foarte neprofesională.

Lăsă telefonul pe birou, bâjbâi în sertarul biroului și scoase o scrisoare pe care i-o întinse lui Cassie, apoi ridică din nou receptorul.

— Îmi pare rău pentru asta, asistent nou, nu știe ce face. Pot să vă ajut?

Și, în timp ce Josh se ocupa de solicitare, Cassie citi, auzind vocea lui Tom răsunându-i în minte.

Sora mea preferată,

Felicitări, ai ajuns la final!

Dar... există un avertisment. Mai este un lucru pe care trebuie să-l faci pentru a-ți primi darul nemaipomenit de Crăciun.

L-am băgat pe Josh în joc – îmi place, ți-am spus vreodată asta? – și el are instrucțiuni explicite să nu ți-l dea până nu îndeplinești această ultimă sarcină, oricât de mult va dura. Știu, știu! Sunt răutăcios și un frate mai mare groaznic etc. etc. Dar cred că îmi vei mulțumi pentru asta.

Ultima ta sarcină este aceasta: renunță la slujbă. Da, m-ai auzit! Renunță la slujbă. Te ține pe loc, iar șeful tău nu te merită.

Indiferent dacă o faci sau nu, te iubesc. Dar sper că așa o să faci. Pentru că eu cred că ești menită pentru altceva.

P.S. Vei fi aflat până acum despre Amy, sunt sigur. Copilul – îți vine să crezi asta, un bebeluș adevărat? – este probabil pe aproape până când ajungi tu în acest punct, dacă am pariat corect cât timp îți va lua treaba asta. Nu m-am purtat cum trebuia la început – vei fi aflat și asta. Mi-a fost frică la gândul că voi fi tată, că nu voi ști cum să fac. Încă mi-e puțin frică, ca să fiu sincer, să nu-i dezamăgesc pe amândoi. Nu mă așteptam la asta, dar cred că mi-am dat seama că, uneori, cele mai bune daruri în viață sunt cele la care nu te aștepți. Așa că vreau să mă întorc, să fiu acolo pentru Amy și pentru copilul meu. Voi profita de această vacanță în Argentina pentru a-mi limpezi mintea și pentru a mă asigura că mă întorc la ei în locul potrivit, pentru că nu o pot dezamăgi

din nou așa cum am făcut-o când am plecat. Nu vreau să crească și copilul meu uitându-se la mine așa cum se uită Sam la tatăl lui.

Dar ideea este că nu voi lăsa frica să mă oprească sau măcar voi încerca. Când mă voi întoarce, îi voi spune lui Amy cât de mult o iubesc, cât de entuziasmat sunt să-l cunosc pe copilul nostru. Și cât de rău îmi pare că nu i-am spus asta imediat. O iubesc atât de mult și am făcut o greșeală fugind așa. Ceea ce vreau să spun – prost (știu, știu, de obicei sunt mai coerent decât atât) – este că nu cred că ar trebui să lași frica să te oprească.

P.P.S. Dacă este băiat, ce părere ai despre numele Elton? (Glumesc. Îmi place însă numele Noah.)

Cassie se uita la scrisoare, cu inima murmurându-i în piept, ținând foaia de hârtie strâns între degete. Se concentră mai întâi asupra ultimei părți. Făcuse o greșeală cu Amy. O cuprinse o stare de ușurare. El plănuise să se întoarcă și nu avusese șansa să-i spună, să-i explice înainte de a muri. Își dorise copilul, voise să fie cu ea. Nu o abandonase. Sam avusese dreptate.

Apoi, făcu un bilanț asupra restului. Voia ca ea să renunțe la slujbă? Asta era complet nebunesc.

— Îmi spune să-mi dau demisia, spuse ea cu voce tare, puțin răgușită.

Josh îi adresă un zâmbet mic.

— Da.

— Dar... nu pot. Nu pot să renunț!

— De ce nu?

Ce fel de întrebare stupidă a fost asta? gândi ea în tăcere. Exista o multitudine de motive. Bani. Carieră. Siguranță.

Josh părea să-i citească toate astea pe față.

— Ai putea găsi un loc de muncă similar, dacă asta-ți dorești, spuse el rezonabil. Dar aici ești blocată. Tom știa asta. O știu și eu. Ești genială în ceea ce faci, dar nu-ți place aici.

Cassie se uită la el fix.

— N-ai de gând să-mi dai darul? Chiar și după... tot ce s-a întâmplat?

După ce îl ținuseră departe de ea – el, Linda, Hazel. Cu toții făcuseră parte din asta. Și, chiar dacă Tom n-ar fi putut să știe că aceasta va fi ultima vânătoare de comori pe care o va mai organiza vreodată, i se părea cumva corect ca prietenii ei să fie implicați. I se părea corect că păstraseră indiciile pentru ei, că îi îngăduiseră un alt dar cu totul aparte, acela de a-și da seama singură de tot, indiferent de suișuri și de coborâșuri.

— Trebuie să cred că asta și-ar fi dorit Tom, spuse Josh cu blândețe.

Cassie stătea acolo, cu scrisoarea încă în mână, cu mintea învârtindu-i-se. Robert dădu buzna în încăpere și se încruntă la ea.

— De ce mai stai în picioare? Te-ai conectat măcar?

Ea îi privi fața urâtă și bosumflată, începutul de chelie. Și atunci înțelese. Aveau dreptate. *Tom* avea dreptate. Ea nu voia să fie aici. Voia să-și facă treaba ei. Era speriată. Dar asta nu făcea din ea o lașă, putea fi speriată și curajoasă. Așa că-și îndreptă coloana vertebrală și vorbi înainte de a se putea gândi mai bine.

— Nu.

Robert se holbă la ea.

— Ce?

— Nu. Nu m-am conectat, pentru că...

Se uită la Josh, care dădu din cap.

— Pentru că-mi dau demisia.

Își dădu seama în acel moment că habar n-are cum se demisionează oficial. A spune „îmi dau demisia" era genul de lucru care suna bine în teorie, dar, de fapt, te lăsa fără vreo idee despre ce să faci în continuare. Cu siguranță că exista o modalitate de a demisiona oficial, un preaviz de dat... Și, Doamne, se gândea prea mult la asta, creierul ei făcea cu siguranță tot ce-i stătea în putință pentru a-i răpi momentul.

— Îmi dau demisia, spuse ea din nou. Și nu...

Ce? Ce spunea ea acum?

— Ei bine, nu voi mai lucra aici.

Fața lui Robert trecu de la lipsă de expresie la furie, cu maxilarul încleștat, cu ochii scăpărând, iar ea știa că e gata să izbucnească, pe punctul de a-i spune să plece, în cazul ăsta. Știa că asta ar fi stricat totul, că ar fi făcut-o să intre în panică, așa că își luă poșeta și fugi, practic, pe ușa biroului, urcând scările până la recepție.

Îl auzi pe Josh urmărind-o și se întoarse cu fața la el. Josh zâmbea.

— Iată, spuse el, vârându-i un plic în mâini. Ai uitat asta.

Îi făcu cu ochiul, apoi se repezi înapoi în birou pentru a înfrunta furia lui Robert, fără îndoială.

Era la fel ca și celelalte: un plic mic, alb. Niciun număr pe el, dar pe fața plicului era desenat un omuleț care dansa un dans al victoriei. Din gura omulețului ieșea un balon.

Ai reușit.

Răsuflă ușurată când ieși din hotel pe trotuar. Așa era. Reușise. Ajunsese până la capăt.

Deschise plicul și, când văzu care e darul ei, ce pregătise Tom în tot acest timp, simți că tot sângele i se curge din cap.

Casa. În Țara Galilor. Casa lui Tiff.

Tom voia ca ea să o cumpere. Și îi dăduse mijloacele pentru a o face.

Capitolul 35

Cassie stătea lângă Amy în al doilea dormitor al apartamentului ei, pe care ea îl transformase în camera copilului. Băiețelul lui Amy dormea, cu mâinile minuscule făcute pumni și picioarele dolofane zvârcolindu-se din când în când. Nasul lui Tom, hotărî ea. Avea nasul lui Tom. Poate că va semăna mai mult cu el pe măsură ce va crește, deși acum ea doar asta observa. Dar acea mică parte, ei bine, era dovada, nu-i așa? Era o parte din Tom încă aici, chiar în fața ei.

Își șterse o lacrimă în timp ce-l privea dormind și Amy o cuprinse cu un braț de mijloc.

— Îmi pare rău, șopti Cassie, iar Amy clătină din cap.

Mai rămaseră așa o clipă, apoi se furișară afară din dormitor și intrară în living.

Cassie îi spuse lui Amy să stea jos în timp ce ea prepara două ceaiuri din plante, apoi le aduse până la canapea și se așeză lângă ea. Părinții lui Amy erau plecați pe moment, așa că erau doar ele două, dar Amy îi spusese că mama ei mai rămâne două luni pentru a o ajuta. Chiar și cu ajutor, Amy părea istovită: avea cearcăne sub ochi, părul ondulat strâns într-un coc în vârful capului, fără bentiță, și fața palidă. Totuși, când îi zâmbi, lui Cassie zâmbetul i se păru autentic.

— Îmi pare rău că n-am trecut mai des pe la tine, spuse Cassie.

Amy suflă în ceai.

— Nu vorbi prostii. Oricum, n-aș fi fost prea amuzantă până acum. Deși încă nu mă simt normal. Mama continuă să spună că trebuie să mă obișnuiesc cu o nouă normalitate.

— Știam că părinții tăi sunt aici, o lămuri Cassie, simțind încă nevoia să se justifice, și n-am vrut, nu știu, să stau în cale sau să mă amestec, sau altceva.

— Prostii. Ești mătușa lui, n-ai putea deranja niciodată.

Cassie simțea că ochii îi ard puțin auzind-o, așa că luă o înghițitură din ceai ca să nu se observe.

— Așa e. Te-ai hotărât, rămâne Albert? Cred că numele ăsta îl aleseseși ultima dată când am vorbit.

Amy strâmbă din nas.

— O, da. Faza Albert. Nu știu unde-mi era mintea atunci. Or fi fost hormonii sau lipsa de somn sau ceva de genul ăsta.

Buzele lui Cassie tremurară.

— Deci nu Albert?

Trebuia să recunoască, se simțea puțin ușurată.

— Nu. M-am gândit la Leo, dar nu sunt sigură. E ridicol că încă nu mă pot decide, știu, și trebuie să o fac în curând, dar pur și simplu nimic nu pare *destul* de potrivit cumva.

— În cazul ăsta, spuse Cassie încet, ar putea fi un alt nume de luat în considerare.

Scoase scrisoarea lui Tom din geantă și o văzu pe Amy încruntându-se.

— E scrisoarea pe care mi-a lăsat-o Tom, când am descifrat ultimul indiciu.

Îi întinse scrisoarea cu blândețe.

— Cred că s-ar putea să vrei s-o citești.

Așteptă în timp ce Amy citea, privind-o cum se încruntă, cum clipește în timp ce procesează cuvintele. O văzu cum suspină când ajunse la ultima parte.

— Avea de gând să se întoarcă.

Cassie dădu din cap.

— Așa e. Te-a iubit, Amy.

Amy întâlni privirea lui Cassie.

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat.

Dădu să-i înapoiezi scrisoarea și Cassie întinse mâna să o ia, dar degetele lui Amy se strânseră pe hârtie.

— Îmi pare rău, spuse ea. Știu că-i a ta, dar...

Cassie îndepărtă ușor degetele lui Amy, apoi se uită la scrisoare. Făcu o muchie cu unghiile, apoi rupse partea cu P.S.-ul și i-o înmână lui Amy.

Amy se uită în jos, după care, cu un alt suspin, o luă și o strânse în pumn.

— Mulțumesc, șopti ea, apoi respiră tremurând. Așadar, Noah, da?

— Nu că ar fi vreo presiune, spuse Cassie repede. Doar că... m-am gândit că ți-ar plăcea să știi.

— Îmi place destul de mult, cred.

Cassie zâmbi.

— Și mie.

Amy puse biletul în poală, de parcă nu s-ar fi putut decide să-l lase deoparte.

— Așa deci. Țara Galilor?

Cassie râse, iar râsul suna un pic neîncrezător.

— Așa se pare.

Probabil că Tom vorbise cu Tiff în decembrie, anul trecut. Discutaseră despre prețuri și spusese că va lua legătura cu ea din nou în cursul anului următor. Și apoi, îi spusese Tiff când sunase, nu mai primise niciun semn de la el. Evident. Tiff nu-și dăduse seama că ea e sora lui Tom și nu făcuse legătura cu tipul de la telefon de anul trecut. Dar, da, casa era încă de vânzare și, da, i-ar fi plăcut să discute despre detalii direct cu Cassie.

Tom își folosise jumătatea din moștenirea lor, o pusese într-un cont pe numele ei, pregătită și la dispoziția ei, dacă dorea să o

folosească. Era o *investiție*, explica biletul lui din plic. El ar fi fost acționar în afacere.

— Chiar ai de gând să mergi până la capăt cu asta? Pur și simplu să te duci și să cumperi casa aia? Să pleci din Londra?

— Chiar sunt hotărâtă.

Linda o convinsese. Îi spusese că nu *trebuie* să fie ceva permanent, nimic nu trebuia să fie permanent. Dar, dacă nu încerca, de unde ar fi știut vreodată? Era multă treabă de făcut. Lucrurile nu ar fi fost gata ceva vreme. Dar avea planuri, iar acum avea bani să pornească la drum, plus banii ei din moștenire. Era hotărâtă să încerce. Dacă nu reușea, era în regulă. Dar avea de gând să încerce. Avea să fie curajoasă.

Și, cu gândul la asta, mai era un lucru pe care trebuia să-l facă.

Stătea în fața ușii de la intrare și se uita la vopseaua verde ușor descojită, tot îndemnându-se să bată. *Haide, Cassie.* Dacă fusese capabilă să renunțe la slujba ei, să-și abandoneze viața londoneză pentru nenorocita aia de Țara Galilor și să înceapă o afacere complet nouă, atunci putea face și asta. Pentru că Hazel avusese dreptate. Era o prostie să pretindă că Sam nu ocupă un loc în inima ei. Încercase să-l dea afară. Încercase și dăduse greș.

Aflase de la mama lui unde locuiește. Se pare că era în Londra de trei luni, de la episodul din Cornwall. Locuiseră în același oraș toată vara și nu se văzuseră niciodată. Ceea ce era de înțeles, presupunea ea, având în vedere dimensiunile Londrei, și totuși asta nu o împiedica să simtă furnicături pe piele la gândul că el fusese aici tot timpul.

Întinse mâna spre ușă și se opri la jumătatea distanței. *Adună-te dracului odată, Cassie.* Și bătu la ușă.

Trecură cinci secunde chinuitoare până când ușa se deschise. Și, când se întâmplă, inima lui Cassie se poticni, apoi păru să-i cadă în stomac.

Jessica. Jessica era aceea care stătea acolo, cu o mână sprijinită de tocul ușii. Părul castaniu părea să-i strălucească în timp ce și-l dădea la o parte de pe față, iar Cassie se simți, în acel moment, ridicol de scundă și neîngrijită în comparație cu eleganța de clasă a Jessicăi.

— Cassie! exclamă ea, poate puțin prea entuziasmată, apoi zâmbi, nesigură. Ce mai faci? întrebă cu acea intonație irlandeză, melodioasă și sexy.

— Sunt...

Dar găsea nimic de spus. Erau din nou împreună. *Locuiau* împreună.

— Jess? se auzi vocea lui Sam, care striga din interiorul casei, iar sunetul lui reverberă prin Cassie. Cine e?

— E...

— Nu, spuse Cassie repede, întrerupând-o.

Fusese o prostie, își dădea seama, să vină aici. Fusese o prostie să-și închipuie că Sam ar aștepta-o.

Jessica se încruntă.

— Nu vrei să-l vezi pe Sam?

— Nu, spuse Cassie din nou, știind că probabil arată absolut ridicol apărând în pragul ușii lui Sam și apoi refuzând să-l vadă. Nu, e în regulă. Îmi pare rău, eu... trebuie să plec, de fapt.

Se îndepărtă cu un pas. Slavă Domnului! Slavă Domnului că nu răspunsese *Sam* la ușă, că ea nu izbucnise într-o declarație stupidă de dragoste și nu-i ceruse să vină în Țara Galilor sau ceva la fel de ridicol.

— Bine, spuse Jessica, părând uluită. Vrei să-i transmit un mesaj?

— Nu, e în regulă, spuse Cassie, întorcându-se deja să plece, să iasă de acolo.

Oare Jessica știa? se întreba Cassie. Oare Sam îi spusese ce se întâmplase în Cornwall?

— Cassie! strigă Jessica din spatele ei, iar Cassie se întoarse.

Jessica zâmbi și-i era imposibil, în acel moment, să o urască, chiar dacă ar fi vrut, pentru că era atâta căldură autentică în acel zâmbet.

— Arăți foarte bine.

Ezită, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar zâmbit doar și închise ușa.

Cassie refuza să se uite înapoi în timp ce se îndepărta, ținând capul sus, doar în caz că o privea cineva. Bineînțeles. *Bineînțeles*, Sam se întorsese la Jessica – trebuia să se *însoare* cu ea în martie, pentru numele lui Dumnezeu. Și era frumoasă, inteligentă și bună. Oare se vor căsători? se întrebă ea scurt. În mod clar, Sam se pierduse puțin cu firea după moartea lui Tom – la fel ca ea –, dar acum, că se vindecase, ar mai fi fost asta în cărți?

Încetează, își spuse ea. Nu avea niciun rost să meargă pe acel drum, chiar dacă stomacul i se zvârcolea, greața îi creștea și îi ardea fundul gâtului. Era vina ei, nu-i așa? Îl acuzase că e prea speriat ca să se întoarcă la Jessica, iar acum tocmai asta făcuse. Îl împinsese înapoi la fosta lui logodnică, pentru că refuzase să recunoască faptul că el are dreptate, că și ea îl iubește.

Iar acum era prea târziu.

Trase aer în piept, își înăbuși sentimentul. Avusese șansa să i-o spună direct, să vadă dacă ar putea în sfârșit să existe ceva între ei. Nu profitase, iar acum trebuia să se împace cu gândul.

Așa că va merge în Țara Galilor și va găsi o modalitate de a da viață acelei case frumoase. Prin asta, îl va onora pe Tom. Și, hotărât lucru, îl va lăsa în urmă pe Sam Malone și sentimentele ei pentru el.

Capitolul 36

Sam zăbovi pe scări la întoarcerea de la baie, citind un mesaj pe telefon. Un răspuns la un mesaj pe care-l trimisese cu câteva zile în urmă.

Ar fi grozav, mi-ar plăcea să te văd. Ce zici de joia viitoare?

Se uită fix la mesajul de la tatăl său. Dar fusese ideea lui. El îl căutase, el făcuse primul pas de data aceasta. Își amintea ce-i spusese Cassie, în Cornwall. Despre faptul că și-ar fi dorit să fi petrecut mai mult timp cu părinții ei. Era unul dintre motivele pentru care îi întinsese mâna tatălui său.

Grozav, tastă el înapoi. *Ne vedem atunci.*

Poate că el și tatăl lui nu vor fi niciodată cei mai buni prieteni sau nu vor avea o relație perfectă. Dar poate că vor avea *un fel de* relație. Și poate că Sam va reuși să renunțe la furia pe care o purtase cu el dintotdeauna. Ar putea încerca măcar.

Băgă telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor și intră în bucătăria micului apartament cu un singur dormitor pe care-l închiriase în Peckham. Jessica stătea acolo lângă ceainic, așteptând ca acesta să fiarbă. Oricine fusese la ușă, era clar că plecase. Probabil greșise adresa.

Jessica era cu ochii în telefon, purtând încă ținuta *smart* de zi, formată dintr-o rochie și o pereche de dresuri, cu părul castaniu căzându-i în valuri pe umeri și arătând perfect machiată după o zi la birou. Cum reușea să facă asta? se întreba el. Era sigur că el arată

praf după o zi petrecută la birou, iar apoi luptându-se să-și facă loc în metrou pe Jubilee Line în drum spre casă, înainte de a ajunge la metroul suprateran care, cel puțin, avea mai mult spațiu. Jessica îl văzu luând două căni din dulap și punând mașinal câte un pliculeț de ceai în fiecare, înainte de a observa privirea subtilă cu sprâncenele ridicate pe care i-o arunca ea.

— Corect, mormăi el și se apleca să scoată un ceainic prăfuit, din cauza lipsei de utilizare, din dulapul de jos.

Lui Jess întotdeauna îi plăcuse să fie ceaiul făcut *așa cum trebuie.*

— Deci, spuse Jessica, poate cu o voioșie un pic exagerată. Cum ți-ai petrecut ziua?

Turnă apă fierbinte în ceainic, apoi îl puse pe măsuța din bucătărie, unde stăteau amândoi, așteptând ceaiul să se facă.

Sam mormăi și ridică din umeri fără să lase impresia că vrea să intre în detalii. Se întorsese să lucreze ca avocat. În cele din urmă cedase, în principal pentru că habar nu avea ce altceva să facă. Nu mai lucra la firma Jessicăi, dar tatăl ei, se pare, nu voise să-i distrugă complet reputația, așa că își găsise un post la o altă firmă, chiar în mijlocul Londrei. Era angajat doar de două luni, iar munca istovitoare deja începea să se simtă.

— Tu? întrebă el, simțind greutatea scurtei tăceri.

Stânjeneala plutea între ei și, într-adevăr, la ce se așteptase? De fapt, se așteptase la ceva mult mai rău. Se așteptase ca ea să țipe la el sau ceva de genul ăsta, având în vedere că era prima dată când se întâlneau de când o părăsise. Acesta era motivul pentru care o invitase la el acasă, în loc să se întâlnească undeva în public – atât pentru ca ea să se poată înfuria pe el, dacă voia, fără să-și facă griji cu privire la ceea ce gândeau ceilalți, cât și pentru ca el să nu fie nevoit să se confrunte cu faptul că ceilalți știau ce nenorocit fusese. Dar ea fusese politicoasă, calmă. Jess întotdeauna deținuse controlul, probabil de aceea era atât de bună la slujba ei, dar și acum părea

așezată, într-un fel pe care el nu era sigur că-l observase vreodată până atunci.

— Oh, știi tu, la fel, răspunse ea și făcu un gest cu mâna prin aer.

Dar îi plăcea, știa Sam. Întotdeauna îi plăcuse ceea ce făcea, iar el nu avea nicio îndoială că ea va prelua într-o zi de la tatăl ei poziția de șef al firmei.

— Deci, spuse Jessica, cu cuvântul încărcat de tensiune.

— Deci.

Ea râse puțin.

— O, Doamne! Nu mă așteptam să fie atât de ciudat.

Sam zâmbi ironic, dar nu spuse nimic. Pentru că se așteptase să fie o situație stânjenitoare – doar el o părăsise pe ea, nu invers. Telefonul îi vibră în buzunar, iar Sam îl scoase, recunoscător pentru distragerea atenției, în timp ce Jessica turna ceaiul. Inima lui făcu un mic salt automat, așa cum părea să se întâmple, în ultima vreme, aproape întotdeauna când primea mesaje.

Era o prostie să creadă că ar putea fi Cassie. De ce i-ar fi trimis mesaje din senin? Nu o făcuse niciodată înainte. Dar tot se simțea ca și cum o parte din el aștepta ca ea să ia legătura cu el. Pe de altă parte, poate că era mai bine să nu o facă. Poate că era mai bine ca toată chestia, orice ar fi fost, să rămână închisă.

Deschise mesajul de la Sheila, încruntându-se pentru că abia dacă mai comunicaseră de când plecase din New York.

Bună, scumpule. Cineva mi-a trimis asta, ți-l transmit, în caz că te interesează. X

Împreună cu mesajul era un link, care, când Sam dădu click pe el, se dovedi a fi o reclamă pentru un loc de muncă. Un post de instructor de alpinism. Era o chestie pe termen scurt, timp de două luni în acea toamnă. Predare, coordonarea unor ateliere, așa ceva. Salariul era groaznic. Și era în Țara Galilor, la mama dracului îi

pustietate. Nu putea să o facă. Ar fi iresponsabil din partea lui, când abia își revenise.

Jessica coborî privirea spre telefonul lui.

— Ce-i asta?

— E...

El ridică ochii spre ea în timp ce dădea telefonul la o parte.

— E o slujbă în alpinism. Mi-a trimis-o cineva din New York, în caz că mă interesează. Dar nu mă interesează, adăugă el repede, simțind nevoia să explice, dintr-un motiv oarecare.

Ea îl privi în felul acela foarte direct al ei.

— De ce nu?

Sam își trecu o mână pe ceafă.

— Nu știu. Pentru că e o prostie. E o slujbă pentru un tânăr de douăzeci de ani, nu pentru cineva care ar trebui să fie la jumătatea scării profesionale până acum.

— Dar tu ești la jumătatea carierei. Și o urăști.

Sam făcu o grimasă.

— Aș fi ca tatăl meu, spuse el încet. Să accept o slujbă pe termen scurt, să sar dintr-un loc în altul. E instabil.

— Nu trebuie să fie neapărat așa. Nu și dacă e un lucru care te pasionează, care înseamnă ceva pentru tine. Ți-a plăcut?

— Da. Cred că da.

Cu siguranță fusese mai bine decât să stea blocat într-un birou, în orice caz.

— În regulă, atunci.

Ea îi zâmbi scurt și el știu că asta înseamnă că flecăreala se terminase.

— Îmi pare foarte rău, Jessica.

— Da, mi-ai spus, replică ea ironic.

Și chiar îi spusese, în mesaj, și totuși...

— Vorbesc serios, zise el. N-ar fi trebuit să te rănesc așa. Dacă aș putea să șterg totul, aș face-o.

Ea dădu încet din cap.

— Ai merge până la capăt, dacă ai putea să o faci din nou? Cu nunta, clarifică ea când Sam o privi fix.

— Eu... spuse el și înghiți în sec. Aș face lucrurile altfel.

Nu era tot adevărul. Acum știa, așa cum știuse și atunci, că nu e bine să se însoare cu Jessica. Dar i se părea lipsit de sensibilitate să o spună cu voce tare și nu voia să o rănească mai mult decât o făcuse deja.

Ea dădu din nou din cap, procesând datele. Apoi își luă ceaiul și sorbi din el.

— Am fost atât de supărată, spuse ea și, pentru o clipă, expresia calmă dispăru și ochii îi scăpărară. Doamne, dacă m-ai fi putut vedea! Am distrus tortul de nuntă.

Jessica râse puțin, deși nu era nimic amuzant în asta.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, dorind să fi găsit ceva mai adecvat, dar chiar nu exista nimic care să poată diminua durerea prin care trecuse ea din cauza lui.

Ea lăsă jos ceașca de ceai.

— Știu că îți pare rău, spuse trecându-și o mână prin părul bogat, apoi își scutură buclele de un castaniu strălucitor. Și știu că am continuat să insist. După Tom, când te-ai prăbușit așa, nu știam ce altceva să fac decât să pretind că totul e în regulă și să merg mai departe.

Când te-ai prăbușit așa. Probabil că asta se întâmplase. Jessica își îndreptă umerii.

— Și așa, am și eu lucruri pentru care îmi pare rău. Nu spun că e vina mea, continuă ea. Deloc. Dar nu era potrivit să facem nunta atunci și ar fi trebuit să recunosc asta mai devreme. Ar fi trebuit să încerc să fiu acolo pentru tine în modul în care aveai tu nevoie, în loc să mă gândesc doar la ceea ce-mi doream eu.

Doamne, ea era cu adevărat specială. Câți oameni ar putea să suporte faptul că au fost părăsiți în fața altarului și să rămână atât de calmi, atât de raționali?

— Pentru o vreme, după aceea, continuă ea uitându-se la ceai, m-am gândit că ar trebui să ne împăcăm.

Stomacul lui tresări puțin, deși nu spuse nimic, lăsând-o să continue. *Încheiere*, asta spusese ea când el îi ceruse să se întâlnească. Voia să încheie. Așa că puținul pe care el îl putea face era să asculte ce are ea de spus.

— Adică, după ce am trecut peste partea de nebunie, spuse ea strângând sprâncenele. Mă rog, am trecut în mare parte, în orice caz.

Ridică privirea de la ceai.

— Dar am avut ceva timp să mă gândesc și...

Oftă.

— Nu cred că ne potriveam cu adevărat. Nu cred că eu eram cea potrivită pentru tine.

Asta îi spusese el lui Cassie – sau o versiune, oricum – când ea îl acuzase că nu a rezolvat lucrurile cu Jessica.

Jessica înclină capul spre el, cu toate trăsăturile ei frumoase și pomeții sculptați.

— Cred... cred că încercam să te fac să te potrivești în tiparul pe care mi-l doream.

— Și nu eram ce-ți doreai?

Ea scoase un râs care suna atât de autentic.

— Problema e că și tu încercai să te adaptezi. Chiar și acum... spuse ea și-i aruncă o privire. Îmi place meseria mea. Îmi place ceea ce fac și vreau să rămân la Londra, să rămân la firma tatălui meu. Și tu?

— Eu nu...

Nu putu să termine propoziția. Nu putea spune că imaginea pe care ea tocmai i-o adusese în minte îl făcea să se simtă incomod și lipicios, ca și cum ar fi avut nevoie să iasă la aer curat. Ea dădu din cap, iar el știu că nu mai trebuie să termine. Jessica înțelesese.

— Speram că eu o să fiu de ajuns, pe termen lung, pentru a te face să rămâi, dar mi-am dat seama, după ceva timp și poate, ei bine, și cu puțină terapie... spuse ea și îi zâmbi, iar el făcu tot

posibilul să-i răspundă la fel... că nu e corect pentru niciunul dintre noi. Nu m-ai iubit, nu în modul în care am eu nevoie.

— Meriți mai mult, spuse el. N-am fost niciodată destul de bun pentru tine.

Ea se întinse peste masă, punându-și mâna peste a lui.

— Nu e vorba doar de tine. Nici *eu* nu cred că te-am iubit *pe tine* așa cum meriți. Dacă ar fi fost așa n-aș fi insistat. Aș fi văzut de ce ai nevoie. Am crezut... am crezut că am înțeles situația cu Tom, dar, de fapt, am vrut doar să aranjez lucrurile așa cum credeam eu că ar trebui, așa cum îmi doream, iar eu...

Jessica clătină din cap, întrerupându-se câteva clipe.

— Ești o ființă bună, indiferent dacă tu crezi asta sau nu, și meriți să fii fericit. Și eu... nu te-aș fi făcut fericit, mai spuse ea și, după o pauză, continuă. Nici viața asta n-o să te facă fericit.

El lăsă lucrurile să se așeze. Se întrebă pentru o clipă ce s-ar fi întâmplat dacă Tom ar mai fi fost acolo. Ar fi mers el până la capăt? L-ar fi convins Tom să meargă la altar, să continue să meargă pe această cale, așa cum crezuse cândva că va face? Sau l-ar fi făcut să vadă, înainte de ziua nunții, că nu e în regulă? Tom nu fusese niciodată genul care să-l împingă de la spate, așa că, poate, n-ar fi spus nimic, decât dacă ar fi devenit clar că Sam nu e fericit. Dar îi veni în minte momentul când îl anunțase pe Tom că el și Jessica s-au logodit. Își amintea chipul lui Tom, gânditor.

Dacă tu ești fericit, și eu sunt fericit.

Asta era tot ce reușise să spună, dar Sam se întreba acum dacă nu cumva mai fusese și altceva. Dacă Tom nu știuse, de atunci, că nu e bine.

Își trase mâna de sub cea a Jessicăi și o întinse pentru a-i aranja părul după ureche, într-un gest prietenesc.

— Îmi pare rău. Mi-aș fi dorit să fie altfel. Mi-aș fi dorit ca eu să fiu cel care să-ți ofere ceea ce ai nevoie. Mi-aș fi dorit...

Se opri. *Mi-aș fi dorit să te pot iubi* suna cam prea dur, nu? Chiar dacă, la un anumit nivel, știa că nu o iubise niciodată pe Jessica suficient de profund, nu o iubise niciodată în felul acela care te face să suferi. Nu o iubise niciodată în felul în care o iubise pe Cassie.

— Știi ce spune tatăl meu? întrebă ea ironic. Că dorințele nu te îmbogățesc.

El scoase un râs înfundat.

— Corect. Deși nu e un proverb chiar așa de grozav, trebuie să recunosc, spuse el și oftă. Nu știu cum te poți măcar gândi să mă ierți.

Ea ridică din sprâncene.

— Cine spuse că te-am iertat complet? râse când el făcu o grimasă. Cred că o iertare de cincizeci la sută e cam tot ce poți spera.

— O accept, spuse Sam imediat, iar Jessica zâmbi.

Apoi expresia ei deveni mai serioasă.

— Ți-am mai spus, zise ea. Aveam propriile viziuni pentru ziua aia și n-am ținut cont că tocmai îți pierduseși cel mai bun prieten, că erai îndurerat, că aveai demonii tăi. Am fost amândoi egoiști, presupun, adăugă ea și strâmbă din nas. Totuși, nu-ți recomand să faci asta nimănui altcuiva – e nasol să fii părăsită la altar.

Îl lovi ușor cu pumnul în braț, iar el râse stins.

— Reținut, mai spuse el și se ridică în picioare, simțindu-se ciudat acum să stea așezat acolo. Tu o să fii bine?

— Da. Cred ca da, răspunse ea ridicându-se și amândoi se îndreptară automat spre ușa de la intrare. Dar tu?

— Și eu, răspunse el.

Și într-un fel sau altul, va fi bine. Va găsi el ceva.

— Gândește-te la ce am spus, da? continuă ea, iar el se încruntă. Despre slujba în alpinism. Pentru că, ei bine, să-ți urmezi un vis, o ambiție... Să faci ce-ți place nu e ceva instabil, Sam. Să fugi spre ceva, ei bine, nu e același lucru cu a fugi de ceva, nu-i așa?

— De când ai devenit atât de înțeleaptă?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Întotdeauna am fost *înțeleaptă*.

Jessica deschise ușa, gata să iasă, apoi se uită înapoi la el.

— Sam?

— Da?

— A fost Cassie la ușă, mai devreme.

Lui îi tresăltă inima. La propriu, căci simți un mic spasm în corp doar la auzul numelui ei. Buzele Jessicăi se curbară într-un zâmbet blând, înțelegător. Ca și cum ar fi știut, chiar dacă el nu-i spusese niciodată nimic.

— M-am gândit că e bine să știi.

Capitolul 37

Sam îi trimise tatălui său un mesaj scurt, în care îi explica faptul că s-ar putea să întârzie puțin la întâlnire, gândindu-se că, dată fiind situația, tatăl lui ar putea aștepta treizeci de minute, dacă e nevoie. Băgă telefonul în buzunar, apoi făcu câteva mișcări de rotire cu umerii pentru a se elibera de tensiune. Ridică privirea spre bloc, spre fereastra despre care știa că e de la livingul lui Cassie și al lui Hazel.

Întinse mâna, apăsă pe butonul soneriei și i se permise să intre. Încerca să nu se gândească în timp ce urca scările. Să se gândească la ce ar trebui să spună nu ar fi făcut decât să-l dea peste cap. Abia la cinci zile după ce Jessica îi spusese că fusese Cassie la ușă își făcuse curaj să vină aici și nu avea de gând se dea înapoi acum.

Îi deschise Hazel, care se încruntă.

— Tu nu ești omul cu comanda mea.

— Ăăă, nu.

Ea se mai uită la el o clipă cu acei ochi verzi foarte direcți, apoi se dădu deoparte.

— Ei bine, intră, Malone.

Închise ușa în urma lui și-l îmbrățișă. Era ceva atât de simplu, atât de ușor în felul de a fi al lui Hazel.

— Deci, spuse ea. Vii la noi pentru o noapte între fete? Am niște măști de față ținute pentru situații de urgență, dacă ai chef.

— Ah...

El se uită prin apartament, până la locul unde știa că se află camera lui Cassie. Nu intrase niciodată acolo, dar o văzuse ieșind din ea în timp ce el și Tom o așteptau.

Hazel se îndreptă spre mica bucătărie care era și living. Sam o urmă automat.

— Cassie nu-i aici, spuse Hazel și luă de pe blat o sticlă de vin roșu, turnă în două pahare și-i întinse unul fără să întrebe. E de la Bordeaux, a adăugat ea.

Sam luă vinul cu un gest mașinal.

— Când se întoarce?

Și ar fi fost ciudat să o aștepte la nesfârșit? De ce nu se gândise la asta înainte?

— E în Țara Galilor, răspunse Hazel fără menajamente. A plecat ieri.

— E în...

Parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Casa. Își amintea că Tom vorbise puțin despre asta, la sfârșitul anului trecut. Nu înțelesese toate dedesubturile, dar acum își amintea. La asta ducea vânătoarea de comori. O casă, în Țara Galilor, unde Cassie să-și înceapă propria afacere.

Asta însemna că...

— A terminat-o? A terminat vânătoarea de comori?

Hazel zâmbi, încuviințând din cap.

— A terminat.

Oare asta venise ea să-i spună? Să-i arate că a reușit, după ce el o acuzase că e prea speriată ca să meargă până la capăt? Nu fusese corect din partea lui să-i arunce asta în față. Și, de fapt, nici nu se gândea la asta. Voia doar ca ea să recunoască sentimentele pentru el, fiindcă știa că, spre deosebire de fata de douăzeci de ani care fusese cândva, cea care avea atâtea certitudini despre el, această Cassie e prea speriată pentru a merge până acolo.

— Și a plecat? Deja?

Hazel dădu din cap. Și să mai spui că nu e curajoasă!

— Și a renunțat la slujbă și la tot?

Pentru o clipă, ar fi vrut ca Hazel să spună că nu, că ea plecase în Țara Galilor numai pentru a evalua peisajul. Apoi, imediat, se simți vinovat. Își dorea asta pentru Cassie. Chiar dacă însemna că ea nu va mai fi acolo, lângă el, tot își dorea asta pentru ea.

— Da.

— Uau!

— Știu. Fata noastră are curaj.

Fata noastră. Voia să spună ceva prin asta? se întrebă el. Oricum, fu ca un alt pumn în stomac.

— Da, murmură el. Da, da.

Deci ea plecase. Chiar plecase. Poate că, atunci, venise la ușa lui să-și ia rămas-bun.

— Pentru cât timp a plecat acolo?

— Nu știu. Pentru totdeauna, cred, dacă-i iese.

Pentru totdeauna. A plecat pentru totdeauna.

Mai luă o înghițitură din vin, simțind brusc că are nevoie de asta.

— Ce mai face? întrebă el, iar Hazel zâmbi.

— Bine, cred. O s-o vizitez pe ea – și casa – săptămâna viitoare. Știi, ai putea să vii și tu, adăugă ea după o ezitare.

Ar putea? Să apară cu Hazel, așa, pur și simplu?

— Eu... își drese Sam glasul, mulțumesc. O să mă mai gândesc, minți el.

Acum se simțea ridicol că venise aici din capul locului. Până la urmă, ea îl părăsise pe el. Îi spusese foarte limpede că nu mai simte la fel sau că nu mai vrea să simtă la fel. Se îndepărtase de el în Cornwall și apoi făcuse același lucru când venise la el acasă. Era un prost să se agațe de speranță. Cassie făcea ceea ce era bine pentru ea, iar Sam era mândru de ea pentru asta. Și poate, acum, trebuia să facă și el ceea ce era bine pentru el.

— Mulțumesc, Hazel, spuse el și puse paharul cu restul de vin înapoi pe blat. Eu, ăăă, mai bine plec.

— Bine, spuse ea și-l îmbrățișă rapid și puternic, apoi se trase înapoi. Încă te susțin, nu-ți face griji.

— Poftim?

Ea zâmbi.

— Știi ce vreau să spun.

El simți din nou senzația aia în stomac. Poate la gândul că ea insinua că știe totul și, la drept vorbind, Cassie probabil că *îi spusese* totul.

— Știi, poți fi cam idiot uneori, dar mie întotdeauna mi-ai plăcut.

Sam pufni încet la această jumătate de compliment, apoi oftă.

— Nu ca ei, vasăzică, spuse el înainte să se poată opri.

Dar asta nu o făcu decât să zâmbească.

— Ei, știi că nu-i așa.

Dar el nu știa, nu? Asta era problema. Nu putea separa ceea ce *simțise* din partea ei și ceea ce spusese ea.

Coborî cele două etaje și ieși înapoi în răcoarea toamnei. Privi un autobuz care trecea pe lângă el, plin de oameni. Apoi își scoase telefonul. Deschise mesajul de la Sheila și se uită lung la el. Și, cu ceva ce nu reușea să identifice în sinea lui, dădu clic pe link.

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 38

Respirația lui Sam se transforma în abur în fața lui pe când traversa cimitirul bisericii, contopindu-se cu cenușiul din jur, adus de cerul acoperit care amenința cu ploaie sau zăpadă, dacă ar fi fost să dea crezare previziunilor de la radio. Trecu pe lângă pietrele funerare vechi care se năruiau, unele de mult uitate, și se îndreptă spre partea mai nouă a cimitirului. Umezeala ierbii i se infiltra prin pantofi.

La biserică se vedea că e săptămâna Crăciunului, afară fiind un brad împodobit modest cu luminițe albe, iar pe unele dintre pietrele funerare, coroane de flori de la cei dragi care veniseră în vizită. Văzu, de la câțiva pași, că pe mormântul lui Tom nu e totuși nicio coroană. Ar fi trebuit să aducă el una? Nu, își spuse, lui Tom nu i-ar fi păsat. Se îndoia că i-ar fi păsat chiar și de flori, dar nu putea să apară cu mâinile goale.

Ajuns la piatra funerară, lăsă jos buchetul pe care îl cumpărase de la florăria locală. Urmase recomandarea florarului, ceva luminos, dar nu prea strident. Era un recipient metalic cu găuri în partea de sus, dar acolo deja erau flori, altcineva venise recent în vizită. Așa că le puse pe ale lui alături, deasupra pietrei. Ochii lui urmăreau numele lui Tom, auriu pe granitul portocaliu și negru. Cassie alesese probabil culorile, își dădea seama, doar ea era ruda cea mai

apropiată. Iar lui i se potrivea. Era strălucitor, ieșea în evidență, așa cum făcuse și el în viață.

Trecuse un an de când murise Tom. Exact un an. Și i se părea, în egală măsură, că nu a trecut deloc timpul, că există o șansă ca asta să nu se fi întâmplat în realitate, și totuși, părea că s-a scurs o perioadă imposibilă și infinită, un timp încărcat de absența celui mai bun prieten al său.

Nu mai fusese la mormântul lui de la înmormântare. Își găsise scuze. Făcuse pregătiri pentru nuntă, fusese la New York, la Londra, apoi avuse acest job de alpinism în Țara Galilor. Dar, de fapt, pur și simplu nu fusese în stare.

— Îmi pare rău pentru asta, amice, spuse el încet, sprijinindu-și o mână pe granitul rece. Mi-a fost greu să mă descurc fără tine. Și mi-e dor de tine.

Suflă și privi aburul plutind înainte de a dispărea.

— Doamne, mi-e dor de tine. Ți-ar fi plăcut Țara Galilor. Știu, știu, sună plictisitor, nu-i așa? Dar de fapt e interesant și destul de frumos. Și e distractiv să-i înveți pe copii. E amuzant să-i vezi pe unii că vor să te urască, atunci când vin pentru că au fost expediați de acasă de părinții lor sau când încearcă să facă pe grozavii, și e amuzant să-i convingi. Ai fi fost grozav la asta.

Acum se întorcea în Țara Galilor. Hotărâse să se angajeze, să se mute acolo, să vadă cum merge treaba. Venise să-și viziteze mama pentru scurtă vreme, dar știa că, deocamdată, Țara Galilor e locul unde își dorește să fie. Și, cu toate că lucra puțin după ureche, managerul de la jobul temporar fusese impresionat de el și îl rugase să rămână. Se gândea că i-ar fi plăcut să înființeze și el ceva de genul acesta într-o zi. Să înființeze o organizație de caritate, poate, să lucreze cu copiii defavorizați și să le ofere șansa de a ieși, de a face ceva fizic. Mai avea multe de înțeles în acest sens, dar socotea că ar putea face asta.

Reușise să găsească o căsuță în Snowdonia, aproape atât de plajă, cât și de munți. Îi plăcea zona rurală mai mult decât își închipuise, după ce, în adolescență, fusese mereu atras de oraș. Dar simțea că poate să respire, să respire cu adevărat, pentru prima dată după mult timp. Aproape ca atunci când fusese în Cornwall, împreună cu Cassie.

— Și Cassie e bine, îi șopti el lui Tom, simțind că trebuie să-și liniștească prietenul. Dar probabil că știi asta. Probabil că a fost aici, nu?

Astăzi? se întrebă el. Oare să fi venit și ea la comemorarea morții lui?

— Dar, dacă n-a venit, nu fi prea dur cu ea. Cred că a cam distrus-o moartea ta. Te-a iubit atât de mult! Dar e mai puternică decât pare și cred, chiar cred că o să fie bine. Eu...

I se blocă gâtlejul. I se părea ciudat să vorbească despre ea în felul acesta, aproape ca și cum l-ar fi mințit pe Tom, cumva. Ce-ar fi crezut el despre faptul că Sam nutrește sentimente pentru ea? Sentimente pe care nu reușise să le facă să dispară niciodată.

— Cred că tot ce pot spune e că n-am de gând s-o rănesc. De aceea am lăsat-o în pace, bine? Eu o să mă descurc, dar ea o să fie bine.

O spuse cu fermitate, apoi bătu cu palma partea de sus a pietrei funerare, așa cum l-ar fi bătut pe Tom pe spate.

Se întoarse, ridicând încă două buchete de flori. Mai mici, dar tot frumoase. Le adusese pentru părinții lui Tom și ai lui Cassie, care erau îngropați aici, chiar lângă fiul lor. Își amintea că venise aici într-un an. Fusese Ziua Mamei, iar Cassie făcuse o felicitare pentru mama ei la școală. O puseseră într-o învelitoare din plastic pentru a o proteja de ploaie, o așezaseră pe mormânt și stătuseră în picioare, Tom și Sam ținând-o fiecare pe Cassie de mână. Erau prea mici, într-adevăr, ca să știe ce să facă, ce să spună, dar rămăseseră cu toții acolo, solidari, uitându-se la desenul făcut de Cassie.

Pe urmă Sam se dusese acasă, la mama lui, și o îmbrățișase, stătuse cu ea cât gătea, temându-se s-o lase singură, iar ea îi dăduse pace, cântând pentru sine în timp ce făcea spaghetti bolognese, de parcă ar fi știu că el nu vrea să vorbească, ci doar să fie acolo.

Mereu îi admirase pe ei doi pentru că răzbiseră, crescuseră fără părinți și erau bine. Apoi Cassie îl pierduse și pe Tom. Și tot reușise să treacă peste anul acela, își dăduse demisia, se mutase într-un loc complet nou. Doamne, cât de puternic trebuia să fii pentru a nu te da bătut în asemenea împrejurări? La acest gând, i se făcu dor de ea mai mult ca oricând. Îi lipsea fizic, ceva îl durea la ideea că ea e undeva și își trăiește viața departe de el.

— Ne mai vedem, prietene, șopti el cu o voce groasă și puțin dureroasă.

Își trecu mâna peste piatra de mormânt a lui Tom, iar nodul din gât nu voia să se ducă indiferent de câte ori ar fi înghițit în gol. Și asta era normal. Era normal să se simtă așa, să-i vină să plângă. Fiindcă era o dovadă că Tom însemnase ceva, nu? O dovadă că nu avea să fie uitat.

Trase adânc aer în piept, cu un tremur, apoi plecă, luând-o iar prin cimitir, pe lângă pomul de Crăciun din fața bisericii și pe aleea de pietriș care ducea spre parcare. Salută din cap pe cineva care venea pe alee în sens invers, tot cineva cu flori în mână și o persoană dragă pe care o plângea.

Ajunse în parcare. Zgomotul pantofilor lui scrâșnind pe pietriș suna ciudat de liniștitor și a ridicat cheia pentru a-și descuia mașina. Apoi se opri brusc.

Tatăl lui era acolo, coborând din mașină și trântind portiera în urma lui. Se întâlniseră o dată, la Londra, și fusese ciudat și stânjenitor. Dar vorbiseră puțin, doar chestii mărunte, nimic serios, și, lucrul cel mai remarcabil, niciunul dintre ei nu țipase la celălalt. Tatăl lui promisese că va ține mai mult legătura, dar Sam nu-l crezuse cu adevărat. Erau prea mulți anii în care fusese dezamăgit pentru ca lucrurile să fie aplanate de un singur pahar băut împreună. Și totuși, iată-l acum.

— Ce faci aici?

Întrebarea sună puțin mai dur decât ar fi vrut el. Tatăl lui își drese glasul.

— Mama ta s-a gândit că s-ar putea să te găsesc aici. Mi-a spus că te întorci în Țara Galilor, dar că te oprești aici mai întâi.

Sam își băgă mâinile în buzunare, neștiind ce altceva să facă cu ele.

— Ei bine, da, spuse el, pentru că era adevărat, trebuia să recunoască.

— Îți petreci Crăciunul în Țara Galilor?

În mod clar, încerca să facă conversație.

— Da.

I se părea corect să-l petreacă acolo anul acesta. Simțise că are nevoie să fie departe, deoarece ultimul Crăciun aici fusese atât de învăluit de durere. Nu fugea, și în clipa aceea își aduse aminte ce-i spusese Jessica: a fugi spre ceva nu e același lucru cu a fugi de ceva. Și așa i se părea corect, să-și petreacă Crăciunul și Anul Nou undeva unde începea ceva nou, croindu-și un nou drum în viață, cum ar fi spus mama lui. Ea înțelesese. Și, de fapt, ea și Linda mergeau să petreacă Anul Nou împreună cu Claire, la Bordeaux. Linda părea hotărâtă să-și facă un mic grup de prieteni acolo, deși Sam habar n-avea de ce acum. Poate că din cauza lui Tom. Poate că totul avea legătură cu Tom. Mama lui nu menționase numele lui Cassie, așa că presupunea că ea nu va merge, deși habar n-avea ce face ea de Crăciun și de Anul Nou sau dacă face ceva.

Tatăl lui încă se uita la el, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Am venit doar să văd dacă ți-ar plăcea să bem o cafea sau ceva, înainte de a pleca.

Sam ezită, apoi ridică din umeri. Era nevoie să se străduiască amândoi, până la urmă, ca să se schimbe ceva.

— Da. Bine.

Își continuă drumul spre propria mașină, presupunând că tatăl lui va urca într-a lui, urmându-l.

— Sam, așteaptă.

Sam s-a întors. Tatăl lui nu se mișcase.

— Ar fi trebuit să stau mai mult cu tine până acum, rostit el.

Sam ridică din sprâncene.

— Da, aprobă el. Cred că ar fi trebuit.

Tatăl lui îi aruncă o privire ușor sfioasă.

— Mama ta mi-a spus să fiu sincer.

— Serios?

Tatăl lui lăsă privirea în pământ.

— N-am găsit niciodată cu adevărat ceea ce căutam. Sau, dacă am găsit, nu m-am luptat destul ca să-l păstrez, spuse el și ridică privirea. Am iubit-o pe mama ta. Am iubit-o. Dar apoi te-ai născut tu și eu...

Clătină din cap.

— Mi-a fost teamă că o s-o dau în bară. Un copil e o mare responsabilitate.

Sam tresări. O mare responsabilitate, da. Una de care ar fi trebuit să se țină. Dar apoi se gândi la Tom. Cum intrase Tom în panică atunci când aflase că Amy e însărcinată. Cum nu fusese sigur că va putea să meargă până la capăt, să fie tată, nu încă. Sam credea că și-ar fi revenit. Era aproape sigur de asta. Dar, chiar și așa, Tom, cea mai bună persoană pe care o cunoscuse, intrase în panică și fugise la gândul ăsta. Era mai ușor să nu judeci când e vorba de cel mai bun prieten, nu de tatăl tău. Totuși...

— Era mai bine, continuă tatăl său, să n-o fac deloc decât s-o fac prost. Și apoi, ei bine, mi-a fost frică să mă-ntorc, pentru că tu deveneai o persoană pe care nu o cunoșteam. Și eram îngrijorat că te-aș dezamăgi dacă aș rămâne.

Sam dădu încet din cap, neștiind ce să spună la toate astea. Nu era ca și cum ar fi avut un precedent pentru astfel de discuții.

Tatăl lui respiră adânc.

— Îmi pare rău, da? Nu înseamnă că nu mă întrebam, în tot acest timp, cum îți merge. Când am auzit că ai primit slujba aia de

avocat la Londra, nu mi-a venit să cred. Pur și simplu, asta a îngreunat și mai mult situația. În niciun caz n-ai fi vrut să ai de-a face cu cineva ca mine, nu după ce ai ajuns mult mai bine și chiar ai realizat ceva.

Sam își trecu o mână peste ceafă.

— Ei bine, nu mai sunt un avocat de lux, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Nu mi-au plăcut niciodată avocații, spuse repede tatăl său, iar Sam râse, ceva în el relaxându-se.

— De ce purtăm conversația asta în frig? Nu mergem să bem cafeaua aia?

Tatăl lui îl urmă în mașina proprie până la cea mai apropiată cafenea. În timp ce conducea, Sam nu se putea abține să retrăiască discuția. O parte în special ieși în evidență. *Nu m-am luptat destul ca să-l păstrez.* Și Sam știa că e vorba de el. Asta făcea el acum, cu Cassie. Și, da, poate că ea nu simțea la fel. Poate chiar nu-l iubea. Dar, dacă nici nu încerca, dacă nu se lupta pentru ea, atunci cum avea să afle vreodată?

Capitolul 39

— Gata? întrebă Hazel și se uită la Cassie și la Josh, toți așezați în jurul unei mese acoperite cu față de masă albă. La trei.

Numără și toți traseră de *crackers*[1] în același timp. Cassie, care stătea la mijloc, rămase cu capetele rupte, argintii și aurii ale amândurora. Hazel i-l dădu pe al treilea și scoaseră cu toții conținutul.

Se aflau într-un local thailandez din centrul Londrei, aparținând unuia din lanțurile de restaurante, un lanț mai mic cu mâncare thailandeză foarte bună, dar totuși un lanț. Nu era chiar ideal pentru un prânz de Crăciun, dar Cassie și Josh erau amândoi lefteri și fuseseră nevoiți să meargă într-un loc ieftin: Cassie, pentru că își petrecea timpul pregătind casa pentru evenimente și, prin urmare, trăia din economii și nu câștiga niciun ban, iar Josh, pentru că și el părăsise hotelul, susținând că e insuportabil fără Cassie acolo, și se concentra în schimb asupra masteratului său. Hazel se oferise să plătească pentru amândoi și să-i scoată la un prânz „ca lumea" de Crăciun, dar ei refuzaseră din principiu. Așa că iată-i acolo, comandând orez, tăiețel și curry verde thailandez în ziua de 23 decembrie. Restaurantul făcuse un efort. Pe mese erau *crackers*, la fereastră,

[1] *Crackers*, tradiție britanică de Crăciun, sunt tuburi de hârtie colorată care pocnesc când sunt trase de capete de doi oameni. Înăuntru au o coroană de hârtie, un mic cadou și un bilet cu o glumă, de obicei bazată pe un joc de cuvinte (n. tr.).

beteală și chiar un mic pom de Crăciun la casa de marcat. Era o combinație ușor ciudată, dar cumva grozavă.

Urmând exemplul lui Josh și Hazel, Cassie își puse coroana roșie din hârtie, apoi își drese glasul în timp ce scotea bilețelul din *cracker*.

— Care-i culmea când împodobești bradul de Crăciun?

Hazel își dădu ochii peste cap.

— Să fii în pom.

Cassie puse hârtia jos.

— Da. Ei, nu cred că-i atât de evident, spuse ea, simțindu-se ciudat de defensivă în legătură cu gluma ei, deși nu-i aparținea.

— Hei, nici eu nu m-aș fi prins, deci nu-ți face griji, zise Josh. OK, răspundeți la a mea. Care este cel mai popular vin de Crăciun? spuse Josh, dar nu le așteptă să ghicească. Vin fripturile!

Hazel strâmbă din nas.

— Vinul meu preferat e Malbec.

Cassie o împunse în coaste.

— E rândul tău.

Ea flutură o mână spre Cassie.

— Nu, nu vreau să spun glume, vreau să aud despre Țara Galilor. E o zonă devastator de capricioasă? Casa arată superb acum? Ești incredibil de mulțumită și te simți foarte îngâmfată? Haide, fă-ne geloși.

Se instală mai bine în scaun și își împreună mâinile în față, de parcă s-ar fi pregătit pentru o poveste bună.

— Dar nu *prea* geloși, adăugă Josh aranjându-și coroana de hârtie astfel încât să stea ușor strâmb pe părul lui roșcat. De exemplu, să-ți fie milă de aceia dintre noi blocați la Londra, alergând din joburi temporare în joburi temporare.

— Sau de aceia dintre noi care participă la ședințe de publicitate în care petreci patruzeci de minute discutând ce nuanță de albastru să alegi.

— Bine, deci, poate fi optzeci la sută grozav și douăzeci la sută nu?

Hazel se uită la Josh puțin gânditoare.

— Poate șaptezeci și treizeci?

— Da, aprobă Josh, apoi se uită la Cassie. Dă-i drumul.

Cassie râse. Ridică ambele mâini în aer, lăsându-le să-i cadă înapoi în poală.

— Este... Nu știu. E o muncă grea, dar e nemaipomenit. Cred că o să fie gata pentru deschidere în martie și trebuie să veniți amândoi. O să încerc să fac un fel de petrecere de lansare, să invit presa, chestii de genul ăsta.

— O să fim acolo mie-n sută, spuse Josh hotărât, iar Hazel aprobă din cap.

Tom va fi în continuare investitor, se gândi Cassie, chiar dacă nu va mai fi prin preajmă să o vadă încercând să reușească în afaceri. În numele lui, plănuia să organizeze o tabără pe an, o tabără de wellness, cu accent pe viața în armonie cu natura, ceva de care el ar fi fost mândru.

— Ei bine, cred că asta înseamnă că nu te mai întorci la apartament, spuse Hazel oftând. Asta înseamnă că renunți oficial la camera ta?

Cassie își mușcă buza.

— Cred că da.

Se înțeleseseră să nu o oficializeze până când Cassie nu-și va fi petrecut câteva luni în Țara Galilor, în cazul în care ar fi urât toată chestia asta, ca un fel de plasă de siguranță. Se uită la Hazel și simți că-i dau lacrimile. Gândul că nu va mai locui cu cea mai bună prietenă a ei o chinuia. Făcuse asta timp de trei luni, da, dar de acum avea să fie ceva permanent. Locuise cu Hazel de când terminase facultatea; crescuseră împreună.

Hazel arăta de parcă ar putea să plângă și ea, dar își îndreptă coloana vertebrală și îi făcu lui Cassie un semn de avertizare cu degetul, în glumă.

— Nu da înapoi acum. Chiar vrei să te întorci, să lucrezi din nou pentru Robert?

Cassie se strâmbă.

— Nu.

— Bine, atunci, spuse Hazel dând din cap ferm.

Își tunsese recent părul negru, într-un bob șic, iar acesta se legăna cu mișcarea.

— O să ne vedem în continuare. Tot timpul.

— Mă bazez pe asta, spuse Cassie zâmbind.

— Asta înseamnă că ai o cameră liberă? interveni Josh. Pentru că băieții cu care locuiesc pleacă toți care încotro și, în sfârșit...

Hazel se uită la el și făcu ochii mari.

— Serios? întrebă ea și el încuviință din cap, iar ea schiță un zâmbet. O, Doamne, ești mai mult decât binevenit. E mult mai bine decât să fiu nevoită să găsesc pe cineva la întâmplare.

Telefonul lui Hazel scoase un bip și ea îl ridică. Zâmbi puțin înainte de a răspunde la mesaj.

— Cine e? întrebă Cassie.

Hazel ezită.

— Chris.

— Chris? întrebă Cassie ridicând din sprâncene. Chris, tipul cu care ai fost deja la două întâlniri?

— Da, Cassie, spuse Hazel pe un ton excesiv de împăciuitor. Acel Chris. Și poți să nu mai zâmbești așa acum.

Doi chelneri apărură aducând mâncarea și sticla de prosecco în același timp. Cassie își plimbă privirea de la paharul cu băutură acidulată abia turnat la curryul verde thailandez cu legume din fața ei.

— Nu e *tocmai* atmosfera potrivită, nu?

Josh îi făcu semn să nu se mai gândească la asta.

— O facem noi să fie potrivită, spuse el ridicând paharul. Pentru Cassie și noua ei aventură.

Ciocniră tustrei.

— Și Crăciun fericit, adăugă Hazel.

Cassie ciocnit din nou cu ei, dar simți o strângere de inimă. Încă nu se gândise ce va face de Crăciunul ăsta. Crăciunul fără Tom. Încercase să ignore gândul, noul ei proiect fiind o binevenită distragere a atenției. Claire o invitase în Franța și se gândea că ar putea face asta, să vadă dacă poate prinde un zbor de ultim moment a doua zi. Ar fi fost potrivit să fie împreună cu cineva care-l cunoscuse pe Tom, dar nu și în locul în care crescuseră împreună. De asemenea, Hazel se oferise să petreacă împreună Crăciunul într-un loc complet diferit, doar ele două, dacă asta își dorea, dar Cassie știa că Hazel ar face orice ca totul să fie frumos și distractiv și apoi ea ar simți presiunea de a se ridica la înălțimea așteptărilor. Cu Claire, abia acum începea să învețe, putea să fie pur și simplu ea însăși. Oricum ar fi fost, totuși, trebuia să găsească o cale de a trece peste toate astea.

Avea încă paharul cu prosecco în mână, suspendat în aer. Hazel îi întâlni privirea, aruncându-i un mic zâmbet de înțelegere.

— Pentru Tom, murmură ea și ridică paharul a treia oară.

Cassie își strânse buzele care începeau să-i tremure.

— Pentru Tom, șopti ea.

Luă o înghițitură, puse paharul jos și simți cum Josh îi ia mâna într-o parte, iar Hazel, în cealaltă, astfel încât toți trei erau legați. Trase aer în piept, inspirând mirosul de ardei iute și nucă-de-cocos, apoi îi dădu drumul afară încet.

Se apropie unul dintre chelneri, cu părul negru dat pe spate și părând mult prea tânăr pentru a lucra într-un restaurant.

— Hm... domnișoară?

Se uita ba la Cassie, ba la Hazel, cu sprâncenele încruntate, și era clar că nu știe cui să i se adreseze.

Hazel se îndreptă imediat de spate și făcu un gest încrezător către Cassie, care se încruntă. Dar atenția îi fu deturnată când chelnerul vorbi din nou.

— A fost livrat ceva aici pentru dumneavoastră. L-a adus cineva cu bicicleta, cu indicația numărului mesei, adăugă el, cu o voce care sugera că e cât se poate de nedumerit.

Îi înmână un plic. Un plic, exact ca acelea în care Tom îi punea indiciile. Inima îi tresăltă. Încă un indiciu? Dar nu avea sens; ajunsese până la capăt. Și Tom nu ar fi putut să știe că ei vor fi aici acum.

— Hm... Mulțumesc, îi spuse ea chelnerului, care dădu din cap și, după ce mai zăbovi o clipă, poate sperând că îl va deschide în fața lui, plecă.

Cassie întoarse plicul în mâini și se uită la Hazel.

— De unde știi că-i pentru mine?

— Pur și simplu știu. Deschide-l.

Vocea ei avea acel ton poruncitor pe care Cassie îl cunoștea atât de bine, așa că rupse ușor sigiliul alb și scoase o foaie de hârtie. Cu furnicături în vârful degetelor, citit scurtul bilet.

Cassie,

M-am gândit mult și bine cum să fac asta și, în cele din urmă, tradiția mi s-a părut cea mai potrivită. Așa că iată cum stă treaba. Dacă vrei, mai am o vânătoare de comori de Crăciun pe care să o faci. Dar, spre deosebire de cea a lui Tom, aceasta are un singur indiciu și nu există niciun secret despre ce se află la celălalt capăt: eu. Alegerea este a ta. Dacă o rezolvi, dacă vii, atunci te voi aștepta. Iar dacă nu... Ei bine, cred că știu răspunsul tău.

Sam

Sam. Numele lui îi reverberă în minte în timp ce-l mai citea o dată, iar furnicăturile din vârfurile degetelor i se extinseră de-a lungul brațelor, direct la piept.

— E...

Cassie trase aer în piept și ridică privirea spre Josh și Hazel.

— E Sam. Vrea să... să urmăresc un indiciu, spuse ea și se uită la amândoi, uluită. Cum... Cum e posibil așa ceva? De unde a știut că sunt aici?

Probabil că nu era cel mai important lucru asupra căruia să se concentreze în acel moment, dar își simțea capul încețoșat și inima îi bătea tot mai repede, ceea ce o împiedica să gândească.

Hazel și Josh schimbară o privire – o privire care sugera foarte clar că știu ceva ce ea nu știe ea.

— Ei bine, spuse Hazel încet, poate că i-am dat un mic indiciu.

— I-ai spus?

Doamne, de ce era vocea ei atât de stridentă?

— Da. Totuși, vânătoarea de comori a fost ideea lui, spuse ea repede. Eu doar i-am dat o mică mână de ajutor.

Cassie așteptă să se calmeze o clipă, apoi se uită la Josh.

— Și tu știai?

— S-ar putea să fi... discutat. Ei? întrebă el și se aplecă înainte. Care-i indiciul?

Cassie se încruntă.

— Nu există... răspunse, dar atunci văzu în plic o altă bucată de hârtie și o scoase.

Dacă vrei să mă vezi, tot ce trebuie să faci este să întrebi.

P.S. Rimele erau treaba lui Tom.

Stomacul lui Cassie tresări. Era atât de tipic pentru el. Parcă-i auzea vocea, cu o notă jucăușă în ea, și vedea zâmbetul acela strâmb. Dar asta nu-i era de niciun ajutor.

— Ce? răbufni ea. Asta e...

Puse indiciul în palma lui Hazel, iar Josh îl citi peste umărul ei.

— Ce *naiba* înseamnă asta? Tot ce trebuie să fac e să întreb? Ce-ar trebui să fac, să-l sun?

Îi adresa întrebarea lui Hazel. Dacă era implicată în toată povestea asta, atunci ar fi știut răspunsul.

Hazel strâmbă din nas.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să...

— Hazel, spuse Cassie ca o avertizare.

Hazel o privi.

— Întreabă, Cassie.

— Dar eu...

Cassie se opri, analiză expresia de pe fața lui Hazel și inima îi bătu din nou exuberant.

— Tu? Știi unde e? Chiar te-a implicat, nu-i așa? întrebă și își trecu o mână prin păr, încercând să-și liniștească afurisitul de corp, pentru a putea gândi, a procesa toate astea.

— M-a sunat, spuse Hazel calmă. Cred că era îngrijorat că ai putea... Ei bine, că ai reacționa cam cum reacționezi acum, dacă lua legătura direct cu tine.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu sunt...

— E speriat, Cassie. Cred că se teme să dea ochii cu tine, că o să pleci iar.

Vârfurile degetelor îi zvâcneau și ea le împreună în poală pentru a le ține nemișcate. Închise ochii și lăsă zgomotul restaurantului să se estompeze. Se gândea la chipul lui Sam, la intensitatea din vocea lui, încercând să-i spună că o iubește. La conștientizarea la care ajunsese în septembrie, când încercase să-l vadă, la sentimentul dureros pe care îl avusese când se îndepărtase de el, lăsându-l cu Jessica. Jessica.

Deschise ochii și se uită la Hazel.

— Dar era cu...

— Nu, spuse Hazel, știind imediat la ce se referă Cassie. Nu era. Nu este.

Cassie se opri să asimileze ceea ce tocmai aflase, faptul că trăsese atât de repede o concluzie greșită. Hazel încă se uita la ea, așteptând.

— Unde e? șopti Cassie, iar zâmbetul lui Hazel apăru instantaneu.

— Știam că o să alegi corect! Niciodată nu m-am îndoit de tine.

Josh ridică o mână.

— Eu m-am îndoit.

Hazel îl lovi ușor cu palma peste braț.

— Termină, spuse ea, apoi își ridică geanta de pe podea, scotoci prin ea și scoase o cheie, pe care i-o înmână lui Cassie.

Cassie se încruntă când o luă.

— Asta ar trebui să fie răspunsul? Ar putea fi de oriunde!

O urmă de panică se strecurase în vocea ei acum. Panică, știa ea, provocată de gândul că s-ar putea să nu-și dea seama, că s-ar putea să nu ajungă la el, iar el să plece și, de data asta, chiar să se termine totul.

— Nu-ți face griji, spuse Hazel pe un ton liniștitor. Sam nu încearcă să complice lucrurile.

Întoarse cheia pe cealaltă parte și-i arătă lui Cassie un mic autocolant pe care era notat un cod poștal.

— Dacă poți ajunge acolo, poți intra cu cheia asta.

— Să intru... Of.

O casă. Sam trebuie să fie într-o casă undeva, așteptând-o. Își mușcă buza. Nervii din corpul ei o înțepau, îndemnând-o să se miște, dar mai rămase așezată o clipă. Hazel și Josh o priveau amândoi, așteptând. Și vocea lui Sam îi răsună în minte, încă o dată.

Cel puțin sunt destul de curajos să recunosc ce se întâmplă aici.

Își dădu seama, atunci, că nu mai are deloc de ales. Nu avusese niciodată de ales în ce privește sentimentele pentru el.

— Bine, spuse ea cu o respirație șuierătoare, în același timp ridicându-se în picioare. Așa fac, mă duc.

— Bravo! spuse Hazel. Succes!

— Cum, fără desert? întrebă Josh cu un zâmbet jucăuș, alegându-se cu încă un „Termină!“ de la Hazel.

Lăsându-i în urmă, strângând în mână cheia, Cassie fugi din restaurant și se îndreptă spre persoana fără de care știa, în acel moment, că nu poate trăi. Și, chiar dacă asta o speria, chiar dacă se gândea că nu ar putea suporta să piardă pe altcineva pe care îl iubea atât de mult, știa, chiar în acel moment, că nu mai are nicio importanță. El i se cuibărise deja în suflet, așa că, acum, tot ce mai rămăsese de făcut era să încerce să se agațe de asta, cât mai mult timp.

Capitolul 40

Taxiul înainta pe drumul de pământ către care îi dirijase codul poștal, hurducându-se puțin pe terenul denivelat. Iarba înaltă de pe mijlocul drumului – iar „drum“ era un termen generos – zgâria partea de dedesubt a mașinii, cu toate că șoferul nu părea deloc îngrijorat de asta. Farurile, combinate cu fărâma de lumină a lunii care se infiltra printre nori, le iluminau drumul în întuneric. Cassie stătea aplecată înainte pentru a vedea prin parbriz, iar inima îi sărea în piept la fiecare zguduitură a mașinii. În fața lor se ivi o căsuță veche din piatră care părea pe punctul de a se prăbuși, înconjurată de un mic zid din piatră care o despărțea de dealurile din fundal, dealuri ce păreau să se întindă la nesfârșit. Pietrele calcaroase cuibărite în iarbă străluceau în lumina lunii, iar chiciura, care se instalase deja pentru noapte, scânteia în timp ce ei înaintau.

Taxiul se opri și, fără zgomotul motorului, Cassie putu să audă vântul care se năpustea peste peisajul rural. În afară de asta, totul era atât de liniștit, de parcă ar fi fost la kilometri distanță de oricine altcineva. Dacă era sau nu adevărat, nu putea spune, după ce își pierduse complet orientarea în cele cinci ore de călătorie până aici.

— Ești sigură că aici e? spuse șoferul cu accentul lui galez, încântător și muzical.

Țara Galilor. După ce petrecuse trei luni aici, se dovedea că Sam îi ceruse să facă drumul înapoi de la Londra în Țara Galilor. Mult

mai departe în zona rurală decât unde se instalase ea acum, dar tot în Țara Galilor.

Cassie se uită la căsuță. Era o lumină aprinsă la fereastra de la parter, dar în rest părea goală. Își umezi buzele uscate.

— Cred că da, spuse ea, puțin nesigură.

— Vrei să aștept?

— Da, te rog, spuse ea cu o voce stinsă.

Dacă se înșelase și Sam nu era acolo? Dacă greșise codul poștal, deși îl verificase de o mie de ori? Dacă *el greșise*? Trase adânc aer în piept și ritmul inimii i se acceleră, adrenalina curgându-i din nou prin vene. După călătorie, se simțea atât obosită, cât și imposibil de trează, iar acum regreta cafeaua pe care o băuse în tren, sigură că îi produce o stare de nervozitate. Și, Doamne, de ce nu se gândise să se schimbe înainte de a se urca în mizeria aia de tren? De ce nu se gândise să-și aducă trusa de machiaj, ca să poată apărea într-o stare mai prezentabilă?

Își verifică telefonul, deși bateria era aproape descărcată. Aproape 10 seara. Dacă el nu era treaz? La ce oră se culca obicei? Habar n-avea. Uneori *ea* se culca la 10, așa că nu era imposibil.

— Te duci, drăguțo? Că pe mine mă așteaptă cina acasă.

— Ai dreptate. Da. Scuze.

Coborî, trăgând imediat aer în piept împotriva frigului. Doamne, era groaznic de frig, aerul aspru pe care îl respira îi ardea gâtul. Fu suficient pentru a o face să se miște repede spre poarta albă care se deschidea în zidul de piatră, către cărarea ce ducea până la ușa din față.

Era prea frig ca să ezite și poate că era mai bine așa, să nu se mai gândească la asta. Totuși, degetele îi tremurau ușor când băgă cheia în broască și o învârti. Aceasta se deschise cu un clic. O, Doamne, chiar se deschisese. Funcționase: ea era aici; ea făcea asta.

Cumva, reuși să se întoarcă spre șoferul de taxi, să-i facă un semn ridicând degetul mare în sus. Auzi motorul pornind din nou când

pășea înăuntru, închizând ușa în urma ei. Se auzea muzică de undeva, dar pe hol era întuneric. Lumina venea de pe coridor și ea clipi în timp ce ochii i se adaptau. Își mușcă buza, zăbovind. De ce nu venise Sam să vadă cine e? Nu auzise ușa? Era un fel de test? Un truc?

Termină, Cassie, își spuse ea hotărâtă. Era aici, acum. Călătorise cinci ore nenorocite fără să ezite. Exista un motiv pentru asta.

Încet, simțind nevoia să meargă în vârful picioarelor dintr-un motiv oarecare, urmări lumina din living, muzica, viorile pline de viață răsunând din ce în ce mai tare pe măsură ce înainta. Poate asta explica de ce el nu auzise ușa. Se opri în prag. În șemineu trosnea focul, iar flăcările mângâiau lemnele și mirosul de fum plutea în aer. Sentimentul de ușurare în momentul în care simți căldura o cutremură. Sau poate că era ușurarea de a-l vedea, de a ști că e real. Pentru că el era acolo. Nu i se vedea decât ceafa, și totuși. Stătea acolo, pe o canapea roșie, cu fața la foc și un pahar cu ceea ce părea a fi whisky în mână.

Oricine ar fi fost proprietarul căsuței, acesta pusese niște decorațiuni de Crăciun, cu excepția cazului în care Sam le montase el însuși, lucru de care ea se îndoia. Deasupra șemineului erau luminițe albe, ghirlande deasupra ferestrelor, lumânări aprinse în colț. Acestea, cel puțin, trebuie să fi aranjate de el.

— Sam.

Îi rosti numele în liniște, abia reușind să-l scoată de pe buze.

El se întoarse ca fulgerul de repede, iar ea își ținu respirația. Sam se ridică într-o singură mișcare fluidă, privind-o fix, iar ea rămase complet neclintită, incapabilă să se miște.

— Ai venit, spuse el cu o voce puțin răgușită.

— Da, spuse ea și lăsă respirația să-i scape. Da, am venit.

Și apoi, fața lui deveni un zâmbet și traversă camera până la ea în doi pași mari. Își plimbă palmele pe brațele ei, care erau încă învelite în haină. Chiar și prin haină, pielea ei prindea viață la atingerea lui. O ridică literalmente, învârtind-o într-un cerc mic și

sărutând-o, iar ea se simțea atât de bine, i se părea atât de incredibil de *potrivit* să se afle acolo, în brațele lui. Râse, îmbrățișându-l, trăgându-l mai aproape, iar el o sărută din nou și, Doamne, *asta*, gustul lui, cum ar fi putut ea să creadă că va fi capabilă să-l dea deoparte?

El se desprinse brusc și ea se încruntă.

— Așteaptă, spuse el și se îndepărtă, cu mișcări puțin agitate.

Luă ceva de pe măsuța de cafea, apoi se întoarse în fața ei. O privea oarecum precaut în timp ce-i întindea ceva la care să se uite.

Un colier. Colierul *ei*, cel pe care i-l dăruise cu atâția ani în urmă. Lănțișorul îi atârna de pe degete, cu piatra legănându-se ușor.

Cassie îl privi uluită.

— L-ai păstrat.

Sam își trecu o mână pe ceafă, așa cum făcea când era nervos sau îngrijorat de ceva.

— Da. Cred că întotdeauna am sperat că o să vină un moment când o să ți-l pot da înapoi.

Cassie întinse mâna, mângâie cu degetele lănțișorul din argint, amintindu-și momentul în care el i-l dăruise lângă pubul Lindei. Amintindu-și cum i-l aruncase înapoi în vacanța aceea la schi.

Își dădea seama că el o privește. O privea pentru a-i măsura reacția. Așa că, fără să spună nimic, își dădu jos haina și i-o întinse. Apoi se întoarse, ridicându-și părul, astfel încât el să poată ajunge la gâtul ei pentru a putea prinde colierul. Îi simțea degetele tremurând pe pielea ei în timp ce îl închidea la loc.

Se întoarse cu fața la el, ridică bărbia pentru a-l privi și simți cum buzele ei schițează un zâmbet blând. Îi văzu pieptul relaxându-se în timp ce respira adânc și Sam, lăsând haina într-o parte, o trase spre el, îmbrățișând-o. Cassie își sprijini capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Îmi pare rău că n-am spus-o data trecută.

Sam se îndepărtă ușor de ea și îi oferi acel zâmbet strâmb pe care ea îl iubea.

— Ce anume?

Ea râse puțin.

— Trebuie să o spun cu voce tare, nu?

El ridică din umeri, dar ea simțea – o ușoară fragilitate, îngrijorarea pe care el încerca să o ascundă.

— Ar fi drăguț.

Ea se întinse și-i cuprinse fața cu mâinile.

— Că te iubesc. Te iubesc, Sam Malone.

Când el o trase din nou aproape, Cassie îi simți respirația eliberată și înțelese pentru prima dată cu adevărat cât de mult trebuie să fi suferit așteptând-o, întrebându-se.

— Asta e bine. Pentru că te iubesc, Cassie. Întotdeauna te-am iubit.

Ea savură momentul, bucurându-se de prezența lui în timp ce stăteau acolo, împreună.

— Ești aici, spuse el din nou, trecându-i o mână pe spate de parcă ar fi simțit nevoia să o atingă în continuare. Chiar ești aici.

— Da.

Vocea ei era puțin tremurată. Înclină capul, ridică ochii spre fața lui și îi întâlni privirea, în timp ce lumina focului dansa albăstrie.

— Poate că sunt mai curajoasă decât credeai.

— Nu, spuse el clătinând din cap și sărutând-o pe păr. Ești mai curajoasă decât credeai tu.

De data aceasta, ea îl sărută, trăgându-l cât mai aproape de ea. Și, de data aceasta, nu se mai opriră.

DOUĂSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 41

Cassie se afla la poalele munților Patagoniei, privind în sus spre vârfurile impunătoare acoperite de zăpadă, care făceau loc unui teren accidentat, acoperit de ierburi, mai aproape de fundul văilor. Sam, lângă ea, o ținea de mână, dar niciunul dintre ei nu spunea nimic. Pur și simplu stăteau în picioare, absorbind totul.

Era Ajunul Crăciunului, deși aproape imposibil de crezut având în vedere căldura zilei, soarele care îi bătea în plin și lipsa oricărui semn de sărbătoare în jurul lor. Totuși, nu era atât de insuportabil de cald pe cât se așteptase să fie în plină vară argentiniană și sufla un vânt puternic care îi deranja părul și îi zvânta transpirația de la efortul mersului pe jos.

— Crezi că e un loc potrivit? întrebă Sam cu vocea liniștită.

Cassie se uita în jur. Erau la poalele munților, înconjurați de stânci cenușii și tufișuri mici. Un lac forma fundalul turcoaz strălucitor și sclipitor în lumina soarelui și se vedeau munți de jur-împrejur, norii învăluindu-le vârfurile, pământul și cerul luându-și măsura unul celuilalt.

— Cred ca da.

Își puseră rucsacurile mici jos, iar Cassie luă bidonul cu apă, în timp ce Sam scotea steaua din lemn lucrată manual. O stea, nu o cruce, pentru că Tom fusese lumina din viețile amândurora.

Cassie nu aflase cu precizie unde murise Tom, unde se prăbușise. Ar fi putut să-l întrebe pe Toby – Sam încă ținea legătura cu el –, dar descoperise că nu vrea să știe. Scopul călătoriei nu era să reconstituie ultimii pași ai lui Tom, ci să-i celebreze viața și să-l onoreze într-un loc în care el își dorise întotdeauna să ajungă. Avea mormântul lui, dar asta... asta avea să fie pentru ea și Sam.

Îl privi pe Sam cum săpa o groapă mică și înfigea țepușa din lemn, cu steaua în vârf. Era discretă, destul de mică încât să spere că nu va deranja pe nimeni, dar era ceva care avea să fie de durată, care să arate că era iubit. Și îi plăcea faptul că steaua era imperfectă, cu marginile puțin strâmbe. Pentru că toți erau imperfecți, nu-i așa? Și asta era în regulă. Era în regulă că toți, inclusiv Tom, făcuseră greșeli. Dar asta nu-l făcea pe Tom mai puțin perfect pentru *ea* sau mai puțin iubit.

Cassie nu spuse nimic cu voce tare, dar se trezi vorbind cu el, în mintea ei, spunându-i că reușise, că mersese până la capăt, că finalizase vânzarea și că acum casa aceea din Țara Galilor e a ei. O lansase atât ca B&B, cât și ca spațiu pentru evenimente pe timpul verii și avea prima nuntă rezervată pentru primăvară. Prima ei tabără de wellness, cea care purta numele lui Tom, urma să aibă loc în acea vară.

Se uită la Sam, care stătea lângă ea, privind steaua. Vorbea și el cu Tom, știa asta și se întreba ce-i spune. Se apucase de alpinism datorită lui Tom, iar acum își înființa propriul centru, lucrând cu copii defavorizați, încercând să le ofere o experiență de care, altfel, nu ar fi avut parte. Era atât de bun la asta și îi plăcea. De fapt, Tom le ghidase amândurora viețile. Și îi dăruise unul altuia, într-un fel. Cassie nu știa dacă oricum ar fi ajuns împreună, dacă și-ar fi găsit drumul unul

către celălalt în cele din urmă, indiferent de situație, dar nu se mai gândea la asta. Important era că acum erau împreună.

Se aplecă din nou spre rucsacul ei, lăsând apa deoparte. Se gândise atât de mult ce să aducă cu ea, ce să aducă pentru Tom. Fusese la mormântul lui, bineînțeles, îi dusese flori, vorbise cu el acolo. Dar, aici, în locul în care murise, locul în care făcuse ceea ce îi plăcea, voia să aducă lucrul potrivit. În cele din urmă, se hotărâse la fotografii. Prima era cu Tom, Sam și ea în adolescență. În fotografie, Tom râdea, Sam zâmbea, iar ea făcea mutre, încercând clar să nu zâmbească. Era ceva simplu, dar amintirea unei perioade în care el fusese fericit, când toți trei fuseseră împreună: doi dintre oamenii lui preferați de pe lumea asta, spunea el.

Puse fotografia în partea de jos a stelei și, lângă ea, așeză o fotografie cu Amy și Noah. Amy îi zâmbea lui Noah, sprijinit de șoldul ei, privind spre cameră, încercând să-l facă să zâmbească. Familia lui Tom. Anul viitor, aveau să petreacă toți Crăciunul împreună. Amy promisese că va veni să stea cu Cassie și cu Sam în Țara Galilor.

Fără să spună nimic cu voce tare, Cassie și Sam găsiră o stâncă în apropiere și se așezară împreună, îngăduindu-și un moment pentru a fi pur și simplu doar ei doi. Sam o cuprinse cu brațul. Ea plângea, lacrimi line îi curgeau pe obraji, iar sarea lor i se strângea în colțul gurii. Continua totuși să plângă, iar el îi mângâia ușor părul, fără să spună nimic. Își uni degetele cu ale ei, o sărută pe creștet. Nu o întrebă dacă se simte bine, iar ea își dădea seama astfel că el o înțelege pentru că răspunsul la întrebarea asta era mult mai complicat decât un simplu da sau nu.

Când simți cum vântul îi mângâie obrajii, uscându-i lacrimile, Cassie respiră adânc. Sam se ridică, trăgând-o în picioare. Și abia atunci fu ea în stare să pună jos ultima fotografie, cea care, dintre toate, o făcea să se simtă cel mai aproape de el. O fotografie a casei din Țara Galilor, casa *ei*, făcută chiar înainte ca ea și Sam să plece în Argentina. În fotografie, casa era acoperită de o zăpadă timpurie,

iar tot locul era împodobit de Crăciun, pentru evenimentul de Crăciun pe care ea acceptase să îl găzduiască pentru sat. Luminițe feerice pe exterior, doi brazi de Crăciun de fiecare parte a ușii verzi de la intrare.

Sam zâmbise când i-o arătase pe telefon, înainte de a o printa. Îi spusese că parcă toată casa *strălucește* și, cu toate că ea râsese, în sinea ei îi dăduse dreptate. Se vedeau luminile slabe din interiorul casei și parcă aceasta era fericită să fie din nou folosită. Ca și cum i-ar fi fost recunoscătoare că o luase în primire și o făcuse să strălucească din nou.

Așeză jos fotografia pentru Tom. Ca să vadă că a mers până la capăt. Că a ajuns la sfârșitul vânătorii de comori. Și că-și iubește ultimul cadou mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte.

— La revedere, Tom, rosti ea încet, simțind cum Sam îi strânge mâna pentru o fracțiune de secundă. Te iubesc.

Apoi începură să meargă, întorcându-se pe drumul pe care veniseră. Înapoi la micuța cabană unde stăteau și la bătrâna care le promisese un ospăț. Înapoi, pentru a întâmpina ziua de Crăciun și pentru a sărbători faptul că amândoi sunt încă aici, încă împreună.

— Mulțumesc, șopti ea într-o răsuflare, abia suficient de tare pentru a fi auzită.

Dar vântul îi duse cuvintele departe, ridicându-le în aer. Și, pentru o clipă, fu sigură că Tom o aude.

Mulțumiri

A scrie o carte este un efort atât de mare și nu s-ar putea întâmpla cu adevărat fără o întreagă echipă de oameni. Îi mulțumesc în primul rând redactorului meu genial, Sherise Hobbs, care a pus atât de multă pasiune, creativitate și răbdare în această carte – știu că se simte la fel de mândră ca mine să vadă cartea scrisă și, fără sprijinul ei, aceasta nu ar fi ceea ce este acum.

Mulțumesc incredibil de inteligentei Bea Grabowska pentru atenția acordată detaliilor, precum și pentru sugestiile sale perspicace și creative și pentru sprijinul oferit pe parcursul întregului proces. Mulțumesc, Katie Green, pentru o redactare meticuloasă (și pentru că m-a făcut să realizez că, în mod clar, cronologiile nu sunt punctul meu forte!). Mulțumesc agentului meu, Sarah Hornsley, pentru ajutor, energie și entuziasm.

Pe parte de drepturi, Rebecca Folland și Flora McMichael merită mulțumiri uriașe pentru că au susținut această carte la nivel internațional, ceea ce este la fel de emoționant cum a fost și la debutul meu. Mulțumiri lui Emily Patience pentru că a ajutat ca volumul *Scrisoarea de Crăciun* să ajungă la cititori anul trecut – și mulțumiri anticipate în acest sens și pentru *Un ultim dar de Crăciun*!

Din SUA, le mulțumesc lui Hilary Teeman și Caroline Weishuhn pentru entuziasmul lor pentru Cassie și Sam și, ca și data trecută, pentru ultimele sugestii editoriale geniale care să facă cu adevărat

cartea să strălucească. Le mulțumesc lui Morgan Hoit, pentru optimismul și pasiunea ei nesfârșită și pentru că a adus această carte cititorilor din SUA, și Melissei Folds, pentru câteva recenzii minunate la *Scrisoarea de Crăciun* anul trecut și pentru că a fost la fel de entuziasmată ca mine când le citesc!

Este un lucru ciudat să scrii mulțumiri înainte ca o carte să fie publicată, pentru că, fără îndoială, vor fi atât de mulți oameni cărora să le mulțumești până la sfârșitul anului! Așa că aș dori doar să acord un moment pentru a le mulțumi autorilor incredibili și generoși care și-au făcut timp să citească și să ofere citate pentru *Scrisoarea de Crăciun* anul trecut: Jo Lovett, Emma Cooper, Holly Miller, Josie Silver, Claire Frost și Cathy Bramley, precum și uimitorilor bloggeri și prezentatori de cărți pe Instagram care au ajutat ca *Scrisoarea de Crăciun* să devină un succes, împărtășind gânduri, recenzii și fotografii frumoase. Nu vă pot numi pe toți aici, pentru că ar ocupa prea mult spațiu – și mi-ar fi teamă că aș lăsa pe cineva afară –, dar înseamnă enorm că v-ați făcut timp pentru asta.

Și mulțumesc, ca întotdeauna, oricărui cititor care a găsit timp să citească această carte. Fără cititori, autorii nu ar putea scrie și este o pasiune și un privilegiu să poți face acest lucru. Deci mulțumesc dacă ați citit până aici.

Cuprins

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ȘI ONLINE!

Urmărește-ne și pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutățile editoriale și cu știri despre scriitorii și cărțile **NEMIRA**

 Website

 facebook

 Instagram

NEMIRA

 Audiobooks

 E-books

Postează ce mai citești și intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

EMILY STONE

trăiește și lucrează
în Marea Britanie.
Scrisoarea de Crăciun
(Nemira, 2022) este primul
ei roman, pe care l-a scris
într-un vechi conac
victorian cu o istorie literară
de-a dreptul impresionantă.

O poveste despre regăsirea de sine exact atunci când pare imposibil.

Cassie nu s-a simțit niciodată atât de singură ca acum.

În acest moment de răscruce și deznădejde, **un ultim dar** de la fratele său îi poate oferi o nouă șansă la dragoste și la o viață mai bună.

Cassie găsește un plic cu numele său și își dă imediat seama despre ce este vorba. E primul indiciu din jocul pe care îl face în fiecare an cu fratele său de Crăciun. El i-a promis că anul acesta va fi cel mai spectaculos dar. Indiciile lui Tom o trimit într-o splendidă călătorie care îi va schimba viața. Pe drumul din Londra până în Țara Galilor, apoi în Bordeaux, Cassie reia legături cu vechi prieteni, reaprinde o dragoste de mult pierdută și, cel mai important, se regăsește pe sine.

Cassie trebuie să-și urmeze inima ca să descopere ce îi pregătește viitorul.

Oare atunci când va descifra ultimul indiciu va fi pregătită să accepte darul din partea fratelui său și toată dragostea cu care vine odată cu el?

